Mini Bíblia

Resum general

Aquesta és una selecció acuradament triada de textos grecs antics destinada a capturar millor l'ensenyament de Jesús i els escrits que Ell va ensenyar, va referenciar i va complir. El nostre objectiu és proporcionar-vos una representació tan exacta com sigui possible del grec original en un format modern i llegible.

Avís legal

Aquesta traducció es va crear a partir dels textos originals grecs de la Septuaginta i bizantins amb models de llenguatge de gran escala. Per aquest motiu conté molts artefactes de la cultura i la gramàtica de la llengua original, però també pot contenir errors. Si alguna cosa sembla estranya, si us plau, consulteu el grec original. Si trobeu un error, si us plau, envieu-lo per correu electrònic a jesusislord@joshuabible.com.

Llicències

Teniu permís per reproduir i distribuir aquesta traducció en part o totalment. No teniu permís per modificar-la o vendre-la. Si trobeu un error, si us plau envieu un correu electrònic a jesusislord@joshuabible.com perquè puguem corregir-lo i proporcionar-vos una edició actualitzada.

Evangeli segons Mateu

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28

Evangeli segons Marc

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Evangeli segons Joan

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Carta de Jaume

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Carta de Pere

| 1 | 2 | 3

Carta de Joan

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Didakhé

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Gènesi

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40 | 41 | 42 | 43 | 44 | 45 | 46 | 47 | 48 | 49 | 50

Èxode

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40

Nombres

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36

Deuteronomi

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34

Josuè

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Evangeli segons Mateu

1

Llibre de la generació de Jesús Crist, fill de David, fill d'Abraham. Abraham va engendrar Isaac, i Isaac va engendrar Jacob, i Jacob va engendrar Judà i els seus germans, i Judà va engendrar Peres i Zara de Tamar, i Peres va engendrar Hesron, i Hesron va engendrar Aram, i Aram va engendrar Aminadab, i Aminadab va engendrar Naassó, i Naassó va engendrar Salmó, i Salmó va engendrar Boaz de Rahab, i Boaz va engendrar Obed de Rut, i Obed va engendrar Jessè, i Jessè va engendrar David el rei. David el rei va engendrar Salomó de la d'Uries, i Salomó va engendrar Roboam, i Roboam va engendrar Abià, i Abià va engendrar Asà, i Asà va engendrar Josafat, i Josafat va engendrar Joram, i Joram va engendrar Ozies, i Ozies va engendrar Jotam, i Jotam va engendrar Acaz, i Acaz va engendrar Ezequies, i Ezequies va engendrar Manassès, i Manassès va engendrar Amón, i Amón va engendrar Josies, i Josies va engendrar Jeconies i els germans seus en la deportació de Babilònia. Després de la deportació de Babilònia, Jeconies va

engendrar Sealtiel, i Sealtiel va engendrar Zorobabel, i Zorobabel va engendrar Abihu, i Abihu va engendrar Eliakim, i Eliakim va engendrar Azor, i Azor va engendrar Sadoc, i Sadoc va engendrar Aquim, i Aquim va engendrar Eliud, i Eliud va engendrar Eleazar, i Eleazar va engendrar Matan, i Matan va engendrar Jacob, i Jacob va engendrar Josep, el marit de Maria, de la qual va néixer Jesús, l'anomenat Crist. Totes les generacions, doncs, des d'Abraham fins a David són catorze generacions, i des de David fins a la deportació de Babilònia, catorze generacions, i des de la deportació de Babilònia fins a Crist, catorze generacions. El naixement de Jesús Crist era així. Perquè havent estat promesa la seva mare Maria a Josep, abans de venir junts ells, va ser trobada tenint en ventre de l'Esperit Sant. Josep, però, el seu marit, essent just i no volent desgraciap-la públicament, va desitjar repudiar-la secretament. Però havent considerat ell aquestes coses, heus aquí que un àngel del Senyor se li va aparèixer en somnis dient: Josep, fill de David, no temis prendre Maria, la teva dona, perquè el que ha estat engendrat en ella és de l'Esperit Sant. Donarà a llum un fill i l'anomenaràs Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats. Això i tot sencer ha passat perquè es complís el dit pel Senyor a través del profeta dient: mira, la verge tindrà en ventre i donarà a llum un fill, i cridaran el seu nom Emmanuel, que és traduït Déu amb nosaltres. Havent estat despertat del son, Josep va fer com li va ordenar el missatger del Senyor i va rebre la seva dona, i no la va conèixer fins que ella va donar a llum el seu fill primogènit, i va cridar el seu nom Jesús.

2

Havent nascut Jesús a Betlem de Judea en els dies d'Herodes el rei, mira, uns mags de l'est van arribar a Jerusalem dient: on és el rei dels jueus que ha nascut? Vam veure la seva estrella a l'est i vam venir a adorar-lo. Havent sentit això, Herodes el rei va ser turbat i tota Jerusalem amb ell, i havent reunit tots els grans sacerdots i escribes del poble, preguntava d'ells on neix el Crist. I ells li van dir: a Betlem de Judea; així doncs ha estat escrit a través del profeta: i tu Betlem, terra de Judà, de cap manera ets la més petita entre els líders de Judà; perquè de tu sortirà un líder, qui pasturarà el meu poble Israel. Llavors Herodes, havent cridat secretament els mags, va determinar exactament d'ells el temps de l'estrella que apareixia, i havent-los enviat a Betlem va dir: aneu i examineu exactament sobre el nen, i quan el trobeu, reporteu-m'ho, perquè també jo, havent vingut, l'adoraré. I ells, havent escoltat el rei, van anar; i heus aquí l'estrella que van veure a l'est els guiava, fins que havent arribat es va aturar a sobre d'on era el nen; i havent vist l'estrella es van alegrar amb una alegria molt gran, i havent arribat a la casa van veure el nen amb Maria la seva mare, i havent caigut el van adorar, i havent obert els seus tresors li van portar regals, or i encens i mirra; i havent estat advertits en somni de no tornar a Herodes, per un altre camí es van retirar a la seva terra. Havent-se retirat ells, mira, un missatger del Senyor apareix en somni a Josep dient: aixeca't, pren el nen i la seva mare i fuig cap a Egipte, i estigues allà fins que et digui; perquè Herodes està a punt de cercar el

nen per destruir-lo. I ell, havent-se aixecat, va prendre el nen i la seva mare de nit i va retirar-se cap a Egipte, i va estar allà fins a la mort d'Herodes, perquè es complís allò dit pel Senyor a través del profeta que deia: d'Egipte vaig cridar el meu fill. Aleshores Herodes, havent vist que havia estat burlat pels mags, es va enfurismar molt, i havent enviat va matar tots els nens a Betlem i a tots els seus territoris des de dos anys i més baix, segons el temps que va determinar exactament dels mags. Aleshores es va complir allò dit per Jeremies el profeta dient: una veu a Ramà va ser escoltada, lamentació i plor i dol gran; Raquel plorant els seus fills, i no volia ser consolada, perquè no hi són. Havent mort Herodes, mira, un missatger del Senyor apareix en somni a Josep a Egipte dient: aixeca't, pren el nen i la seva mare i vés a terra d'Israel; perquè han mort els que busquen l'ànima del nen. I ell, havent-se aixecat, va agafar el nen i la mare seva i va venir a terra d'Israel. Havent escoltat que Arquelau regnava sobre Judea en lloc del seu pare Herodes, va témer anar-hi; però havent estat advertit en somni, es va retirar a les parts de Galilea, i havent vingut, es va establir en una ciutat anomenada Natzaret, perquè es complís allò dit pels profetes que seria anomenat Natzarè.

3

En aquells dies arriba Joan el Baptista proclamant en el desert de Judea i dient: penediu-vos, perquè s'ha acostat el regne dels cels. Aquest és el que va ser dit pel profeta Isaïes dient: veu del

que crida en el desert, prepareu el camí del Senyor, feu rectes els seus camins. Ell mateix, el Joan, tenia el vestit fet de pèls de camell i un cinturó de cuir al voltant de la cintura, i el seu aliment era llagostes i mel salvatge. Aleshores sortia cap a ell Jerusalem i tota Judea i tota la regió del voltant del Jordà, i eren batejats al Jordà per ell confessant els seus pecats. Però havent vist molts dels fariseus i saduceus que venien al seu baptisme, els va dir: raça de víbores, qui us va mostrar a fugir de la ira que està a punt de venir? Feu doncs fruit digne del penediment, i no penseu dir en vosaltres mateixos: tenim per pare Abraham. Perquè us dic que Déu és capaç d'aixecar fills a Abraham d'aquestes pedres. Ja però la destral jeu cap a l'arrel dels arbres; tot arbre, doncs, que no fa bon fruit és tallat i llançat al foc. Jo certament us batejo amb aigua per al penediment, però el que ve darrere meu és més fort que jo, del qual no sóc capaç de portar les sandàlies, ell us batejarà amb Esperit Sant i foc. Té la forquilla aventadora a la seva mà i netejarà a fons la seva era, i recollirà el seu gra al magatzem, però la palla la cremarà amb foc inextingible. Aleshores Jesús ve des de Galilea al Jordà, cap a Joan, per ser batejat per ell. Però Joan l'impedia dient: Jo tinc necessitat de ser batejat per tu, i tu véns cap a mi? Havent respost, però, Jesús li va dir: deixa-ho ara; així doncs és convenient per a nosaltres complir tota justícia. Aleshores ell el deixa anar; i havent estat batejat, Jesús va pujar immediatament de l'aigua; i heus aquí es van obrir a ell els cels, i va veure l'Esperit de Déu descendint com un colom i venint sobre ell; i heus aquí una veu dels cels dient: aquest és el meu fill estimat, en qui vaig estar ben complagut.

4

Aleshores Jesús va ser conduït al desert per l'Esperit per ser temptat pel diable, i havent dejunat quaranta dies i quaranta nits, després va tenir gana. I havent-se apropat a ell, el temptador va dir: Si ets fill de Déu, digues que aquestes pedres es converteixin en pans. Però ell, responent, va dir: Està escrit: No només de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. Aleshores el diable el pren amb ell a la ciutat santa, i el col·loca sobre el pinacle del temple i li diu: si ets fill de Déu, llança't a baix; perquè està escrit que als seus missatgers ordenarà sobre tu, i sobre les mans et portaran, no sigui que ensopeguis amb el teu peu contra una pedra. Jesús li va dir: També està escrit: No temptaràs el Senyor, el teu Déu. Un altre cop el diable el porta a una muntanya molt alta, i li mostra tots els regnes del món i la seva glòria i li diu: totes aquestes coses et donaré, si caus i m'adores. Aleshores Jesús li diu: Vés-te'n darrere meu, Satanàs, perquè està escrit: Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i a ell sol serviràs. Aleshores el diable el deixa anar, i heus aquí que uns missatgers van apropar-se i el servien. Havent sentit Jesús que Joan va ser lliurat, es va retirar a Galilea, i havent deixat Natzaret, havent vingut, es va establir a Cafarnaüm la costanera, a les fronteres de Zabuló i Neftalí, perquè fos complert el dit a través d'Isaïes el profeta dient: terra de Zabuló i terra de Neftalí, camí de mar, més enllà del Jordà, Galilea de les nacions, el poble assegut en foscor va veure llum gran, i als asseguts en terra i ombra de mort llum va sortir per a

ells. Des de llavors Jesús va començar a proclamar i a dir: Penediu-vos, perquè el regne dels cels s'ha apropat. Caminant al costat de la mar de Galilea va veure dos germans, Simó l'anomenat Pere i Andreu el germà seu, llançant una xarxa a la mar; eren doncs pescadors; i els diu: veniu darrere meu i us faré pescadors d'homes. Ells immediatament van deixar les xarxes i el van seguir. I havent anat endavant des d'allà va veure altres dos germans, Jaume el de Zebedeu i Joan el seu germà, en el vaixell amb Zebedeu el seu pare adobant les seves xarxes, i els va cridar. I ells immediatament, havent deixat el vaixell i el seu pare, el van seguir. I Jesús anava per tota Galilea ensenyant en les seves congregacions i proclamant la bona nova del regne i guarint tota malaltia i tota dolència entre el poble. I la notícia d'ell va anar a tota Síria, i li van portar tots els que estaven malament amb variades malalties i turments sent afligits, i els endimoniats i els lunàtics i paralítics, i els va curar; i el van seguir moltes multituds des de Galilea i Decàpolis i Jerusalem i Judea i més enllà del Jordà.

5

Havent vist les multituds va pujar a la muntanya, i havent-se assegut ell van apropar-se a ell els seus deixebles, i havent obert la seva boca els ensenyava dient: benaventurats els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels. Benaventurats els qui ploren, perquè ells seran consolats. Benaventurats els mansos, perquè ells heretaran la terra. Benaventurats els qui tenen fam i

set de justícia, perquè ells seran satisfets. Benaventurats els misericordiosos, perquè ells obtindran misericòrdia. Benaventurats els purs de cor, perquè ells veuran Déu. Benaventurats els pacificadors, perquè ells seran anomenats fills de Déu. Benaventurats els perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el regne dels cels. Benaventurats sou quan us reprovin i us persegueixin i diguin tota paraula malvada contra vosaltres mentint per causa meva. Alegreu-vos i exulteu, perquè la vostra recompensa és gran en els cels, ja que així van perseguir els profetes que van ser abans de vosaltres. Vosaltres sou la sal de la terra; però si la sal es torna insípida, amb què serà salada? No és fort per a res encara si no per ser llançat fora i ser trepitjat pels homes. Vosaltres sou la llum del món. No pot una ciutat ser amagada situada dalt d'una muntanya; ni encenen un llum i el posen sota el setrill, sinó sobre el canelobra, i brilla a tots els que estan a la casa. Així ha de brillar la vostra llum davant dels homes, perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare que és als cels. No penseu que he vingut a destruir la llei o els profetes; no he vingut a destruir-los, sinó a complir-los. En veritat us dic: fins que passi el cel i la terra, ni una iota ni un serf no passarà de la llei fins que tot s'esdevingui. Qui, per tant, destrueixi un dels més petits d'aquests manaments i ensenyi així els homes, serà anomenat el més petit en el regne dels cels; però qui el compleixi i l'ensenyi, aquest serà anomenat gran en el regne dels cels. Us dic, doncs, que si la vostra justícia no abunda més que la dels escribes i fariseus, no entrareu al regne dels cels. Heu escoltat que es va dir als antics: No assassinaràs, i qui assassini serà culpable

davant el judici. Jo però us dic que tot el que s'enfada amb el seu germà sense motiu serà culpable davant el judici, qui digui al seu germà raca serà culpable davant el consell, i qui digui ximple serà culpable de la gehenna del foc. Si doncs ofereixes el teu regal sobre l'altar i allà recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà el teu regal davant de l'altar, i vés primer a reconciliar-te amb el teu germà, i llavors, quan hagis vingut, ofereix el teu regal. Sigues ben disposat amb el teu adversari ràpidament mentre estiguis en el camí amb ell, no sigui que l'adversari et lliuri al jutge i el jutge et lliuri al servent, i siguis llançat a la presó; en veritat et dic, no sortiràs d'allà fins que paguis l'últim quadrant. Vau sentir que va ser dit als antics: no cometràs adulteri. Jo però us dic que tot el que mira una dona per desitjar-la ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor. Si però el teu ull dret et fa pecar, arranca-te'l i llança'l lluny de tu, perquè et és avantatjós que pereixi un dels teus membres i no que tot el teu cos sigui llançat a la gehenna. I si la teva mà dreta et fa pecar, talla-la i llança-la lluny de tu, perquè és avantatjós per a tu que perisca un dels teus membres i no que tot el teu cos sigui llançat a la gehenna. Va ser dit: qui repudiï la seva dona, que li doni un certificat de divorci. Jo però us dic que qui repudiï la seva dona, excepte per raó de fornicació, la fa cometre adulteri, i qui es casï amb una divorciada comet adulteri. Altra vegada heu escoltat que va ser dit als antics: no juraràs falsament, sinó que compliraràs al Senyor els teus juraments. Jo però us dic de no jurar del tot; ni pel cel, perquè és el tron de Déu; ni per la terra, perquè és l'escambell dels seus peus; ni per Jerusalem, perquè és la ciutat del gran rei; ni juris

pel teu cap, perquè no pots fer un sol cabell blanc o negre. Però que la vostra paraula sigui sí, sí; no, no; l'excessiu d'això ve del malvat. Heu sentit que va ser dit, ull en lloc d'ull i dent en lloc de dent. Jo però us dic no resistir al malvat, sinó qui et colpejarà sobre la galta dreta, gira-li també l'altra, i al que vol ser jutjat amb tu i prendre la teva túnica, deixa-li també el mantell, i qui et forçarà a anar una milla, vés amb ell dues. Al que et demana dóna i el que vol demanar prestat de tu no li giris l'esquena. Heu sentit que es va dir: estimaràs el teu proïsme i odiaràs el teu enemic. Jo però us dic, estimeu els vostres enemics, beneïu els que us maleeixen, feu bé als que us odien i pregueu pels que us maltracten i us persegueixen, perquè sigueu fills del vostre pare que està als cels, perquè fa sortir el seu sol sobre malvats i bons i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu els que us estimen, quina recompensa teniu? No fan el mateix també els recaptadors d'impostos? I si saludeu només els vostres amics, què feu d'excessiu? No fan això també els recaptadors d'impostos? Sereu, doncs, vosaltres perfects, tal com el vostre pare que és als cels és perfecte.

6

Pareu atenció a no fer la vostra almoina davant dels homes per ser vistos per ells; si no, no tindreu recompensa del vostre Pare que és als cels. Quan, per tant, facis almoina, no toquis la trompeta davant teu, tal com fan els hipòcrites a les congregacions i als carrers, perquè siguin glorificats pels homes.

Verament us dic: ja han rebut la seva recompensa. Però quan tu facis almoina, que no sàpiga la teva esquerra què fa la teva dreta, perquè la teva almoina sigui en secret, i el teu pare que veu en secret et retornarà en públic. I quan preguis, no seràs com els hipòcrites, perquè ells estimen pregar drets en les congregacions i en els angles dels carrers, perquè puguin aparèixer als homes. Verament us dic que ells han rebut la seva recompensa. Tu però quan preguis, entra a la teva cambra interior, i havent tancat la teva porta prega al teu pare en secret, i el teu pare que veu en secret et donarà la recompensa públicament. Pregant, però, no parlotegeu com els gentils, perquè semblen creure que en la seva verbositat seran escoltats. No sigueu, doncs, semblants a ells, perquè el vostre pare sap de quines coses teniu necessitat abans que vosaltres li ho demaneu. Així doncs pregueu vosaltres: Pare nostre que estàs als cels, sigui santificat el teu nom, vingui el teu regne, sigui feta la teva voluntat, com al cel i a la terra, el nostre pa diari dóna'ns avui, i perdona'ns els nostres deutes, com també nosaltres perdonem als nostres deutors, i no ens portis a temptació, sinó allibera'ns del maligne. Perquè teu és el regne i el poder i la glòria pels segles; amén. Si perdoneu als homes les seves transgressions, el vostre pare celestial també us perdonarà a vosaltres; però si no perdoneu als homes les seves transgressions, tampoc el vostre pare no perdonarà les vostres transgressions. Quan dejuneu, però, no us poseu tristos com els hipòcrites, perquè ells desfiguren les seves cares perquè apareguin davant la gent dejunant; en veritat us dic que ja han rebut la seva recompensa. Tu però dejunant ungeix el teu cap i renta la teva cara, perquè

no apareguis als homes dejunant, sinó al teu pare que està en el secret, i el teu pare que veu en el secret et retornarà en el públic. No acumuleu per a vosaltres tresors sobre la terra, on l'arna i la corrosió destrueixen, i on els lladres forada i roben; però acumuleu per a vosaltres tresors al cel, on ni l'arna ni la corrosió destrueixen, i on els lladres no forada ni roben; perquè on és el vostre tresor, allà hi estarà també el vostre cor. El llum del cos és l'ull; si doncs el teu ull és simple, tot el teu cos serà ple de llum; però si el teu ull és malvat, tot el teu cos serà fosc. Si doncs la llum que hi ha en tu és foscor, quanta foscor? Ningú pot servir dos amos; perquè o bé odiarà l'un i estimarà l'altre, o bé s'aferrarà a l'un i menyspreará l'altre. No podeu servir Déu i mammon. Per això us dic: no us preocupeu per la vostra ànima sobre què menjareu i què beureu, ni per al vostre cos sobre què us vestireu. No és l'ànima més que l'aliment i el cos més que la roba? Mireu els ocells del cel, perquè no sembren ni seguen ni recullen en graners, i el vostre pare celestial els nodreix; no sou vosaltres més valuosos que ells? Qui de vosaltres, però, preocupant-se, pot afegir un colze a la seva edat? I per què us preocupeu pel vestit? Observeu bé els lliris del camp com creixen: no treballen ni filen; però us dic que ni Salomó en tota la seva glòria es va vestir com un d'aquests. Si però Déu vesteix així l'herba del camp, que avui existeix i demà és llançada al forn, no vestirà molt més vosaltres, homes de poca fe? No us inquieteu, doncs, dient: què menjarem, o què beurem, o què vestirem? Perquè totes aquestes coses les nacions cerquen, ja que el vostre pare celestial sap que necessiteu tot això. Cerqueu però primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes

coses us seran afegides. No us inquieteu, doncs, pel demà, perquè el demà ja s'inquietarà per si mateix. A cada dia li basta el seu propi mal.

7

No jutgeu, perquè no sigueu jutjats; perquè amb el judici amb què jutgeu sereu jutjats, i amb la mesura amb què mesureu us serà mesurat. Per què veus l'engruna que hi ha a l'ull del teu germà, però la biga que hi ha al teu ull no la percebs? O com diràs al teu germà: deixa que tregui l'engruna del teu ull, i heus aquí que la biga és en el teu ull? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull, i llavors veuràs clarament per treure l'engruna de l'ull del teu germà. No doneu el sant als gossos ni llanceu les vostres perles davant dels porcs, no sigui que les trepitgin amb els seus peus i, girant-se, us esquincin. Demaneu, i se us donarà, cerqueu, i trobareu, toqueu, i se us obrirà; perquè tot el que demana rep i el que cerca troba i al que toca se li obrirà. O qui és d'entre vosaltres un home que, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? I si demana un peix, no li donarà una serp? Si doncs vosaltres, tot i ser malvats, sabeu donar bons regals als vostres fills, quant més el vostre pare que és als cels donarà bones coses als qui li demanen? Per tant, tot allò que volguéssiu que els homes us facin, feu-ho també vosaltres a ells, perquè aquesta és la llei i els profetes. Entreu a través de la porta estreta, perquè ampla és la porta i espaiosa la via que condueix a la destrucció, i molts són els que hi entren. Què estreta és la

porta i estreta la via que porta a la vida, i pocs són els que la troben. Pareu atenció però dels falsos profetes, els quals venen cap a vosaltres amb vestits d'ovelles, però per dins són llops rapinyaires. Pels seus fruits els coneixereu. No recullen raïm de les espines o figues dels cards? Així, tot arbre bo fa fruits bons, i l'arbre podrit fa fruits dolents. Un arbre bo no pot fer fruits dolents, ni un arbre podrit pot fer fruits bons. Tot arbre que no fa bon fruit és tallat i llançat al foc. Per tant, pels seus fruits els coneixereu. No tot el que em diu Senyor, Senyor, entrarà al regne dels cels, sinó el que fa la voluntat del meu pare que és als cels. Molts em diran en aquell dia: Senyor, Senyor, no vam profetitzar en el teu nom, i en el teu nom vam expulsar dimonis, i en el teu nom vam fer molts miracles? I aleshores els confessaré que mai us vaig conèixer: aparteu-vos de mi, els que treballeu la iniquitat. Tot doncs qui escolta aquestes meves paraules i les fa, el compararé a un home prudent, qui va edificar la seva casa sobre la roca; i va baixar la pluja i van venir els rius i van bufar els vents i van caure sobre aquella casa, i no va caure; estava fonamentada perquè sobre la roca. I tot el que escolta aquestes meves paraules i no les fa serà comparat a un home foll, qui va edificar la seva casa sobre la sorra; i va baixar la pluja i van venir els rius i van bufar els vents i van colpejar contra aquella casa, i va caure, i la seva caiguda va ser gran. I va passar que quan Jesús va completar aquestes paraules, les multituds estaven meravellades pel seu ensenyament; perquè els ensenyava com tenint autoritat, i no com els escribes.

8

Però quan ell va baixar de la muntanya, el van seguir moltes multituds. I heus aquí que un leprós, havent vingut, l'adorava dient: Senyor, si vols, pots netejar-me. I havent estirat la mà, Jesús el va tocar dient: Ho vull, sigues netejat. I immediatament la seva lepra va ser netejada. I Jesús li diu: Mira que no ho diguis a ningú, però vés, mostra't al sacerdot i ofereix el regal que va manar Moisès com a testimoni per a ells. Havent entrat ell a Cafarnaüm, es va apropar a ell un centurió exhortant-lo i dient: Senyor, el meu fill jeu a la casa paralític, terriblement turmentat. I Jesús li diu: Jo vindré i el curaré. I responent, el centurió va dir: Senyor, no sóc digne que tu entris sota el meu sostre; però només digues la paraula, i el meu fill serà curat. Perquè jo també sóc un home sota autoritat, tenint sota mi soldats, i dic a aquest, vés, i va, i a un altre, vine, i ve, i al meu esclau, fes això, i ho fa. Havent escoltat això, Jesús es va meravellar i va dir als qui el seguien: En veritat us dic que ni a Israel he trobat una fe tan gran. Us dic que molts de l'est i l'oest vindran i s'asseuran a taula amb Abraham i Isaac i Jacob al regne dels cels, però els fills del regne seran llançats a la foscor exterior; allà hi haurà el plor i el cruixir de dents. I Jesús va dir al centurió: vés, i com has cregut que et sigui fet. I el seu fill va ser curat en aquella hora. I havent arribat Jesús a la casa de Pere va veure la seva sogra havent estat posada i patint febre, i va tocar la seva mà, i la febre la va deixar, i es va aixecar i el servia. I al vespre havent arribat, li van portar molts posseïts per dimonis, i va expulsar els esperits

amb la paraula i va curar tots els que estaven malament, perquè es complís el dit a través del profeta Isaïes dient: ell mateix va prendre les nostres debilitats i va portar les malalties. Però Jesús, en veure moltes multituds al seu voltant, va ordenar marxar cap a l'altra banda. I un escriba, havent-se apropat, li va dir: Mestre, et seguiré allà on vagis. I Jesús li diu: les guineus tenen caus i els ocells del cel nius, però el fill de l'home no té on reposar el cap. Un altre dels seus deixebles, però, li va dir: Senyor, permet-me primer anar-me'n i enterrar el meu pare. Però Jesús li va dir: Segueix-me, i deixa que els morts enterrin els seus propis morts. I quan ell va embarcar al vaixell, els seus deixebles el van seguir. I heus aquí que un gran terratrèmol va succeir en la mar, de manera que la barca era coberta per les onades, però ell estava dormint. I havent-se apropat, els seus deixebles el van despertar dient: Senyor, salva'ns, que perim. I els diu: per què sou covards, els de poca fe? Llavors, havent-se aixecat, va reprendre els vents i la mar, i es va fer una gran calma. I la gent es va meravellar dient: Quin tipus d'home és aquest, que fins i tot els vents i la mar li obeeixen? I havent vingut ell a l'altra banda, a la terra dels Gergesens, van sortir al seu encontre dos endimoniats dels sepulcres, molt difícils, de manera que ningú no podia passar per aquell camí. I mira, van cridar dient: què tenim nosaltres a veure amb tu, Jesús, fill de Déu? Has vingut aquí abans de temps per turmentar-nos? I lluny d'ells hi havia un ramat de molts porcs pasturant. Els dimonis el van instar dient: Si ens expulses, permet-nos marxar cap al ramat dels porcs. I va dir-los: Aneu. I els, havent sortit, van marxar cap a la ramada dels porcs; i heus aquí es va precipitar

tota la ramada dels porcs penya-segat avall cap a la mar i van morir a les aigües. Els pastors, però, van fugir i, havent marxat cap a la ciutat, van informar de tot, incloses les coses dels homes posseïts per dimonis. I heus aquí que tota la ciutat va sortir a la trobada de Jesús, i en veure'l el van suplicar que marxés de les seves fronteres.

9

I havent embarcat en un vaixell, va travessar i va arribar a la seva pròpia ciutat. I heus aquí que li portaven un paralític ajagut sobre un llit, i veient Jesús la fe d'ells va dir al paralític: Tingues coratge, fill, et són perdonats els teus pecats. I he dit, alguns dels escribes van dir entre ells: aquest blasfema. I havent vist Jesús els seus pensaments, va dir: Per què penseu coses malvades als vostres cors? Què és doncs més fàcil, dir els teus pecats són perdonats o dir aixeca't i camina? Perquè sapigueu que el fill de l'home té autoritat sobre la terra per perdonar pecats, llavors diu al paralític: Aixeca't, alça el teu llit i vés a casa teva. I havent-se aixecat, se'n va anar cap a la seva casa. Però les multituds, en veure-ho, es van meravellar i van glorificar Déu, que havia donat tal autoritat als homes. I mentre passava Jesús d'allà va veure un home assegut a la garita de recaptació, anomenat Mateu, i li diu: segueix-me. I aixecant-se, el va seguir. I va passar que mentre ell estava reclinat a la casa, i heus aquí que molts recaptadors d'impostos i pecadors que havien vingut estaven reclinats juntament amb Jesús i els seus deixebles. I havent vist

els Fariseus van dir als seus deixebles: per què menja el vostre mestre amb els recaptadors d'impostos i pecadors? Però Jesús, en escoltar-ho, els va dir: No tenen necessitat de metge els forts, sinó els que estan malament. Però aneu i apreneu què és: vull misericòrdia i no sacrifici. Perquè no he vingut a cridar justos, sinó pecadors al penediment. Aleshores s'acosten a ell els deixebles de Joan dient: Per què nosaltres i els fariseus dejunem molt, però els teus deixebles no dejunen? I Jesús els va dir: no poden els fills de la cambra nupcial estar de dol mentre el nuvi està amb ells? Vindran però dies quan sigui apartat d'ells el nuvi, i llavors dejunaran. Ningú posa un pedaç de drap sense encogiir sobre un vestit vell, perquè la seva plenitud pren del vestit, i esdevé un esquinç pitjor. Ni llancen vi nou a odres vells, perquè altrament es rebenten els odres, i el vi s'aboca i els odres es perdran, sinó que llancen vi nou a odres nous, i ambdós es conserven. Mentre ell els deia aquestes coses, heus aquí que un governant, havent-se apropat, l'adorava dient: La meva filla just ara ha mort, però vine i posa la teva mà sobre ella i viurà. I havent-se aixecat, Jesús el va seguir, i també els seus deixebles. I heus aquí que una dona, que patia un sagnat des de feia dotze anys, s'acostà per darrere i tocà la franja de la seva vestidura. Doncs deia per a si mateixa: Si només toco el seu vestit, seré salvada. I Jesús, havent girat i havent-la vist, va dir: tingues coratge, filla; la teva fe t'ha salvat. I la dona va ser salvada des d'aquella hora. I havent arribat Jesús a la casa del governant i havent vist els flautistes i la multitud pertorbada, els diu: retireu-vos; perquè la nena no ha mort, sinó que dorm. I es burlaven d'ell. Però quan va ser expulsada la multitud, ell va

entrar i va agafar la mà d'ella, i la noia es va aixecar. I aquesta rumor es va escampar per tota aquella terra. I passant per allà Jesús, el seguiren dos cecs cridant i dient: Tingues misericòrdia de nosaltres, fill de David. I quan va haver entrat a la casa, els cecs es van apropar a ell, i Jesús els diu: creieu que puc fer això? Li diuen: sí, Senyor. Aleshores va tocar els seus ulls dient: Segons la vostra fe, que us sigui fet. I els seus ulls van ser oberts, i Jesús els va advertir severament dient: Mireu que ningú ho sàpiga. Però ells, en sortir, van escampar la notícia sobre ell per tota aquella terra. Mentre ells sortien, mira, li van portar un home mut posseït per un dimoni; i havent estat expulsat el dimoni, el mut va parlar, i les multituds es van meravellar dient que mai havia aparegut així a Israel. Els fariseus, però, deien: Expulsa els dimonis pel governant dels dimonis. I Jesús anava per totes les ciutats i les viles ensenyant en les seves congregacions i proclamant la bona nova del regne i servint tota malaltia i tota dolència entre el poble. En veure les multituds, va tenir compassió d'ells, perquè eren esgotats i abatuts com ovelles que no tenen pastor. Llavors diu als seus deixebles: La collita és gran, però els treballadors són pocs. Pregueu, doncs, al Senyor de la collita perquè enviï treballadors a la seva collita.

10

I havent cridat els seus dotze deixebles, els va donar autoritat sobre els esperits impurs per expulsar-los i per curar tota malaltia i tota dolència. Dels dotze apòstols els noms són

aquests: primer Simó l'anomenat Pere i Andreu el seu germà, Jaume el de Zebedeu i Joan el seu germà, Felip i Bartomeu, Tomàs i Mateu el recaptador d'impostos, Jaume el d'Alfeu i Lebbeu el sobreanomenat Tadeu, Simó el Cananeu i Judes l'Iscariot el que també el va lliurar. Aquests dotze els va enviar Jesús, havent-los manat dient: no aneu per camí de nacions i no entreu a cap ciutat de samaritans; aneu més aviat cap a les ovelles perdudes de la casa d'Israel. Anant, però, proclameu dient que s'ha apropat el regne dels cels. Cureu els malalts, netegeu els leprosos, aixequeu els morts, expulseu els dimonis; gratuïtament heu rebut, gratuïtament doneu. No adquiriu or ni plata ni bronze a les vostres cintures, ni bossa per al camí ni dues túniques ni sandàlies ni bastó; perquè el treballador és digne del seu menjar. A qualsevol ciutat o poble que entreu, esbrineu qui hi és digne, i quedeu-vos-hi fins que en sortiu. En entrar a la casa, saludeu-la dient: Pau a aquesta casa. I si la casa és digna, que la vostra pau vingui sobre ella; però si no és digna, que la vostra pau torni cap a vosaltres. I qui si no us rep ni escolta les vostres paraules, en sortir fora d'aquella casa o d'aquella ciutat, sacsegeu la pols dels vostres peus. Verament us dic, més tolerable serà per la terra de Sodoma i Gomorra en el dia del judici que per aquella ciutat. Heus que jo us envio com ovelles enmig de llops; sigueu, doncs, savis com les serps i innocents com les colomes. Pareu atenció però dels homes, perquè us lliuraran a consells i en les seves assemblees us assotaran; i davant líders i reis sereu portats a causa de mi com a testimoni per a ells i per a les nacions. Quan però us lliurin, no estigueu ansiosos de com o què parlareu, perquè us serà donat

en aquella hora què haureu de parlar. Perquè no sou vosaltres els que parleu, sinó l'Esperit del vostre pare el que parla en vosaltres. Lliurarà germà germà a mort i pare fill, i s'alçaran fills contra pares i els donaran mort; i sereu odiats per tots a causa del meu nom; i el que hagi resistit fins al final, aquest serà salvat. Quan però us persegueixin en aquesta ciutat, fugiu a l'altra, perquè en veritat us dic que no acabareu les ciutats d'Israel fins que vingui el Fill de l'Home. No és el deixeble superior al mestre ni l'esclau superior al seu senyor. És suficient per al deixeble que arribi a ser com el seu mestre, i per a l'esclau que arribi a ser com el seu senyor. Si al senyor de la casa Beelzebul van cridar, quant més als membres de la seva casa? No tingueu por d'ells, per tant, perquè no hi ha res cobert que no serà revelat, i secret que no serà conegut. El que us dic en la foscor, digueu-ho a la llum, i el que escolteu a l'orella, proclameu-ho sobre els terrats. I no tingueu por dels que maten el cos, però que no poden matar l'ànima, sinó tingueu por més aviat d'aquell que pot destruir tant l'ànima com el cos a l'infern. No es venen dos pardals per un assarion? I ni un d'ells no caurà sobre la terra sense el vostre pare. Però fins i tot els cabells del vostre cap estan tots comptats. No tingueu por, doncs: vosaltres valeu més que molts pardals. Tot doncs qui em confessarà davant dels homes, jo també el confessaré davant del meu pare que és als cels; però qui em negarà davant dels homes, jo també el negaré davant del meu pare que és als cels. No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa. Perquè he vingut a dividir l'home contra el seu pare i la filla contra la seva mare i la nora contra la seva sogra; i els

enemics de l'home són els membres de la seva casa. El que estima pare o mare més que a mi no és digne de mi; i el que estima fill o filla més que a mi no és digne de mi; i qui no pren la seva creu i segueix darrere meu, no és digne de mi. El que hagi trobat la seva ànima la perdrà, i el que hagi perdut la seva ànima per causa meva la trobarà. El que us rep a vosaltres, em rep a mi, i el que em rep a mi, rep el que m'ha enviat. El que rep un profeta en nom de profeta rebrà recompensa de profeta, i el que rep un just en nom de just rebrà recompensa de just. I qui doni de beure a un d'aquests petits només una copa d'aigua freda en nom de deixeble, en veritat us dic que no perdrà la seva recompensa.

11

I va passar que quan Jesús va acabar d'instruir els seus dotze deixebles, va partir d'allà per ensenyar i proclamar a les seves ciutats. Joan, havent escoltat a la presó les obres del Crist, havent enviat dos dels deixebles seus va dir-li: tu ets el que ve o hem d'esperar un altre? I responent, Jesús els va dir: havent anat, reporteu a Joan el que escolteu i veieu; cecs recuperen la vista i coixos caminen, leprosos són netejats i sords escolten, morts són ressuscitats i pobres reben bones notícies; i benaurat és qui no sigui escandalitzat en mi. Mentre aquests anaven, va començar Jesús a dir a les multituds sobre Joan: què vau sortir al desert a veure? Una canya sacsejada pel vent? Però què vau sortir a veure? Un home vestit amb robes suaus? Mira, els que porten

robes suaus són a les cases dels reis. Però què vau sortir a veure? Profeta? Sí, us dic, i més que un profeta. Aquest és aquell sobre qui està escrit: Mira, jo envio el meu missatger davant teu, qui prepararà el teu camí. Verament us dic, no s'ha aixecat entre els nascuts de dona ningú més gran que Joan el Baptista, però el més petit en el regne dels cels és més gran que ell. Des dels dies de Joan Baptista fins ara, el regne dels cels és pres per força, i els violents se n'apoderen. Tots els profetes i la llei profetitzaren fins a Joan. I si ho voleu acceptar, ell és Elies, el que ha de venir. El que té orelles per escoltar, que escolti. A què compararé aquesta generació? És semblant a nens asseguts a les places del mercat, que cridant als seus companys diuen: vam tocar la flauta per a vosaltres, i no vau ballar, vam cantar un plany per a vosaltres, i no vau fer dol. Va venir Joan, que ni menjava ni bevia, i diuen: Té un dimoni. Va venir el fill de l'home menjant i bevent, i diuen: mira, un home golut i bevedor de vi, amic de recaptadors d'impostos i de pecadors. I la saviesa va ser justificada pels seus fills. Aleshores va començar a retreure les ciutats en les quals es van produir els seus miracles més grans, perquè no es van penedir. Ai de tu, Corazín, ai de tu, Betsaida, perquè si a Tir i Sidó s'haguessin produït els miracles que es van produir entre vosaltres, fa temps que assegudes amb sac i cendra s'haurien penedit. Però us dic que a Tir i a Sidó serà més tolerable el dia del judici que a vosaltres. I tu, Capernaum, que has estat exaltada fins al cel, seràs abaixada fins a l'Hades, perquè si a Sodoma haguessin succeït els prodigis que han succeït en tu, hauria romàs fins avui. Però us dic que per a la terra de Sodoma serà més tolerable el dia del judici que per a tu.

En aquell temps, havent respost, Jesús va dir: jo et confesso, pare, senyor del cel i de la terra, que tu vas amagar aquestes coses als savis i intel·ligents, i tu les vas revelar als infants; sí, pare, perquè així va ser el bon plaer davant teu. Tot m'ha estat lliurat pel meu pare, i ningú coneix el fill sinó el pare, ni el pare ningú el coneix sinó el fill i aquell a qui el fill vulgui revelar-lo. Veniu cap a mi tots els que treballeu i esteu carregats, i jo us donaré descans. Aixequeu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi, perquè sóc manso i humil de cor, i trobareu descans per a les vostres ànimes; perquè el meu jou és bo i la meva càrrega és lleugera.

12

En aquell temps Jesús va anar els dissabtes a través dels camps de gra, però els seus deixebles van tenir gana, i van començar a arrencar espigues i menjar. Els Fariseus, però, havent-ho vist, li van dir: Mira, els teus deixebles fan el que no és permès fer en dissabte. Ell, però, els va dir: No heu llegit què va fer David quan va tenir gana ell i els qui eren amb ell? Com va entrar a la casa de Déu i va menjar els pans de la presentació, els quals no li era permès menjar ni als qui eren amb ell, sinó només als sacerdots? O no heu llegit en la llei que els dissabtes els sacerdots profanen el dissabte en el temple i no són culpables? Però us dic que aquí hi ha alguna cosa més gran que el temple. Si però haguéssiu sabut què és misericòrdia vull i no sacrifici, no hauríeu condemnat els innocents. El Fill de l'home és senyor

també del dissabte. I havent partit d'allà, va venir a la seva congregació. I aquí hi havia un home allà que tenia la mà seca, i li van preguntar dient: és permès curar en dissabte? Perquè puguin acusar-lo. Però ell els va dir: Qui serà d'entre vosaltres l'home que tindrà una ovella, i si aquesta cau en dissabte dins d'un fossar, no l'agafarà i l'aixecarà? Per quant, doncs, difereix un home d'una ovella? Així que és permès fer el bé en dissabte. Llavors diu a l'home: Estira la teva mà, i la va estirar, i va ser restaurada sana com l'altra. Però els fariseus, havent sortit, van prendre consell contra ell per destruir-lo. I Jesús, havent sabut, es va retirar d'allà; i multituds moltes el van seguir, i va curar-los tots, i els va reprendre perquè no el fessin manifest, perquè fos complert el dit per Isaïes el profeta dient: Mira el meu fill, a qui vaig escollir, el meu estimat, en qui la meva ànima va complaure's; posaré el meu esperit sobre ell, i anunciarà judici a les nacions; no disputarà ni cridarà, ni algú sentirà la seva veu en els carrers. No trencarà la canya trencada i no apagarà el lli fumejant, fins que llanci el judici a la victòria; i en el seu nom les nacions esperaran. Llavors li van portar un posseït per dimonis cec i mut, i el va curar, de manera que el cec i mut parlava i veia; i totes les multituds estaven meravellades i deien: no és aquest el Crist, el fill de David? Els Fariseus, havent escoltat això, van dir: Aquest no expulsa els dimonis sinó per Beelzebul, el príncep dels dimonis. Però Jesús, coneixent els seus pensaments, els va dir: tot regne dividit contra si mateix queda desolat, i tota ciutat o casa dividida contra si mateixa no es mantindrà dreta. I si Satan expulsa Satan, contra si mateix està dividit; com, doncs, es mantindrà el seu regne? I si jo expulso els dimonis per

Beelzebul, els vostres fills per qui els expulsaran? Per això ells mateixos seran els vostres jutges. Si però jo expulso els dimonis en l'Esperit de Déu, llavors el regne de Déu ha arribat sobre vosaltres. O com pot algú entrar a la casa del fort i agafar els seus vasos, si no lliga primer el fort? I llavors saquejaran la seva casa. El que no està amb mi està contra mi, i el que no recull amb mi escampa. Per això us dic, tot pecat i blasfèmia serà perdonat als homes, però la blasfèmia de l'Esperit no serà perdonada als homes; i qui digui paraula contra del Fill de l'Home, li serà perdonat; però qui digui contra de l'Esperit Sant, no li serà perdonat ni en l'edat present ni en la futura. O feu l'arbre bo i el seu fruit bo, o feu l'arbre podrit i el seu fruit podrit, perquè pel fruit l'arbre és conegut. Cria de víbores, com podeu dir coses bones sent malvats? Perquè de l'abundància del cor la boca parla. L'home bo treu coses bones del bon tresor, i l'home malvat treu coses dolentes del tresor malvat. Però us dic que de tota paraula ociosa que parlin els homes, en donaran compte en el dia del judici; perquè per les teves paraules seràs justificat i per les teves paraules seràs condemnat. Aleshores van respondre alguns dels escribes i fariseus dient: Mestre, volem veure un signe teu. Però ell, responent, els va dir: Generació malvada i adúltera cerca un senyal, i no li serà donat cap senyal excepte el senyal de Jonàs el profeta. Tal com Jonas el profeta va estar en el ventre del peix gran tres dies i tres nits, així estarà també el fill de l'home en el cor de la terra tres dies i tres nits. Els homes de Nínive s'aixecaran en el judici amb aquesta generació i la condemnaran, perquè es van penedir amb la proclamació de Jonàs, i heus aquí que hi ha més que Jonàs aquí.

La reina del sud s'aixecarà en el judici amb aquesta generació i la condemnarà, perquè va venir des dels extrems de la terra per escoltar la saviesa de Salomó, i heus aquí que hi ha més que Salomó aquí. Quan però l'esperit immund surt de l'home, passa a través de llocs sense aigua buscant repòs, i no el troba. Llavors diu: Tornaré a casa meva, d'on vaig sortir, i quan hi arriba la troba desocupada, escombrada i endreçada. Llavors va i pren amb ell set altres esperits més malvats que ell mateix, i havent entrat habita allà, i les últimes coses d'aquell home es tornen pitjors que les primeres. Així serà també amb aquesta generació malvada. Encara però seu parlant a les multituds heus aquí la mare i els germans Va dir-li algú: Mira, la teva mare i els teus germans estan fora buscant veure't. Però ell, responent, va dir al que li parlava: Qui és la meva mare i qui són els meus germans? I havent estirat la seva mà sobre els seus deixebles va dir: mireu la meva mare i els meus germans; perquè qualsevol que faci la voluntat del meu pare que és als cels, ell és el meu germà i germana i mare.

13

En aquell dia, havent sortit de la casa, Jesús estava assegut al costat del mar; i es van reunir cap a ell moltes multituds, de manera que ell, havent pujat a una barca, es va asseure, i tota la multitud estava dreta a la platja. I els parlà moltes coses en paràboles dient: Heus aquí que va sortir el sembrador a sembrar. I quan ell sembrava, algunes van caure al costat del

camí, i els ocells van venir i les van devorar; però altres van caure sobre les pedregoses, on no hi havia gaire terra, i immediatament va brotar perquè no tenia profunditat de terra, però quan el sol va sortir va ser cremada, i perquè no tenia arrel es va assecar; però altres van caure sobre les espines, i les espines van créixer i les van ofegar; però altres van caure sobre la terra bona i donava fruit, una cent, una seixanta, una trenta. El que té orelles per escoltar, que escolti. I els deixebles, havent-se apropat, li van dir: Per què els parles en paràboles? Però ell, responent, els va dir: A vosaltres us ha estat donat conèixer els misteris del regne dels cels, però a aquells no els ha estat donat. Qui té, se li donarà i tindrà abundància, però qui no té, fins i tot allò que té li serà pres. Per això els parlo en paràboles, perquè veient no vegin i escoltant no escoltin ni entenguin, no sigui que es converteixin; i llavors es complirà en ells la profecia d'Isaïes que diu: escoltant escol□□reu i no entendreu, i veient mirareu i no veureu; perquè el cor d'aquest poble s'ha engruixit, i amb les orelles han escoltat pesadament, i els seus ulls han tancat, no sigui que vegin amb els ulls i amb les orelles escoltin i amb el cor entenguin i es converteixin, i jo els curaré. Però benaventurats són els vostres ulls, perquè veuen, i les vostres orelles, perquè escolten. En veritat us dic que molts profetes i justos van desitjar veure el que veieu, i no van veure, i escoltar el que escolteu, i no van escoltar. Vosaltres, per tant, escolteu la paràbola del sembrador. De tot aquell que escolta la paraula del regne i no l'entén, ve el malvat i pren allò que ha estat sembrat en el seu cor; aquest és el que va ser sembrat al costat del camí. I el que ha estat sembrat sobre les rocoses, aquest és el que escolta la

paraula i immediatament la rep i la pren amb alegria; però no té arrel en ell mateix, sinó que és temporal, i quan passa aflicció o persecució a causa de la paraula, immediatament ensopega. El que ha estat sembrat a les espines, aquest és el que escolta la paraula, i la preocupació d'aquesta edat i l'engany de la riquesa ofeguen la paraula, i es torna infructuós. Però el sembrat sobre la terra bona, aquest és el que sent la paraula i l'entén, qui certament porta fruit i fa un cent, un altre seixanta, un altre trenta. Una altra paràbola va posar davant d'ells dient: el regne dels cels va ser fet semblant a un home que havia sembrat bona llavor en el seu camp; però mentre els homes dormien va venir el seu enemic i va sembrar males herbes enmig del gra i va marxar. Quan però va brotar l'herba i va fer fruit, llavors van aparèixer també les males herbes. Havent-se apropat però els esclaus de l'amo de la casa li van dir: senyor, no vas sembrar bona llavor en el teu camp? D'on doncs té males herbes? I ell els va dir: un home enemic va fer això. Però els esclaus li van dir: vols doncs que marxem i els recollim? I ell va dir: no, no sigui cas que recollint les males herbes arrenqueu al mateix temps amb elles el gra; deixeu créixer junts tots dos fins a la collita, i en temps de la collita diré als segadors: recolliu primer les males herbes i ligueu-les en feixos per cremar-les, i el gra recolliu-lo al meu graner. Una altra paràbola va posar davant d'ells dient: el regne dels cels és semblant a un gra de mostassa, que un home va prendre i va sembrar en el seu camp; el qual certament és el més petit de totes les llavors, però quan creix, és el més gran de totes les verdures i es fa arbre, de manera que els ocells del cel vénen i niuen en les seves branques. Una altra paràbola els va

explicar: el regne dels cels és semblant al llevat que una dona va prendre i va amagar en tres mesures de farina, fins que tot va quedar llevat. Totes aquestes coses va parlar Jesús en paràboles a les multituds, i sense paràbola no els parlava res, perquè es complís allò dit pel profeta que deia: obriré en paràboles la meva boca, pronunciaré coses amagades des de la fundació del món. Llavors, després de deixar les multituds, va venir a la seva casa. I els seus deixebles es van apropar a ell dient: explica'ns la paràbola de les males herbes del camp. I ell responent va dir a ells: el que sembra la bona llavor és el fill de l'home; i el camp és el món; i la bona llavor, aquests són els fills del regne; i les males herbes són els fills del malvat; i l'enemic que les va sembrar és el diable; i la collita és la consumació de l'edat; i els segadors són missatgers. Així com es recullen les males herbes i es cremen amb foc, així serà al final d'aquesta era. El Fill de l'home enviarà els seus missatgers, i recolliran del seu regne totes les pedres d'ensopec i els que fan la iniquitat, i els llançaran al forn del foc; allà hi haurà el plor i el cruixir de dents. Llavors els justos brillaran com el sol en el regne del seu pare. El que té orelles per escoltar, que escolti. Altra vegada, el regne dels cels és semblant a un tresor amagat en el camp, el qual, havent-lo trobat, un home l'amagà, i per la seva joia va i ven tot el que té i compra aquell camp. Altra vegada el regne dels cels és semblant a un home mercader que busca bones perles; qui, havent trobat una perla molt preciosa, va marxar, ha venut tot el que tenia i la va comprar. Altra vegada semblant és el regne dels cels a una xarxa llançada al mar i que va reunir de tota mena; la qual, quan es va omplir, havent-la pujat a la platja i havent-se assegut van recollir

les coses bones en recipients, però les podrides les van llançar fora. Així serà en la consumació de l'era. Els missatgers sortiran i separaran els malvats del mig dels justos, i els llançaran a la fornalla del foc; allà hi haurà el plor i el cruixir de dents. Jesús els diu: heu entès tot això? Li diuen a ell: Sí, Senyor. Però ell els va dir: Per això, tot escriba que ha estat instruït en el regne dels cels és semblant a un amo de casa que treu del seu tresor coses noves i antigues. I va passar que quan Jesús va acabar aquestes paràboles va marxar d'allà, i havent vingut a la seva pàtria els ensenyava en la seva assemblea, de manera que ells s'astorissin i diguessin: d'on li ve a aquest aquesta saviesa i aquests poders? No és aquest el fill del fuster? No es diu la seva mare Maria i els seus germans Jaume i Josep i Simó i Judes? I les seves germanes, no són totes entre nosaltres? D'on doncs té aquest totes aquestes coses? I s'escandalitzaven per ell. I Jesús els va dir: no hi ha profeta sense honor si no és a la seva pàtria i a la seva casa. I no va fer allà molts miracles a causa de la seva incredulitat.

14

En aquell temps va escoltar Herodes el tetrarca la notícia de Jesús i va dir als seus servents: aquest és Joan el Baptista; ell ha estat ressuscitat dels morts, i per això els poders actuen en ell. Perquè Herod, havent agafat Joan, el va lligar i el va posar a la presó a causa d'Herodíades, la dona de Filip, el seu germà. Perquè Joan li deia: No et és permès tenir-la. I volent matar-lo va témer la multitud, perquè el tenien com a profeta. En celebrar-se

l'aniversari d'Herodes, la filla d'Herodíades va ballar al mig i va agradar a Herodes; per això, amb jurament, li va prometre donar el que demanés. Ella però, havent estat incitada per la seva mare, diu: Dóna'm aquí sobre una safata el cap de Joan el Baptista. I el rei es va afligir, però a causa dels juraments i els comensals va ordenar que es donés, i havent enviat va decapitar Joan a la presó. I el seu cap va ser portat sobre un plat i va ser donat a la noia, i ella el va portar a la seva mare. I havent-se apropat els seus deixebles, van agafar el cos i el van enterrar, i després van anar a informar-ne Jesús. Però quan Jesús ho va sentir, es va retirar d'allà en barca cap a un lloc desert per estar sol, i quan les multituds ho van sentir, el van seguir a peu des de les ciutats. I havent sortit, Jesús va veure una gran multitud, i va sentir compassió per ells i va curar els seus malalts. Però quan va caure el vespre, els seus deixebles s'acostaren a ell dient: El lloc és desert i l'hora ja ha passat, envia lluny les multituds perquè, havent marxat cap a les viles, comprin menjar per a ells mateixos. Però Jesús els va dir: No cal que marxin, doneu-los vosaltres de menjar. Però ells li diuen: No tenim aquí sinó cinc pans i dos peixos. Però ell va dir: Porteu-me'ls aquí. I havent ordenat que les multituds reclinassin sobre l'herba, havent pres els cinc pans i els dos peixos, havent mirat cap al cel va beneir, i havent trencat va donar els pans als deixebles, i els deixebles a les multituds. I van menjar tots i es van saciar, i van recollir el que sobrava dels fragments, dotze cistells plens. Els que menjaven eren homes com cinc mil, sense comptar dones i nens. I immediatament Jesús va obligar els seus deixebles a embarcar a la barca i anar-se'n endavant cap a l'altra banda, fins que ell

acomiadés les multituds. I havent acomiadat les multituds, va pujar a la muntanya en privat per pregar. I quan el vespre va arribar, ell era sol allà. I el vaixell ja era al mig de la mar, essent turmentat per les ones, doncs el vent era contrari. A la quarta guàrdia de la nit, Jesús va anar cap a ells caminant sobre la mar. I els deixebles, havent-lo vist caminant sobre la mar, van ser turbats dient que és una aparició, i van cridar de por. Immediatament, però, Jesús va parlar-los dient: Tingueu coratge, jo sóc, no tingueu por. Responent, però, el Pere li va dir: Senyor, si ets tu, ordena'm venir cap a tu sobre les aigües. I ell va dir: Vine. I havent baixat de la barca, en Pere va caminar sobre les aigües per venir cap a Jesús. Però en veure el vent fort va tenir por, i quan va començar a enfonsar-se va cridar dient: Senyor, salva'm. Immediatament, però, Jesús, havent estirat la mà, el va agafar i li diu: O tu de poca fe, per què vas dubtar? I quan ells van entrar al vaixell, va cessar el vent; i els del vaixell van venir i el van adorar dient: Veritablement ets fill de Déu. I havent creuat, van arribar a la terra de Gennèsaret. I havent-lo reconegut, els homes d'aquell lloc van enviar missatgers a tota aquella regió circumdant, i li van portar tots els que estaven malament, i el pregaven perquè encara que només toquessin la franja del seu vestit; i tots els que la van tocar van ser salvats.

15

Aleshores s'acosten a Jesús els escribes i fariseus de Jerusalem dient: per què els teus deixebles transgredeixen la tradició dels

ancians? Perquè no es renten les mans quan mengen pa. Ell, responent, els va dir: per què vosaltres també transgrediu el manament de Déu a causa de la vostra tradició? Perquè Déu va manar dient: honora el pare i la mare, i el que parli malament del pare o de la mare que mori. Vosaltres però dieu: qui digui al pare o a la mare, ofrena el que de mi puguis beneficiar-te, i no honori el pare seu o la mare seva; i vau invalidar el manament de Déu a causa de la vostra tradició. Hipòcrites, bé va profetitzar sobre vosaltres Isaïes dient: s'apropa a mi aquest poble amb la seva boca i amb els seus llavis m'honora, però el seu cor està lluny de mi; però m'adoren en va, ensenyant com a ensenyaments manaments d'homes. I havent cridat la multitud, els va dir: escolteu i enteneu; no el que entra a la boca fa impura la persona, sinó el que surt de la boca, això fa impura la persona. Llavors els seus deixebles, havent-se apropat, li van dir: Saps que els fariseus es van ofendre en escoltar la paraula? Però ell, responent, va dir: Tota planta que no ha plantat el meu Pare celestial serà desarrelada. Deixeu-los, són guies cecs de cecs, però si un cec guia un cec, ambdós cauran en un fossat. Però Pere, responent, li va dir: Explica'ns aquesta paràbola. Però Jesús va dir: Encara vosaltres sou sense enteniment? Encara no enteneu que tot el que entra a la boca va a la panxa i és expulsat a la latrina? Les coses que surten de la boca procedeixen del cor, i aquelles profanen l'home. Perquè del cor surten pensaments malvats, assassinats, adulteris, fornicacions, robatoris, falsos testimonis, blasfèmies. Aquestes coses són les que contaminen l'home, però menjar amb les mans sense rentar no contamina l'home. I havent sortit d'allà, Jesús es va retirar cap a les parts de

Tir i Sidó. I heus aquí que una dona cananea d'aquelles contrades, havent sortit, va cridar-li dient: Tingues misericòrdia de mi, Senyor, fill de David, la meva filla està malament posseïda per un dimoni. Però ell no li va respondre ni una paraula. I els seus deixebles, havent-se apropat, li preguntaven dient: deixa-la anar, perquè crida darrere nostre. Ell però, responent, va dir: No he estat enviat sinó cap a les ovelles perdudes de la casa d'Israel. Però ella, havent vingut, el va adorar dient: Senyor, ajuda'm. Ell però, responent, va dir: No és bo prendre el pa dels fills i llançar-lo als gossets. Ella però va dir: Sí, Senyor, i fins i tot els gossets mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos. Llavors havent respost, Jesús li va dir: oh dona, gran és la teva fe, que et sigui fet com vols. I la seva filla va quedar curada des d'aquella hora. I havent marxat d'allà, Jesús va venir vora la mar de Galilea, i havent pujat a la muntanya, va seure allà. I multituds moltes s'aproparen a ell portant amb ells coixos, cecs, sords, esllisiats i molts altres, i els van llançar als peus de Jesús, i els va curar, de manera que les multituds es van meravellar veient sords que escoltaven, muts que parlaven, esllisiats sans, coixos que caminaven i cecs que veien; i van glorificar el Déu d'Israel. Però Jesús, havent cridat els seus deixebles, va dir: Tinc compassió de la multitud, perquè ja fa tres dies que romanen amb mi i no tenen res per menjar, i no vull alliberar-los afamats, no sigui que defalleixin pel camí. I els seus deixebles li diuen: D'on traurem, en aquest lloc desert, pans suficients per satisfer una multitud tan gran? I Jesús els diu: quants pans teniu? I ells van dir: set, i uns pocs peixets. I va ordenar a les multituds que s'ajaguessin sobre la terra. I havent pres els set pans i els peixos,

havent donat gràcies, els va trencar i els va donar als seus deixebles, i els deixebles a les multituds. I van menjar tots i van quedar satisfets, i van recollir el que sobrava dels fragments, set cistells plens; i els que menjaven eren quatre mil homes sense comptar dones i nens. I havent despatxat les multituds, va embarcar al vaixell i va arribar a la regió de Magdala.

16

I els fariseus i saduceus, havent-se apropat per posar-lo a prova, li van preguntar que els mostrés un senyal del cel. I ell havent respost els va dir: quan ha passat el vespre dieu: bon temps; perquè el cel és vermell; i al matí: avui tempesta; perquè el cel és vermell estant fosc. Hipòcrites, sabeu distingir la cara del cel, però no podeu conèixer els signes dels temps? Una generació malvada i adúltera cerca un senyal, i no se li donarà cap senyal excepte el senyal de Jonàs el profeta. I els va deixar i se'n va anar. I els seus deixebles, en arribar a l'altra banda, van oblidar d'agafar pans. Però Jesús els va dir: Mireu i aneu amb compte amb el llevat dels fariseus i saduceus. Ells raonaven entre ells dient que no havien agafat pans. Però Jesús, havent-ho sabut, els va dir: Per què raoneu entre vosaltres, homes de poca fe, que no vau agafar pans? Encara no enteneu, ni recordeu els cinc pans dels cinc mil i quants cistells vau recollir? Ni els set pans dels quatre mil i quantes cistelles vau recollir? Com no enteneu que no us parlava del pa, sinó que us deia que paréssiu atenció al llevat dels Fariseus i Saduceus? Aleshores van entendre que no

els va dir de parar atenció al llevat del pa, sinó a l'ensenyament dels fariseus i saduceus. Havent vingut Jesús a les parts de Cesarea de Filip, preguntava els seus deixebles dient: Qui diuen els homes que és el fill de l'home? Ells van dir: Uns diuen Joan el Baptista, altres Elies, i altres Jeremies o un dels profetes. Diu a ells: Però vosaltres, qui dieu que sóc? Responent, però, Simó Pere va dir: Tu ets el Crist, el fill del Déu vivent. I havent respost, Jesús li va dir: beneït ets, Simó Bar Jonà, perquè carn i sang no t'ho va revelar, sinó el meu pare que és als cels. I jo també et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta roca edificaré la meva assemblea, i les portes de l'Hades no la venceran. I et donaré les claus del regne dels cels, i allò que lliguis sobre la terra serà lligat en els cels, i allò que deslliguis sobre la terra serà deslligat en els cels. Aleshores va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era Jesús, el Crist. Des de llavors Jesús va començar a mostrar als seus deixebles que era necessari que ell anés a Jerusalem i que patís molt de part dels ancians, dels caps dels sacerdots i dels escribes, i que fos mort, i que el tercer dia fos ressuscitat. I Pere, havent-lo pres a part, va començar a reprotxar-li dient: Que Déu t'ho eviti, Senyor! Això no et passarà mai. Però ell, girant-se, va dir a Pere: Vés-te'n darrere meu, Satanàs! Ets una pedra d'ensopec per a mi, perquè no penses en les coses de Déu, sinó en les dels homes. Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vol salvar la seva ànima, la perdrà; qui però perd la seva ànima per causa de mi, la trobarà. De què es beneficia un home si guanya el món sencer, però perd la seva ànima? O què donarà un home

a canvi de la seva ànima? Perquè el Fill de l'home està a punt de venir en la glòria del seu Pare amb els seus missatgers, i llavors retornarà a cadascú segons les seves accions. Verament us dic, hi ha alguns dels que estan aquí drets que no tastaran la mort fins que vegin el Fill de l'home venint en el seu regne.

17

I després de sis dies Jesús pren Pere i Jaume i Joan el seu germà i els porta a una muntanya alta en privat; i va ser transformat davant d'ells, i la seva cara va brillar com el sol, i les seves robes es van tornar blanques com la llum. I aquí van aparèixer davant d'ells Moisès i Elies conversant amb ell. Però Pere va respondre i va dir a Jesús: Senyor, és bo que nosaltres estiguem aquí. Si vols, fem aquí tres tendes: una per a tu, una per a Moisès i una per a Elies. Encara ell parlant, mira un núvol brillant els va cobrir amb ombra, i mira una veu del núvol dient: aquest és el meu fill l'estimat, en qui vaig estar ben complagut; escolteu-lo; i havent escoltat, els deixebles van caure sobre la seva cara i van tenir molta por. Jesús s'apropà, els tocà i digué: Aixequeu-vos i no tingueu por. I havent aixecat els seus ulls, no van veure ningú sinó només Jesús. I mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar dient: No digueu a ningú la visió fins que el Fill de l'home ressusciti dels morts. I els seus deixebles li van preguntar dient: Per què doncs diuen els escribes que Elies ha de venir primer? I Jesús responent va dir-los: Elies certament ve primer i restaurarà totes les coses; però us dic que Elies ja va venir, i no el

van reconèixer, sinó que van fer amb ell tot el que van voler; així també el fill de l'home ha de patir per ells. Llavors els deixebles van entendre que els parlava de Joan el Baptista. I quan ells van arribar a la multitud, un home es va apropar a ell agenollant-se davant d'ell i dient: Senyor, tingues pietat del meu fill, perquè està epilèptic i pateix malament; perquè sovint cau al foc i sovint a l'aigua. I el vaig portar als teus deixebles, i no van ser capaços de curar-lo. Havent respost però el Jesús va dir: oh generació incrèdula i pervertida, fins quan estaré amb vosaltres? Fins quan us aguantaré? Porteu-me'l aquí. I Jesús el va reprendre, i el dimoni va sortir d'ell i el nen va ser curat des d'aquella hora. Aleshores, els deixebles, havent-se apropat a Jesús en privat, digueren: Per què nosaltres no vam ser capaços d'expulsar-lo? I Jesús els va dir: a causa de la vostra incredulitat. Perquè en veritat us dic, si teniu fe com un gra de mostassa, direu a aquesta muntanya, mou-te d'aquí cap allà, i es mourà, i res us serà impossible. Però aquesta raça no surt si no és amb oració i dejuni. Mentre tornaven a Galilea, Jesús els va dir: el Fill de l'home està a punt de ser lliurat a mans d'homes i el mataran, i al tercer dia serà ressuscitat. Es van entristir molt. Havent vingut ells a Capernaüm, s'acostaren a Pere els qui cobraven els didracmes i digueren: El vostre mestre no paga els didracmes? Diu, sí. I quan va entrar a la casa, Jesús se li va anticipar dient: què et sembla, Simó? Els reis de la terra de qui reben impostos o tribut? Dels fills seus o dels altres? Li diu Pere: dels altres. Jesús li va dir: llavors els fills són lliures. Per tal que no els ofenguem, vés cap a la mar, llança un ham i pren el primer peix que pugi, i obrint-li la boca trobaràs un estàter; pren-lo i dóna'ls-el en lloc

meu i teu.

18

En aquella hora van venir els deixebles a Jesús dient: Qui, doncs, és més gran en el regne dels cels? I havent cridat a ell, Jesús va posar un nen en mig d'ells i va dir: veritat us dic a vosaltres, si no gireu i us convertiu com els nens, no entrareu al regne dels cels. Qui per tant s'humiliarà a si mateix com aquest nen, aquest és el més gran en el regne dels cels. I qui rep un infant com aquest en el meu nom, a mi rep; però qui fa ensopegar un d'aquests petits que creuen en mi, li convé que sigui penjada una mola de ruc al coll i sigui ofegat en alta mar. Ai del món per les escandalitzacions, perquè és necessari que vinguin les escandalitzacions, però ai d'aquell home a través del qual ve l'escandalització. Si però la teva mà o el teu peu et fa pecar, talla'ls i llança'ls lluny de tu, és millor per a tu entrar a la vida coix o mutilat, que no pas tenint dues mans o dos peus ser llançat al foc etern. I si el teu ull et fa pecar, arrenca'l i llança'l lluny de tu, perquè és millor per a tu entrar a la vida amb un sol ull, que no pas ser llançat a la gehenna del foc tenint dos ulls. Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us dic que els seus àngels en els cels veuen constantment la cara del meu Pare que és en els cels. Perquè el fill de l'home vingué a salvar allò que estava perdut. Què us sembla? Si un cert home té cent ovelles i una d'elles s'extravía, no deixa les noranta-nou a les muntanyes i va a cercar la que s'extravía? I si arriba a trobar-lo,

en veritat us dic que s'alegra més per ell que pels noranta-nou que no s'han perdut. Així no és la voluntat del vostre Pare que és als cels que es perdi un sol d'aquests petits. Si el teu germà peca contra tu, vés i reprèn-lo entre tu i ell sol; si t'escolta, has guanyat el teu germà; si no escolta, pren amb tu encara un o dos, perquè sobre la boca de dos testimonis o tres s'estableixi tota paraula. Si però no fa cas d'ells, digues-ho a l'assemblea; si però tampoc fa cas de l'assemblea, que sigui per a tu com el gentil i el recaptador d'impostos. En veritat us dic, totes les coses que lligareu sobre la terra seran lligades al cel, i totes les coses que deslligareu sobre la terra seran deslligades al cel. Altra vegada, en veritat us dic que si dos de vosaltres es posen d'acord sobre la terra concernent qualsevol assumpte que demanin, els serà concedit pel meu pare que és als cels. Perquè on són dos o tres reunits en el meu nom, allà estic enmig d'ells. Llavors havent-se apropat a ell, el Pere va dir: Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà i el perdonaré? Fins set vegades? Jesús li diu: No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set. Per això, el regne dels cels va ser comparat a un home rei que va voler ajustar comptes amb els seus esclaus. Quan ell va començar a liquidar, li va ser portat un deutor d'incomptables talents. No tenint ell com retornar-ho, el seu senyor va ordenar que ell fos venut, i la seva dona i els fills i tot el que tenia, i que fos pagat. Havent caigut, doncs, l'esclau l'adorava dient-li: Senyor, sigues pacient amb mi i tot et pagaré. Però el senyor d'aquell esclau, mogut per la compassió, el va alliberar i li va perdonar el deute. Però havent sortit, aquell esclau va trobar un dels seus companys esclaus, que li devia cent denaris, i havent-lo

agafat, l'ofegava dient: Torna'm el que em deus. Havent caigut, doncs, el seu company esclau als seus peus, el suplicava dient: Sigues pacient amb mi i et pagaré. Però ell no va voler, sinó que se'n va anar i el va llançar a la presó fins que tornés el que devia. Però els seus companys esclaus, en veure el que havia passat, es van entristir molt, i van anar a explicar clarament al seu senyor tot el que havia passat. Llavors, havent-lo cridat, el seu senyor li diu: Esclau malvat, tot aquell deute te'l vaig perdonar perquè em vas suplicar. No era necessari també que tu tinguessis pietat del teu company esclau, com també jo vaig tenir pietat de tu? I havent estat enfadat, el seu senyor el va lliurar als torturadors fins que pagui tot el que li devia. Així també el meu pare celestial us farà, si cadascú de vosaltres no perdona al seu germà des del cor les seves transgressions.

19

I va passar que quan Jesús va acabar aquestes paraules, va partir de Galilea i va arribar a les fronteres de Judea, més enllà del Jordà. I multituds moltes el van seguir, i allà els va curar. I els fariseus s'acostaren a ell per posar-lo a prova i li digueren: És permès a un home repudiar la seva dona per qualsevol motiu? I ell responent va dir-los: no heu llegit que el que va fer des del principi va fer-los mascle i femella i va dir, a causa d'això l'home deixarà el seu pare i la mare i s'unirà a la seva dona, i els dos seran una sola carn? Així que ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu va unir, doncs, que l'home no ho separi. Li diuen:

Per què, doncs, Moisès va manar de donar un llibre de divorci i repudiar-la? Els diu que Moisès, a causa de la duresa del vostre cor, us va permetre repudiar les vostres dones, però des del principi no ha estat així. Però us dic que qui repudia la seva dona, no per fornicació, i es casa amb una altra, comet adulteri, i el que es casa amb la repudiada comet adulteri. Els seus deixebles li diuen: si així és la causa de l'home amb la dona, no convé casar-se. I ell els va dir: no tots accepten aquesta paraula, sinó aquells a qui els ha estat donat; hi ha doncs eunucs que van néixer així des del ventre de mare. I hi ha eunucs que van ser fets eunucs pels homes, i hi ha eunucs que es van fer eunucs ells mateixos a causa del regne dels cels. El que és capaç de rebre, que rebi. Llavors li van portar nens, perquè els posés les mans sobre ells i pregués; però els deixebles els van reprendre. I Jesús va dir: deixeu els nens i no els impediu venir cap a mi; perquè d'aquests tals és el regne dels cels. I havent imposat les mans sobre ells, va marxar d'allà. I heus aquí que un, havent-se apropat, li va dir: Mestre bo, què de bo he de fer perquè tingui vida eterna? I ell li va dir: per què em dius bo? Ningú és bo sinó un, Déu. I si vols entrar a la vida, guarda els manaments. Li diu: De quin tipus? I Jesús va dir: no mataràs, no adulteraràs, no robaràs, no donaràs fals testimoni, honra el pare i la mare, i estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. El jove home li diu: Totes aquestes coses les he guardat des de la meva joventut, què em falta encara? Va dir-li Jesús: si vols ser perfecte, vés, ven les teves possessions i dóna-les als pobres, i tindràs un tresor al cel, i vine i segueix-me. Però el jove, havent escoltat la paraula, va marxar afligit, perquè tenia moltes possessions. Jesús però va

dir als seus deixebles: Amen, us dic que amb dificultat un ric entrarà al regne dels cels. Però us dic altra vegada: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que un ric entri al regne de Déu. Havent escoltat això, els seus deixebles s'astoràven molt i deien: Qui, doncs, pot ser salvat? Havent mirat, però, Jesús els va dir: Entre els homes això és impossible, però amb Déu totes les coses són possibles. Aleshores Pere, responent, li va dir: Mira, nosaltres hem deixat tot i t'hem seguit; què serà doncs de nosaltres? Però Jesús els va dir: Amen, us dic que vosaltres, els qui m'heu seguit, en la regeneració, quan el Fill de l'Home s'assegui sobre el tron de la seva glòria, us asseureu també vosaltres sobre dotze trons, jutjant les dotze tribus d'Israel. I tot qui hagi deixat cases o germans o germanes o pare o mare o dona o fills o camps a causa del meu nom, rebrà el cent per un i heretarà la vida eterna. Molts, però, seran primers últims i els últims primers.

20

Similar és el regne dels cels a un home amo de casa, que va sortir al matí d'hora per contractar treballadors per a la seva vinya. I havent acordat amb els treballadors un denari al dia, els va enviar a la seva vinya. I havent sortit cap a la tercera hora va veure altres drets a la plaça sense fer res, i a aquells va dir: aneu també vosaltres a la vinya, i us donaré el que sigui just. Però ells van marxar. Un altre cop, havent sortit al voltant de la sisena i novena hora, va fer el mateix. Però sobre l'onzena hora, havent

sortit, va trobar altres que estaven drets ociosos, i els diu: per què esteu aquí drets tota la jornada ociosos? Li diuen: Perquè ningú ens ha contractat. Els diu: aneu també vosaltres a la vinya, i rebreu allò que sigui just. Però quan va arribar el vespre, el senyor de la vinya diu al seu administrador: crida els treballadors i dóna'ls el salari, començant pels últims fins als primers. I els que van venir cap a l'onzena hora van rebre un denari cadascun. Però quan van venir els primers, van pensar que rebrien més, i també ells van rebre un denari cadascun. I havent rebut, murmuraven contra el senyor de la casa dient que aquests els darrers van fer una hora, i els vas fer iguals a nosaltres, als que van suportar el pes del dia i la calor abrasadora. Però ell, responent, va dir a un d'ells: Company, no et faig injustícia. No vas acordar amb mi un denari? Aixeca el teu i vés; però vull donar a aquest darrer com a tu; o no m'és permès fer el que vull amb el meu? És el teu ull malvat perquè jo sóc bo? Així seran els últims primers i els primers últims, perquè molts són cridats, però pocs escollits. I mentre pujava Jesús a Jerusalem va prendre els dotze deixebles en privat en el camí i els va dir: mireu, pujem a Jerusalem, i el fill de l'home serà lliurat als grans sacerdots i als escribes i el condemnaran a mort, i el lliuraran a les nacions perquè es burlin d'ell i l'assotin i el crucifiquin, i el tercer dia ressuscitarà. Aleshores se li va apropar la mare dels fills de Zebedeu amb els seus fills, adorant-lo i demanant-li alguna cosa. I ell li va dir: què vols? Li diu: digues que s'asseguin aquests dos fills meus, un a la teva dreta i un a la teva esquerra, en el teu regne. Havent respost, però, el Jesús va dir: No sabeu què demaneu. Podeu beure la copa que jo

estic a punt de beure, o el baptisme amb què jo sóc batejat ser batejat? Li diuen: podem. I els diu: La meva copa, certament, la beureu, i el baptisme amb què jo sóc batejat, sereu batejats; però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no és meu de donar, sinó per a aquells a qui ha estat preparat pel meu pare. I havent escoltat això, els deu es van indignar pels dos germans. Però Jesús, havent-los cridat, va dir: Sabeu que els governants de les nacions els dominen i que els grans exerceixen autoritat sobre ells. No serà així entre vosaltres, sinó que qui vulgui entre vosaltres esdevenir gran, serà el vostre servent, i qui vulgui entre vosaltres ser el primer, serà el vostre esclau; tal com el fill de l'home no va venir per ser servit, sinó per servir i donar la seva ànima com a rescat en lloc de molts. I quan sortien de Jericó, el va seguir una gran multitud. I heus aquí dos cecs asseguts al costat del camí, havent escoltat que Jesús estava passant, van cridar dient: Tingues misericòrdia de nosaltres, Senyor, fill de David. La multitud però els va reprotxar perquè callessin, però ells cridaven més fort dient: Tingues misericòrdia de nosaltres, Senyor, fill de David. I havent estat dret, el Jesús els va cridar i va dir: què voleu que faci per a vosaltres? Li diuen: Senyor, que s'obrin els nostres ulls. Però Jesús, mogut per la compassió, va tocar els seus ulls, i immediatament els seus ulls van recuperar la vista, i el van seguir.

21

I quan es van apropar a Jerusalem i van arribar a Betfagé cap a

la muntanya de les oliveres, llavors Jesús va enviar dos deixebles dient-los: aneu al poble de davant vostre, i immediatament trobareu una somera lligada i un pollí amb ella; deslligueu-los i porteu-me'ls. I si algú us diu quelcom, direu que el Senyor en té necessitat, però immediatament els envia. Tot això ha passat perquè es complís el dit a través del profeta dient: digueu a la filla de Sió, mira el teu rei ve a tu mansuet i havent muntat sobre un ase i un poltre fill de bèstia de càrrega. Havent anat els deixebles i havent fet tal com els va ordenar Jesús, van portar la somera i el poltre, i van posar les seves robes a sobre d'ells, i va seure a sobre d'ells. I la major part de la multitud van estendre les seves vestidures al camí, mentre que altres tallaven branques dels arbres i les estenien al camí. Les multituds que anaven al davant i les que seguien cridaven dient: Hosanna al fill de David, beneït el que ve en nom del Senyor, hosanna en les altures. I en entrar ell a Jerusalem, tota la ciutat va quedar sacsejada dient: Qui és aquest? Les multituds, però, deien: Aquest és Jesús, el profeta de Natzaret de Galilea. I Jesús va entrar al temple de Déu, i va expulsar tots els que venien i els que compraven al temple, i va destruir les taules dels canvistes i els seients dels que venien els coloms, i els diu: està escrit, la meva casa serà anomenada casa de pregària; però vosaltres l'heu fet cova de lladres. I s'acostaren a ell coixos i cecs al temple i els va curar. I havent vist els grans sacerdots i els escribes les meravelles que va fer i els nens cridant en el temple i dient, hosanna al fill de David, es van indignar i li van dir: sents el que diuen aquests? I Jesús els diu: sí; mai no heu llegit que de boca de nadons i dels que mamen has preparat lloança? I havent-los

deixat, va sortir fora de la ciutat cap a Betània i es va allotjar allà. Al matí, però, tornant cap a la ciutat, va tenir gana; i havent vist una figuera sobre el camí, va anar cap a ella, i no hi va trobar res sinó fulles només, i li diu: que ja no surti mai més fruit de tu per sempre. I la figuera es va assecar immediatament. I havent vist això, els deixebles es van meravellar dient: Com s'ha assecat immediatament la figuera? Havent respost, Jesús els va dir: en veritat us dic, si teniu fe i no dubteu, no solament fareu el de la figuera, sinó que fins i tot si dieu a aquesta muntanya, sigues aixecada i sigues llançada al mar, passarà; i totes les coses que demaneu en la pregària creient, les rebreu. I havent vingut ell al temple, s'acostaren a ell mentre ensenyava els caps dels sacerdots i els ancians del poble dient: Amb quina autoritat fas aquestes coses, i qui t'ha donat aquesta autoritat? Responent, però, Jesús els va dir: Jo també us preguntaré una paraula, la qual si em dieu, jo també us diré amb quina autoritat faig aquestes coses. El baptisme de Joan d'on era, del cel o dels homes? Però ells estaven raonant entre ells mateixos dient: si diem del cel, ens dirà, per què doncs no vau creure en ell; però si diem dels homes, tenim por de la multitud; perquè tots tenen Joan com a profeta. I responent a Jesús, van dir: No ho sabem. Els va dir també ell mateix: ni jo us dic amb quina autoritat faig aquestes coses. Però què us sembla? Un home tenia dos fills, i havent-se apropat al primer, va dir: fill, vés avui a treballar al meu vinyar. Ell però, responent, va dir: No vull. Més tard, però, havent-se penedit, va anar-hi. I havent-se apropat al segon, va dir el mateix. I ell, havent respost, va dir: jo, senyor; i no va marxar. Qui dels dos va fer la voluntat del pare? Li diuen: el

primer. Jesús els diu: de veritat us dic que els recaptadors d'impostos i les prostitutes us precedeixen cap al regne de Déu. Perquè Joan va venir a vosaltres en camí de justícia, i no li vau creure, però els recaptadors d'impostos i les prostitutes li van creure, i vosaltres, havent-ho vist, no us vau penedir després per creure-li. Escolteu una altra paràbola. Un home era amo de casa, qui va plantar una vinya i li va posar un mur al voltant i va cavar-hi un cup i va construir una torre, i la va llogar a pagesos i va marxar a l'estranger. Quan però es va apropar el temps dels fruits, va enviar els seus esclaus als pagesos per recollir els seus fruits. I els pagesos, havent pres els seus esclaus, van colpejar un, van matar un altre i van apedegar un altre. Altra vegada va enviar altres esclaus, més que els primers, i els van tractar de la mateixa manera. Més tard, però, va enviar el seu fill cap a ells dient: Respectaran el meu fill. Però els pagesos, en veure el fill, es van dir entre ells: Aquest és l'hereu. Veniu, matem-lo i apoderem-nos de la seva herència. I havent-lo pres, el van expulsar fora de la vinya i el van matar. Quan vingui, doncs, el senyor de la vinya, què farà amb aquells pagesos? Li diuen: Destruirà malament els malvats, i llogarà la vinya a altres pagesos que li lliuraran els fruits a les seves temporades. Jesús els diu: mai no heu llegit en les escriptures, la pedra que van rebutjar els constructors, aquesta va esdevenir cap de cantonada; del Senyor va esdevenir aquesta, i és meravellosa als nostres ulls? Per això us dic que el regne de Déu us serà tret de vosaltres i serà donat a una nació que fa els seus fruits; i el que caigui sobre aquesta pedra serà esmicolat; però sobre qui caigui, l'escombrarà. I els grans sacerdots i els fariseus, havent escoltat

les seves paràboles, van saber que parlava sobre ells; i buscant agafar-lo, van témer les multituds, ja que el tenien com a profeta.

22

I responent, Jesús altra vegada els va dir en paràboles dient: el regne dels cels va ser semblat a un home rei, qui va fer noces per al seu fill. I va enviar els seus esclaus a cridar els convidats a les noces, i no volien venir. Altra vegada va enviar altres esclaus dient: Digueu als convidats: Mireu, he preparat el meu millor banquet, els meus braus i els animals engreixats han estat sacrificats, i tot està preparat. Veniu a les noces. Però els que no en van fer cas se'n van anar, un al seu propi camp, i un altre al seu comerç; però els restants, havent agafat els seus esclaus, els van ultrajar i els van matar. Però aquell rei, en escoltar-ho, es va enfadar, i enviant els seus exèrcits va destruir aquells assassins i va cremar la seva ciutat. Aleshores diu als seus esclaus: el casament certament està preparat, però els convidats no eren dignes; aneu doncs a les cruïlles dels camins, i convideu a tants com trobeu al casament. I havint sortit, aquells esclaus van anar als camins i van reunir tots els que van trobar, tant dolents com bons, i el casament es va omplir de convidats. Havent entrat el rei per veure els reclinats, va veure allà un home no vestit amb vestit de casament, i li diu: company, com vas entrar aquí sense tenir vestit de casament? Però va ser silenciat. Llavors el rei va dir als servents: Havent-li lligat els peus i les mans, aixequeu-lo i

llanceu-lo a la foscor exterior; allà hi haurà el plor i el cruiximent de dents. Molts són cridats, però pocs són escollits. Aleshores els fariseus, havent anat, van prendre consell perquè el poguessin atrapar en paraula. I li envien els seus deixebles amb els herodians dient: mestre, sabem que ets veritable i que ensenyes el camí de Déu en veritat, i no t'importa ningú; perquè no mires la cara dels homes; digues-nos doncs, què et sembla? És permès donar tribut a Cèsar o no? Però Jesús, coneixent la seva maldat, va dir: Per què em poseu a prova, hipòcrites? Mostreu-me la moneda del cens. I ells li van portar un denari. I els diu: De qui és aquesta imatge i la inscripció? Li diuen: Del Cèsar. Llavors els diu: doneu doncs al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu. I havent-ho escoltat es van meravellar, i havent-lo deixat van anar-se'n. En aquell dia van apropar-se a ell els saduceus, els que deien que no hi ha resurrecció, i li van preguntar dient: mestre, Moisès va dir que si algú mor sense tenir fills, el seu germà es casarà amb la seva dona i donarà descendència al seu germà. Hi havia entre nosaltres set germans; i el primer, havent-se casat, va morir, i no tenint descendència va deixar la seva dona al seu germà; igualment també el segon i el tercer, fins als set. Finalment, després de tots, va morir també la dona. En la resurrecció, doncs, de qui dels set serà la dona? Perquè tots la van tenir. Havent respost, Jesús els va dir: Esteu enganyats, no coneixent els escrits ni el poder de Déu. Perquè en la resurrecció ni es casen ni són donats en matrimoni, sinó que són com els missatgers de Déu al cel. Però sobre la resurrecció dels morts, no heu llegit el que us va ser dit per Déu dient: Jo sóc el Déu d'Abraham i el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob? Déu no és el Déu

dels morts, sinó dels vius. I les multituds que ho havien escoltat quedaven meravellades pel seu ensenyament. Els fariseus, havent escoltat que ell va silenciar els saduceus, es van reunir junts, i un d'ells, un expert en la llei, va preguntar, posant-lo a prova i dient: mestre, quin manament és gran en la llei? I Jesus li va dir: Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Aquest és el primer i gran manament. La segona, i semblant a aquesta, és: estimaràs el teu veí com a tu mateix. En aquests dos manaments penja tota la llei i els profetes. Havent estat reunits els fariseus, Jesús els va preguntar dient: què us sembla del Crist? De qui fill és? Li diuen: De David. Els diu: com doncs David en Esperit l'anomena Senyor dient: Va dir el Senyor al meu Senyor, seu a la meva dreta fins que posi els teus enemics com a estora dels teus peus? Si doncs David l'anomena Senyor, com és fill seu? I ningú va ser capaç de respondre-li paraula, ni ningú va gosar des d'aquell dia preguntar-li res més.

23

Aleshores Jesús va parlar a les multituds i als seus deixebles dient: sobre el seient de Moisès s'han assegut els escribes i els fariseus. Totes les coses, per tant, que us diguin de guardar, guardeu-les i feu-les, però segons les seves obres no les feu, perquè diuen i no fan. Ells lliguen doncs càrregues pesades i difícils de portar i les col·loquen sobre les espatlles dels homes, però amb el seu dit no volen moure-les. Fan totes les seves obres

per ser vistos pels homes. Perquè ells eixamplen els seus filacteris i engrandeixen les franges dels seus vestits, i estimen el lloc d'honor en els banquets i els primers seients en les assemblees i les salutacions en les places i ser anomenats rabí rabí pels homes. Però vosaltres no sigueu anomenats rabí, perquè un és el vostre mestre, el Crist, i tots vosaltres sou germans. I no anomeneu pare vostre sobre la terra, perquè un és el vostre Pare, el que és als cels. Ni sigueu anomenats guies, perquè un sol és el vostre guia, el Crist. El més gran entre vosaltres serà el vostre servent. Qui però s'exalti a si mateix serà humiliat, i qui s'humilií a si mateix serà exaltat. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè devoreu les cases de les vídues i, amb el pretext de pregar llargament, a causa d'això rebreu un judici més gran. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè tancau el regne dels cels davant dels homes! Vosaltres, doncs, no hi entreu, ni deixeu entrar els que hi volen entrar. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè travesseu la mar i la terra seca per fer un prosèlit, i quan ho esdevé, el feu fill de la gehenna el doble que vosaltres. Ai de vosaltres, guies cecs, els qui dieu: qui juri pel temple, no és res, però qui juri per l'or del temple, està obligat. Ximples i cecs, qui és més gran, l'or o el temple que santifica l'or? I qui jura per l'altar, no és res, però qui jura pel do que hi ha damunt d'ell, està obligat. Ximples i cecs, què és més gran, el regal o l'altar que santifica el regal? El que ha jurat per l'altar jura per ell i per tot el que està sobre ell; i el que ha jurat pel temple jura per ell i pel que hi habita; i el que ha jurat pel cel jura pel tron de Déu i pel que seu sobre ell. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites,

perquè pagueu el delme de la menta, de l'anet i del comí, i heu descuidat les coses més importants de la llei: el judici, la misericòrdia i la fe. Aquestes coses era necessari fer-les sense deixar d'observar aquelles. Guies cecs, els que colen el mosquit, però s'empassen el camell. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè netegeu el de fora de la copa i del plat, però per dins estan plens de rapinyatge i injustícia. Fariseu cec, neteja primer l'interior de la copa i del plat, perquè també l'exterior d'ells esdevingui net. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè semblen tombes emblanquinades, que des de fora apareixen belles, però per dins estan plenes d'ossos de morts i de tota mena d'impuresa! Així també vosaltres, per fora certament apareixeu justos als homes, però per dins esteu plens d'hipocresia i de sense llei. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè construïu les tombes dels profetes i adorneu els monuments dels justos, i dieu: si haguéssim estat en els dies dels nostres pares, no hauríem estat còmplices d'ells en la sang dels profetes. Així que testifiqueu contra vosaltres mateixos que sou fills dels qui van assassinar els profetes. I vosaltres ompliu la mesura dels vostres pares. Serpents, producte de víbores, com fugireu del judici de la gehenna? Per això heus aquí jo envio cap a vosaltres profetes i savis i escribes, i d'ells en matareu i en crucificareu, i d'ells els assotareu en les assemblees vostres i els perseguireu de ciutat a ciutat, perquè vingui sobre vosaltres tota sang justa essent vessada sobre la terra des de la sang d'Abel el just fins a la sang de Zacaries fill de Berequies, a qui vau assassinar entre el temple i l'altar. Amen, us dic que totes aquestes coses vindran sobre aquesta generació. Jerusalem,

Jerusalem, que mats els profetes i apedregues els enviats cap a tu! Quantes vegades he desitjat reunir els teus fills de la manera que una gallina reuneix els seus pollets sota les ales, i no heu volgut. Heus aquí que la vostra casa us és deixada deserta. Doncs us dic, no em veureu des d'ara fins que digueu: Beneït el qui ve en nom del Senyor.

24

I havent sortit, Jesús se n'anava del temple, i s'acostaren els seus deixebles per mostrar-li els edificis del temple. I Jesús els va dir: No veieu tot això? En veritat us dic, no serà deixada aquí pedra sobre pedra que no serà destruïda. Mentre ell estava assegut sobre la muntanya de les oliveres, els deixebles s'acostaren a ell en privat dient: Digues-nos quan seran aquestes coses, i quin serà el senyal de la teva vinguda i de la consumació de l'edat? I el Jesús, responent, els va dir: Mireu que ningú no us enganyi. Molts vindran en el meu nom dient: Jo sóc el Crist, i enganyaran molts. Vosaltres estareu a punt d'escoltar guerres i rumors de guerres, mireu de no alarmar-vos, perquè és necessari que tot esdevingui, però encara no és el final. S'aixecarà perquè nació contra nació i regne contra regne, i hi haurà fams i pestes i terratrèmols per llocs; però totes aquestes coses són el començament de dolors de part. Llavors us lliuraran a la tribulació i us mataran, i sereu odiats per totes les nacions a causa del meu nom. I aleshores molts seran escandalitzats i es lliuraran els uns als altres i s'odiaran els uns als altres. I molts

falsos profetes s'aixecaran i enganyaran molts, i a causa de multiplicar-se la iniquitat, es refredarà l'amor de molts. El que hagi perseverat fins al final, aquest serà salvat. I aquesta bona nova del regne serà proclamada en tot el món habitat per a testimoni a totes les nacions, i llavors vindrà la fi. Quan per tant vegeu l'abominació de la desolació dita a través del profeta Daniel estant en lloc sant, el que llegeix que entengui, llavors els que són a Judea que fugin a les muntanyes, el que és sobre el terrat que no baixi a agafar les coses de la seva casa, i el que és al camp que no torni enrere a agafar les seves robes. Ai però de les que estiguin embarassades i de les que alletin en aquells dies. Pregueu, però, perquè la vostra fugida no esdevingui a l'hivern ni en sàbat. Serà doncs llavors una gran tribulació, tal com no n'hi ha hagut des del començament del món fins ara, ni no n'hi haurà. I si aquells dies no haguessin estat escurçats, cap ésser de carn no s'hauria salvat, però a causa dels escollits, aquells dies seran escurçats. Llavors si algú us diu, mireu aquí el Crist o aquí, no ho cregueu; perquè s'aixecaran falsos crists i falsos profetes i donaran senyals grans i prodigis, de manera que enganyin, si és possible, fins i tot els escollits. Mira, us ho he dit amb antelació. Si, per tant, us diuen: Mireu, està en el desert, no sortiu; Mireu, en les cambres interiors, no ho cregueu; perquè just com el llampec surt des de l'est i apareix fins a l'oest, així serà també la presència del fill de l'home; perquè on sigui el cadàver, allà es reuniran les àguiles. Immediatament després de la tribulació d'aquells dies, el sol s'enfosquirà i la lluna no donarà la seva llum, i les estrelles cauran del cel, i les potències dels cels seran sacsejades. I aleshores apareixerà el senyal del Fill de l'Home en

el cel, i aleshores es lamentaran totes les tribus de la terra i veuran el Fill de l'Home venint sobre els núvols del cel amb poder i molta glòria. I enviarà els seus missatgers amb veu de trompeta gran, i reuniran els seus escollits dels quatre vents, des dels extrems dels cels fins als seus extrems. I de la figuera apreneu la paràbola. Quan ja la branca seva es torna tendra i brota les fulles, sabeu que l'estiu és a prop; així també vosaltres quan veieu totes aquestes coses, sabeu que és a prop, a les portes. En veritat us dic, no passarà aquesta generació fins que totes aquestes coses esdevinguin. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Però sobre aquell dia i aquella hora ningú no ho sap, ni els missatgers dels cels, sinó el meu pare només. Però just com els dies de Noè, així serà també la vinguda del Fill de l'Home. Perquè just com estaven en els dies abans del diluvi menjant i bevent, casant-se i donant en matrimoni, fins el dia que Noè va entrar a l'arca, i no van saber fins que va venir el diluvi i va endur-se'ls a tots, així serà també la presència del fill de l'home. Llavors dos estaran al camp, l'un és pres i l'altre és deixat; dues molent al molí, una és presa i l'altra és deixada. Vigileu, doncs, perquè no sabeu a quina hora ve el vostre Senyor. Però sabeu això: que si l'amo de la casa hagués sabut a quina vetlla ve el lladre, hauria vigilat i no hauria permès que la seva casa fos foradada. Per això, vosaltres també estigueu preparats, perquè a l'hora que no penseu, el Fill de l'home ve. Qui és, doncs, l'esclau fidel i prudent que el seu senyor va nomenar sobre el seu servei per donar-los el nodriment a temps? Benaurat aquell esclau que el seu senyor, quan vingui, el trobarà fent així. En veritat us dic que l'establirà

sobre tots els seus béns. Si però aquell mal esclau diu en el seu cor, el meu senyor triga a venir, i comença a colpejar els seus companys esclaus, i mengi i begui amb els que estan borratxos, vindrà el senyor d'aquell esclau en un dia que no espera i en una hora que no sap, i el tallarà en dos, i posarà la seva part amb els hipòcrites; allà hi haurà el plor i el cruixir de dents.

25

Aleshores el regne dels cels serà semblant a deu verges, les quals, havent pres les seves llànties, van sortir a l'encontre del nuvi. Cinc però eren sàvies i cinc ximples. Les quals estúpides, havent pres les seves torxes, no van prendre oli amb elles; però les prudents van prendre oli en els seus recipients amb les seves torxes. Però com que el nuvi es retardava, totes van caure endormiscades i dormien. Però a mitjanit s'ha fet un crit: Heus aquí que ve el nuvi, sortiu al seu encontre! Aleshores es van aixecar totes aquelles verges i van adornar les seves llànties. Les estúpides, però, van dir a les prudents: Doneu-nos del vostre oli, perquè les nostres torxes s'apaguen. Però les sàvies respongueren dient: No sigui que no n'hi hagi prou per a nosaltres i per a vosaltres; aneu més aviat cap als venedors i compreu-ne per a vosaltres mateixes. Però mentre ells marxaven a comprar, va venir el nuvi i les que estaven preparades van entrar amb ell a les noces, i la porta va ser tancada. Més tard, però, vénen també les verges restants dient: Senyor, senyor, obre'ns. Però ell, responent, va dir: Amen, us dic

que no us conec. Vigileu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora en què el Fill de l'Home ve. Tal com un home que marxava a l'estranger va cridar els seus propis esclaus i els va lliurar les seves possessions, i a un va donar cinc talents, a un altre dos, a un altre un, a cadascun segons la seva pròpia capacitat, i va marxar a l'estranger immediatament. Però el que havia rebut els cinc talents va anar, va treballar amb ells i va fer altres cinc talents. Igualment, el que havia rebut els dos en va guanyar dos més. Però el que n'havia rebut un, havent marxat, va cavar a la terra i va amagar la plata del seu senyor. Però després de molt temps ve el senyor d'aquells esclaus i regla comptes amb ells. I havent-se apropat el que havia rebut els cinc talents, va presentar altres cinc talents dient: Senyor, cinc talents em vas confiar; mira, he guanyat altres cinc talents amb ells. El seu senyor li va dir: Bé, esclau bo i fidel, sobre poques coses vas ser fidel, sobre moltes coses t'establiré, entra en l'alegria del teu senyor. Havent-se apropat també el que havia rebut els dos talents va dir: Senyor, dos talents em vas confiar, mira, he guanyat dos talents més amb ells. El seu senyor li va dir: Bé, esclau bo i fidel, sobre poques coses vas ser fidel, sobre moltes coses t'establiré, entra en l'alegria del teu senyor. Havent apropat també el que havia rebut l'un talent va dir: senyor, et vaig conèixer que ets home dur, segant on no vas sembrar i recollint d'on no vas escampar, i havent tingut por havent marxat vaig amagar el teu talent a la terra, mira tens el teu. Responent, però, el seu senyor li va dir: esclau malvat i mandrós, sabies que sego on no vaig sembrar i recullo d'on no vaig escampar. Era necessari, doncs, que tu llancés la meva plata als

banquers, i havent vingut jo, hauria rebut el meu amb interès. Traieu-li, doncs, el talent i doneu-lo al que té els deu talents. Al que té tot li serà donat i abundarà, però del que no té, fins i tot el que té li serà pres. I llanceu l'esclau inútil a la foscor exterior; allà hi haurà el plor i el cruiximent de dents. Quan vingui el fill de l'home en la seva glòria i tots els sants missatgers amb ell, llavors s'asseurà sobre el tron de la seva glòria, i seran reunides davant d'ell totes les nacions, i els separarà els uns dels altres tal com el pastor separa les ovelles de les cabres joves, i posarà les ovelles a la seva dreta, i les cabres a la seva esquerra. Llavors el rei dirà als de la seva dreta: veniu, els beneïts del meu pare, hereteu el regne preparat per a vosaltres des de la fonamentació del món. Perquè vaig tenir fam, i em vau donar de menjar, vaig tenir set, i em vau donar de beure, era estranger, i em vau acollir, nu, i em vau vestir, vaig estar malalt, i em vau visitar, era a la presó, i vau venir cap a mi. Llavors els justos li respondran dient: Senyor, quan et vam veure afamat i et vam alimentar, o assedegat i et vam donar de beure? I quan et vam veure estranger i et vam acollir, o nu i et vam vestir? Quan però et vam veure feble o a la presó, i vam venir cap a tu? I el rei, responent, els dirà: En veritat us dic que tant com vau fer a un d'aquests germans meus més petits, a mi ho vau fer. Llavors dirà també als de l'esquerra: Aneu-vos-en de mi, maleïts, cap al foc etern preparat per al diable i els seus missatgers. Perquè vaig tenir fam, i no em vau donar de menjar, vaig tenir set, i no em vau donar de beure, era estranger, i no em vau acollir, nu, i no em vau vestir, feble i a la presó, i no em vau visitar. Aleshores ells també li respondran dient: Senyor, quan et vam veure afamat o

assedegat o estranger o nu o feble o a la presó, i no et vam servir? Llavors els respondrà dient: En veritat us dic que, en la mesura que no ho vau fer a un d'aquests més petits, tampoc a mi ho vau fer. I aquests anaran cap a un càstig etern, però els justos cap a la vida eterna.

26

I va passar que quan Jesús va acabar totes aquestes paraules, va dir als seus deixebles: sabeu que després de dos dies és la pasqua, i el fill de l'home és lliurat per ser crucificat. Llavors es van reunir els caps dels sacerdots i els escribes i els ancians del poble al pati del gran sacerdot anomenat Caifàs, i van prendre consell perquè agafessin Jesús amb engany i el matessin. Deien però: No durant la festa, perquè no es produeixi un aldarull entre el poble. I Jesús havent estat a Betània a la casa de Simó el leprós, se li va apropar una dona tenint un alabastre de perfum molt precios, i el va vessar sobre el cap d'ell estant reclinat. Però havent vist això, els seus deixebles es van indignar dient: A què ve aquesta destrucció? Perquè aquest perfum podia ser venut per molt diners i donat als pobres. Havent sabut però, Jesús els va dir: per què doneu problemes a la dona? Perquè ha fet una bona obra amb mi. Els pobres sempre els teniu amb vosaltres, però a mi no sempre em teniu. Havant abocat aquesta l'ungüent sobre el meu cos, ho va fer per enterrar-me. Verdaderament us dic, allà on sigui proclamada aquesta bona nova en el món sencer, es parlarà també del que va fer aquesta en memorial

d'ella. Llavors havent anat un dels dotze, el dit Judes Iscariot, cap als grans sacerdots va dir: què voleu donar-me, i jo el lliuraré a vosaltres? I li van posar trenta peces de plata. I des de llavors buscava l'oportunitat per lliurar-lo. El primer dia dels àzims, els deixebles s'acostaren a Jesús dient-li: On vols que et preparem per menjar la pasqua? Però ell va dir: Aneu a la ciutat, cap a aquell home, i digueu-li: El mestre diu: El meu temps és proper; a casa teva celebro la Pasqua amb els meus deixebles. I els deixebles van fer com els va ordenar Jesús, i van preparar la pasqua. Però quan va arribar el vespre, ell es va reclinar amb els dotze. I mentre menjaven, va dir: En veritat us dic que un de vosaltres em lliurarà. I afligint-se molt, van començar a dir-li cadascun d'ells: No sóc jo, Senyor? Però ell, havent respost, va dir: El que ha submergit la mà amb mi en el plat, aquest em lliurarà. El Fill de l'home va, certament, com està escrit sobre ell, però ai d'aquell home a través del qual el Fill de l'home és traït! Bo seria per a ell si aquell home no hagués nascut. Havent respost però Judes, el que el lliurava, va dir: No sóc jo, rabí? Li diu: Tu ho has dit. Mentre ells menjaven, Jesús va prendre el pa i havent donat gràcies el va trencar i el donava als deixebles i va dir: preneu, mengeu; això és el meu cos; i havent pres la copa i havent donat gràcies la va donar a ells dient: beveu-ne tots; perquè això és la meva sang de la nova aliança que és vessada per molts per al perdó dels pecats. Però us dic que no beuré des d'ara d'aquest fruit de la vinya fins aquell dia quan el begui amb vosaltres de nou en el regne del meu pare. I després d'haver cantat un himne van sortir cap a la muntanya de les oliveres. Aleshores Jesús els diu: tots vosaltres ensopegreu en mi aquesta

nit; perquè està escrit, colpejaré el pastor, i les ovelles del ramat seran escampades; però després que jo sigui aixecat, aniré davant vostre a Galilea. Però Pere, responent, li va dir: Encara que tots caiguin per causa teva, jo mai no cauré. El Jesús li va dir: Amen, et dic que aquesta nit, abans que el gall canti, em negaràs tres vegades. Pere li diu: encara que sigui necessari que jo mori amb tu, no et negaré. I igualment, tots els deixebles van dir el mateix. Aleshores Jesús ve amb ells a un lloc anomenat Getsemaní, i diu als deixebles: Seieu aquí fins que vagi a pregar allà. I havent rebut en Pere i els dos fills de Zebedeu, va començar a afligir-se i a angoixar-se. Aleshores Jesús els diu: La meva ànima està molt afligida fins a la mort. Romaneu aquí i vetlleu amb mi. I havent avançat una mica, va caure sobre la seva cara pregant i dient: Pare meu, si és possible, que passi de mi aquesta copa, però no com jo vull, sinó com tu. I ve cap als deixebles i els troba dormint, i diu a Pere: així no vau poder estar desperts una hora amb mi? Estigueu desperts i pregueu, perquè no entreu en temptació; l'esperit certament és desitjós, però la carn és feble. Altra vegada, per segona vegada, havent-se'n anat, va pregar dient: Pare meu, si aquesta copa no pot passar de mi sense que jo la begui, que es faci la teva voluntat. I havent arribat, els troba altra vegada dormint, perquè els seus ulls eren pesats. I havent-los deixat, havent marxat altra vegada, va pregar per tercera vegada dient les mateixes paraules. Llavors ve cap als seus deixebles i els diu: Dormiu ara i descanseu? Mireu, s'ha apropat l'hora i el fill de l'home és lliurat a mans de pecadors. Aixequeu-vos, anem; mireu, s'ha apropat el qui em lliura. I mentre encara parlava, heus aquí que Judes, un

dels dotze, va arribar, i amb ell una gran multitud amb espases i bastons, enviada pels grans sacerdots i els ancians del poble. El que el lliurava els va donar un senyal dient: A qui jo besi, ell és, agafeu-lo. I immediatament, havent-se apropat a Jesús, va dir: Salutacions, rabí, i el va besar. I Jesús li va dir: amic, per això ets aquí. Llavors, havent-se apropat, van posar les mans sobre Jesús i el van agafar. I heus aquí que un dels qui eren amb Jesús, estirant la mà, va treure la seva espasa i, colpejant l'esclau del gran sacerdot, li va tallar l'orella. Llavors Jesús li diu: Torna la teva espasa al seu lloc, perquè tots els qui prenen l'espasa, per l'espasa moriran. O creus que no puc ara mateix cridar el meu pare, i em presentarà més de dotze legions de missatgers? Com doncs es complirien les escriptures que així ha de passar? En aquella hora va dir Jesús a les multituds: Com contra un lladre heu sortit amb espases i bastons per agafar-me? Cada dia m'asseia entre vosaltres ensenyant al temple, i no em vau agafar. Però tot això ha passat perquè s'acompleixin les escriptures dels profetes. Llavors tots els deixebles el van deixar i van fugir. Els que havien capturat Jesús el van conduir cap a Caifàs, el gran sacerdot, on els escribes i els ancians s'havien reunit. Però Pere el seguia des de lluny fins al pati del gran sacerdot, i havent entrat dins estava assegut amb els assistents per veure el final. Els grans sacerdots i els ancians i el consell sencer buscaven fals testimoni contra Jesús perquè el poguessin condemnar a mort, i no en van trobar; i havent-se presentat molts falsos testimonis, no en van trobar. Més tard però, havent-se apropat dos falsos testimonis, van dir: aquest va dir, sóc capaç de destruir el temple de Déu i en tres dies construir-lo. I havent-se aixecat, el gran

sacerdot li va dir: no respons res? Què testifiquen aquests contra tu? Però Jesús estava callat. I responent, el gran sacerdot li va dir: t'adjuro pel Déu vivent perquè ens diguis si tu ets el Crist, el fill de Déu. Jesús li diu: Tu ho has dit, però us dic que des d'ara veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Poder i venint sobre els núvols del cel. Aleshores el gran sacerdot va esquinçar les seves vestidures dient que ha blasfemat: quina necessitat tenim encara de testimonis? Mireu, ara heu escoltat la seva blasfèmia; què us sembla? Els que van respondre van dir: És culpable de mort. Llavors van escopir a la seva cara i el van colpejar, i els altres el van colpejar amb la mà dient: profetitza'ns, Crist, qui és el que t'ha colpejat? El Pere, però, estava assegut fora, al pati, i se li va apropar una serventa dient: I tu eres amb Jesús el Galileu. Però ell va negar davant de tots ells dient: No sé què dius. Però havent sortit ell cap a la porta, una altra el va veure i diu als que eren allà: Aquest també era amb Jesús el Natzarè. I altra vegada va negar amb jurament que no coneixia l'home. Després de poc temps, però, els que estaven drets s'aproparen i digueren a Pere: Veritablement, tu també ets d'ells, doncs la teva parla et fa evident. Llavors va començar a maleir i jurar que no coneixia l'home. I immediatament el gall va cantar. I Pere va recordar la paraula de Jesús que li havia dit que abans que el gall cantés el negaria tres vegades, i havent sortit fora va plorar amargament.

27

Havent passat el matí, tots els caps dels sacerdots i els ancians del poble van prendre consell contra Jesús per a posar-lo a mort; i havent-lo lligat, el van conduir i el van lliurar a Ponci Pilat, el governador. Aleshores, havent vist Judes, el que el lliurava, que havia estat condemnat, havent-se penedit, va tornar les trenta peces de plata als grans sacerdots i als ancians dient: he pecat lliurant sang innocent. Però ells van dir: Què ens importa a nosaltres? Tu veuràs. I havent llançat les peces de plata al temple, es va retirar i, havent marxat, es va penjar. Els caps dels sacerdots, havent pres les peces de plata, van dir: No és permès llançar-les al tresor, ja que és preu de sang. I havent pres consell van comprar amb ells el camp del terrisser per a enterrament dels estrangers; per això va ser anomenat aquell camp camp de sang fins avui. Aleshores es va complir el dit a través de Jeremies el profeta dient: i van prendre les trenta peces de plata, el preu del valorat que van valorar dels fills d'Israel, i les van donar per al camp del terrissaire, tal com em va manar el Senyor. I Jesús va estar dret davant del líder; i el líder li va preguntar dient: tu ets el rei dels jueus? I Jesús li va dir: tu ho dius. I quan era acusat pels grans sacerdots i pels ancians, no va respondre res. Aleshores Pilat li diu: No sents quantes coses testifiquen contra teu? I no li va respondre cap paraula, de manera que el governador es va meravellar molt. Segons la festa, però, el líder estava acostumat a alliberar un presoner a la multitud, aquell que volien. Tenien llavors un presoner notable anomenat Barrabàs. Havent estat reunits doncs ells, els va dir el Pilat: Quin voleu que alliberi a vosaltres? Barrabàs o Jesús l'anomenat Crist? Sabia que per enveja l'havien lliurat. Mentre

ell estava assegut sobre la plataforma, la seva dona li va enviar a dir: Res tinguis a veure amb aquell just, perquè avui he patit molt en somnis per causa d'ell. Però els caps dels sacerdots i els ancians van persuadir les multituds perquè demanessin Barrabàs i destruïssin Jesús. Havent respost, el líder els va dir: quin dels dos voleu que us alliberi? Però ells van dir: Barrabàs. Pilat els diu: què faré doncs de Jesús, l'anomenat Crist? Tots li diuen: que sigui crucificat. I el líder va dir: Doncs, quin mal ha fet? Però ells cridaven encara més fort dient: que sigui crucificat. Veient però Pilat que res no beneficiava, sinó que més aviat es feia un avalot, havent pres aigua es va rentar les mans davant de la multitud dient: Innocent sóc de la sang d'aquest just, vosaltres ho veureu. I responent, tot el poble va dir: La sang seva sobre nosaltres i sobre els nostres fills. Aleshores va alliberar-los Barrabàs, però a Jesús, després d'haver-lo assotat, el va lliurar perquè fos crucificat. Aleshores els soldats del governador, havent agafat Jesús al pretori, van reunir al seu voltant tota la cohort; i havent-lo despullat, li van posar un mantell escarlata, i havent teixit una corona d'espines la van col·locar sobre el seu cap i una canya a la seva mà dreta, i havent agenollat davant d'ell es burlaven d'ell dient: salve, rei dels jueus; i havent escopit sobre ell van agafar la canya i colpejaven el seu cap. I quan es van burlar d'ell, li van treure la capa i el van vestir amb les seves vestidures, i el van conduir per crucificar-lo. Sortint, però, van trobar un home cirenaic de nom Simó; aquest el van obligar perquè prengués la seva creu. I havent arribat a un lloc anomenat Gòlgota, que és anomenat lloc del crani, li van donar de beure vinagre barrejat amb fel; i havent-lo tastat, no en volia

beure. Havent-lo crucificat, es van dividir les seves vestidures havent llançat a sorts, i asseguts el vigilaven allà. I van col·locar damunt del seu cap la seva acusació escrita: Aquest és Jesús, el rei dels jueus. Aleshores són crucificats amb ell dos lladres, un a la dreta i un a l'esquerra. Els que passaven el blasfemaven movent els seus caps i dient: tu que destrueixes el temple i el reconstrueixes en tres dies, salva't a tu mateix; si ets fill de Déu, baixa de la creu. Igualment i els grans sacerdots, burlant-se amb els escribes i ancians i fariseus, deien: va salvar altres, ell mateix no pot salvar-se; si és rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creiem en ell; ha confiat en Déu, que l'alliberi ara, si el vol; va dir que sóc fill de Déu. I els mateixos lladres que havien estat crucificats amb ell el retreien. Però des de la sisena hora, la foscor va caure sobre tota la terra fins a la novena hora. Al voltant de la novena hora Jesús va cridar amb veu gran dient: Eli, Eli, lema sabactani? Això és, Déu meu Déu meu, per què m'has abandonat? Alguns dels que estaven allà, havent escoltat, deien que aquest crida Elies. I immediatament un d'ells va córrer i va agafar una esponja, la va omplir de vinagre i, posant-la al voltant d'una canya, li donava de beure. Però els altres deien: Deixa, vegem si ve Elies a salvar-lo. Però Jesús, cridant altra vegada amb veu gran, va deixar anar l'esperit. I mira, el vel del temple es va esquinçar en dos de dalt a baix, i la terra va tremolar i les roques es van partir, i les tombes es van obrir i molts cossos dels sants adormits van ser aixecats, i havent sortit de les tombes, després del seu aixecament van entrar a la ciutat santa i van aparèixer a molts. El centurió, però, i els qui amb ell guardaven Jesús, havent vist el terratrèmol i les coses que

havien esdevingut, van témer molt i deien: Veritablement, aquest era fill de Déu. Hi havia allà també moltes dones observant des de lluny, les quals van seguir Jesús des de Galilea servint-lo; entre les quals era Maria la Magdalena, i Maria la mare de Jaume i Josep, i la mare dels fills de Zebedeu. Havent-se fet vespre, va venir un home ric d'Arimatea, de nom Josep, qui també ell mateix va ser deixeble de Jesús; aquest, havent-se acostat a Pilat, va demanar el cos de Jesús. Llavors Pilat va ordenar que el cos fos retornat. I havent pres el cos, Josep el va embolicar en un drap de lli net, i el va posar en la seva tomba nova que havia excavat en la roca, i havent fet rodar una pedra gran a la porta de la tomba, va marxar. Era però allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes davant de la tomba. L'endemà, que és després de la preparació, es van reunir els grans sacerdots i els fariseus davant de Pilat dient: senyor, hem recordat que aquell enganyador va dir encara vivint, després de tres dies sóc ressuscitat. Ordena doncs que la tomba sigui assegurada fins al tercer dia, no sigui que els seus deixebles vinguin de nit i el robin i diguin al poble: Va ser ressuscitat dels morts, i l'últim error serà pitjor que el primer. Pilat els va dir: Teniu la guàrdia, aneu i assegureu-vos-en com sabeu. Ells, havent anat, van assegurar el sepulcre segellant la pedra amb la guàrdia.

28

Tard però dels dissabtes, a l'albada del primer dia de la setmana,

va venir Maria Magdalena i l'altra Maria a veure la tomba. I heus aquí que va succeir un gran terratrèmol, perquè un àngel del Senyor, havent descendit del cel i havent-se apropat, va fer rodar la pedra de la porta i seïa damunt d'ella. Era però la seva aparença com un llampec i la seva vestidura blanca com la neu. Però els guàrdies, de la por que ell els feia, van quedar sacsejats i van quedar com morts. Havent respost, el missatger va dir a les dones: no tingueu por vosaltres; perquè sé que busqueu Jesús el crucificat; no és aquí; perquè ha estat ressuscitat tal com va dir. Veniu a veure el lloc on jeia el Senyor. I ràpidament, havent anat, digueu als seus deixebles que ha estat ressuscitat dels morts, i heus aquí que va davant vostre a Galilea; allà el veureu. Heus aquí que us ho he dit. I havien sortit ràpidament de la tomba amb por i gran alegria, i van córrer a informar els seus deixebles. I quan anaven a informar els seus deixebles, i mira, Jesús les va trobar dient: alegreu-vos. Elles, havent-se apropat, van agafar els seus peus i el van adorar. Aleshores Jesús els diu: No tingueu por, aneu i informeu els meus germans perquè vagin a Galilea, i allà em veuran. Mentre anaven, heus aquí que alguns de la guàrdia van venir a la ciutat i van informar als caps sacerdots tot el que havia passat. I havent-se reunit amb els ancians i havent pres consell, van donar monedes de plata suficients als soldats dient: digueu que els seus deixebles, havent vingut de nit, el van robar mentre nosaltres dormíem. I si això arriba a les orelles del governador, nosaltres el persuadirem i us deixarem sense preocupacions. Els, havent pres les monedes de plata, van fer com se'ls va ensenyar. I aquesta paraula va ser escampada entre els jueus fins avui. Els onze deixebles van anar

a Galilea, a la muntanya on Jesús els havia designat. I havent-lo vist, el van adorar, però alguns van dubtar. I havent-se acostat, Jesús va parlar-los dient: M'ha estat donada tota autoritat al cel i sobre la terra. Havent anat, feu deixebles totes les nacions, bategant-los en el nom del Pare i del Fill i del Sant Esperit, ensenyant-los a guardar totes les coses que us vaig manar; i heus aquí jo estic amb vosaltres tots els dies fins a la consumació de l'edat. Amén.

Evangeli segons Marc

1

Començament de la bona nova de Jesús Crist, fill de Déu. Com ha estat escrit en els profetes, mira jo envio el meu missatger davant teu, qui prepararà el teu camí davant teu; veu d'un que crida en el desert, prepareu el camí del Senyor, feu rectes els seus camins, Joan va venir batejant en el desert i proclamant un baptisme de penediment per a l'alliberament de pecats. I anava cap a ell tota la terra de Judea i els jerosolimites, i tots eren batejats al riu Jordà per ell confessant els seus pecats. I Joan anava vestit amb pèls de camell i un cinturó de cuir al voltant de la cintura, i menjava llagostes i mel salvatge. I proclamava dient: Ve després de mi el més fort que jo, del qual no sóc capaç, inclinant-me, de desfermar la corretja de les sandàlies. Jo certament us vaig batejar amb aigua, però ell us batejarà amb Esperit Sant. I va passar en aquells dies que va venir Jesús des de Natzaret de Galilea i va ser batejat per Joan al Jordà. I pujant immediatament de l'aigua va veure els cels esquinçant-se i l'Esperit com un colom descendint sobre ell; i una veu va venir

dels cels: tu ets el meu fill l'estimat, en tu estic ben complagut. I l'Esperit immediatament el llança al desert i estava allà al desert quaranta dies sent temptat per Satanàs, i estava amb les bèsties salvatges, i els missatgers el servien. Després de ser lliurat Joan, va venir Jesús a Galilea proclamant la bona nova del regne de Déu i dient que s'ha complert el temps i s'ha apropat el regne de Déu; penediu-vos i creieu en la bona nova. Caminant al costat del mar de Galilea va veure Simó i Andreu el germà seu de Simó, llançant una xarxa al mar; eren pescadors; i Jesús els va dir: veniu darrere meu, i us faré esdevenir pescadors d'homes. I immediatament, havent deixat les seves xarxes, el van seguir. I havent avançat d'allà un poc va veure Jaume el de Zebedeu i Joan el seu germà, i ells en el vaixell adobant les xarxes, i immediatament els va cridar. I havent deixat el seu pare Zebedeu al vaixell amb els jornalers, van anar darrere d'ell. I entren a Cafarnaüm, i immediatament, els dissabtes, havent entrat a la congregació, ensenyava. I quedaven meravellats pel seu ensenyament, perquè els ensenyava com qui té autoritat, i no com els escribes. I hi havia a la seva reunió un home amb un esperit impur, i va cridar dient: ea, què tenim nosaltres a veure amb tu, Jesús Natzarè? Has vingut a destruir-nos? Sé qui ets, el sant de Déu. I Jesús el va reprendre dient: Calla i surt d'ell. I havent-lo convulsat, l'esperit impur, i havent cridat amb veu gran, va sortir d'ell. I tothom es va meravellar, de manera que discutien entre ells dient: què és això? Quin és aquest ensenyament nou, que amb autoritat fins i tot comanda als esperits impurs, i li obeeixen? I la seva fama es va estendre immediatament per tota la regió de Galilea. I immediatament,

havent sortit de la congregació, van anar a la casa de Simó i Andreu amb Jaume i Joan. La sogra de Simó estava estirada patint febre. I immediatament li parlen sobre ella. I apropar-se la va aixecar agafant-li la mà, i la febre la va deixar immediatament, i ella els servia. Però quan va caure el vespre, quan el sol es va posar, portaven cap a ell tots els malalts i els posseïts pels dimonis. I tota la ciutat estava reunida a la porta, i va curar molts que estaven malament amb diverses malalties, i va expulsar molts dimonis, i no permetia als dimonis parlar, perquè sabien que ell era Crist. I al matí, molt d'hora encara de nit, s'aixecà, sortí i se n'anà a un lloc desert, i allà pregava. I el Simó i els que eren amb ell el van perseguir, i havent-lo trobat li diuen que tothom et busca. I els diu: Anem a les ciutats veïnes, perquè també allà prediqui, ja que per això he sortit. I estava predicant en les seves congregacions per tota Galilea i expulsant els dimonis. I ve cap a ell un leprós exhortant-lo i agenollant-se davant d'ell, i dient-li que si vols, pots netejar-me. I Jesús, mogut per compassió, va estendre la mà, el va tocar i li diu: Ho vull, sigues net. I havent dit això, immediatament la lepra va desaparèixer d'ell i va quedar net. I havent-lo advertit severament, immediatament el va expulsar i li diu: Mira, no diguis res a ningú, però vés, mostra't tu mateix al sacerdot i ofereix per la teva purificació allò que va manar Moisès com a testimoni per a ells. Però ell, havent sortit, va començar a proclamar-ho molt i a escampar la paraula, de manera que ja no podia entrar obertament a la ciutat, sinó que estava fora, en llocs deserts, i venien cap a ell de tots costats.

2

I va entrar altra vegada a Cafarnaüm al cap d'uns dies i es va saber que era a casa. I immediatament es van reunir molts, de manera que ja no hi cabia ningú ni tan sols a la porta, i els parlava la paraula. I venen cap a ell portant un paralític, aixecat per quatre; i no podent apropar-se a ell a causa de la multitud, van destapar el sostre on era, i havent-lo excavat baixen la llitera sobre la qual el paralític jeia. Però Jesús, veient la fe d'ells, diu al paralític: Fill, els teus pecats et són perdonats. Hi havia alguns dels escribes asseguts allà i raonant en els seus cors: per què aquest parla així blasfèmies? Qui pot alliberar pecats si no un de sol, Déu? I immediatament, havent reconegut Jesús en el seu esperit que així ells estaven raonant entre ells mateixos, els va dir: Per què raoneu aquestes coses en els vostres cors? Què és més fàcil, dir al paralític els teus pecats són perdonats, o dir aixeca't i agafa el teu llit i camina? Perquè sapigueu que el fill de l'home té autoritat per alliberar pecats sobre la terra, diu al paralític: a tu et dic, aixeca't i agafa la teva estora i vés a la teva casa. I ell es va aixecar immediatament, i agafant l'estera va sortir davant de tots, de manera que tots es van meravellar i van glorificar Déu dient que mai havíem vist res així. I va sortir de nou vora la mar, i tota la multitud venia cap a ell, i els ensenyava. I passant va veure Leví el d'Alfeu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li diu: segueix-me. I aixecant-se, el va seguir. I va passar que, mentre ell jeia a casa seva, molts recaptadors d'impostos i pecadors es reclinaven juntament amb

Jesús i els seus deixebles, ja que eren molts, i el seguien. I els escribes i els fariseus, havent vist que ell menjava amb els recaptadors d'impostos i els pecadors, deien als seus deixebles: què, que menja i beu amb els recaptadors d'impostos i els pecadors? I havent escoltat, Jesús els diu: No tenen necessitat de metge els forts, sinó els que estan malament. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors al penediment. I els deixebles de Joan i els dels fariseus estaven dejunant. I venen i li diuen: per què els deixebles de Joan i els dels fariseus jejuen, però els teus deixebles no jejuen? I va dir-los Jesús: no poden els fills de la cambra nupcial, en la qual el nuvi és amb ells, dejunar? Tant de temps com tenen el nuvi amb ells, no poden dejunar. Vindran però dies quan el nuvi els sigui pres, i llavors dejunaran en aquells dies. Ningú cus un pedaç de drap no encongit sobre un vestit vell, perquè si no, el nou treu la seva plenitud del vell, i es fa un esquinç pitjor. I ningú llança vi nou a odres vells, si no, el vi nou esclata els odres, i el vi s'aboca i els odres es perdran, però el vi nou ha de ser posat a odres nous. I va passar que ell travessava els camps de gra en dissabte, i els seus deixebles van començar a obrir-se camí arrencant les espigues. I els fariseus li deien: Mira què fan en dissabte, el que no és permès. I ell els estava dient: Mai no heu llegit què va fer David quan va tenir necessitat i va tenir gana ell i els qui eren amb ell? Com va entrar a la casa de Déu en temps d'Abiatar, el gran sacerdot, i va menjar els pans de la presentació, els quals no és permès menjar sinó als sacerdots, i també en va donar als qui eren amb ell? I els deia: el dissabte va ser fet per l'home, no l'home pel dissabte; així que el fill de l'home és senyor també del dissabte.

3

I va entrar altra vegada a la congregació, i hi havia allà un home que tenia la mà atrofiada. I l'observaven per veure si el curaria en dissabte, per poder-lo acusar. I diu a l'home que té la mà atrofiada: Aixeca't i posa't al mig. I els diu: és permès en dissabte fer el bé o fer el mal? Salvar l'ànima o matar? Però ells callaven. I havent-los mirat al voltant amb ira, estant profundament afligit per la duresa del seu cor, diu a l'home: estén la teva mà. I la va estirar, i la seva mà va ser restaurada sana com l'altra. I els Fariseus, havent sortit, immediatament feien consell amb els Herodians contra ell per destruir-lo. I Jesús es va retirar amb els seus deixebles cap a la mar; i una gran multitud de Galilea el va seguir, i de Judea i de Jerusalem i d'Idumea i de més enllà del Jordà i els d'al voltant de Tir i Sidó, una gran multitud, havent escoltat quantes coses feia, van venir cap a ell. I va dir als seus deixebles que una barca petita estigués preparada per a ell a causa de la multitud, perquè no el premessin; perquè havia curat molts, de manera que caiguessin sobre ell perquè el toquessin tots els que tenien flagells; i els esperits impurs, quan el veien, queien sobre ell i cridaven dient que tu ets el fill de Déu. I els va renyar molt perquè no el fessin evident. I puja a la muntanya, i convoca aquells que ell volia, i van anar cap a ell. I va fer dotze, perquè estiguessin amb ell i perquè els enviés a proclamar i a tenir autoritat per curar les malalties i expulsar els dimonis; i va posar el nom de Pere a Simó, i Jaume el de Zebedeu i Joan el germà de Jaume; i va posar-los els noms

Boanerges, que és fills del tro; i Andreu i Felip i Bartomeu i Mateu i Tomàs i Jaume el d'Alfeu i Tadeu i Simó el Cananeu i Judes Iscariot, qui també el va lliurar. I ells vénen a casa, i es reuneix de nou la multitud, de manera que no poden ni tan sols menjar pa. I havent sentit això, els de casa seva van sortir per agafar-lo, perquè deien que estava fora de si. I els escribes que havien baixat de Jerusalem deien que tenia Beelzebul, i que expulsava els dimonis pel governant dels dimonis. I havent-los cridat, els deia en paràboles: Com pot Satan expulsar Satan? I si un regne és dividit contra si mateix, aquell regne no pot mantenir-se dret; i si una casa és dividida contra si mateixa, aquella casa no pot mantenir-se dreta. I si Satanàs s'ha aixecat contra ell mateix i està dividit, no pot mantenir-se, sinó que té la fi. Ningú pot saquejar els béns de l'home fort entrant a casa seva, si primer no lliga l'home fort, i llavors saquejarà la seva casa. En veritat us dic que tot serà perdonat als fills dels homes, els pecats i les blasfèmies, tantes com blasfemin; però qui blasfemi contra l'Esperit Sant no té perdó per l'eternitat, sinó que és culpable de judici etern; perquè deien que tenia un esperit impúr. Per tant, vénen la seva mare i els seus germans, i estant fora, enviaren algú cap a ell per cridar-lo. I estava asseguda al seu voltant una multitud, i li van dir: Mira, la teva mare i els teus germans són fora i et busquen. I va respondre'ls dient: Qui és la meva mare o els meus germans? I havent mirat al voltant en cercle els que estaven asseguts al voltant d'ell diu: mireu la mare meva i els germans meus; perquè qui faci la voluntat de Déu, aquest és germà meu i germana meva i mare.

4

I de nou va començar a ensenyar al costat de la mar, i es va reunir una gran multitud cap a ell, de manera que ell, havent entrat a la barca, va seure en la mar, i tota la multitud era sobre la terra cap a la mar. I els ensenyava moltes coses en paràboles, i els deia en el seu ensenyament: escolteu. Mira, va sortir el sembrador a sembrar. I va passar que en sembrar, una part va caure sobre el camí, i van venir els ocells i se la van menjar; i una altra va caure sobre el rocós, on no tenia gaire terra, i immediatament va brotar perquè no tenia profunditat de terra, però quan el sol va sortir va ser cremada, i perquè no tenia arrel es va assecar; i una altra va caure a les espines, i van créixer les espines i la van ofegar, i no va donar fruit; i una altra va caure a la terra bona i donava fruit que pujava i creixia, i portava trenta i seixanta i cent. I ell els deia: El que té orelles per escoltar, que escolti. Quan va estar sol, els qui l'envoltaven juntament amb els dotze li van preguntar sobre la paràbola. I els deia: a vosaltres se us ha donat conèixer els misteris del regne de Déu; però a aquells els de fora en paràboles totes les coses esdevenen, perquè veient vegin i no vegin, i escoltant escoltin i no entenguin, no sigui que es girin i se'ls perdonin els pecats. I els diu: No sabeu aquesta paràbola, i com coneixereu totes les paràboles? El que sembra, sembra la paraula. Aquests, però, són els que estan al costat del camí on és sembrada la paraula, i quan l'escolten, immediatament ve Satanàs i pren la paraula sembrada en els seus cors. I aquests de la mateixa manera són

els sembrats sobre els llocs rocosos, els quals quan escolten la paraula, immediatament amb alegria la reben, i no tenen arrel en ells mateixos, sinó que són temporals; llavors quan passa aflicció o persecució a causa de la paraula, immediatament se n'escandalitzen. I aquests són els sembrats a les espines, els que escolten la paraula, i les preocupacions d'aquesta edat i l'engany de la riquesa i els desitjos sobre les coses restants que entren ofeguen la paraula, i es fa infructuosa. I aquests són els sembrats sobre la terra bona, els quals escolten la paraula i la reben, i donen fruit: trenta, seixanta i cent. I els deia: no ve el llum perquè sigui posat sota el mòdion o sota el llit? No és perquè sigui posada sobre el canelobre? No hi ha res amagat que no sigui revelat, ni res ocult que no vingui a la llum. Si algú té orelles per escoltar, que escolti. I els deia: mireu què escolteu. Amb la mesura amb què mesureu, se us mesurarà, i se us afegirà a vosaltres els que escolteu. Perquè al qui té, se li donarà, i al qui no té, fins i tot el que té li serà pres. I deia: així és el regne de Déu, com si un home llancés la llavor sobre la terra, i dormís i es despertés nit i dia, i la llavor brotés i cresqués com ell no sap. Automàticament, doncs, la terra porta fruit: primer herba, llavors espiga, llavors plena de gra a l'espiga. Quan però el fruit està madur, immediatament envia la falç, perquè ha arribat la collita. I deia: com compararem el regne de Déu? O amb quina paràbola la comparem? Com un gra de mostassa, que quan és sembrat sobre la terra, és més petit de totes les llavors que hi ha sobre la terra; i quan és sembrat, puja i es fa més gran de totes les hortalisses, i fa branques grans, de manera que els ocells del cel poden aniuar sota la seva ombra. I amb moltes paràboles tals

els parlava la paraula, tal com eren capaços d'escoltar, però sense paràbola no els parlava la paraula; però en privat als seus deixebles els explicava tot. I aquell dia, havent-se fet tard, els diu: Anem a l'altra banda. I havent deixat la multitud, el prenen tal com estava al vaixell, i altres vaixells també eren amb ell. I es va desfermar una gran tempesta de vent, i les ones colpejaven la barca, de manera que ja s'estava omplint. I ell mateix era a la popa sobre el coixí dormint, i el desperten i li diuen: Mestre, no t'importa que estem perint? I havent estat despertat va reprendre el vent i va dir a la mar: calla, sigues emmordaçat. I el vent va cessar, i es va fer una gran calma. I va dir-los: per què sou tan covards? Com no teniu fe? Van témer una por gran i es deien els uns als altres: Qui és doncs aquest, que fins i tot el vent i la mar li obeeixen?

5

I van arribar a l'altra banda de la mar, a la terra dels Gergesens. I quan ell va haver sortit de la barca, immediatament el va trobar des de les tombes un home amb un esperit impur, que tenia l'habitació en les tombes, i ni amb cadenes ningú podia lligar-lo, perquè ell sovint havia estat lligat amb grillons i cadenes, i les cadenes havien estat trencades per ell i els grillons havien estat esmicolats, i ningú tenia poder per domar-lo; i durant tota la nit i el dia en les tombes i en les muntanyes estava cridant i tallant-se ell mateix amb pedres. Havent vist Jesús des de lluny, va córrer i el va adorar, i havent cridat amb veu gran

diu: què tinc jo a veure amb tu, Jesús, fill de Déu, el més alt? T'adjuro per Déu, no em tormentis. Perquè li deia: Surt, esperit impur, d'aquest home. I li preguntava: quin és el teu nom? I va respondre dient: Legió és el meu nom, perquè som molts. I l'implorava molt que no els enviés fora de la terra. I hi havia allà un ramat gran de porcs pasturant a la muntanya; i tots els dimonis el van suplicar dient: envia'ns als porcs, perquè hi entrem. I Jesús els va permetre immediatament. I els esperits impurs, havent sortit, van entrar als porcs; i el ramat es va precipitar pel penyasegat cap a la mar; n'hi havia però uns dos mil; i s'ofegaven a la mar. I els que pasturaven els porcs van fugir i van informar a la ciutat i als camps, i van sortir a veure què era el que havia passat. I vénen cap a Jesús, i observen el posseit per dimonis assegut i vestit i amb la ment sana, el que havia tingut la legió, i van tenir por. I els que ho havien vist els van relatar com va passar a l'home posseït pel dimoni i el que va succeir amb els porcs. I ells van començar a instar-lo a marxar de les seves fronteres. I quan embarcava al vaixell, l'home posseit pel dimoni li demanava que pogués estar amb ell. I no li va permetre, però li diu: Vés a casa teva amb els teus i anuncia'ls tot allò que el Senyor t'ha fet i com ha tingut misericòrdia de tu. I va anar-se'n i va començar a proclamar a la Decàpolis tot el que Jesús havia fet per a ell, i tots es meravellaven. I havent creuat Jesús en el vaixell altra vegada cap a l'altra banda, es va reunir una gran multitud al seu voltant, i ell era al costat de la mar. I ve un dels caps de la sinagoga, de nom Jair, i en veure'l cau als seus peus i li suplicava molt, dient que la meva filleta està extremadament malament, perquè vinguis i li posis les mans,

perquè sigui salvada i viurà. I va marxar amb ell, i el seguia una gran multitud, i el premien. I una dona que estava en flux de sang dotze anys, i havent patit moltes coses per molts metges i havent gastat tot el seu, i no havent estat ajudada en res, sinó més aviat havent vingut al pitjor, havent escoltat sobre Jesús, havent vingut entre la multitud per darrere va tocar el vestit seu; deia doncs en si mateixa que si toco encara que sigui els vestits seus, seré salvada. I immediatament es va assecar la font de la seva sang, i va saber en el seu cos que estava curada de l'aflicció. I immediatament Jesús, havent reconegut en si mateix el poder que havia sortit d'ell, es va girar entre la multitud i deia: Qui ha tocat les meves vestidures? Els seus deixebles li deien: Veus la multitud que et pressiona, i dius: Qui m'ha tocat? I mirava al voltant per veure la que havia fet això. La dona, però, tement i tremolant, sabent el que havia esdevingut sobre ella, va venir i va caure davant d'ell i li va dir tota la veritat. Però ell li va dir: Filla, la teva fe t'ha salvat, vés en pau i estigues sana de la teva aflicció. Mentre ell encara parlava, vénen des de casa del governant de la congregació dient que la teva filla va morir, per què encara molestas el mestre? Però Jesús, immediatament després d'escoltar la paraula que s'estava dient, diu al cap de la sinagoga: no tinguis por, només creu. I no va permetre que ningú l'acompanyés excepte Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. I arriba a la casa del cap de la sinagoga, i veu aldarull, i gent plorant i cridant molt, i quan ha entrat els diu: per què us aldarulleu i ploreu? El nen no ha mort, sinó que dorm. I es burlaven d'ell. I havent expulsat tothom, pren el pare de la criatura i la mare i els que eren amb ell, i entra on era la

criatura estirada, i havent agafat la mà de la criatura li diu: talità, kumi; que traduït vol dir, la nena, a tu et dic, aixeca't. I la nena es va aixecar immediatament i caminava; tenia dotze anys. I van quedar astoníts amb un gran astoniment. I els va ordenar molt que ningú sabés això, i va dir que se li donés menjar a ella.

6

I va sortir d'allà i va anar a la seva pàtria, i els seus deixebles el seguien. I quan va arribar el dissabte, va començar a ensenyar en la reunió; i molts, escoltant, quedaven sorpresos dient: d'on li vénen a aquest aquestes coses? I qui és la saviesa donada a ell, i poders tals es fan a través de les seves mans? No és aquest l'artesà, el fill de la Maria, germà de Jaume i Josep i Judes i Simó? I les seves germanes no són aquí amb nosaltres? I s'escandalitzaven per ell. Però Jesús els deia que no hi ha profeta deshonrat sinó en la seva pàtria, i entre els seus parents, i en la seva casa. I no podia fer allà cap acte de poder, excepte que va curar uns pocs malalts imposant-los les mans. I s'admirava per la seva incredulitat. I anava per les aldees al voltant ensenyant. I va cridar els dotze, i va començar a enviar-los de dos en dos, i els estava donant autoritat sobre els esperits impurs, i els va ordenar que no agafessin res per al camí si no només un bastó, ni bossa, ni pa, ni bronze al cinturó, però que portessin sandàlies lligades, i que no vestissin dues túniques. I els deia: on entreu en una casa, allà romangueu fins que sortiu d'allà; i tots els que no us rebin ni us escoltin, en sortir d'allà sacsegeu la pols

de sota dels vostres peus en testimoni contra ells; verament us dic, més tolerable serà per Sodoma o Gomorra en el dia del judici que per aquella ciutat. I havent sortit proclamaven perquè es penedisin, i expulsaven molts dimonis, i ungien amb oli molts malalts i els curaven. I va sentir el rei Herodes, perquè el seu nom s'havia fet evident, i deia que Joan el Baptista havia ressuscitat dels morts, i per això els poders actuaven en ell. Altres deien que era Elies, però altres deien que era un profeta com un dels profetes. Però Herod, havent escoltat, va dir: Aquell a qui jo vaig decapitar, Joan, aquest és; ell va ser ressuscitat dels morts. Perquè el mateix Herodes, havent enviat, va agafar Joan i el va lligar a la presó a causa d'Herodíades, la dona de Filip, el seu germà, perquè s'havia casat amb ella. Perquè Joan deia a Herodes: No et és permès tenir la dona del teu germà. I Herodias li guardava rancor i volia matar-lo, i no podia; perquè Herodes temia Joan, sabent que ell era un home just i sant, i el protegia, i havent-lo escoltat moltes coses feia i amb gust l'escoltava. I quan va arribar un dia oportú, quan Herodes al seu aniversari feia un sopar als seus grans i als comandants i als primers de Galilea, i havent entrat la seva filla, la d'Herodíades, i havent ballat i havent agradat a Herodes i als que estaven reclinats amb ell, el rei va dir a la noia: demana'm el que vulguis, i te'l donaré. I li va jurar que el que em demanis et donaré, fins a la meitat del meu regne. I ella, havent sortit, va dir a la seva mare: Què demanaré? I ella va dir: el cap de Joan el Baptista. I havent entrat immediatament amb pressa cap al rei, va demanar dient: Vull que em donis immediatament sobre un plat el cap de Joan el Baptista. I profundament afligit, el rei, a causa dels juraments i

dels convidats, no va voler rebutjar-la. I immediatament, havent enviat el rei un botxí, va ordenar que fos portada la seva cap. Ell però, havent marxat, el decapità a la presó, i portà el seu cap sobre un plat i el donà a la noia, i la noia el donà a la seva mare. I els seus deixebles, en assabentar-se, van venir i van recollir el seu cadàver, i el van dipositar en un sepulcre. I els apòstols es van reunir amb Jesús, i li van informar de tot, tant del que havien fet com del que havien ensenyat. I els va dir: Veniu vosaltres mateixos a un lloc desert a part, i descanseu una mica, perquè eren molts els que venien i anaven, i ni tan sols tenien temps per menjar. I van anar-se'n a un lloc desert en vaixell, sols. I els van veure marxant, i molts els van reconèixer, i a peu des de totes les ciutats van córrer junts allà i els van avançar i van venir junts cap a ell. I havent sortit, Jesús va veure una gran multitud i va tenir compassió d'ells, perquè eren com ovelles sense pastor, i va començar a ensenyar-los moltes coses. I ja havent passat moltes hores, havent-se apropat a ell els seus deixebles li diuen que desert és el lloc i ja és molt tard; deixa'ls anar, perquè havent marxat als camps i pobles del voltant comprin per ells mateixos pans; perquè què menjar no tenen. I ell, havent respost, els va dir: doneu-los vosaltres de menjar. I li diuen: Hem de marxar a comprar pans per dos-cents denaris i donar-los a ells per menjar? I ell els diu: quants pans teniu? Aneu i veieu. I havent sabut, diuen: cinc i dos peixos. I els va manar que fessin reclinar tothom en grups sobre l'herba verda. I van recaure en grups de cent i de cinquanta. I havent pres els cinc pans i els dos peixos, havent mirat amunt cap al cel, va beneir i va trencar els pans i els donava als deixebles perquè els

posessin davant, i va repartir els dos peixos a tots. I tots van menjar i van quedar satisfets, i van recollir dotze cistelles plenes de fragments i de peixos. I els que havien menjat els pans eren cinc mil homes. I immediatament va obligar els seus deixebles a pujar a la barca i avançar cap a l'altra banda cap a Betsaida, fins que ell acomiadés la multitud; i havent-se acomiadat d'ells va marxar a la muntanya a pregar. I quan va caure el vespre, el vaixell era enmig de la mar, i ell sol a terra. I veient-los turmentats en el remar, perquè el vent els era contrari, i cap a la quarta guàrdia de la nit ve cap a ells caminant sobre la mar, i volia passar de llarg. I però havent-lo vist caminant sobre el mar, van pensar que era un fantasma, i van cridar; perquè tots el van veure i es van espantar. I immediatament va parlar amb ells i els diu: tingueu coratge, jo sóc, no tingueu por. I pujà a la barca cap a ells, i el vent va cessar, i estaven molt excessivament meravellats i s'admiraven. No ho van entendre sobre els pans, però el seu cor era endurit. I havent creuat, van anar cap a la terra de Gennesaret i van ancorar. I quan van sortir del vaixell, immediatament havent-lo reconegut, van córrer per tota aquella regió circumdant i van començar a portar al voltant sobre estores els que estaven malament, on sentien que ell era allà; i on entrava, a pobles o ciutats o camps, a les places posaven els malalts i li demanaven que encara que només toquessin la franja del seu vestit; i tots els que el tocaven eren salvats.

7

I els fariseus i alguns dels escribes, havent vingut de Jerusalem, es reuneixen cap a ell; i havent vist alguns dels seus deixebles menjant pans amb mans comunes, això és sense rentar, van trobar culpa; perquè els fariseus i tots els jueus, si no es renten les mans amb puny, no mengen, mantenint la tradició dels ancians; i del mercat, si no s'immergeixen, no mengen; i hi ha moltes altres coses que van rebre per mantenir: rentats de copes i de gerres i de recipients de coure i de llits. Llavors els fariseus i els escribes li pregunten: per què els teus deixebles no caminen segons la tradició dels ancians, sinó que mengen el pa amb mans sense rentar? I ell havent respost va dir-los que bé va profetitzar Isaïes sobre vosaltres els hipòcrites, com està escrit: aquest poble amb els llavis m'honora, però el seu cor està lluny de mi; en va però m'adoren, ensenyant com a ensenyaments manaments d'homes. Havent deixat el manament de Déu, teniu la tradició dels homes: rentades de gerres i de copes, i feu moltes altres coses semblants. I els deia: Bé que poseu de costat el manament de Déu per tal de guardar la vostra tradició. Moisès perquè va dir: honora el teu pare i la teva mare; i el que parla malament del pare o la mare que mori de mort; però vosaltres dieu: si un home diu al pare o a la mare, corban, que és ofrena, allò amb què podries beneficiar-te de mi, i ja no li permeteu fer res pel seu pare o la seva mare, invalidant la paraula de Déu amb la vostra tradició que heu transmès; i feu moltes coses semblants com aquestes. I havent cridat tota la multitud, els deia: Escolteu-me tots i enteneu. Res que ve de fora de l'home i entra dins d'ell no el pot profanar, sinó que són les coses que surten les que profanen l'home. I quan va entrar a casa, allunyat

de la multitud, els seus deixebles li preguntaven sobre la paràbola. I els diu: així doncs també vosaltres sou sense enteniment? Encara no enteneu que tot el que entra de fora cap a l'home no el pot fer impúr? Que no entra al seu cor, sinó al ventre, i surt a la latrina, netejant tot el menjar. Ell deia, però, que allò que surt de l'home, això profana l'home. Doncs des de dins del cor dels homes surten els pensaments dolents, adulteris, fornicacions, assassinats, robatoris, cobdícies, malícies, engany, llicenciositat, ull malvat, blasfèmia, arrogància, follia; totes aquestes coses dolentes surten des de dins i embruten l'home. I d'allà, havent-se aixecat, va marxar cap a les fronteres de Tir i Sidó. I havent entrat a una casa, no volia que ningú ho sabés, però no va poder passar desapercebut. Perquè una dona, havent escoltat sobre ell, la petita filla de la qual tenia un esperit impur, havent vingut va caure als seus peus; però la dona era grega, sirofenissa de naixement; i li demanava que expulsés el dimoni de la seva filla. Però Jesús li va dir: Deixa primer que els nens siguin satisfets, perquè no és bo agafar el pa dels nens i llançar-lo als gossets. I ella va respondre i li diu: sí, Senyor; i els gossets sota la taula mengen de les engrunes dels nens. I li va dir: Per aquesta paraula, vés; el dimoni ha sortit de la teva filla. I havent anat a casa seva va trobar la nena posada sobre el llit i el dimoni havia sortit. I altra vegada, havent sortit de les fronteres de Tir i Sidó, va venir cap a la mar de Galilea pel mig de les fronteres de Decàpolis. I li porten un sord amb un impediment de parla i li supliquen que posi la mà sobre ell. I havent-lo pres a part de la multitud en privat, va ficar els seus dits a les seves orelles, i havent escopit va tocar la seva llengua, i havent mirat cap

amunt al cel va gemegar i li diu: effatà, que vol dir obre't. I immediatament se li van obrir les orelles i se li va deslligar el lligam de la llengua, i parlava correctament. I els va ordenar que no ho diguessin a ningú, però com més ell els ho ordenava, més ho proclamaven. I quedaven estupefactes més enllà de tota mesura, dient: Ha fet bé totes les coses: fa escoltar els sords i parlar els muts.

8

En aquells dies, altra vegada havent-hi molta multitud i no tenint què menjar, havent cridat Jesús els seus deixebles els diu: tinc compassió de la multitud, perquè ja fa tres dies que romanen amb mi i no tenen què menjar; i si els envio dejunant a casa seva, es debilitaran pel camí; alguns d'ells han vingut de lluny. I els seus deixebles li van respondre: D'on podrà algú satisfer aquests amb pans aquí al desert? I els preguntava: quants pans teniu? Van dir: set. I va ordenar a la multitud que s'assegués sobre la terra, i havent pres els set pans i havent donat gràcies, els va trencar i els donava als seus deixebles perquè els posessin davant, i els van posar davant de la multitud. I tenien uns quants peixets, i havent-los beneït, va dir que els posessin davant també. Van menjar i van quedar satisfets, i van recollir set cistells de fragments sobrants. Eren però uns quatre mil, i els va acomiadar. I havent embarcant immediatament en el vaixell amb els seus deixebles, va arribar a la regió de Dalmanuta. I van sortir els fariseus i van començar a

discutir amb ell, buscant d'ell un senyal del cel, posant-lo a prova. I havent gemegat profundament en el seu esperit, diu: per què aquesta generació busca un senyal? Amén us dic: si serà donat un senyal a aquesta generació. I havent-los deixat, va pujar al vaixell i va marxar altra vegada. I van oblidar de prendre pans, i llevat d'un pa no en tenien amb ells a la barca. I ell els manava dient: Vigileu, aneu amb compte amb el llevat dels fariseus i el llevat d'Herodes. I ells raonaven entre si dient que no tenien pa. I havent-ho sabut, Jesús els diu: Per què raoneu que no teniu pans? Encara no enteneu ni compreneu? Encara teniu el cor endurit? Tenint ulls no veieu, i tenint orelles no escolteu? I no recordeu? Quan vaig trencar els cinc pans per als cinc mil, quants cistells plens de fragments vau recollir? Li diuen: dotze. Quan els set en els quatre mil, de quants cistells plens de fragments vau recollir? Van dir: set. I ell els deia: Encara no ho enteneu? I arriba a Betsaida. I li porten un cec i li supliquen que el toqui. I havent agafat la mà del cec, el va conduir fora de l'aldea, i havent escupit als seus ulls, havent posat les mans sobre ell, li preguntava si veia alguna cosa. I havent mirat amunt, deia: Veig els homes com arbres caminant. Llavors va posar altra vegada les mans sobre els seus ulls i el va fer mirar amunt, i va ser restaurat, i va veure clarament tots. I el va enviar a casa seva dient: No entris al poble ni ho diguis a ningú del poble. I va sortir Jesús i els seus deixebles cap als pobles de Cesarea de Filip, i en el camí preguntava als seus deixebles dient-los: Qui diuen els homes que sóc? Els van respondre: Joan el Baptista; i altres, Elies; i altres, un dels profetes. I ell mateix els diu: però vosaltres qui dieu que sóc jo?

Havent respost però, en Pere li diu: tu ets el Crist. I els va reprendre perquè no diguessin res sobre ell a ningú. I va començar a ensenyar-los que és necessari que el fill de l'home pateixi moltes coses, i sigui rebutjat pels ancians i pels grans sacerdots i pels escribes, i sigui mort, i després de tres dies s'aixequi; i parlava la paraula amb franquesa. I Pere, havent pres ell, va començar a reprotxar-lo. Però ell, havent-se girat i havent vist els seus deixebles, va reprendre Pere dient: Vés darrere meu, satan, perquè no penses les coses de Déu, sinó les dels homes. I havent cridat la multitud amb els seus deixebles, els va dir: Qui vulgui seguir-me, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Perquè qui voldria salvar la seva ànima, la perdrà, però qui perdés la seva pròpia ànima per causa de mi i de la bona nova, aquest la salvarà. Què beneficiarà un home si guanya el món sencer, i perd la seva ànima? O què donarà un home a canvi de la seva ànima? Qui per si es avergonyeix de mi i de les meves paraules en aquesta generació adúltera i pecadora, també el fill de l'home es avergonyirà d'ell quan vingui en la glòria del seu pare amb els missatgers sants.

9

I els deia: En veritat us dic que hi ha alguns dels que estan aquí drets que no tastaran la mort fins que vegin el regne de Déu havent vingut amb poder. I després de sis dies Jesús pren Pere i Jaume i Joan i els porta amunt a una muntanya alta en privat

sols, i va ser transformat davant d'ells, i les seves vestidures van esdevenir brillants, molt blanques com la neu, tal com un tintorer sobre la terra no les pot emblanquir així. I va aparèixer davant d'ells Elies amb Moisès, i estaven parlant amb Jesús. I responent, Pere diu a Jesús: rabí, és bo que nosaltres estiguem aquí, i fem tres tendes, una per tu i una per Moisès i una per Elies. No, perquè no sabia què dir, ja que estaven aterroritzats. I va passar que un núvol els va cobrir, i va venir una veu del núvol dient: Aquest és el meu fill estimat, escolteu-lo. I de sobte, havent mirat al voltant, ja no van veure ningú, sinó només Jesús amb ells mateixos. Mentre baixaven ells de la muntanya, els va manar que a ningú expliquessin el que van veure, si no quan el fill de l'home s'aixequi dels morts. I van guardar la paraula per a ells mateixos, discutint entre ells què significava ressuscitar dels morts. I li preguntaven dient: Per què diuen els escribes que Elies ha de venir primer? Però ell, havent respost, els va dir: Elies, certament, havent vingut primer, restaura tot. I com està escrit sobre el Fill de l'home que hagi de patir molt i sigui menyspreat? Però us dic que Elies ha vingut, i li van fer tantes coses com van voler, tal com està escrit sobre ell. I havent vingut cap als deixebles, va veure una gran multitud al voltant d'ells i escribes discutint amb ells. I immediatament tota la multitud, en veure'l, es va meravellar, i corrent cap a ell el saludaven. I va preguntar als escribes: Què debateu entre vosaltres? I responent, un de la multitud va dir: Mestre, vaig portar el meu fill cap a tu, que té un esperit mut. I allà on l'agafa, el llança a terra, i escuma i grinyola les dents, i s'asseca, i vaig dir als teus deixebles que l'expulsessin, i no van poder. I ell, havent respost a

ell, diu: oh generació incrèdula, fins quan estaré amb vosaltres? Fins quan us aguantaré? Porteu-lo a mi. I el van portar a ell. I en veure'l, immediatament l'esperit el convulsionà, i va caure a terra rodant i escumejant. I va preguntar al seu pare: quant de temps fa que això li ha passat? I ell va dir: Des de la infància. I sovint el va llançar al foc i a les aigües per destruir-lo, però si pots fer alguna cosa, ajuda'ns tenint compassió de nosaltres. Però Jesús li va dir: Si pots creure, tot és possible per al qui creu. I immediatament havent cridat, el pare del nen amb llàgrimes deia: crec, senyor; ajuda'm amb la meva incredulitat. Veient però Jesús que la multitud estava corrent cap allà, va reprendre l'esperit impur dient-li: Esperit mut i sord, jo t'ordeno, surt d'ell i no hi entris mai més. I havent cridat i havent-lo convulsionat molt, va sortir, i va quedar com a mort, de manera que molts deien que havia mort. Però Jesús, agafant-lo de la mà, el va aixecar, i es va aixecar. I quan ell va entrar a casa, els seus deixebles li preguntaven en privat: Per què nosaltres no vam poder expulsar-lo? I els va dir: Aquesta mena no pot sortir de cap manera si no és amb pregària i dejuni. I d'allà, havent sortit, passaven per Galilea, i no volia que ningú ho sabés; perquè ensenyava els seus deixebles i els deia que el fill de l'home és lliurat a mans d'homes, i el mataran, i havent estat mort, al tercer dia ressuscitarà. Però ells no entenien la paraula, i tenien por de preguntar-li. I va arribar a Cafarnaüm, i quan va ser a la casa els va preguntar: Què discutíeu entre vosaltres pel camí? Però ells estaven en silenci, perquè havien discutit entre ells pel camí qui era més gran. I havent-se assegut, cridà els dotze i els diu: Si algú vol ser primer, serà l'últim de tots i el servent de tots.

I havent pres un infant el va posar al mig d'ells, i havent-lo abraçat els va dir: qui si rep un d'aquests infants en el meu nom, em rep a mi; i qui si em rep a mi, no em rep a mi, sinó el que m'ha enviat. Va respondre-li Joan dient: Mestre, vam veure algú que expulsava dimonis en el teu nom, que no ens segueix, i li ho vam prohibir, perquè no ens segueix. Però Jesús va dir: No l'impediu, perquè ningú que faci un miracle en el meu nom podrà ràpidament parlar malament de mi. Qui no és contra vosaltres, és a favor vostre. Qui us donaria a beure una copa d'aigua en el meu nom, perquè sou de Crist, en veritat us dic, no perdrà la seva recompensa. I qui faci ensopegar un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin una pedra de molí al coll i fos llançat al mar. I si la teva mà et fa ensopegar, talla-la; és bo per a tu entrar mutilat a la vida, que anar-te'n a la gehenna tenint les dues mans, al foc inextingible, on el seu cuc no mor i el foc no s'apaga. I si el teu peu et fa ensopegar, talla'l; és bo per a tu entrar a la vida coix, o tenint els dos peus ser llançat a la gehenna, al foc inextingible, on el seu cuc no mor i el foc no s'apaga. I si el teu ull et fa ensopegar, treu-lo; és bo per a tu entrar amb un ull al regne de Déu, o tenint els dos ulls anar-te'n a la gehenna del foc, on el seu cuc no mor i el foc no s'apaga. Perquè tot serà salat amb foc, i tot sacrifici serà salat amb sal. Bona és la sal; però si la sal es torna sense sal, amb què la salareu? Tingueu sal en vosaltres mateixos i estigueu en pau els uns amb els altres.

10

I d'allà, havent-se aixecat, ve cap a les fronteres de Judea a través de l'altra costat del Jordà, i de nou s'ajunten multituds al seu voltant, i com estava acostumat, de nou els ensenyava. I els fariseus, havent-se apropat, li preguntaven si és permès a un home divorciar-se de la dona, posant-lo a prova. Però ell, responent, els va dir: Què us va manar Moisès? Però ells van dir: Moisès va permetre escriure un llibre de divorci i divorciar-se. I responent Jesús va dir-los: a causa de la duresa de cor vostra va escriure per a vosaltres aquest manament; però des del principi de la creació mascle i femella els va fer Déu; a causa d'això deixarà l'home el seu pare i la mare, i s'unirà a la seva dona, i seran els dos una sola carn. De manera que ja no són dos, sinó una sola carn; per tant, el que Déu va unir, que l'home no ho separi. I a la casa altra vegada els deixebles sobre això li preguntaven, i diu a ells: qui repudiï la seva dona i es casi amb una altra, comet adulteri contra ella; i si una dona havent repudiat el marit es casi amb un altre, comet adulteri. I li portaven nens, perquè els toqués; però els deixebles reprotxaven als que els portaven. Havent vist però, el Jesús es va indignar i els va dir: deixeu els nens venir cap a mi, i no els impediu; dels tals, perquè, és el regne de Déu. En veritat us dic, qui si no rep el regne de Déu com un nen, no entrarà en ell. I havent-los abraçat, els va beneir posant les mans sobre ells. I quan ell sortia cap al camí, un home va córrer cap a ell i, agenollant-se davant seu, li va preguntar: Mestre bo, què he de fer per heretar la vida eterna? I Jesús li va dir: per què em dius bo? Ningú és bo excepte un, Déu. Coneixes els manaments: no cometràs adulteri, no assassinaràs, no robaràs, no donaràs fals

testimoni, no defraudaràs, honora el teu pare i la teva mare. I ell, responent, li va dir: Mestre, totes aquestes coses les he guardat des de la meva joventut. Però Jesús, havent-lo mirat, el va estimar i li va dir: Una cosa et falta; si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel, i vine i segueix-me, carregant la teva creu. Però ell, havent-se tornat malhumorat per la paraula, se'n va anar afligit, perquè tenia moltes possessions. I havent mirat al voltant, Jesús diu als seus deixebles: com amb dificultat els que tenen diners entraran al regne de Déu! I els deixebles estaven meravellats de les seves paraules. I Jesús altra vegada havent respost els diu: fills, com de difícil és pels que han confiat en diners entrar al regne de Déu; més fàcil és un camell entrar per un forat d'agulla que un ric entrar al regne de Déu. Però ells estaven excessivament astorats i es deien entre ells: I qui pot ser salvat? Havent mirat-los, Jesús diu: Entre els homes és impossible, però no entre Déu, perquè totes les coses són possibles per a Déu. Pere començà a dir-li: Mira, nosaltres hem deixat tot i t'hem seguit. Havent respost, Jesús va dir: en veritat us dic, no hi ha ningú que hagi deixat casa o germans o germanes o pare o mare o dona o fills o camps per causa de mi i per causa de la bona nova, que no rebi cent vegades més ara en aquest temps cases i germans i germanes i pare i mare i fills i camps amb persecucions, i en l'edat que ve vida eterna. Molts dels primers seran últims, i els últims seran primers. Estaven en el camí pujant cap a Jerusalem, i el Jesús anava davant d'ells, i s'astoràven, i els que seguien tenien por. I havent pres altra vegada els dotze, va començar a dir-los les coses que anaven a passar-li, que mireu, pugem a Jerusalem i el

fill de l'home serà lliurat als grans sacerdots i als escribes, i el condemnaran a mort i el lliuraran als pobles, i es burlaran d'ell i l'assotaran i li escupiran i el mataran, i el tercer dia es aixecarà. I s'acosten a ell en Jaume i en Joan, fills de Zebedeu, dient: Mestre, volem que el que et demanem ens facis. Però ell els va dir: Què voleu que us faci? Però ells li van dir: Concedeix-nos que un s'assegui a la teva dreta i un a la teva esquerra en la teva glòria. I Jesús els va dir: No sabeu què demaneu. Podeu beure la copa que jo bec, i ser batejats amb el baptisme amb què jo sóc batejat? Però ells li van dir: en som capaços. I Jesús els va dir: la copa que jo bec la beureu, i el baptisme amb què jo sóc batejat sereu batejats; però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no és meu de donar, sinó per als quals ha estat preparat. I els deu, havent escoltat, van començar a indignar-se per Jaume i Joan. I Jesús, havent-los cridat, els diu: sabeu que els que semblen governar les nacions els senyoregen i els seus grans exerceixen autoritat sobre ells; però no serà així entre vosaltres, sinó que qui desitgi esdevenir gran entre vosaltres serà el vostre servent, i qui desitgi esdevenir primer entre vosaltres serà esclau de tots; i perquè el fill de l'home no va venir per ser servit, sinó per servir, i per donar la seva ànima com a rescat en lloc de molts. I arriben a Jericó. I quan ell sortia de Jericó amb els seus deixebles i una multitud considerable, el fill de Timeu, Bartimeu, un cec, estava assegut al costat del camí demanant almoina. I havent escoltat que era Jesús el Natzarè, va començar a cridar i a dir: Fill de David, Jesús, tingues misericòrdia de mi. I molts el reprenien perquè callés, però ell cridava molt més: Fill de David, tingues misericòrdia de mi! I Jesús, havent-se aturat, va dir:

Crideu-lo. I criden el cec dient-li: Tingues coratge, aixeca't, et crida. I ell, havent llançat el seu vestit, s'aixecà i vingué cap a Jesús. I responent, Jesús li diu: què vols que et faci? I el cec li va dir: Rabboni, que pugui tornar a veure. I Jesús li va dir: vés, la teva fe t'ha salvat. I immediatament va recuperar la vista, i seguia Jesús pel camí.

11

I quan s'acosten a Jerusalem, a Betfagè i Betània cap a la muntanya de les oliveres, envia dos dels seus deixebles i els diu: aneu a la vila que teniu davant vostre, i immediatament en entrar-hi trobareu un poltre lligat, sobre el qual cap home no s'ha assegut; deslligueu-lo i porteu-lo. I si algú us diu: Per què feu això? Digueu que el Senyor en té necessitat, i immediatament l'enviarà altra vegada aquí. Se'n van anar i van trobar el pollí lligat a la porta, fora, al carrer, i el deslliguen. I alguns dels que estaven drets allà els deien: què feu deslligant el poltre? Però ells els van dir tal com Jesús havia manat, i els van deixar anar. I van portar el poltre cap a Jesús i van posar-hi els seus vestits, i va seure sobre ell. Molts van estendre els seus vestits al camí, i altres tallaven branques fulloses dels arbres i les estenien al camí. I els que anaven al davant i els que seguien cridaven dient: Hosanna, beneït el que ve en nom del Senyor. Beneït el regne vinent en nom del Senyor, del nostre pare David; hosanna a les altures. I Jesús va entrar a Jerusalem i al temple, i havent mirat tot al voltant, com que ja era tard, va sortir cap a

Betània amb els dotze. I l'endemà, havent sortit ells de Betània, va tenir gana; i havent vist una figuera de lluny que tenia fulles, va venir a veure si potser trobaria alguna cosa en ella; i havent vingut a ella, no va trobar res sinó fulles; perquè no era temps de figues. I responent li va dir: que mai més ningú mengi fruit de tu per sempre. I els seus deixebles escoltaven. I arriben de nou a Jerusalem; i havent entrat Jesús al temple, va començar a expulsar els que venien i els que compraven al temple, i va destruir les taules dels canvistes i les cadires dels que venien els coloms, i no permetia que algú portés cap vas a través del temple, i ensenyava dient-los: no està escrit que la meva casa serà anomenada casa de pregària per a totes les nacions? Però vosaltres l'heu convertit en cova de lladres. I els escribes i els fariseus i els caps dels sacerdots van escoltar, i buscaven com destruir-lo, perquè el temien, ja que tota la multitud estava meravellada pel seu ensenyament. I quan es va fer tard, sortia fora de la ciutat. I quan passaven al matí van veure la figuera assecada des de les arrels. I recordant-se, en Pere li diu: Rabí, mira, la figuera que vas maleir s'ha assecat. I responent, Jesús els diu: Tingueu fe en Déu. Verament us dic que qui digui a aquesta muntanya: Sigues aixecada i llançada a la mar, i no dubti en el seu cor, sinó que cregui que allò que diu esdevé, li serà concedit allò que digui. Per això us dic: tot el que demaneu pregant, creieu que ho rebeu, i us serà concedit. I quan us trobeu drets pregant, perdoneu si teniu alguna cosa contra algú, perquè també el vostre Pare que és als cels us perdoni les vostres transgressions. Si però vosaltres no perdoneu, tampoc el vostre pare perdonarà les vostres transgressions. I van de nou a

Jerusalem. I mentre ell caminava pel temple, venen cap a ell els grans sacerdots i els escribes i els ancians i li diuen: amb quina autoritat fas això? O qui et va donar aquesta autoritat perquè facis aquestes coses? Però Jesús, responent, els va dir: Jo també us faré una pregunta, i responeu-me, i us diré amb quina autoritat faig aquestes coses. El baptisme de Joan era del cel o dels homes? Responeu-me. I ells raonaven entre ells mateixos dient: Si diguem del cel, dirà: Per què, doncs, no el vau creure? Però diguem, dels homes? Tenien por del poble; perquè tots consideraven que Joan era profeta. I responent, diuen a Jesús: No ho sabem. I Jesús responent els diu: ni jo us dic amb quina autoritat faig aquestes coses.

12

I va començar a dir-los en paràboles: Un home va plantar una vinya i hi va posar una tanca al voltant i va cavar un cup de vi i va construir una torre, i la va llogar a pagesos i va marxar. I va enviar un esclau als pagesos en el moment oportú, perquè prengués dels pagesos part del fruit de la vinya. Havent-lo pres, el van colpejar i el van enviar amb les mans buides. I un altre cop va enviar cap a ells un altre esclau, i aquell, després d'apedegar-lo, el van ferir al cap i el van enviar deshonrat. I de nou va enviar un altre, i aquell també el van matar, i molts altres, als uns colpejant-los, als altres matant-los. Encara doncs, tenint un fill, el seu estimat, el va enviar també ell com a últim cap a ells, dient: Respectaran el meu fill. Aquells pagesos, però,

havent-lo vist venir, van dir entre ells: Aquest és l'hereu, veniu, matem-lo, i l'herència serà nostra. I havent agafat, el van matar i el van expulsar fora de la vinya. Què farà doncs el senyor de la vinya? Vindrà i destruirà aquests pagesos, i donarà la vinya a altres. Ni tan sols heu llegit aquesta escriptura, la pedra que van rebutjar els constructors, aquesta va esdevenir cap de cantonada; del Senyor va esdevenir aquesta, i és meravellosa als nostres ulls? I van buscar agafar-lo, i van tenir por de la multitud; van saber perquè havia dit la paràbola cap a ells. I havent-lo deixat van marxar. I envien cap a ell alguns dels fariseus i dels herodians perquè el puguin atrapar amb una paraula. I els que havien vingut li diuen: mestre, sabem que ets veritable i no t'importa ningú; perquè no mires la cara dels homes, sinó que ensenyes amb veritat el camí de Déu. Van dir-nos doncs: és permès donar tribut a Cèsar o no? Donem o no donem? Però ell, coneixent la seva hipocresia, els va dir: per què em poseu a prova? Porteu-me un denari perquè pugui veure. I ells ho van portar. I els diu: de qui són aquesta imatge i aquesta inscripció? I van dir: Del Cèsar. I Jesús, responent, els va dir: Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu, i es van meravellar d'ell. I venen saduceus a ell, els quals diuen que no hi ha resurrecció, i li preguntaven dient: mestre, Moisès ens va escriure que si el germà d'algú mor i deixa dona, i no deixa fills, que el seu germà prengui la seva dona i aixequi descendència per al seu germà. Hi havia set germans, doncs. I el primer va prendre dona, i morint no va deixar descendència. I el segon la va prendre, i va morir, i ni ell va deixar descendència. I el tercer igualment. I els set la van prendre, i no van deixar

llavor. La dona va morir l'última de tots. En la resurrecció doncs, quan es llevin, de qui d'ells serà la dona? Perquè els set la van tenir com a dona. I responent, Jesús els va dir: no sou enganyats a causa d'això, no coneixent les escriptures ni el poder de Déu? Quan s'aixecaràn dels morts, ni es casaran ni seran donats en casament, sinó que seran com els missatgers que són als cels. Però sobre els morts, que són ressuscitats, no heu llegit en el llibre de Moisès, en el passatge de l'arbust, com Déu li va dir: Jo sóc el Déu d'Abraham i el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob? No és el Déu dels morts, sinó dels vivents; per tant, esteu molt equivocats. I havent-se apropat un dels escribes, havent escoltat que ells disputaven, havent vist que els va respondre bé, li va preguntar: quina és el primer de tots els manaments? I Jesús li va respondre que el primer de tots els manaments: escolta, Israel, el Senyor el nostre Déu, el Senyor és un; i estimaràs el Senyor el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tot el teu pensament i amb tota la teva força. Aquest és el primer manament. I una segona semblant, aquesta: estimaràs el proïsme teu com a tu mateix. No hi ha cap altre manament més gran que aquests. I l'escriba li va dir: bé, mestre, amb veritat has dit que un és i no n'hi ha un altre excepte ell; i estimar-lo amb tot el cor i amb tot l'enteniment i amb tota l'ànima i amb tota la força, i estimar el proïsme com a un mateix és més que tots els holocaustos i sacrificis. I Jesús, veient que havia respost intel·ligentment, li va dir: No ets lluny del regne de Déu. I ningú ja no s'atrevia a interrogar-lo. I Jesús, responent, deia ensenyant al temple: Com diuen els escribes que el Crist és fill de David? Ell mateix, perquè David va dir en l'Esperit Sant: Diu el Senyor al

meu Senyor: seu a la meva dreta fins que posi els teus enemics com a estora dels teus peus. El mateix David, doncs, l'anomena Senyor; i d'on és fill seu? I la gran multitud l'escoltava amb gust. I els deia en el seu ensenyament: aneu amb compte dels escribes que desitgen caminar amb robes i salutacions a les places i primers seients a les assemblees i primers llocs als banquets. els que devoren les cases de les vídues i amb pretext preguen llargament, aquests rebran un judici més gran I havent-se assegut el Jesús enfront del tresor, observava com la multitud llançava bronze dins del tresor. I molts rics hi posaven molt, i va venir una vídua pobra que hi va posar dues monedes petites, que és un quadrant. I havent cridat els seus deixebles, els va dir: en veritat us dic que aquesta vídua pobra va llançar més que tots els que llançaven al tresor; perquè tots van llançar des de la seva abundància; aquesta però va llançar des de la seva pobresa tot el que tenia, tota la seva vida.

13

I sortint ell del temple, li diu un dels seus deixebles: Mestre, mira quina mena de pedres i quina mena d'edificis. I Jesús, havent respost, li va dir: veus aquests grans edificis? No serà deixada aquí pedra sobre pedra que no serà enderrocada. I quan ell estava assegut a la muntanya de les oliveres enfront del temple, Pere i Jaume i Joan i Andreu li preguntaven en privat: digues-nos quan seran aquestes coses, i quin serà el senyal quan totes aquestes coses estiguin a punt de ser completes. Però Jesús,

responent, va començar a dir-los: Mireu que ningú no us enganyi. Molts vindran en el meu nom dient que jo sóc, i enganyaran molts. Quan però sentiu parlar de guerres i rumors de guerres, no us alarmeu, perquè és necessari que passi, però encara no és la fi. S'aixecarà nació contra nació i regne contra regne, i hi haurà terratrèmols en diversos llocs, i hi haurà fams i pertorbacions. Això són els començaments dels dolors de part. Però mireu-vos a vosaltres mateixos. Perquè us lliuraran als consells i sereu colpejats en les seves assemblees, i sereu posats davant de líders i reis a causa de mi com a testimoni per a ells. I a totes les nacions cal que primer sigui proclamada la bona nova. Quan però us condueixin lliurant-vos, no us inquieteu d'antuvi sobre què parlareu, ni ho practiqueu, sinó allò que us sigui donat en aquella hora, això parleu, perquè no sou vosaltres els qui parleu, sinó l'Esperit Sant. Lliurarà germà a germà a la mort, i pare a fill, i s'aixecaran fills contra pares i els mataran. I sereu odiats per tots a causa del meu nom, però el que hagi resistit fins al final, aquest serà salvat. Quan veieu l'abominació de la desolació dita per Daniel el profeta estant on no cal —que el que llegeix entengui—, aleshores els que són a Judea que fugin a les muntanyes, i el que és sobre el terrat que no baixi a la casa ni entri a agafar res de la casa seva, i el que està al camp que no torni enrere a agafar el vestit seu. Ai però de les que estiguin embarassades i de les que alletin en aquells dies. Pregueu, però, perquè la vostra fugida no esdevingui a l'hivern. Seran doncs aquells dies una tribulació tal com no n'ha esdevingut cap de semblant des del principi de la creació que va crear Déu fins ara, i no n'esdevindrà cap més. I si el Senyor no

hagués escurçat els dies, no hauria estat salvada tota carn, però a causa dels escollits que va escollir, va escurçar els dies. I aleshores, si algú us diu: Mira, aquí és el Crist o Mira, allà, no ho cregueu. S'aixecaran, perquè falsos crists i falsos profetes donaran signes i prodigis per desencaminar, si fos possible, fins i tot els escollits. Però vosaltres mireu: us ho he dit tot amb antelació. Però en aquells dies, després d'aquella tribulació, el sol serà enfosquit, i la lluna no donarà la seva llum, i els estels cauran del cel, i les forces en els cels seran sacsejades. I aleshores veuran el fill de l'home venint en núvols amb molt poder i glòria. I aleshores enviarà els seus missatgers i reunirà els seus escollits dels quatre vents, des de l'extrem de la terra fins a l'extrem del cel. I de la figuera apreneu la paràbola. Quan la seva branca ja es fa tendra i brota les fulles, sabeu que l'estiu és a prop; així també vosaltres, quan veieu aquestes coses passant, sabeu que és a prop, a les portes. Veritablement us dic que aquesta generació no passarà fins que totes aquestes coses es compleixin. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Però sobre aquell dia o aquella hora ningú no ho sap, ni els missatgers del cel, ni el fill, sinó el pare. Mireu, vetlleu i pregueu, perquè no sabeu quan serà el moment. Com un home que marxa de viatge, havent deixat la seva casa, i havent donat als seus esclaus l'autoritat, i a cadascun el seu treball, i va manar al porter que vigilés. Vigileu doncs; no sabeu quan el senyor de la casa ve, tard o a mitjanit o al cant del gall o al matí; no sigui que havent vingut de sobte us trobi dormint. El que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: vigileu.

14

Era la Pasqua i els pans sense llevat després de dos dies. I els grans sacerdots i els escribes buscaven com matar-lo després d'haver-lo agafat amb engany. Deien però: No durant la festa, no sigui cas que hi hagi un avalot del poble. I estant ell a Betània, a la casa de Simó el leprós, mentre estava reclinat va venir una dona que tenia un alabastre d'ungüent de nard pura i costosa, i havent trencat l'alabastre el va vessar sobre el seu cap. Però alguns estaven indignats entre ells mateixos dient: Per a què ha esdevingut aquesta destrucció de l'ungüent? Perquè aquest perfum podia ser venut per més de tres-cents denaris i donat als pobres, i la renyaven. I Jesús va dir: deixeu-la; per què li causeu problemes? Una bona obra ha fet en mi. Sempre teniu els pobres amb vosaltres, i quan voleu podeu fer-los bé, però a mi no em teniu sempre. El que tenia, aquesta ho va fer, va anticipar-se a ungir el meu cos per a l'enterrament. Amen us dic, allà on sigui proclamada aquesta bona nova a tot el món sencer, també el que va fer aquesta serà dit en memorial d'ella. I Judes Iscariot, un dels dotze, va anar cap als grans sacerdots per lliurar-lo a ells. Ells, en escoltar això, es van alegrar i li van prometre donar peces de plata, i ell buscava com lliurar-lo oportunament. I el primer dia dels àzims, quan sacrificaven la pasqua, els seus deixebles li diuen: On vols que anem a preparar perquè mengis la pasqua? I envia dos dels seus deixebles i els diu: aneu a la ciutat, i us trobarà un home portant un gerro d'aigua; seguiu-lo, i allà on entri, digueu a l'amo de la casa que el mestre diu: on és el

meu allotjament on menjaré la Pasqua amb els meus deixebles? I ell us mostrarà una cambra alta gran, moblada i preparada; allà prepareu-nos-ho. I els seus deixebles van sortir i van anar a la ciutat, i van trobar tal com els havia dit, i van preparar la Pasqua. I havent passat el vespre, ve amb els dotze; i ells estirats i menjant, va dir Jesús: de veritat us dic que un de vosaltres em lliurarà, el que menja amb mi. I ells van començar a entristir-se i a dir-li un per un: no seré jo? I un altre va dir: no seré jo, oi? Però ell, responent, els va dir: un dels dotze, el que submergeix amb mi al bol. El Fill de l'home va, certament, com està escrit sobre ell, però ai d'aquell home a través del qual el Fill de l'home és traït! Bo seria per a ell si aquell home no hagués nascut. I mentre menjaven, Jesús va prendre pa, el va beneir, el va trencar i el va donar a ells, i va dir: Preneu, mengeu, això és el meu cos. I havent pres la copa i havent donat gràcies, els la va donar, i tots en van beure. I els va dir: Això és la meva sang de la nova aliança, que és vessada per molts. Amen us dic que ja no beuré del fruit de la vinya fins aquell dia quan el begui de nou en el regne de Déu. I haver cantat himnes, van sortir cap a la muntanya de les oliveres. I Jesús els diu que tots ensopegaran per mi aquesta nit, perquè està escrit: colpejaré el pastor i les ovelles seran escampades, però després de ser aixecat jo aniré davant vostre a Galilea. Però Pere li va dir: Encara que tots caiguin, jo no. I Jesús li diu: En veritat et dic que tu avui, en aquesta nit, abans que el gall canti dues vegades, tres vegades em negaràs. Però Pere amb més insistència deia: si em cal morir juntament amb tu, no et negaré. I igualment tots deien el mateix. I venen a un lloc el nom del qual és Getsemaní, i diu als seus

deixebles: Seieu aquí fins que pregui. I va prendre amb ell Pere i Jaume i Joan, i va començar a estar profundament angoixat i angoixat i els va dir: la meva ànima està profundament entristida fins a la mort; quedeu-vos aquí i vetlleu. I havent avançat una mica va caure sobre la cara sobre la terra, i estava pregant perquè, si era possible, passés d'ell l'hora, i estava dient: abbà, pare, totes les coses són possibles per a tu; porta lluny aquesta copa de mi; però no el que jo vull, sinó el que tu vols. I ve i els troba dormint, i diu a Pere: Simó, dorms? No heu pogut romandre desperts una sola hora? Vetlleu i pregueu, perquè no entreu en temptació; l'esperit certament està desitjós, però la carn és feble. I altra vegada, havent-se'n anat, va pregar dient les mateixes paraules. I havent tornat, els va trobar altra vegada dormint, perquè els seus ulls estaven pesats, i no sabien què respondre-li. I ve per tercera vegada i els diu: Dormiu el que queda i descanseu? N'hi ha prou! Ha arribat l'hora; mireu, el Fill de l'Home és lliurat a les mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem; mireu, el que m'entrega s'ha apropat. I immediatament, mentre ell encara parlava, arriba Judes l'Iscariot, un dels dotze, i amb ell una gran multitud amb espases i bastons, enviats pels caps dels sacerdots i els escribes i els ancians. Però el que el lliurava havia donat un senyal a ells dient: A qui jo besi, ell és; agafeu-lo i porteu-lo amb seguretat. I havent vingut, immediatament s'hi va apropar i li diu: Salutacions, rabí, i el va besar. Però ells van posar les mans sobre ell i el van agafar. Però un dels que estaven al costat, havent tret l'espasa, va colpejar l'esclau del gran sacerdot i li va tallar l'orella. I responent, Jesús va dir a ells: com contra un bandoler heu sortit amb espases i

bastons per agafar-me; cada dia jo era amb vosaltres al temple ensenyant, i no em vau agafar. Però perquè siguin complides les escriptures. I havent-lo deixat, van fugir tots. I un jove el va seguir, vestit amb una tela de lli sobre el cos nu, i els joves el van agafar. Però ell, havent deixat el drap de lli, va fugir nu lluny d'ells. I ells van conduir Jesús cap al gran sacerdot, i es van reunir amb ell tots els grans sacerdots i els ancians i els escribes. I Pere el va seguir des de lluny fins a dins del pati del gran sacerdot, i estava assegut amb els assistents escalfant-se vora el foc. Els grans sacerdots i tot el consell buscaven testimoni contra Jesús per posar-lo a mort, i no el trobaven; perquè molts donaven fals testimoni contra ell, i els testimonis no eren iguals. I alguns aixecant-se estaven donant fals testimoni contra ell dient que nosaltres vam escoltar-lo dient, que jo destruiré aquest temple fet a mà i en tres dies construiré un altre no fet amb mans. I ni així igual era el testimoni seu. I havent-se aixecat, el gran sacerdot al mig preguntava a Jesús dient: No respons res? Què testifiquen aquests contra tu? Però ell callava i no va respondre res. Un altre cop el gran sacerdot li preguntava i li diu: ets tu el Crist, el fill del beneït? Però Jesús va dir: Jo sóc, i veureu el Fill de l'Home assegut a la dreta del poder i venint sobre els núvols del cel. El gran sacerdot, però, havent esquinçat les seves túniques, diu: Quina necessitat tenim encara de testimonis? Heu sentit certament la blasfèmia; què us sembla? I tots el van condemnar per ser culpable de mort. I alguns van començar a escopir-lo i a cobrir-li la cara i a colpejar-lo amb els punys i a dir-li: profetitza'ns qui és el que t'ha colpejat. I els servents el van colpejar amb cops. I estant Pere a baix al pati, ve

una de les serventes del gran sacerdot, i havent vist Pere escalfant-se, havent mirat fixament a ell, diu: tu també eres amb Jesús el Natzarè. Però ell ho va negar dient: No sé ni entenc què dius. I va sortir fora cap al pati, i un gall va cantar. I la jove dona, en veure'l altra vegada, va començar a dir als qui estaven allà drets que aquest era un d'ells. Però ell de nou negava. I poc després altra vegada els que estaven al costat deien a Pere: veritablement ets d'ells, perquè ets galileu i la teva parla s'assembla. I ell va començar a maleir i jurar que no coneix aquest home del qual parleu. I el gall va cantar per segona vegada. I Pere va recordar la paraula que li va dir Jesús: que abans que el gall canti dues vegades, el negaries tres vegades, i trencant a plorar, va plorar.

15

I immediatament al matí, els caps dels sacerdots amb els ancians i els escribes i tot el consell, havent fet consell, lligaren Jesús, el portaren i el lliuraren a Pilat. I Pilat li va preguntar: ets tu el rei dels jueus? I ell, havent respost, li va dir: tu ho dius. I els sacerdots principals l'acusaven de moltes coses, però ell no va respondre res. I Pilat, però, altra vegada li preguntava dient: No respons res? Mira de quantes coses testifiquen contra teu. Però Jesús ja no va respondre res més, de manera que Pilat es va meravellar. Segons la festa, però, ell els alliberava un presoner, el qual ells demanaven. Era però l'anomenat Barrabàs lligat amb els companys rebels, els quals havien comès un assassinat

durant la revolta. I la multitud, havent cridat, va començar a demanar com sempre els feia. Però Pilat va respondre'ls dient: Voleu que us alliberi el rei dels jueus? Sabia que per enveja els grans sacerdots l'havien lliurat. Però els caps dels sacerdots van agitar la multitud perquè alliberés Barrabàs. Però Pilat, responent altra vegada, els va dir: què voleu, doncs, que faci amb qui dieu que és el rei dels jueus? Però ells cridaren altra vegada: Crucifica'l! I Pilat els deia: Què ha fet de mal, doncs? Però ells van cridar encara més fort: crucifica'l! I Pilat, volent satisfer la multitud, va alliberar-los Barrabàs i va lliurar Jesús, havent-lo assotat, perquè fos crucificat. Els soldats el van conduir a dins del pati, que és el pretori, i van convocar tota la cohort; i el van vestir amb porpra i li van posar al voltant una corona d'espines havent-la teixit, i van començar a saludar-lo. Salve, el rei dels jueus! I li colpejaven el cap amb una canya i li escupien, i posant els genolls s'inclinaven davant d'ell. I quan es van burlar d'ell, el van despullar de la porpra i el van vestir amb les seves pròpies vestidures, i el van portar fora perquè el crucifiquessin. I obliguen un cert Simon Cireneu que passava per allà, venint del camp, el pare d'Alexandre i de Ruf, perquè agafés la seva creu. I el porten al lloc de Gòlgota, que traduït és lloc del crani. I li donaven a beure vi barrejat amb mirra, però ell no el va prendre. I havent-lo crucificat, es reparteixen les seves vestidures tirant a sort sobre elles per veure qui què agafi. Era però la tercera hora i el crucificaren. I la inscripció de la seva causa estava escrita: el rei dels jueus. I amb ell crucifiquen dos lladres, un a la dreta i un a l'esquerra seva. I es va complir l'escriptura que deia: i amb els sense llei va ser comptat. I els

que passaven per allà estaven blasfemant contra ell, movent els seus caps i dient: Ai! El que destrueix el temple i en tres dies el construeix, salva't a tu mateix i baixa de la creu. Similarment, però, també els caps dels sacerdots, mofant-se entre ells amb els escribes, deien: Va salvar altres, però no pot salvar-se a si mateix. El Crist, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, perquè vegem i creguem en ell. I els crucificats amb ell l'insultaven. Havent esdevingut l'hora sisena, la foscor va esdevenir-se sobre tota la terra fins a l'hora novena; i a l'hora novena Jesús va cridar amb veu gran dient: Eloi Eloi, lema sabactani? La qual cosa és essent traduïda: Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? I alguns dels que estaven al costat, en escoltar-ho, deien: Mira, crida Elies. Però un, havent corregut i havent omplert una esponja de vinagre, posant-la al voltant d'una canya, li donava a beure dient: Deixeu, vegem si ve Elies a baixar-lo. Però Jesús, havent deixat anar un gran crit, va exhalar el seu últim alè. I el vel del temple es va esquinçar en dos de dalt fins a baix. Però el centurió que estava al costat enfront d'ell, en veure que així cridant va exhalar el seu últim alè, va dir: Veritablement aquest home era fill de Déu. Hi havia també dones observant des de lluny, entre les quals hi havia també Maria la Magdalena i Maria la mare de Jaume el petit i de Jose, i Salomé, les quals també quan ell era a Galilea el seguien i el servien, i moltes altres que havien pujat amb ell a Jerusalem. I ja havent passat el vespre, ja que era preparació, que és abans del dissabte, havent vingut Josep d'Arimatea, distingit conseller, qui ell mateix també estava esperant el regne de Déu, havent gosat entrar cap a Pilat, va demanar el cos de Jesús. I Pilat es va

meravellar si ja havia mort, i havent cridat el centurió, li va preguntar si havia mort feia temps; i havent sabut del centurió, va regalar el cos a Josep. I havent comprat tela de lli i havent-lo baixat, el va embolicar amb la tela de lli i el va dipositar en una tomba que havia estat tallada de la roca, i va rodar una pedra sobre la porta de la tomba. La Maria Magdalena i Maria de Joses veien on era posat.

16

I quan va passar el dissabte, Maria la Magdalena i Maria la de Jaume i Salomé van comprar espècies aromàtiques per anar-hi i ungir-lo. I molt de matí, el primer dia de la setmana, vénen al sepulcre quan el sol havia sortit. I deien entre elles: Qui ens farà rodar la pedra de la porta de la tomba? I havent mirat amunt, observen que la pedra ha estat rodada, ja que era molt gran. I havent entrat al sepulcre van veure un jove assegut a la dreta, vestit amb una túnica blanca, i van quedar molt sorpreses. Però ell els diu: No us alarmeu, cerqueu Jesús el Natzarè, el crucificat; ha estat ressuscitat, no és aquí, mireu el lloc on el van col·locar. Però aneu i digueu als seus deixebles i a Pere que va davant vostre cap a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir. I havien sortit i van fugir de la tomba, perquè les posseïa el tremolor i el pànic, i no van dir res a ningú, ja que tenien por. Havent ressuscitat el matí del primer dia de la setmana, va aparèixer primer a Maria Magdalena, de la qual havia expulsat set dimonis. Aquella, després d'haver anat, va informar els que

havien estat amb ell, que estaven de dol i plorant. I aquells, havent sentit que viu i que va ser vist per ella, van descreuen. Després d'aquestes coses, va ser revelat a dos d'ells que caminaven en una altra forma, mentre anaven al camp. I aquells, havent marxat, van informar la resta, però ni a aquells els van creure. Més tard es va manifestar als onze mentre estaven reclinats, i els va retreure la seva incredulitat i duresa de cor, perquè no havien cregut als que l'havien vist ressuscitat. I els va dir: Aneu pel món sencer i proclameu la bona nova a tota la creació. El qui hagi cregut i hagi estat batejat serà salvat, però el qui hagi descregut serà condemnat. I els signes seguiran els que han cregut: en el meu nom expulsaran dimonis; parlaran llengües noves; aixecaran serps; i fins i tot si beuen alguna cosa mortal, no els farà mal; posaran les mans sobre els malalts, i estaran bé. El Senyor, doncs, després de parlar-los, va ser enlairat al cel i va seure a la dreta de Déu. Aquells, havent sortit, van proclamar pertot arreu, el Senyor cooperant i confirmant la paraula a través dels signes que seguien. Amén.

Evangeli segons Joan

1

Al començament era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el Verb era Déu. Aquest era al començament amb Déu. Tot va venir a l'existència a través seu, i sense ell no va venir a l'existència res del que ha vingut a ser. En ell hi havia vida, i la vida era la llum dels homes. I la llum brilla en la foscor, i la foscor no la va vèncer. Va venir a existir un home enviat de Déu, el seu nom era Joan; aquest va venir per donar testimoni, perquè testifiqués sobre la llum, perquè tots creguessin a través d'ell. No era aquell la llum, sinó perquè testifiqués sobre la llum. Era la llum veritable, la que il·lumina tot home que ve al món. En el món era, i el món va venir a l'existència a través d'ell, i el món no el va conèixer. Va venir al que era seu, i els seus no el van rebre. Però a tants com el van rebre, els va donar autoritat per esdevenir fills de Déu, als que creuen en el seu nom, els quals no van ser nascuts de sangs, ni de voluntat de carn, ni de voluntat d'home, sinó de Déu. I la Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres, i vam contemplar la seva glòria, glòria com d'unigènit

del Pare, ple de gràcia i veritat. Joan testifica sobre ell i ha cridat dient: Aquest era del qual vaig dir: el que ve després de mi ha passat davant meu, perquè era primer que jo. I de la seva plenitud nosaltres tots vam rebre, i gràcia en lloc de gràcia; perquè la llei va ser donada a través de Moisès, la gràcia i la veritat van esdevenir a través de Jesucrist. Déu ningú l'ha vist mai; el Fill unigènit, que està al si del Pare, ell l'ha donat a conèixer. I aquesta és la testimoni de Joan, quan els jueus van enviar des de Jerusalem sacerdots i levites perquè li preguntessin: Tu qui ets? I va confessar, i no va negar, i va confessar que no era ell el Crist. I li van preguntar: què doncs? Tu ets Elies? I diu: No ho sóc. Ets tu el profeta? I va respondre que no. Van dir-li doncs: qui ets? Perquè donem una resposta als que ens han enviat: què dius sobre tu mateix? Va dir: Jo sóc la veu d'un que crida en el desert: Feu recta la via del Senyor, tal com va dir el profeta Isaïes. I els enviats eren dels fariseus; i li van preguntar i li van dir: per què doncs batitzes, si tu no ets el Crist ni Elies ni el profeta? Va respondre'ls Joan dient: Jo batejo amb aigua, però enmig vostre hi ha algú que vosaltres no coneixeu. Ell mateix és el que ve darrere meu, qui ha esdevingut davant meu, de qui jo no sóc digne de deslligar la corretja de la sandàlia. Aquestes coses van succeir a Betània, més enllà del Jordà, on Joan estava baptitzant. L'endemà Joan veu Jesús que ve cap a ell i diu: Mireu l'Anyell de Déu que porta el pecat del món. Aquest és aquell del qual jo vaig dir: després de mi ve un home que ha estat posat davant meu, perquè era primer que jo. I jo no el coneixia, però perquè fos revelat a Israel, per això vaig venir jo baptitzant amb aigua. I Joan va testimoniar dient: He

contemplat l'Esperit descendint com una coloma des del cel, i va romandre sobre ell. I jo no el coneixia, però aquell que m'havia enviat a batejar en aigua, aquell em va dir: Sobre qui vegis l'Esperit descendint i romanent sobre ell, aquest és el que bateja en Esperit Sant. I jo he vist i he testificat que aquest és el Fill de Déu. L'endemà altra vegada estava dret Joan i dos dels seus deixebles, i havent mirat Jesús caminant diu: mira l'anyell de Déu. I els dos deixebles el van escoltar parlar, i van seguir Jesús. Havent girat Jesús i havent-los vist seguint, els diu: què cerqueu? I ells li van dir: rabí, que interpretat es diu mestre, on romanes? Els diu: veniu i veieu. Van venir doncs i van veure on romania, i van romandre amb ell aquell dia; era al voltant de la desena hora. Era Andreu, el germà de Simó Pere, un dels dos que havien escoltat Joan i l'havien seguit. Aquest troba primer el seu propi germà Simó i li diu: hem trobat el Messies, que traduït vol dir Crist; i el va portar a Jesús. Havent mirat a ell, Jesús va dir: tu ets Simó el fill de Jonàs, tu seràs anomenat Cefas, que s'interpreta Pere. L'endemà Jesús va voler sortir cap a Galilea, i troba Filip i li diu: Segueix-me. Era, però, el Filip de Betasaida, de la ciutat d'Andreu i Pere. Felip troba Natanael i li diu: Hem trobat aquell del qual va escriure Moisès en la llei i els profetes, Jesús, el fill de Josep, el de Natzaret. I Natanael li va dir: pot ser alguna cosa bona de Natzaret? Filip li diu: Vine i mira. Jesús va veure Nathanael que venia cap a ell i diu sobre d'ell: Mira, veritablement un israelita en qui no hi ha engany. Natanael li diu: d'on em coneixes? Jesús va respondre i li va dir: abans que Filip et cridés, quan estaves sota la figuera, et vaig veure. Va respondre Natanael i li diu: Rabí, tu ets el fill de Déu, tu ets el rei

d'Israel. Jesús va respondre i li va dir: perquè et vaig dir que et vaig veure sota la figuera, creus? Veuràs coses més grans que aquestes. I li diu: En veritat, en veritat us dic que d'ara endavant veureu el cel obert i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home.

2

I el tercer dia va haver-hi un casament a Canà de Galilea, i la mare de Jesús era allà; i també van ser convidats Jesús i els seus deixebles al casament. Quan s'acabà el vi, la mare de Jesús li digué: No tenen vi. Jesús li diu: què tinc a veure jo amb tu, dona? Encara no ha arribat la meva hora. La seva mare diu als servents: El que us digui, feu-ho. Però allà hi havia sis gerres de pedra, col·locades segons la purificació dels jueus, que contenien entre dues o tres mesures cadascuna. Jesús els diu: ompliu les gerres d'aigua. I les van omplir fins a dalt. I els diu: tragueu ara i porteu-ho al mestre del banquet. I els van portar. I quan el mestre de la festa va tastar l'aigua convertida en vi i no sabia d'on era; però els servents sabien, els que havien tret l'aigua, el mestre de la festa crida el nuvi i li diu: Tot home primer posa el vi bo, i quan s'emborratxen, llavors el menor; tu has guardat el vi bo fins ara. Aquest va ser el començament dels signes que Jesús va fer a Canà de Galilea, i va revelar la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell. Després d'això va baixar a Cafarnaüm ell i la seva mare i els seus germans i els seus deixebles, i allà van romandre pocs dies. I a prop era la Pasqua

dels jueus, i Jesús va pujar a Jerusalem. I va trobar al temple els qui venien bous i ovelles i coloms, i els canvistes asseguts. I havent fet un fuet de cordes, va expulsar tots del temple, les ovelles i els bous, i va vessar les monedes dels canvistes i va tombar les taules, i va dir als que venien els coloms: traieu aquestes coses d'aquí; no feu de la casa del meu pare una casa de mercat. Però els seus deixebles recordaren que està escrit: El zel de la teva casa em devorarà. Van respondre, doncs, els jueus i li van dir: Quin senyal ens mostres perquè fas aquestes coses? Va respondre Jesús i els va dir: Destruïu aquest temple, i en tres dies l'aixecaré. Van dir doncs els jueus: Quaranta-sis anys va trigar a construir-se aquest temple, i tu en tres dies el ressuscitaràs? Aquell, però, parlava sobre el temple del seu cos. Quan, per tant, va ser ressuscitat dels morts, els seus deixebles van recordar que això deia, i van creure l'escriptura i la paraula que va dir Jesús. Com però era a Jerusalem durant la Pasqua, a la festa, molts van creure en el seu nom, veient els signes que feia. Però ell mateix, Jesús, no es confiava a ells perquè ell coneixia tots, i perquè no tenia necessitat que algú testifiqués sobre l'home; ell mateix doncs coneixia què hi havia en l'home.

3

Era però un home dels Fariseus, Nicodem de nom, governant dels Jueus. Aquest va venir cap a ell de nit i li va dir: Rabí, sabem que has vingut de Déu com a mestre, perquè ningú pot fer aquests senyals que tu fas, si Déu no és amb ell. Va respondre

Jesús i li va dir: Verament, verament et dic que si algú no neix de dalt, no pot veure el regne de Déu. Nicodem li diu: com pot un home néixer sent vell? No pot entrar una segona vegada al ventre de la seva mare i néixer? Jesús va respondre: En veritat, en veritat et dic que si algú no neix d'aigua i d'Esperit, no pot entrar al regne de Déu. El nascut de la carn és carn, i el nascut de l'Esperit és esperit. No et meravellis que et vaig dir: és necessari que nasqueu de nou. L'esperit bufa on vol, i en sents la veu, però no saps d'on ve ni on va; així és tot el qui ha nascut de l'Esperit. Va respondre Nicodem i li va dir: Com poden esdevenir-se aquestes coses? Jesús va respondre i li va dir: Tu ets el mestre d'Israel i no coneixes aquestes coses? En veritat, en veritat et dic que el que sabem parlem, i el que hem vist testifiquem, i el nostre testimoni no el rebeu. Si us vaig dir les coses terrenals i no creieu, com creureu si us dic les coses celestials? I ningú ha pujat al cel sinó el que ha baixat del cel, el Fill de l'home que és al cel. I com així com Moisès va aixecar la serp al desert, així cal que sigui aixecat el fill de l'home, perquè tot el que creu en ell no pereixi, sinó que tingui vida eterna. Perquè així va estimar Déu el món, que va donar el seu fill unigènit, perquè tot el qui creu en ell no pereixi, sinó que tingui vida eterna. Perquè Déu no va enviar el seu fill al món perquè jutgi el món, sinó perquè el món sigui salvat a través seu. El qui creu en ell no és jutjat, però el qui no creu ja ha estat jutjat, perquè no ha cregut en el nom del Fill unigènit de Déu. Però aquest és el judici: que la llum ha vingut al món, i els homes van estimar més la foscor que la llum, perquè les seves obres eren dolentes. Tot el que fa coses dolentes odia la llum i no ve cap a la

llum, perquè no siguin exposades les seves obres; però el que fa la veritat ve cap a la llum, perquè siguin revelades les seves obres, perquè estan fetes en Déu. Després d'aquestes coses va venir Jesús i els seus deixebles a la terra de Judea, i allà passava temps amb ells i batejava. I Joan estava batejant a Ainon prop de Salim, perquè hi havia moltes aigües allà, i arribaven i eren batejats; perquè Joan encara no havia estat llançat a la presó. Va sorgir, doncs, una discussió entre els deixebles de Joan i un jueu sobre la purificació. Van anar cap a Joan i li van dir: rabí, aquell qui era amb tu més enllà del Jordà, de qui tu has donat testimoni, mira, aquest bateja i tots vénen cap a ell. Joan va respondre i va dir: Un home no pot rebre res, si no li ha estat donat des del cel. Vosaltres mateixos em testifiqueu que vaig dir: jo no sóc el Crist, sinó que he estat enviat davant d'aquell. El que té la núvia és el nuvi; i l'amic del nuvi, el que està dret i l'escolta, s'alegra amb goig a causa de la veu del nuvi. Aquesta joia meva, doncs, s'ha complert. És necessari que aquell augmenti, però que jo sigui disminuït. El que ve de dalt està per sobre de tots. El que és de la terra de la terra és i de la terra parla; el del cel que ve per sobre de tots és, i el que ha vist i ha escoltat, això testifica, i el seu testimoni ningú el rep. El que ha rebut el seu testimoni ha certificat que Déu és veritable. Aquell que Déu va enviar parla les paraules de Déu, perquè Déu no dóna l'Esperit amb mesura. El pare estima el fill i li ha donat tot a les seves mans. El qui creu en el Fill té vida eterna, però el qui desobeeix el Fill no veurà la vida, sinó que la ira de Déu roman sobre ell.

4

Com doncs va saber el Senyor que els fariseus havien escoltat que Jesús feia més deixebles i batejava que Joan, encara que Jesús ell mateix no batejava, sinó els seus deixebles, va deixar Judea i va marxar a Galilea. Era necessari, però, que ell passés per Samaria. Ve doncs a una ciutat de Samaria anomenada Sicar, a prop del lloc que va donar Jacob a Josep el seu fill; i era allà la font de Jacob. Doncs Jesús, havent esdevingut cansat del viatge, s'asseia així sobre la font; l'hora era com la sisena. Ve una dona de Samaria a treure aigua. Jesús li diu: dóna'm de beure. els seus deixebles havien anat a la ciutat per comprar aliments Li diu doncs a ell la dona samaritana: com tu, essent jueu, demanes de beure a mi, essent jo dona samaritana? Perquè els jueus no tracten amb els samaritans. Jesús va respondre i li va dir: Si coneixessis el do de Déu, i qui és el que et diu dóna'm de beure, tu li hauries demanat a ell, i ell t'hauria donat aigua viva. La dona li diu: Senyor, no tens galleda i el pou és profund; d'on tens, doncs, l'aigua viva? No ets tu més gran que el nostre pare Jacob, qui ens va donar el pou, i ell mateix en va beure i els seus fills i els seus animals? Jesús va respondre i li va dir: tot el que beu d'aquesta aigua tindrà set altra vegada; però qui begui de l'aigua que jo li donaré no tindrà set mai més, sinó que l'aigua que li donaré es convertirà en ell en una font d'aigua que salta cap a la vida eterna. La dona li diu: Senyor, dóna'm aquesta aigua, perquè no tingui set ni hagi de venir aquí a treure'n. Jesús li diu: Vés, crida el teu home i vine aquí. La dona va respondre i va dir:

No tinc home. Li diu Jesús: bé has dit que no tinc home; perquè has tingut cinc homes, i ara el que tens no és el teu home; això veritable has dit. La dona li diu: Senyor, veig que ets un profeta. Els nostres pares van adorar en aquesta muntanya, i vosaltres dieu que a Jerusalem és el lloc on cal adorar. Jesús li diu: Dona, confia'm que ve l'hora quan ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu el Pare. Vosaltres adoreu el que no sabeu, nosaltres adorem el que sabem, perquè la salvació és dels jueus. Però ve l'hora, i ara és, quan els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i veritat, doncs el Pare cerca tals els que l'adoren. Déu és esperit, i els qui l'adoren han d'adorar-lo en esperit i en veritat. La dona li diu: Sé que el Messies ve, l'anomenat Crist; quan vingui aquell, ens anunciarà tot. Jesús li diu: Jo sóc, el que et parla. I sobre això van arribar els seus deixebles, i es van meravellar que parlava amb una dona, però ningú va dir: Què cerques? o Per què hi parles? Va deixar, doncs, el seu càntir d'aigua la dona i va marxar a la ciutat, i diu als homes: veniu, veieu un home que em va dir totes les coses que vaig fer; no és aquest el Crist? Van sortir, doncs, de la ciutat i venien cap a ell. Però mentrestant, els deixebles li demanaven dient: Rabí, menja. Però ell els va dir: Jo tinc un menjar per menjar que vosaltres no sabeu. Els deixebles es deien doncs entre ells: No li ha portat algú menjar? Jesús els diu: El meu menjar és que jo faci la voluntat del que m'ha enviat i que completi la seva obra. No dieu vosaltres que encara falten quatre mesos i ve la collita? Mireu, us dic a vosaltres, alceu els vostres ulls i mireu les terres, perquè ja són blanques per a la collita. I el qui cull rep recompensa i recull fruit per a la vida

eterna, perquè tant el qui sembra com el qui cull es regeixin junts. En això la paraula és vertadera: que un és el que sembra i un altre el que sega. Jo us vaig enviar a segar allò que vosaltres no heu treballat; altres han treballat, i vosaltres heu entrat en la seva feina. De aquella ciutat, però, molts dels samaritans van creure en ell a causa de la paraula de la dona, que testificava que ell li havia dit tot el que ella havia fet. Quan els samaritans van venir a ell, li van demanar que es quedés amb ells, i va romandre allà dos dies. I molts més van creure a causa de la seva paraula, i a la dona deien que ja no creiem a causa de la teva parla; perquè nosaltres mateixos hem escoltat, i sabem que aquest és veritablement el salvador del món, el Crist. Però després dels dos dies va sortir d'allà i va marxar cap a Galilea. Ell mateix, Jesús, va testificar que un profeta no té honor a la seva pròpia pàtria. Quan va arribar a Galilea, els galileus el van rebre, havent vist tot el que havia fet a Jerusalem durant la festa, ja que ells mateixos també havien anat a la festa. Va venir, doncs, altra vegada Jesús a Cana de Galilea, on va fer l'aigua vi. I hi havia un oficial reial, del qual el fill estava malalt a Cafarnaüm; aquest, havent escoltat que Jesús havia vingut de Judea a Galilea, va anar cap a ell i li demanava que baixés i guarís el seu fill; perquè estava a punt de morir. Va dir, doncs, Jesús: Si no veieu signes i meravelles, no creureu. El funcionari reial li diu: Senyor, baixa abans que mori el meu fill. Jesús li diu: vés; el teu fill viu. I l'home va creure la paraula que Jesús li va dir, i se'n va anar. Ja mentre ell estava baixant, els seus esclaus es van trobar amb ell i li van informar dient que el teu fill viu. Va preguntar doncs a ells l'hora en la qual va estar millor. I li van

dir que ahir a la setena hora la febre el va deixar. El pare va saber, doncs, que en aquella hora en què Jesús li va dir que el seu fill vivia, i va creure ell i tota la seva casa. Això va ser el segon senyal que va fer Jesús quan va venir de Judea a Galilea.

5

Després d'això era la festa dels Jueus, i Jesús va pujar a Jerusalem. Hi ha a Jerusalem, a la piscina de les ovelles, la que és anomenada en hebreu Betesda, que té cinc pòrtics. En aquestes jeia una gran multitud de malalts, cecs, coixos i paralítics, esperant el moviment de l'aigua. Un missatger, doncs, baixava de tant en tant a la piscina, i l'aigua s'agitava; el primer que hi entrava després de l'agitació de l'aigua quedava sa de qualsevol malaltia que patís. Hi havia allà un home que portava trenta-vuit anys en la seva malaltia. Havent vist aquest home estirat, i sabent que ja fa molt de temps que està així, Jesús li diu: Vols tornar-te sa? El malalt li va respondre: Senyor, no tinc cap home perquè, quan l'aigua sigui remoguda, em llanci a la piscina, però mentre jo vinc, un altre baixa abans de mi. Jesús li diu: Aixeca't, agafa el teu llit i camina. I immediatament l'home va quedar sa, i va aixecar la seva estera i va caminar. I aquell dia era dissabte. Deien, doncs, els jueus al que havia estat curat: És sàbat, no et és permès aixecar l'estera. Va respondre'ls: El que em va fer sa, aquell em va dir: Aixeca el teu llit i camina. Per tant, li van preguntar: Qui és l'home que t'ha dit: Aixeca la teva estera i camina? Però el curat no sabia qui era, perquè Jesús s'havia

escapat, ja que hi havia multitud al lloc. Després d'aquestes coses, Jesús el troba al temple i li va dir: Mira, has esdevingut sa, no pequis més, perquè no et passi alguna cosa pitjor. Va anar-se'n l'home i va informar els jueus que Jesús era qui l'havia guarit. I per això els jueus perseguien Jesús i buscaven matar-lo, perquè feia aquestes coses en dissabte. Però Jesús els va respondre: El meu pare treballa fins ara, i jo també treballo. A causa d'això, doncs, els jueus el buscaven encara més per matar-lo, perquè no només trencava el dissabte, sinó que també deia que Déu era el seu propi pare, fent-se igual a Déu. Jesús, doncs, va respondre i els va dir: En veritat, en veritat us dic que el Fill no pot fer res per si mateix, sinó només allò que veu fer el Pare; perquè les coses que aquell fa, aquestes també les fa el Fill de la mateixa manera. El pare estima el fill i li mostra tot el que ell fa, i li mostrarà obres més grans que aquestes, perquè vosaltres us meravelleu. Tal com el pare aixeca els morts i els dóna vida, així també el fill dóna vida als qui vol. Perquè ni tan sols el pare jutja ningú, sinó que ha donat tot el judici al fill, perquè tots honrin el fill tal com honren el pare. El que no honora el fill no honora el pare que l'ha enviat. En veritat, en veritat us dic que el qui escolta la meva paraula i creu en aquell que m'ha enviat té vida eterna, i no ve a judici, sinó que ha passat de la mort a la vida. En veritat, en veritat us dic que ve una hora, i ara és, quan els morts escoltaran la veu del Fill de Déu, i els que hagin escoltat viuran; perquè així com el Pare té vida en ell mateix, així també va donar al Fill tenir vida en ell mateix; i li va donar autoritat de fer judici, perquè és fill d'home. No us meravelleu d'això, perquè ve una hora en la qual tots els que estan en les tombes sentiran

la seva veu, i sortiran els que han fet coses bones cap a una resurrecció de vida, i els que han fet coses dolentes cap a una resurrecció de judici. Jo no puc fer res per mi mateix. Tal com escolto, jutjo, i el judici meu és just; perquè no busco la voluntat meva, sinó la voluntat del Pare que m'ha enviat. Si jo testifico sobre mi mateix, el meu testimoni no és veritable. Un altre és el que testimonia sobre mi, i sé que el testimoni que dóna sobre mi és veritable. Vosaltres heu enviat a Joan, i ell ha testimoniat la veritat; però jo no rebo el testimoni d'un home, sinó que dic aquestes coses perquè vosaltres sigueu salvats. Aquell era la llàmpada que cremava i brillava, i vosaltres vau voler alegrar-vos per una estona en la seva llum. Jo però tinc un testimoni més gran que el de Joan, perquè les obres que el pare em va donar perquè les acabi, aquestes mateixes obres que jo faig testifiquen sobre mi que el pare m'ha enviat. I el pare que m'ha enviat, ell mateix ha testificat sobre mi. Ni heu escoltat mai la seva veu ni heu vist la seva forma, i no teniu la seva paraula romanent en vosaltres, perquè no creieu en aquell que aquell va enviar. Examineu els escrits, perquè vosaltres penseu tenir en ells vida eterna; i aquells són els que testifiquen sobre mi; i no voleu venir cap a mi perquè tingueu vida. No rebo glòria dels homes; però us he conegut que no teniu l'amor de Déu en vosaltres mateixos. Jo he vingut en el nom del meu pare, i no em rebeu; si un altre ve en el seu propi nom, aquell el rebreu. Com podeu creure vosaltres, rebent glòria els uns dels altres, i no cerqueu la glòria que ve de l'únic Déu? No penseu que jo us acusaré davant del pare; és Moisès qui us acusa, aquell en qui vosaltres heu esperat. Si creieu Moisès, hauríeu cregut en mi, perquè aquell va

escriure sobre mi. Si però no creieu en els seus escrits, com creureu en les meves paraules?

6

Després d'aquestes coses, Jesús va marxar a l'altra banda del mar de Galilea, el de Tiberíades; i el seguia una gran multitud, perquè veien els signes que ell feia amb els malalts. Va pujar, però, cap a la muntanya Jesús i allà estava assegut amb els seus deixebles. Era però a prop la Pasqua, la festa dels jueus. Havent aixecat doncs Jesús els ulls i havent vist que una gran multitud ve cap a ell, diu a Filip: D'on comprarem pans perquè aquests mengin? Això, però, ho deia per posar-lo a prova, ja que ell mateix sabia què estava a punt de fer. Li va respondre Filip: Pans de dos-cents denaris no són suficients perquè cadascun d'ells en prengui una mica. Li diu un dels seus deixebles, Andreu el germà de Simó Pere: hi ha un nen aquí que té cinc pans d'ordi i dos peixos petits; però això què és per a tants? Va dir Jesús: feu reclinar els homes; hi havia molta herba al lloc. Van caure enrere, doncs, els homes, en nombre uns cinc mil. Jesús prengué els pans i, havent donat gràcies, els distribuí als deixebles, i els deixebles als qui estaven reclinats, i igualment dels peixos tant com volien. Com però es van omplir, diu als seus deixebles: Recolliu els fragments sobrants, perquè no es perdi res. Van recollir, doncs, i van omplir dotze cistells de fragments dels cinc pans d'ordi que van sobrar als qui havien menjat. Els homes, doncs, havent vist el senyal que Jesús va fer, deien que aquest és

veritablement el profeta que ve al món. Jesús, doncs, sabent que estaven a punt de venir i agafar-lo per fer-lo rei, es va retirar altra vegada a la muntanya ell sol. Com que es va fer vespre, els seus deixebles van baixar cap a la mar, i havent embarcat al vaixell anaven més enllà de la mar cap a Cafarnaüm. I la fosca ja s'havia fet i Jesús no havia vingut cap a ells, i el mar era agitat per un gran vent que bufava. Havent remat, doncs, uns vint-i-cinc o trenta estadis, observen Jesús caminant sobre la mar i apropant-se a la barca, i es van espantar. Però ell els diu: Jo sóc, no tingueu por. Volien doncs prendre'l a la barca, i immediatament la barca va arribar a la terra cap a la qual anaven. L'endemà la multitud que estava dreta a l'altra banda del mar, havent vist que no hi havia allà cap altra barca petita sinó aquella en la qual van embarcar els seus deixebles, i que Jesús no va entrar juntament amb els seus deixebles a la barca petita, sinó que els seus deixebles van marxar sols; però van venir altres barques petites de Tiberíades prop del lloc on van menjar el pa havent donat gràcies el Senyor; quan doncs la multitud va veure que Jesús no era allà ni els seus deixebles, van embarcar ells mateixos a les barques i van venir a Cafarnaüm buscant Jesús. I havent-lo trobat més enllà de la mar, li van dir: Rabí, quan has arribat aquí? Jesús els va respondre i va dir: Verament, verament us dic que em cerqueu, no perquè vau veure signes, sinó perquè vau menjar dels pans i us vau saciar. Treballeu no pel menjar que es destrueix, sinó pel menjar que roman per a la vida eterna, el qual el Fill de l'home us donarà, perquè a aquest el Pare, Déu, l'ha segellat. Van dir doncs cap a ell: Què hem de fer per treballar les obres de Déu? Va respondre

Jesús i els va dir: Això és l'obra de Déu, que creieu en qui ell va enviar. Van dir-li doncs: què fas tu doncs de senyal perquè vegem i creguem en tu? Què estàs treballant? Els nostres pares van menjar el mannà al desert, tal com està escrit: Va donar-los pa del cel per menjar. Va dir, doncs, Jesús a ells: Amen, amen, us dic: no us ha donat Moisès el pa del cel, sinó el meu pare us dóna el pa del cel, el veritable. El pa de Déu és el que descendeix del cel i dóna vida al món. Li van dir doncs: Senyor, dóna'ns sempre aquest pa. Va dir però a ells Jesús: Jo sóc el pa de la vida; el que ve cap a mi no tindrà gana, i el que creu en mi no tindrà set mai. Però us vaig dir que m'heu vist i no creieu. Tot el que em dóna el pare vindrà a mi, i el que ve a mi no el llançaré fora; perquè he baixat del cel no per fer la meva voluntat, sinó la voluntat del que m'ha enviat. Això és la voluntat del pare que m'ha enviat, que tot el que m'ha donat no en perdré res, sinó que ho ressuscitaré en el darrer dia. Això és la voluntat del que m'ha enviat: que tot el que veu el Fill i creu en ell tingui vida eterna, i jo l'aixecaré l'últim dia. Els jueus murmuraven, doncs, sobre ell perquè va dir: Jo sóc el pa que ha baixat del cel, i deien: No és aquest Jesús, el fill de Josep, del qual nosaltres coneixem el pare i la mare? Com diu doncs aquest que he baixat del cel? Va respondre, doncs, Jesús i els va dir: No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir cap a mi, si el Pare que m'ha enviat no l'atrau, i jo el ressuscitaré l'últim dia. Està escrit en els profetes: i seran tots ensenyats per Déu. Tot el que escolta del Pare i ha après ve cap a mi; no que algú hagi vist el Pare, sinó el que està al costat de Déu, aquest ha vist el Pare. En veritat, en veritat us dic: el qui creu en mi té vida eterna. Jo soc el pa de la

vida. Els vostres pares van menjar el mannà al desert i van morir; aquest és el pa que baixa del cel, perquè qui en mengi no mori. Jo sóc el pa vivent que ha descendit del cel; si algú menja d'aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn, que jo donaré per la vida del món. Els jueus, doncs, es barallaven entre ells dient: Com pot aquest donar-nos la seva carn a menjar? Va dir, per tant, Jesús: Amen, amen, us dic que si no mengeu la carn del Fill de l'home i no en beveu la sang, no teniu vida en vosaltres mateixos. El qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré l'últim dia. La meva carn veritablement és menjar, i la meva sang veritablement és beguda. El qui menja la meva carn i beu la meva sang roman en mi, i jo en ell. Com m'envià el Pare vivent i jo visc pel Pare, així també el qui em menja viurà per mi. Aquest és el pa que ha descendit del cel, no com els vostres pares van menjar el mannà i van morir; el que menja aquest pa viurà per sempre. Aquestes coses va dir en la congregació mentre ensenyava a Capernaum. Molts, per tant, dels seus deixebles, havent escoltat, van dir: Dura és aquesta paraula, qui pot escoltar-la? Però Jesús, sabent en si mateix que els seus deixebles murmuraven sobre això, els va dir: Això us escandalitza? Si per tant veieu el Fill de l'Home pujant on era abans? L'esperit és el que fa viure, la carn no beneficia en res, les paraules que jo us parlo són esperit i són vida. Però n'hi ha alguns d'entre vosaltres que no creuen. Perquè Jesús sabia des del principi qui són els que no creuen i qui és el que el lliurarà. I ell deia: A causa d'això us he dit que ningú pot venir cap a mi, si no li és donat pel meu Pare. D'això, molts dels seus deixebles van

marxar cap enrere i ja no caminaven amb ell. Va dir doncs Jesús als dotze: No voleu marxar també vosaltres? Llavors li va respondre Simó Pere: Senyor, cap a qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna; i nosaltres hem cregut i hem sabut que tu ets el Crist, el fill del Déu vivent. Jesús els va respondre: no us vaig triar jo a vosaltres, els dotze? I un de vosaltres és un diable. Però deia això de Judes, fill de Simó Iscariot, perquè aquest el lliuraria, essent un dels dotze.

7

I Jesús caminava després d'aquestes coses per Galilea, perquè no volia caminar per Judea, ja que els jueus el buscaven per matar-lo. Era, però, prop la festa dels jueus, la dels tabernacles. Van dir doncs a ell els seus germans: marxa d'aquí i vés a Judea, perquè també els teus deixebles vegin les teves obres que fas; perquè ningú fa alguna cosa en secret i busca ell mateix estar en públic. Si fas aquestes coses, manifesta't al món. Ni tan sols els seus germans creien en ell. Jesús els diu, doncs: El meu temps encara no ha arribat, però el vostre temps sempre està preparat. El món no us pot odiar a vosaltres, però a mi m'odia, perquè jo testifico sobre ell que les seves obres són malvades. Vosaltres aneu a aquesta festa, jo encara no pujo a aquesta festa, perquè el meu temps encara no s'ha complert. Però després d'haver dit aquestes coses, va romandre a Galilea. Com però van pujar els seus germans, llavors ell també va pujar a la festa, no obertament, sinó com en secret. Els jueus, per tant, el buscaven a

la festa i deien: On és aquell? I hi havia molt murmuri sobre ell entre les multituds. Els uns deien que és bo; altres deien: no, sinó que enganya la multitud. Ningú, però, parlava obertament sobre ell per por dels jueus. Ja però, quan la festa era a la meitat, Jesús va pujar al temple i ensenyava. I els jueus es meravellaven dient: com aquest sap lletres sense haver après? Jesús va respondre doncs a ells i va dir: el meu ensenyament no és meu, sinó del que m'ha enviat; si algú vol fer la seva voluntat, sabrà sobre l'ensenyament, si és de Déu o si jo parlo des de mi mateix. El que parla de si mateix cerca la seva pròpia glòria, però el que cerca la glòria del que l'ha enviat, aquest és veritable, i no hi ha injustícia en ell. No us ha donat Moisès la llei? I ningú de vosaltres compleix la llei. Per què voleu matar-me? La multitud va respondre i va dir: Tens un dimoni. Qui et cerca per matar-te? Va respondre Jesús i els va dir: Vaig fer una obra, i tots us meravelleu a causa d'això. Moisès us ha donat la circumcisió, no perquè sigui de Moisès, sinó dels pares, i en dissabte circumcideu un home. Si un home rep la circumcisió en dissabte perquè no sigui trencada la llei de Moisès, esteu enfadats amb mi perquè vaig fer un home complet sa en dissabte? No jutgeu segons l'aparença, sinó jutgeu el judici just. Doncs, alguns dels jerosolimites deien: No és aquest a qui busquen matar? I mira, parla amb franquesa, i no li diuen res. No sigui que veritablement sabessin els governants que aquest és veritablement el Crist? Però nosaltres sabem d'on és aquest, mentre que el Crist, quan vingui, ningú no sabrà d'on és. Va cridar doncs en el temple ensenyant Jesús i dient: i em coneixeu, i coneixeu d'on sóc; i de mi mateix no he vingut, però és

veritable el que m'ha enviat, a qui vosaltres no coneixeu; jo el conec, perquè sóc d'ell i aquell em va enviar. Estaven buscant, per tant, agafar-lo, i ningú va posar la mà sobre ell, perquè la seva hora no havia arribat encara. Molts de la multitud, però, van creure en ell i deien: Quan vingui el Crist, no farà més signes que els que aquest ha fet? Els fariseus van sentir la multitud murmurant aquestes coses sobre ell, i els fariseus i els caps dels sacerdots van enviar assistents perquè el detinguessin. Va dir doncs Jesús: Encara estic amb vosaltres un temps petit i vaig cap al que m'ha enviat. Em cercareu i no em trobareu, i on jo sóc, vosaltres no podeu venir. Van dir doncs els jueus entre ells: on està a punt d'anar aquest, que nosaltres no el trobarem? No anirà a la dispersió dels grecs i ensenyar als grecs? Quina és aquesta paraula que va dir: em cercareu i no em trobareu, i on sóc jo, vosaltres no podeu venir? Però en l'últim dia, el gran de la festa, Jesús estava dret i va cridar dient: si algú té set, que vingui a mi i que begui. El que creu en mi, tal com va dir l'escriptura, rius d'aigua viva fluiran del seu ventre. Això, però, ho va dir sobre l'Esperit que havien de rebre els qui creien en ell, perquè encara no hi havia Esperit Sant, ja que Jesús encara no havia estat glorificat. Molts doncs de la multitud, havent escoltat la paraula, deien: aquest és veritablement el profeta; altres deien: aquest és el Crist; altres deien: el Crist no ve doncs de Galilea? No ha dit l'escriptura que el Crist ve de la llavor de David i de Betlem, el poble on era David? Doncs, es va produir una divisió en la multitud per causa d'ell. Alguns d'ells volien agafar-lo, però ningú va posar les mans sobre ell. Van venir, doncs, els assistents cap als grans sacerdots i fariseus, i aquells els van dir: Per què

no l'heu portat? Respongueren els assistents: Mai cap home ha parlat així com aquest home. Van respondre, doncs, els fariseus: No us heu desviats també vosaltres? Cap dels governants ha cregut en ell o cap dels fariseus? Però aquesta multitud que no coneix la llei són maleïts, diu Nicodem a ells, el que va venir de nit a ell, sent un d'ells: no jutja la nostra llei l'home si no escolta d'ell abans i sàpiga què fa? Van respondre i li van dir: No ets tu també de Galilea? Examina i mira que cap profeta de Galilea s'ha aixecat. I va anar-se'n cadascú a casa seva.

8

Jesús va anar a la muntanya de les oliveres; i a l'alba de nou va arribar al temple, i tot el poble venia cap a ell; i havent-se assegut, els ensenyava. I els escribes i els fariseus porten una dona agafada en adulteri, i havent-la posat al mig li diuen: mestre, aquesta dona ha estat agafada en l'acte mateix cometent adulteri; i a la nostra llei Moisès va manar apedregar les tals. Tu, per tant, què dius? I això van dir provant-lo, perquè poguessin tenir una acusació contra ell. I Jesús, havent-se ajupit cap avall, escrivia amb el dit a la terra. Però com que ells persistien preguntant-li, ell es va incorporar i els va dir: El qui estigui sense pecat de vosaltres, que llanci primer la pedra sobre ella. I una altra vegada, inclinant-se cap avall, escrivia a terra. Però ells, havent escoltat, sortien un per un, començant pels ancians, i va quedar Jesús i la dona que estava al mig. Havent aixecat el cap, Jesús li va dir: Dona, on són? Ningú et va condemnar? I ella va

dir: ningú, Senyor. I va dir Jesús: ni jo et condemno; vés i des d'ara ja no pequis més. Altra vegada, per tant, Jesús els va parlar dient: Jo sóc la llum del món; el que em segueix no caminarà en la foscor, sinó que tindrà la llum de la vida. Van dir-li doncs els fariseus: Tu testifiques sobre tu mateix, el teu testimoni no és veritable. Va respondre Jesús i els va dir: Encara que jo testifiqui sobre mi mateix, el meu testimoni és vertader, perquè sé d'on he vingut i on vaig; vosaltres, però, no sabeu d'on vinc o on vaig. Vosaltres jutgeu segons la carn, jo no jutjo ningú. I si jutjo, però, jo, el meu judici és veritable, perquè no estic sol, sinó jo i el pare que m'ha enviat. I a la vostra llei està escrit que el testimoni de dos homes és veritable. Jo sóc el que dóna testimoni sobre mi mateix, i el Pare que m'ha enviat testifica sobre mi. Li deien doncs: On és el teu pare? Jesús va respondre: ni em coneixeu a mi ni al meu pare; si em coneguéssiu a mi, també coneguéssiu al meu pare. Aquestes paraules les va pronunciar Jesús al tresor, ensenyant al temple, i ningú el va detenir, perquè encara no havia arribat la seva hora. Va dir, doncs, altra vegada a ells Jesús: Jo me'n vaig i em buscareu, i morireu en el vostre pecat; on jo vaig, vosaltres no podeu venir. Deien doncs els jueus: No es matarà ell mateix, perquè diu: On jo vaig, vosaltres no podeu venir? I va dir-los: Vosaltres sou dels de baix, jo soc dels de dalt; vosaltres sou d'aquest món, jo no soc d'aquest món. Us vaig dir, doncs, que morireu en els vostres pecats, perquè si no creieu que jo sóc, morireu en els vostres pecats. Li deien doncs a ell: tu qui ets? I Jesús els va dir: Des del principi allò que també us estic parlant. Tinc moltes coses a dir i jutjar sobre vosaltres, però el que m'ha enviat és veritable, i jo dic al món aquestes coses que

vaig escoltar d'ell. No van comprendre que els parlava del Pare. Va dir, doncs, a ells Jesús: Quan aixequeu el Fill de l'Home, llavors sabreu que jo sóc, i que de mi mateix no faig res, sinó que parlo aquestes coses tal com m'ha ensenyat el meu Pare. I el que m'ha enviat està amb mi, el pare no m'ha deixat sol, perquè jo faig sempre les coses que li agraden. Mentre ell deia aquestes coses, molts van creure en ell. Deia doncs Jesús als jueus que havien cregut en ell: si vosaltres romaneu en la meva paraula, veritablement sou deixebles meus, i coneixereu la veritat, i la veritat us alliberarà. Li van respondre: Som llavor d'Abraham i mai no hem estat esclavitzats a ningú. Com pots dir tu que us convertireu en lliures? Jesús els va respondre: en veritat, en veritat us dic que tot el que fa el pecat és esclau del pecat. Però l'esclau no roman a la casa per sempre, el fill roman per sempre. Si, per tant, el Fill us allibera, sereu veritablement lliures. Jo sé que sou llavor d'Abraham, però cerqueu matar-me, perquè la meva paraula no té cabuda en vosaltres. Jo parlo del que he vist al costat del meu pare, i vosaltres, per tant, feu el que heu vist al costat del vostre pare. Van respondre i li van dir: El nostre pare és Abraham. Els diu Jesús: si fills d'Abraham éreu, les obres d'Abraham faríeu. Ara però cerqueu matar-me, un home que us ha parlat la veritat que vaig escoltar de Déu; això Abraham no ho va fer. Vosaltres feu les obres del vostre pare. Van dir-li doncs: nosaltres no hem estat nascuts de fornicació; tenim un pare, Déu. Va dir doncs Jesús: si Déu era el vostre pare, m'estimaríeu, perquè jo vaig sortir de Déu i he vingut, ni tampoc he vingut per mi mateix, sinó que aquell m'va enviar. Per què no coneixeu la meva xerrada? Perquè no sou capaços d'escoltar la

meva paraula. Vosaltres sou del pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Aquell era assassí des del començament i no està en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell; quan diu la mentida, parla del seu propi, perquè és mentider i el seu pare també. Jo, però, perquè dic la veritat, no em creieu. Qui de vosaltres em refuta pel que fa al pecat? Però si dic la veritat, per què vosaltres no em creieu? El qui és de Déu escolta les paraules de Déu; per això vosaltres no escolteu, perquè no sou de Déu. Van respondre, doncs, els jueus i li van dir: No diem bé nosaltres que tu ets samarità i tens un dimoni? Va respondre Jesús: Jo no tinc cap dimoni, sinó que honoro el meu pare, i vosaltres em deshonreu. Jo però no busco la meva glòria, hi ha qui la busca i jutja. En veritat, en veritat us dic: si algú guarda la meva paraula, no veurà la mort per sempre. Els jueus li van dir, per tant: Ara sabem que tens un dimoni. Abraham va morir i els profetes, i tu dius: si algú guarda la meva paraula, no tastarà mai la mort? No ets tu més gran que el nostre pare Abraham, que va morir? I els profetes van morir; qui et creus que ets? Jesús va respondre: si jo em glorifico a mi mateix, la meva glòria no és res; és el meu pare el que em glorifica, del qual vosaltres dieu que és el vostre Déu, i no l'heu conegut; jo però el conec. I si dic que no el conec, seré com vosaltres, un mentider; però el conec i guardo la seva paraula. Abraham, el vostre pare, va exultar perquè veiés el meu dia, i el va veure i es va alegrar. Van dir doncs els jueus a ell: Encara no tens cinquanta anys i has vist Abraham? Va dir-los Jesús: En veritat, en veritat us dic: abans que Abraham arribés a ser, jo sóc. Van agafar, doncs, pedres per tal que les llancessin sobre ell. Però Jesús es va amagar, i va

sortir del temple passant pel mig d'ells, i va passar així.

9

I passant va veure un home cec de naixement. I els seus deixebles li van preguntar dient: Rabí, qui va pecar, aquest o els seus pares, perquè nasqués cec? Jesús va respondre: Ni aquest va pecar ni els seus pares, sinó perquè les obres de Déu es manifestin en ell. Em cal treballar les obres del que m'ha enviat mentre és de dia; ve la nit quan ningú pot treballar. Quan estigui en el món, sóc la llum del món. Havent dit aquestes coses, va escopir a terra i va fer fang de l'escopinada, i va untar el fang sobre els ulls del cec i li va dir: vés a rentar-te a la piscina de Siloam, que s'interpreta enviat. Va marxar doncs i es va rentar, i va venir veient. Els veïns, per tant, i els que el veien abans perquè era cec, deien: No és aquest el que estava assegut i demanava almoina? Uns altres deien que aquest era ell; uns altres, però, que era semblant a ell. Aquell deia que jo sóc. Li deien, doncs: Com se't van obrir els ulls? Va respondre aquell i va dir: Un home anomenat Jesús va fer fang i va untar-me els ulls i em va dir: Vés a la piscina de Siloam i renta't. Així doncs, vaig anar-hi i, després de rentar-me, vaig rebre la vista. Li van dir doncs: On és aquell? Diu: no sé. El porten cap als Fariseus, el que alguna vegada era cec. Era dissabte quan Jesús va fer el fang i li va obrir els ulls. Un altre cop, doncs, també els fariseus li preguntaven com va recuperar la vista. I ell els va dir: va posar fang sobre els meus ulls, i em vaig rentar, i veig. Deien, doncs,

alguns dels fariseus: aquest home no és de Déu, perquè no guarda el dissabte. Altres deien: com pot un home pecador fer tals signes? I hi havia una divisió entre ells. Diuen al cec altra vegada: tu què dius sobre ell, que va obrir els teus ulls? I ell va dir que és un profeta. No van creure, doncs, els jueus sobre ell que era cec i va recuperar la vista, fins que van cridar els pares del que havia recuperat la vista i els van preguntar dient: Aquest és el vostre fill, del qual vosaltres dieu que va néixer cec? Com és doncs que veu ara? Els seus pares els van respondre i van dir: sabem que aquest és el nostre fill i que va néixer cec; però com ara veu no ho sabem, o qui li va obrir els ulls nosaltres no ho sabem; ell té edat, pregunteu-li a ell, ell parlarà sobre si mateix. Aquestes coses van dir els seus pares, perquè temien els jueus, ja que els jueus ja havien acordat que, si algú el confessés com a Crist, fos expulsat de la sinagoga. Per això els seus pares van dir: Té edat, pregunteu-li a ell. Van cridar doncs per segona vegada l'home que era cec, i li van dir: Dóna glòria a Déu, nosaltres sabem que aquest home és un pecador. Va respondre doncs aquell i va dir: Si és pecador no ho sé; una cosa sé: que essent cec, ara veig. Li van dir una altra vegada: Què et va fer? Com et va obrir els ulls? Els va respondre: Ja us ho vaig dir, i no vau escoltar; per què voleu escoltar-ho una altra vegada? No voleu vosaltres també convertir-vos en deixebles seus? El van insultar i van dir: Tu ets deixeble d'aquell, però nosaltres som deixebles de Moisès. Nosaltres sabem que Déu ha parlat a Moisès, però d'aquest no sabem d'on és. Va respondre l'home i els va dir: En això és meravellós, que vosaltres no sabeu d'on és, i em va obrir els ulls. Però nosaltres sabem que Déu no escolta els pecadors,

sinó que si algú és temorós de Déu i fa la seva voluntat, a aquest l'escolta. Mai s'ha escoltat que algú hagi obert els ulls d'un cec de naixement. Si aquest no fos de Déu, no podria fer res. Van respondre i li van dir: tu vas néixer tot enter en pecats, i tu ens ensenyes? I el van expulsar fora. Jesús va sentir que l'havien expulsat, i havent-lo trobat li va dir: Creus en el Fill de Déu? Va respondre aquell i va dir: I qui és, Senyor, perquè jo cregui en ell? I Jesús li va dir: L'has vist, i el que parla amb tu, aquell és. Ell va dir: Crec, Senyor, i el va adorar. I Jesús va dir: Jo he vingut a aquest món per fer judici, perquè els qui no veuen vegin i els qui veuen es tornin cecs. I van escoltar aquestes coses els Fariseus que estaven amb ell, i li van dir: no som cecs també nosaltres? Jesús els digué: si fóssiu cecs, no tindríeu pecat, però ara dieu que veiem, per tant el vostre pecat roman.

10

En veritat, en veritat us dic, el que no entra per la porta al pati de les ovelles, sinó que puja des d'un altre lloc, aquell és lladre i bandoler; però el que entra per la porta és pastor de les ovelles. A aquest el porter li obre, i les ovelles escolten la seva veu, i crida les seves pròpies ovelles pel nom i les condueix fora. I quan treu fora les seves pròpies ovelles, va davant d'elles, i les ovelles el segueixen, perquè coneixen la seva veu; però a un estrany no el seguiran, sinó que fugiran d'ell, perquè no coneixen la veu dels estranys. Aquesta paràbola la va dir Jesús, però aquells no van comprendre el significat del que els parlava.

Va dir, doncs, altra vegada a ells Jesús: Amen, amen, us dic que jo sóc la porta de les ovelles. Tots els que van venir abans de mi són lladres i bandits, però les ovelles no els van escoltar. Jo soc la porta; si algú entra a través de mi, serà salvat, i entrarà i sortirà, i trobarà pastura. El lladre no ve sinó per robar i matar i destruir; jo he vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància. Jo sóc el bon pastor. El pastor bo posa la seva ànima per les ovelles; però el treballador contractat, no sent pastor, del qual les ovelles no són pròpies, veu el llop venint i deixa anar les ovelles i fuig; i el llop les agafa i dispersa les ovelles. Però el treballador contractat fuig, perquè és un treballador contractat i no li importen les ovelles. Jo sóc el pastor bo, i conec els meus i sóc conegut pels meus, tal com el pare em coneix i jo conec el pare, i poso la meva ànima per les ovelles. I jo tinc altres ovelles que no són d'aquest corral, i aquelles també les he de portar, i escoltaran la meva veu, i es farà un sol ramat, un sol pastor. Per això el Pare m'estima, perquè jo dono la meva ànima, per tal de tornar-la a prendre. Ningú no me la pren, sinó que jo la dono de mi mateix, tinc autoritat per donar-la, i tinc autoritat per reprendre-la, aquest manament el vaig rebre del meu pare. Divisió, per tant, va succeir altra vegada entre els jueus a causa d'aquestes paraules. Però molts d'ells deien: Té un demon i està boig, per què l'escolteu? Altres deien: aquestes paraules no són d'un posseït per un dimoni. Un dimoni no pot obrir els ulls dels cecs, oi? Va passar la dedicació a Jerusalem, i era hivern; i Jesús caminava al temple al pòrtic de Salomó. Doncs els jueus el van envoltar i li deien: fins quan ens prens l'ànima? Si tu ets el Crist, digues-nos amb franquesa. Jesús va respondre'ls: us vaig dir, i no

creieu; les obres que jo faig en el nom del meu pare, aquestes testifiquen sobre mi; però vosaltres no creieu; perquè no sou de les meves ovelles, tal com us vaig dir. Les meves ovelles escolten la meva veu, i jo les conec, i em segueixen, i jo els dono vida eterna, i no periran mai, i ningú no les arrabassarà de la meva mà. El meu pare, que m'ha donat, és més gran que tots, i ningú pot arrabatar de la mà del meu pare. Jo i el Pare som un. Els jueus, per tant, van tornar a agafar pedres per apedegar-lo. Jesús els va respondre: Us he mostrat moltes obres bones del meu Pare; per quina d'aquestes obres m'apedregeu? Els jueus li van respondre dient: No t'apedreguem per cap obra bona, sinó per blasfèmia, i perquè tu, sent home, et fas a tu mateix Déu. Va respondre'ls Jesús: No està escrit a la vostra llei: Jo vaig dir: sou déus? Si va dir déus a aquells cap als qui la paraula de Déu va venir, i l'escriptura no pot ser dissolta, a qui el pare va santificar i va enviar al món, vosaltres dieu que blasfemes, perquè vaig dir: sóc fill de Déu? Si no faig les obres del meu pare, no em cregueu; però si les faig, encara que no em cregueu a mi, cregueu les obres, perquè sapigueu i cregueu que el pare està en mi i jo en ell. Buscaven, per tant, agafar-lo altra vegada, i va sortir de les seves mans. I va anar-se'n altra vegada més enllà del Jordà, cap al lloc on Joan baptitzava al principi, i va romandre allà. I molts van venir cap a ell i deien que Joan certament no va fer cap signe, però tot el que Joan va dir sobre aquest era veritable. I molts creien allà en ell.

11

Era però un home malalt, Llàtzer de Betània, del poble de Maria i Marta, la seva germana. Però Maria era la que havia ungit el Senyor amb perfum i havia eixugat els seus peus amb els seus cabells, el germà de la qual, Llàtzer, estava malalt. Per tant, les germanes van enviar a dir-li: Senyor, mira, aquell a qui estimes està malalt. Però en escoltar-ho, Jesús va dir: Aquesta malaltia no és per a la mort, sinó per a la glòria de Déu, perquè el Fill de Déu sigui glorificat a través d'ella. Però Jesús estimava Marta i la seva germana i Llàtzer. Així doncs, quan va escoltar que estava dèbil, llavors va romandre en el lloc on era dos dies; després d'això diu als deixebles: anem a Judea de nou. Els deixebles li diuen: Rabí, ara els jueus cercaven d'apedegar-te, i tornes a anar-hi? Jesús va respondre: no són dotze les hores del dia? Si algú camina durant el dia, no ensopega, perquè veu la llum d'aquest món; però si algú camina durant la nit, ensopega, perquè la llum no està en ell. Aquestes coses va dir, i després d'això els diu: Llàtzer, el nostre amic, s'ha adormit, però hi vaig per tal de despertar-lo. Van dir doncs els seus deixebles: Senyor, si s'ha adormit, se salvarà. Però Jesús havia parlat sobre la seva mort, mentre que aquells van pensar que parlava del son del dormir. Llavors, doncs, els va dir el Jesús amb franquesa: Llàtzer va morir, i m'alegro per vosaltres, perquè cregueu, que no estava allà; però anem cap a ell. Va dir doncs Tomàs, l'anomenat Dídim, als companys deixebles: Anem també nosaltres per morir amb ell. Quan va arribar, doncs, Jesús el va trobar ja feia quatre dies que estava a la tomba. Betània estava a prop de Jerusalem a uns quinze estadis de distància, i molts dels jueus havien vingut cap a les que estaven amb Marta i Maria per consolar-les pel seu

germà. La Marta, doncs, com va sentir que Jesús venia, va sortir a trobar-se amb ell, però Maria estava asseguda a casa. Va dir doncs la Marta a Jesús: Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort. Però també ara sé que tot allò que demani a Déu, Déu t'ho donarà. Jesús li diu: El teu germà ressuscitarà. Marta li diu: Sé que ressuscitarà en la resurrecció, el darrer dia. Jesús li va dir: Jo sóc la resurrecció i la vida. El que creu en mi, encara que mori, viurà; i tot el que viu i creu en mi no morirà per l'eternitat. Creus això? Ella li diu: Sí, Senyor, jo he cregut que tu ets el Crist, el Fill de Déu, el que ve al món. I havent dit aquestes coses, va anar-se'n i va cridar Maria, la seva germana, secretament, dient: El mestre és aquí i et crida. Aquella, quan ho va escoltar, s'aixeca ràpidament i ve cap a ell. Jesús no havia vingut encara al poble, sinó que era al lloc on Marta l'havia trobat. Els jueus, per tant, que estaven amb ella a la casa i la consolaven, en veure que Maria es va aixecar ràpidament i va sortir, la van seguir, dient que anava a la tomba per plorar allà. Maria, doncs, quan va arribar on era Jesús, en veure'l va caure als seus peus dient-li: Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort. Jesús, doncs, com va veure-la plorant i els jueus que havien vingut amb ella plorant, es va commoure profundament en l'esperit i es va pertorbar a si mateix, i va dir: on l'heu posat? Li diuen: Senyor, vine i mira. Jesús va vessar llàgrimes. Deien doncs els jueus: mira com l'estimava; però alguns d'ells van dir: no podia aquest, el que va obrir els ulls del cec, fer que també aquest no morís? Jesus, doncs, altra vegada profundament commogut en si mateix, ve a la tomba. Era una cova, i una pedra jeia sobre ella. Diu Jesús:

aixequeu la pedra. La germana del mort, Marta, li diu: Senyor, ja fa pudor; perquè és del quart dia. Jesús li diu: No et vaig dir que si creus, veuràs la glòria de Déu? Van aixecar, doncs, la pedra on jeia el mort. I Jesús va alçar els ulls cap amunt i va dir: pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Jo però sabia que sempre m'escoltes, però ho vaig dir a causa de la multitud que estava al voltant, perquè creguin que tu m'has enviat. I havent dit aquestes coses, va cridar amb veu gran: Llàtzer, vine fora! I va sortir el mort amb els peus i les mans lligats amb benes, i la cara se li estava embolicada amb un drap. Jesús els diu: deslliureu-lo i deixeu-lo anar-se'n. Molts dels jueus, doncs, els que havien vingut a veure Maria i havien vist el que Jesús havia fet, van creure en ell. Alguns d'ells, però, van anar cap als fariseus i els van dir el que Jesús va fer. Van reunir, per tant, els caps dels sacerdots i els fariseus en consell i deien: Què fem, perquè aquest home fa molts signes? Si el deixem anar així, tots creuran en ell, i vindran els romans i ens prendran el lloc i la nació. I un d'ells, Caifàs, essent gran sacerdot d'aquell any, els va dir: vosaltres no sabeu res, ni raoneu que és beneficiós per a nosaltres que un home mori pel poble i no tota la nació pereixi. Això però des de si mateix no ho va dir, sinó que, sent gran sacerdot d'aquell any, va profetitzar que Jesús estava a punt de morir per la nació, i no solament per la nació, sinó perquè també reunís en un els fills de Déu que estaven escampats. Des d'aquell dia, doncs, van conspirar per matar-lo. Jesús, per tant, ja no caminava amb franquesa entre els jueus, sinó que va marxar d'allà cap a la terra propera al desert, cap a una ciutat anomenada Efraïm, i allà passava el temps amb els seus

deixebles. Era a prop, però, la Pasqua dels jueus, i molts van pujar a Jerusalem des de la terra abans de la Pasqua per purificar-se. Buscaven, doncs, Jesús i deien entre ells al temple, estant drets: Què us sembla? Que no vindrà a la festa? Però els caps dels sacerdots i els fariseus havien donat un manament perquè si algú sabia on era, ho informés, perquè el poguessin agafar.

12

Per tant, Jesús, sis dies abans de la Pasqua, va arribar a Betània, on era Llàtzer, el mort que havia ressuscitat dels morts. Van fer, doncs, un sopar per a ell allà, i la Marta servia, però el Llàtzer era un dels que estaven reclinats amb ell. Maria, doncs, havent pres una lliura d'ungüent de nard pur i costós, va ungir els peus de Jesús i va eixugar amb els seus cabells els peus d'ell, i la casa es va omplir de l'olor de l'ungüent. Diu doncs un dels deixebles seus, Judes de Simó Iscariot, el que estava a punt de lliurar-lo: per què aquest perfum no va ser venut per tres-cents denaris i donat als pobres? Va dir això, però, no perquè els pobres li preocupessin, sinó perquè era un lladre, i tenia la caixa dels diners i es quedava amb el que hi posaven. Va dir doncs Jesús: Deixa-la, ho ha guardat per al dia del meu enterrament. Els pobres sempre els teniu amb vosaltres, però a mi no sempre em teniu. Va saber, doncs, una gran multitud dels jueus que ell era allà, i van venir no només per Jesús, sinó també per veure Llàtzer, a qui havia ressuscitat dels morts. I els grans sacerdots

van deliberar per tal de matar també Llàtzer, perquè molts dels jueus anaven per ell i creien en Jesús. L'endemà la gran multitud que havia vingut a la festa, havent escoltat que Jesús ve a Jerusalem, van agafar les branques de les palmeres i van sortir a trobar-lo, i cridaven: hosanna, beneït el que ve en nom del Senyor, rei d'Israel. I havent trobat el Jesús un ase jove va seure sobre ell, tal com està escrit: no tinguis por, filla de Sió; mira el teu rei ve assegut sobre un poltre d'ase. Aquestes coses, però, no les van conèixer els seus deixebles al principi, però quan Jesús va ser glorificat, llavors van recordar que aquestes coses estaven escrites sobre ell, i aquestes coses li van fer. Testimoniava, doncs, la multitud que estava amb ell quan va cridar Llàtzer fora de la tomba i el va ressuscitar d'entre els morts. Per això la multitud va sortir a trobar-lo, perquè havien escoltat que ell havia fet aquest senyal. Els fariseus, per tant, es van dir entre ells mateixos: veieu que no aconseguiu res? Mira, el món se n'ha anat darrere d'ell. Eren però alguns grecs d'entre els que pujaven per adorar a la festa. Aquests, per tant, es van apropar a Filip, el de Betsaida de Galilea, i li demanaven dient: Senyor, volem veure Jesús. Filip ve i diu a Andreu, i altra vegada Andreu i Filip diuen a Jesús; i Jesús va respondre'ls dient: ha vingut l'hora perquè sigui glorificat el fill de l'home. Verament, verament us dic: si el gra de blat no cau a la terra i mor, roman sol; però si mor, porta molt fruit. El qui estima la seva ànima la perdrà, i el qui odia la seva ànima en aquest món, la guardarà per a la vida eterna. Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo sóc, allà també hi serà el meu servent, i si algú em serveix, el Pare l'honorarà. Ara la meva ànima està turbada, i què diré?

Pare, salva'm d'aquesta hora. Però per això he vingut a aquesta hora. Pare, glorifica el teu nom. Va venir doncs una veu del cel: i vaig glorificar i altra vegada glorificaré. Per tant, la multitud que estava allà i que ho havia escoltat deia que havia estat un tro; altres deien que un missatger li havia parlat. Va respondre Jesús i va dir: No ha estat aquesta veu per mi, sinó per vosaltres. Ara és el judici d'aquest món, ara el governant d'aquest món serà expulsat fora; i jo si sóc elevat de la terra, arrossegaré tots cap a mi. Això, però, ho deia significant per quina mort estava a punt de morir. La multitud li va respondre: nosaltres hem escoltat de la llei que el Crist roman per sempre, i com dius tu que és necessari que sigui aixecat el fill de l'home? Qui és aquest fill de l'home? Jesús els va dir doncs: Encara per poc temps la llum és amb vosaltres, camineu mentre teniu la llum, perquè la foscor no us agafi, i el que camina en la foscor no sap on va. Mentre tingueu la llum, creieu en la llum, perquè us convertiu en fills de la llum. Aquestes coses va parlar Jesús, i havent marxat es va amagar d'ells. Però ell havent fet tants signes davant d'ells no van creure en ell, perquè la paraula del profeta Isaïes fos complerta la qual va dir: Senyor, qui va creure el nostre missatge? I el braç del Senyor a qui ha estat revelat? Per això no podien creure, perquè altra vegada va dir Isaïes: ha encegat els seus ulls i ha endurit el seu cor, perquè no vegin amb els ulls i entenguin amb el cor i es converteixin, i jo els curaré. Això va dir Isaïes quan va veure la seva glòria i va parlar sobre ell. No obstant això, tanmateix, també molts dels governants van creure en ell, però a causa dels fariseus no ho confessaven, perquè no fossin expulsats de la sinagoga; perquè estimaven la glòria dels

homes més que la glòria de Déu. Jesús però va cridar i va dir: el que creu en mi no creu en mi, sinó en el que m'ha enviat, i el que em veu veu el que m'ha enviat. Jo he vingut com a llum al món, perquè tot el qui creu en mi no romangui en la foscor. I si algú escolta les meves paraules i no creu, jo no el jutjo, perquè no vaig venir per jutjar el món, sinó per salvar el món. El que em rebutja i no rep les meves paraules, té qui el jutja; la paraula que vaig parlar, aquella el jutjarà en el darrer dia; perquè jo de mi mateix no vaig parlar, sinó el pare que m'ha enviat ell mateix em va donar manament del què digui i del què parli; i sé que el seu manament és vida eterna. El que jo parlo, doncs, tal com m'ha dit el pare, així parlo.

13

Abans de la festa de la pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora perquè partís d'aquest món cap al pare, havent estimat els seus que estaven en el món, els va estimar fins al final. I durant el sopar, havent el diable ja llançat al cor de Judes de Simó Iscariot perquè el lliurés, sabent Jesús que el pare li havia donat totes les coses a les mans, i que havia sortit de Déu i anava cap a Déu, s'aixeca del sopar i es treu les vestidures, i havent agafat una tovallola se la va cenyir. Llavors llança aigua a la palangana i va començar a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola amb què estava cenyit. Ve doncs cap a Simó Pere, i aquell li diu: Senyor, tu em rentes els peus? Jesús va respondre i li va dir: Allò que jo faig, tu no ho saps ara, però

ho sabràs després. Pere li diu: no em rentaràs mai els peus. Jesús li va respondre: si no et rento, no tens part amb mi. Simon Pere li diu: Senyor, no solament els meus peus, sinó també les mans i el cap. Jesús li diu: el qui s'ha rentat no té necessitat sinó de rentar-se els peus, però és net del tot, i vosaltres sou nets, però no tots. Sabia qui el traïa, per això va dir: no tots sou nets. Quan, per tant, va rentar els seus peus i va agafar les seves vestidures, havent reclinat altra vegada, els va dir: Sabeu què us he fet? Vosaltres m'anomeneu el Mestre i el Senyor, i ho dieu bé, perquè ho sóc. Si doncs jo vaig rentar els vostres peus, el Senyor i el Mestre, també vosaltres heu de rentar els peus els uns dels altres. Perquè us he donat exemple, perquè tal com jo us ho vaig fer, també vosaltres ho feu; verament, verament us dic, l'esclau no és més gran que el seu senyor, ni l'apòstol més gran que el qui el va enviar. Si sabeu aquestes coses, sou benaventurats si les feu. No parlo sobre tots vosaltres; jo sé a qui he triat; però perquè l'escriptura es compleixi, el que menja el pa amb mi va alçar contra mi el seu taló. Des d'ara us ho dic abans que passi, perquè quan passi cregueu que jo sóc. En veritat, en veritat us dic: qui rep aquell que jo enviï, em rep a mi, i qui em rep a mi, rep aquell que m'ha enviat. Havent dit aquestes coses, Jesús va ser turbat en l'esperit, i va testificar i va dir: Amen, amen, us dic que un de vosaltres em lliurarà. Els deixebles, doncs, es miraven els uns als altres, desconcertats sobre de qui parlava. Hi havia recolzat un dels seus deixebles al pit de Jesús, a qui Jesús estimava; per tant Simó Pere li fa un senyal per preguntar qui seria aquell del qual parla. Havent caigut aquell sobre el pit de Jesús, li diu: Senyor, qui és? Respon Jesús: aquell és a qui jo,

havent submergit el tros, li el donaré. I havant mullat el tros el dona a Judes de Simó Iscariot. I després del tros de pa, llavors Satanàs va entrar en aquell. Li diu, doncs, Jesús: el que fas, fes-ho més ràpidament. Però això ningú va saber dels que estaven reclinats a la taula per a què li va dir; alguns doncs pensaven, ja que Judes tenia la caixa dels diners, que Jesús li diu, compra el que necessitem per a la festa, o que doni alguna cosa als pobres. Havant pres, doncs, el tros, aquell va sortir immediatament; era, però, de nit. Quan va sortir, doncs, Jesús diu: Ara ha estat glorificat el Fill de l'home, i Déu ha estat glorificat en ell. Si Déu va ser glorificat en ell, i Déu el glorificarà en ell mateix, i immediatament el glorificarà. Fills petits, encara estic un poc amb vosaltres. Em cercareu, i tal com vaig dir als jueus que on vaig jo, vosaltres no podeu venir, i a vosaltres us ho dic ara. Un manament nou us dono perquè us estimeu els uns als altres, com jo us vaig estimar perquè també vosaltres us estimeu els uns als altres. En això coneixeran tots que sou deixebles meus, si teniu amor els uns als altres. Simó Pere li diu: Senyor, on vas? Va respondre-li Jesús: on jo vaig, no em pots seguir ara, però més tard em seguiràs. Pere li diu: Senyor, per què no puc seguir-te ara mateix? Posaré la meva ànima per tu. Jesús li va respondre: la teva ànima posaràs per mi? Verament, verament et dic: no cantarà el gall fins que m'hagis negat tres vegades.

14

Que no es pertorbi el vostre cor, creieu en Déu i creieu en mi. A

la casa del meu pare hi ha moltes estades; si no fos així, us ho hauria dit; vaig a preparar-vos un lloc; i si vaig i us preparo un lloc, tornaré i us prendré cap a mi mateix, perquè on sóc jo, hi sigueu també vosaltres. I vosaltres sabeu on vaig, i vosaltres sabeu el camí. Tomàs li diu: Senyor, no sabem on vas, i com podem saber el camí? Jesús li diu: Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no ve al Pare si no és a través de mi. Si m'haguéssiu conegut, també hauríeu conegut el meu pare. I des d'ara el coneixeu i l'heu vist. Felip li diu: Senyor, mostra'ns el Pare i ens n'hi ha prou. Li diu Jesús: Tant de temps estic amb vosaltres, i no m'has conegut, Felip? El que m'ha vist ha vist el pare; i com pots dir tu, mostra'ns el pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us parlo, des de mi mateix no les parlo; però el pare que roman en mi, ell mateix fa les obres. Creieu-me que jo sóc en el Pare i el Pare en mi; si no, almenys creieu-me per les obres mateixes. En veritat, en veritat us dic, el que creu en mi, les obres que jo faig aquell també farà, i més grans que aquestes farà, perquè jo vaig cap al meu pare, i el que sigui que demaneu en el meu nom, això faré, perquè el pare sigui glorificat en el fill. Si demaneu alguna cosa en el meu nom, jo ho faré. Si m'estimeu, guardeu els meus manaments, i jo preguntaré al pare i us donarà un altre advocat, perquè romangui amb vosaltres per sempre, l'Esperit de la veritat, que el món no pot rebre, perquè no el veu ni el coneix; però vosaltres el coneixeu, perquè roman amb vosaltres i estarà en vosaltres. No us deixaré orfes, vinc vers vosaltres. Encara un poc i el món ja no em veurà, però vosaltres em veureu, perquè jo visc i vosaltres viureu. En aquell dia coneixereu que jo sóc en el

meu pare i vosaltres en mi i jo en vosaltres. El que té els meus manaments i els guarda, aquell és el que m'estima, i el que m'estima serà estimat pel meu pare, i jo l'estimaré i em mostraré a ell. Li diu Judes, no l'Iscariot: Senyor, i per què és que a nosaltres et vols revelar i no al món? Jesús va respondre i li va dir: Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu pare l'estimarà, i vindrem cap a ell i farem estada amb ell. El que no m'estima no guarda les meves paraules, i la paraula que escolteu no és meva, sinó del pare que m'ha enviat. Aquestes coses us he dit mentre romania entre vosaltres; però el Consolador, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en el meu nom, aquell us ensenyarà tot i us recordarà tot el que us vaig dir. Pau us deixo, la meva pau us dono; no com el món dóna, jo us dono. No es pertorbi el vostre cor ni tingui por. Vau sentir que jo us vaig dir: me'n vaig i vinc cap a vosaltres; si m'estimàveu, us hauríeu alegrat perquè vaig dir: me'n vaig cap al pare; perquè el meu pare és més gran que jo; i ara us ho he dit abans que passi, perquè quan passi cregueu. Ja no parlaré més amb vosaltres; perquè ve el governant del món, i en mi no té res; però perquè el món sàpiga que estimo el pare, i tal com el pare em va manar, així ho faig. Aixequeu-vos, anem d'aquí.

15

Jo sóc la vinya veritable, i el meu pare és el pagès. Tota branca en mi que no porta fruit, la pren, i tota la que porta fruit, la neteja, perquè porti més fruit. Ja sou nets a causa de la paraula

que us he dit. Romangueu en mi, i jo en vosaltres. Tal com la branca no és capaç de portar fruit de si mateixa, si no roman en la vinya, així tampoc vosaltres, si no romaneu en mi. Jo sóc la vinya, vosaltres sou les branques. El que roman en mi i jo en ell, aquest porta molt fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no roman en mi, va ser llançat fora com el sarment i es va assecar, i els recullen i els llancen al foc, i crema. Si romaneu en mi i les meves paraules romanen en vosaltres, allò que vulgueu demaneu-ho, i us serà concedit. En això va ser glorificat el meu pare: que porteu molt fruit i us convertiu en deixebles meus. Com el Pare m'ha estimat, jo també us he estimat a vosaltres; romangueu en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, romandreu en el meu amor, així com jo he guardat els manaments del meu pare i romanc en el seu amor. Aquestes coses us he dit perquè la meva joia romangui en vosaltres i la vostra joia sigui completa. Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. Ningú té un amor més gran que aquest, que algú posi la seva ànima pels seus amics. Vosaltres sou amics meus si feu tot allò que jo us comando. Ja no us dic esclaus, perquè l'esclau no sap què fa el seu senyor, però us he dit amics, perquè tot allò que vaig escoltar del meu pare us ho he fet conèixer. No vosaltres em vau triar a mi, sinó jo us vaig triar a vosaltres, i us vaig col·locar perquè aneu i porteu fruit, i el vostre fruit romangui, perquè el que demaneu al Pare en el meu nom, us ho doni. Aquestes coses us comando perquè us estimeu els uns als altres. Si el món us odia, sabeu que m'ha odiat a mi primer que a vosaltres. Si fóssiu del món, el món estimaria el seu propi, però com que no sou del

món, sinó que jo us vaig triar del món, per això el món us odia. Recordeu la paraula que jo us vaig dir: l'esclau no és més gran que el seu senyor. Si a mi em van perseguir, també a vosaltres us perseguiran; si la meva paraula van guardar, també la vostra guardaran. Però totes aquestes coses us faran a causa del meu nom, perquè no coneixen el qui m'ha enviat. Si no hagués vingut i els hagués parlat, no tindrien pecat, però ara no tenen cap excusa pel seu pecat. El que m'odia, odia també el meu pare. Si no hagués fet entre ells les obres que ningú altre ha fet, no tindrien pecat, però ara han vist i han odiat tant a mi com al meu pare. Però perquè es compleixi la paraula escrita en la seva llei: que em van odiar sense motiu. Quan vingui l'advocat que jo us enviaré de part del Pare, l'Esperit de la veritat que procedeix del Pare, aquell donarà testimoni sobre mi; i vosaltres també doneu testimoni, perquè des del principi esteu amb mi.

16

Aquestes coses us he dit perquè no us escandalitzeu. Us expulsaran, però ve l'hora en què tot el que us hagi matat pensi que ofereix servei a Déu. I això ho faran, perquè no van conèixer el Pare ni a mi. Però us he dit aquestes coses perquè quan arribi l'hora, us en recordeu que jo us ho vaig dir. Però aquestes coses no us les vaig dir des del principi, perquè jo estava amb vosaltres. Ara però jo vaig cap al que m'ha enviat, i ningú de vosaltres em pregunta on vaig, sinó que perquè us he parlat aquestes coses, la tristesa us ha omplert el cor. Però jo us

dic la veritat: us és beneficiós que jo marxi. Si jo no me'n vaig, l'advocat no vindrà cap a vosaltres; si però me'n vaig, l'enviaré cap a vosaltres; i havent vingut aquell, reprovarà el món sobre pecat i sobre justícia i sobre judici. Sobre el pecat, certament, perquè no creuen en mi; sobre la justícia, però, perquè vaig cap al meu pare i ja no em veieu; i sobre el judici, perquè el governant d'aquest món ha estat jutjat. Encara tinc moltes coses a dir-vos, però no sou capaços de suportar-les ara mateix. Quan vingui aquell, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap a tota la veritat, perquè no parlarà per si mateix, sinó que parlarà tot allò que escolti, i us anunciarà les coses venidores. Aquell em glorificarà, perquè prendrà del meu i us ho anunciarà. Tot el que té el Pare és meu, per això vaig dir que prendrà del meu i us ho anunciarà. D'aquí a poc no em veureu, i altra vegada d'aquí a poc em veureu, perquè jo vaig cap al Pare. Van dir, doncs, alguns dels seus deixebles els uns als altres: Què és això que ens diu: D'aquí a poc no em veureu, i de nou d'aquí a poc em veureu, i perquè jo vaig cap al Pare? Deien doncs: Què és això que diu el petit? No sabem de què parla. Jesús sabia, doncs, que volien preguntar-li, i els va dir: Sobre això cerqueu entre vosaltres perquè vaig dir: Un poc i no em veureu, i altra vegada un poc i em veureu? En veritat, en veritat us dic que plorareu i us lamentareu vosaltres, però el món es rejoirà; vosaltres però estareu afligits, però la vostra pena es convertirà en goig; la dona quan dóna a llum té pena, perquè ha arribat la seva hora; quan però dóna a llum el nen, ja no recorda l'aflicció a causa del goig perquè ha nascut un home al món. I vosaltres, doncs, teniu dolor ara, però us veuré altra vegada i el vostre cor s'alegrarà, i

ningú us prendrà la vostra joia. I en aquell dia no em demaneu res, verament, verament us dic que tot allò que demanar al Pare en el meu nom, us ho donarà. Fins ara no heu demanat res en el meu nom; demaneu i rebreu, perquè la vostra joia sigui completa. Aquestes coses us he dit en paràboles, però ve l'hora quan ja no us parlaré en paràboles, sinó que us parlaré amb franquesa sobre el Pare. En aquell dia demanarà en el meu nom; i no us dic que jo preguntaré al pare sobre vosaltres; perquè el mateix pare us estima, perquè vosaltres m'heu estimat, i heu cregut que jo vaig sortir de Déu. Vaig sortir del Pare i he vingut al món; altra vegada deixo el món i vaig cap al Pare. Els seus deixebles li diuen: Mira, ara parles amb franquesa i no dius cap paràbola. Ara sabem que saps totes les coses i no tens necessitat que algú et pregunti. En això creiem que vas sortir de Déu. Jesús va respondre'ls: ara creieu? Mireu, ve l'hora, i ara ha vingut, perquè sigueu dispersats cadascú a les seves pròpies coses i em deixeu sol; i no estic sol, perquè el Pare està amb mi. Us he dit aquestes coses perquè en mi tingueu pau. En el món tindreu tribulació; però tingueu coratge, jo he vençut el món.

17

Aquestes coses va parlar Jesús, i va alçar els seus ulls cap al cel i va dir: pare, ha vingut l'hora; glorifica el teu fill, perquè també el teu fill et glorifiqui, tal com li vas donar autoritat sobre tota carn, perquè tot el que li has donat els donarà vida eterna. Aquesta és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu

veritable, i a Jesús Crist, a qui vas enviar. Jo t'he glorificat sobre la terra, he completat el treball que m'has donat perquè el fes; i ara glorifica'm tu, pare, al teu costat amb la glòria que tenia abans que el món fos al teu costat. He revelat el teu nom als homes que m'has donat del món. Teus eren i a mi els has donat, i la teva paraula han guardat. Ara han conegut que totes les coses que m'has donat són de tu; que les paraules que m'has donat les he donat a ells, i ells mateixos les van rebre, i van conèixer veritablement que vaig sortir de tu, i van creure que tu em vas enviar. Jo pregunto sobre ells; no pregunto sobre el món, sinó sobre aquells que m'has donat, perquè són teus, i tot el que és meu és teu i el que és teu és meu, i he estat glorificat en ells. I ja no estic en el món, i aquests estan en el món, i jo vinc cap a tu. Pare sant, guarda'ls en el teu nom que m'has donat, perquè siguin un tal com nosaltres. Quan jo era amb ells en el món, jo els guardava en el teu nom; els quals tu m'has donat els vaig guardar, i ningú d'ells va perir excepte el fill de la destrucció, perquè l'escriptura fos complerta. Ara però vinc cap a tu, i parlo aquestes coses en el món perquè tinguin la meva alegria complerta en ells. Jo els he donat la teva paraula, i el món els va odiar, perquè no són del món, així com jo no sóc del món. No demano que els llevis del món, sinó que els guardis del mal. Del món no són, així com jo no sóc del món. Consagra'ls en la teva veritat, la teva paraula és veritat. Així com tu em vas enviar al món, jo també els vaig enviar al món. I per ells jo em santifico, perquè ells també siguin santificats en la veritat. No pregunto només sobre aquests, sinó també sobre els qui creuen a través de la paraula d'ells en mi, perquè tots siguin un, tal com tu, pare,

en mi i jo en tu, perquè també ells siguin un en nosaltres, perquè el món cregui que tu em vas enviar. I jo la glòria que tu m'has donat jo l'he donat a ells, perquè siguin un just com nosaltres som un, jo en ells i tu en mi, perquè siguin perfeccionats en un, i perquè sàpiga el món que tu m'has enviat i els has estimat just com m'has estimat a mi. Pare, vull que aquells que m'has donat siguin amb mi allà on jo sóc, perquè vegin la meva glòria que m'has donat, ja que em vas estimar abans de la fundació del món. Pare just, i el món no et va conèixer, però jo et vaig conèixer, i aquests van conèixer que tu em vas enviar; i vaig fer conèixer a ells el teu nom i el faré conèixer, perquè l'amor amb què em vas estimar sigui en ells, i jo en ells.

18

Després d'haver dit aquestes coses, Jesús va sortir amb els seus deixebles més enllà del torrent dels Cedron, on hi havia un jardí, al qual va entrar ell i els seus deixebles. Però Judes, el que el lliurava, també coneixia el lloc, perquè sovint Jesús s'havia reunit allà amb els seus deixebles. Per tant, Judah, havent pres la cohort i els assistents dels caps sacerdots i dels fariseus, arriba allà amb torxes i llànties i armes. Jesús, doncs, sabent totes les coses que venien sobre ell, va sortir i els va dir: Qui cerqueu? Li van respondre: Jesús el Natzarè. Jesús els diu: jo sóc. I Judes, el que l'estava lliurant, també estava dret amb ells. Quan, per tant, els va dir Jo sóc, van retrocedir i van caure a terra. Un altre cop, doncs, els va preguntar: a qui busqueu? I ells van dir: Jesús el

Natzarè. Jesús va respondre: us vaig dir que jo sóc. Si per tant em cerqueu a mi, deixeu aquests anar-se'n; perquè es compleixi la paraula que va dir, que dels quals m'has donat, no en vaig perdre cap. Simó Pere, doncs, tenint una espasa, la va treure i va colpejar l'esclau del gran sacerdot i li va tallar l'orella dreta; i el nom de l'esclau era Malc. Va dir doncs Jesús a Pere: Llança l'espasa a la beina. La copa que m'ha donat el Pare, no l'he de beure? La cohort, doncs, i el tribú militar i els servents dels jueus van agafar Jesús i el van lligar, i el van portar primer a Annàs; era perquè era sogre de Caifàs, qui era gran sacerdot d'aquell any. Era però Caifàs el que havia aconsellat als jueus que era convenient que un home perís pel poble. I Simó Pere i l'altre deixeble seguien Jesús. I aquell deixeble era conegut del gran sacerdot, i va entrar juntament amb Jesús al pati del gran sacerdot; però Pere es quedava dret a la porta fora. Va sortir doncs l'altre deixeble, que era conegut del gran sacerdot, i va parlar a la portera, i va fer entrar Pere. La serventa portera diu doncs a Pere: no ets tu també dels deixebles d'aquest home? Aquell diu: No ho sóc. Estaven drets els esclaus i els assistents, havent fet un foc de carbó perquè feia fred, i s'escalfaven; i el Pere estava amb ells, dret i escalfant-se. El gran sacerdot, per tant, va preguntar a Jesús sobre els seus deixebles i sobre el seu ensenyament. Jesús li va respondre: Jo he parlat amb franquesa al món, jo sempre he ensenyat a la congregació i al temple, on sempre es reuneixen els jueus, i no he parlat res en secret. Què em preguntes? Pregunta als que han escoltat què els vaig dir; mira, aquests saben el que jo vaig dir. Però quan ell va dir aquestes coses, un dels assistents que estava al costat va donar

un cop a Jesús, dient: Així respons al gran sacerdot? Va respondre-li Jesús: Si he parlat malament, testifica sobre el mal; però si bé, per què em colpeges? Anna el va enviar lligat a Caifàs, el gran sacerdot. I Simó Pere estava dret i s'escalfava. Li van dir doncs: No ets tu també dels seus deixebles? Va negar doncs aquell i va dir: no ho sóc. Un dels esclaus del gran sacerdot, essent parent d'aquell a qui Pere va tallar l'orella, diu: No et vaig veure jo al jardí amb ell? Altra vegada, doncs, Pere va negar, i immediatament un gall va cantar. Porten, doncs, Jesús de casa de Caifàs al pretori. Era de matí, i ells no van entrar al pretori perquè no es contaminessin, sinó per poder menjar la Pasqua. Va sortir, doncs, Pilat cap a ells i va dir: Quina acusació porteu contra aquest home? Van respondre i li van dir: Si aquest no fos un malfactor, no te l'hauríem lliurat. Pilat els va dir doncs: agafeu-lo vosaltres i jutgeu-lo segons la vostra llei. Li van dir, doncs, els jueus: A nosaltres no ens és permès matar ningú; perquè es complís la paraula de Jesús que va dir indicant de quina mena de mort estava a punt de morir. Pilat, doncs, entrà altra vegada al pretori i cridà Jesús i li digué: Ets tu el rei dels jueus? Jesús li respongué: Dius això tu mateix o altres t'ho han dit sobre mi? Va respondre Pilat: No sóc jo jueu, oi? La teva nació i els grans sacerdots et van lliurar a mi; què has fet? Jesús va respondre: El meu regne no és d'aquest món. Si el meu regne fos d'aquest món, els meus assistents haurien lluitat perquè no fos lliurat als jueus. Però ara el meu regne no és d'aquí. Li va dir doncs Pilat: Ets doncs rei tu? Jesús va respondre: tu dius que sóc rei. Jo per a això he nascut i per a això he vingut al món, per tal que doni testimoni de la veritat. Tot el que és de la veritat escolta

la meva veu. Li diu Pilat: què és veritat? I havent dit això, altra vegada va sortir cap als jueus i els diu: jo no trobo cap culpa en ell. Però teniu el costum que us alliberi algú en la Pasqua. Voleu doncs que us alliberi el rei dels jueus? Van cridar, doncs, altra vegada tots dient: No aquest, sinó Barrabàs! I Barabàs era un lladre.

19

Aleshores, doncs, Pilat va prendre Jesús i el va assotar. I els soldats, havent teixit una corona d'espines, la van posar al cap seu, i el van vestir amb un vestit porpra i deien: salve, rei dels jueus; i li donaven cops. Va sortir, doncs, altra vegada fora Pilat i els diu: Veieu, us el porto fora perquè sapigueu que no trobo en ell cap causa. Va sortir doncs Jesús fora portant la corona d'espines i el mantell porpra, i els diu: mireu, l'home. Quan per tant el van veure els grans sacerdots i els servidors, van cridar dient: Crucifica'l, crucifica'l. Pilat els diu: agafeu-lo vosaltres i crucifiqueu-lo, perquè jo no trobo cap causa en ell. Els jueus li respongueren: Nosaltres tenim una llei, i segons la nostra llei ha de morir, perquè es va fer fill de Déu. Quan, per tant, Pilat va escoltar aquesta paraula, va témer més, i va entrar al pretori altra vegada i li diu a Jesús: d'on ets tu? Però Jesús no li va donar resposta. Doncs Pilat li diu: no em parles? No saps que tinc autoritat per crucificar-te i tinc autoritat per alliberar-te? Va respondre Jesús: No tenies cap autoritat sobre mi, si no t'havia estat donat des de dalt; a causa d'això, el que m'està lliurant a tu

té un pecat més gran. Des d'això, Pilat estava buscant alliberar-lo, però els jueus cridaven dient: Si alliberes aquest, no ets amic del Cèsar. Tot el que es fa rei a si mateix parla contra el Cèsar. Pilat, doncs, havent escoltat aquesta paraula, va conduir fora Jesús, i va seure sobre la plataforma en un lloc anomenat Pavimentat Amb Pedres, en hebreu Gabbatà; era la preparació de la pasqua, i l'hora era com la sisena; i diu als jueus: mireu el vostre rei. Però ells van cridar: Fora! Fora! Crucifica'l! Pilat els diu: crucificaré el vostre rei? Els grans sacerdots van respondre: No tenim cap rei excepte Cèsar. Llavors, doncs, el va lliurar a ells perquè fos crucificat. Van agafar doncs Jesús i el van portar; i portant la seva creu va sortir cap al lloc dit del crani, que es diu en hebreu Gòlgota, on el van crucificar, i amb ell altres dos d'una banda i de l'altra, i al mig Jesús. Pilat escriví també un títol i el posà sobre la creu; hi havia escrit: Jesús el Natzarè, el rei dels Jueus. Per tant, molts dels jueus van llegir aquest títol, perquè el lloc on va ser crucificat Jesús era prop de la ciutat, i estava escrit en hebreu, en grec i en llatí. Deien, doncs, a Pilat els caps dels sacerdots dels jueus: No escriguis El rei dels jueus, sinó que aquell va dir: Sóc rei dels jueus. Va respondre Pilat: El que he escrit, he escrit. Els soldats, per tant, quan van crucificar Jesús, van agafar les seves vestidures i van fer quatre parts, una part per a cada soldat, i la túnica; però la túnica era sense costures, teixida de dalt a baix per complet. Van dir doncs els uns als altres: no l'esquincem, sinó tirem sorts sobre ell de qui serà; perquè l'escriptura es compleixi la que diu: van dividir les vestidures meves per a ells mateixos, i sobre la roba meva van tirar sort. Els soldats, doncs, van fer aquestes coses. I estaven al

costat de la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria la de Clopas i Maria Magdalena. Jesus, doncs, havent vist la mare i el deixeble que estimava al seu costat, diu a la seva mare: Dona, mira el teu fill. Llavors diu al deixeble: mira la teva mare. I des d'aquella hora el deixeble la va acollir a casa seva. Després d'això, sabent Jesús que tot ja s'havia acabat, perquè es complís l'Escriptura, diu: Tinc set. Un recipient, doncs, jeia ple de vinagre, i ells, havent omplert una esponja de vinagre i havent-la posat en un hisop, la van apropar a la boca d'ell. Quan Jesús va prendre el vinagre, va dir: S'ha complert, i inclinant el cap va lliurar l'esperit. Els jueus, per tant, perquè els cossos no romanguessin sobre la creu en el dissabte, ja que era la preparació, doncs era gran el dia d'aquell dissabte, van demanar a Pilat que els trenquessin les cames i els retiressin. Van venir doncs els soldats, i van trencar les cames del primer i de l'altre que havia estat crucificat amb ell; però quan van arribar a Jesús, com van veure que ja estava mort, no li van trencar les cames, sinó que un dels soldats li va perforar el costat amb una llança, i immediatament en va sortir sang i aigua. I el que ha vist ha testificat, i el seu testimoni és veritable, i aquell sap que diu coses vertaderes, perquè vosaltres també cregueu. Va passar això perquè s'acomplís l'escriptura: Cap os seu no serà trencat. I una altra escriptura diu: veuran a qui van traspassar. Després d'aquestes coses Josep d'Arimatea, essent deixeble de Jesús, però amagat a causa de la por dels jueus, va preguntar a Pilat perquè pogués endur-se el cos de Jesús; i Pilat ho va permetre. Va venir doncs i va prendre el cos de Jesús. Però també vingué Nicodem, el que havia vingut cap a Jesús de nit la

primera vegada, portant una barreja de mirra i àloe d'unes cent lliures. Van prendre, doncs, el cos de Jesús i el van embolicar en teles de lli amb les espècies aromàtiques, tal com és costum entre els jueus d'enterrar. Hi havia en el lloc on va ser crucificat un jardí, i en el jardí un sepulcre nou, en el qual encara ningú no havia estat posat; allà doncs, a causa de la preparació dels jueus, perquè el sepulcre estava a prop, van posar Jesús.

20

El primer dia de la setmana, Maria Magdalena ve de matí, quan encara era fosc, cap a la tomba, i veu la pedra llevada de la tomba. Corre doncs i ve cap a Simó Pere i cap a l'altre deixeble a qui estimava Jesús, i els diu: Han agafat el Senyor de la tomba, i no sabem on l'han posat. Va sortir, doncs, en Pere i l'altre deixeble i anaven cap a la tomba. Corrien els dos junts; i l'altre deixeble va córrer endavant més ràpidament que Pere i va arribar primer al sepulcre, i ajupint-se veu els llençols de lli estirats, però no va entrar. Ve doncs Simó Pere seguint-lo, i va entrar a la tomba i veu els teles de lli estirats, i el drap de la cara, que era sobre el cap seu, no estirat amb els teles de lli, sinó a part enrotllat en un lloc. Llavors doncs va entrar també l'altre deixeble, el que havia vingut primer a la tomba, i va veure i va creure; perquè encara no sabien l'escriptura que era necessari que ell s'aixequés dels morts. Els deixebles, doncs, van tornar altra vegada cap a casa seva. Maria, però, estava dreta davant la tomba, plorant, a fora. Com que plorava, es va inclinar cap a

dins de la tomba i veu dos missatgers vestits de blanc asseguts, un al cap i un als peus, on jeia el cos de Jesús. I aquells li diuen: dona, per què plores? Els diu: que s'han endut el meu Senyor, i no sé on l'han posat. I havent dit aquestes coses, es va girar cap enrere i veu Jesús dret, però no sabia que era Jesús. Jesús li diu: dona, què plores? A qui busques? Aquella, pensant que és el jardiner, li diu: senyor, si tu l'has portat, digues-me on l'has posat, i jo el prendré. Jesús li diu: Maria. Havent-se girat, aquella li diu: Rabboni, que vol dir Mestre. Jesús li diu: No em toquis, perquè encara no he pujat cap al meu Pare. Però vés cap als meus germans i digues-los: Pujo cap al meu Pare i Pare vostre, i al meu Déu i Déu vostre. Ve Maria Magdalena anunciant als deixebles que ha vist el Senyor, i que ell li ha dit aquestes coses. Essent doncs vespre aquell dia, el primer dels dissabtes, i estant les portes tancades on eren els deixebles reunits a causa de la por dels jueus, vingué Jesús i es posà al mig, i els diu: Pau a vosaltres. I havent dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles es van alegrar, doncs, en veure el Senyor. Jesús va dir doncs a ells altra vegada: pau a vosaltres. Tal com el Pare m'ha enviat, jo també us envio. I havent dit això va bufar i els diu: rebeu Esperit Sant; si perdoneu els pecats d'alguns, els són perdonats; si els reteniu d'alguns, han estat retinguts. Tomàs, però, un dels dotze, l'anomenat Bessó, no era amb ells quan va venir Jesús. Li deien, doncs, a ell els altres deixebles: Hem vist el Senyor. I ell els va dir: si no veig a les mans d'ell la marca dels claus, i poso el meu dit a la marca dels claus, i poso la meva mà al seu costat, no creuré. I després de vuit dies altra vegada estaven dins els seus deixebles i Tomàs amb ells. Ve Jesús amb

les portes tancades, i es va posar al mig i va dir: la pau sigui amb vosaltres. Llavors diu a Tomàs: Porta el teu dit aquí i mira les meves mans, i porta la teva mà i posa-la al meu costat, i no siguis incrèdul, sinó fidel. I Tomàs va respondre i li va dir: el meu Senyor i el meu Déu. Jesús li diu: perquè m'has vist, has cregut; benaventurats els qui no han vist i han cregut. Moltes coses doncs i també altres senyals va fer Jesús davant dels seus deixebles, les quals no estan escrites en aquest llibre; però aquestes coses han estat escrites perquè cregueu que Jesús és el Crist, el fill de Déu, i perquè creient tingueu vida en el seu nom.

21

Després d'aquestes coses, Jesús es va revelar altra vegada als deixebles vora el mar de Tiberíades, i es va revelar així. Eren junts Simó Pere, i Tomàs l'anomenat Dídim, i Natanael el de Canà de Galilea, i els fills de Zebedeu, i dos altres dels seus deixebles. Simó Pere els diu: Vaig a pescar. Li diuen: venim també nosaltres amb tu. Van sortir i van entrar al vaixell immediatament, i aquella nit no van agafar res. Quan ja s'havia fet de dia, Jesús es va posar dret a la platja, però els deixebles no sabien que era Jesús. Per tant, Jesús els diu: nens, teniu alguna cosa per menjar amb el pa? Van respondre-li: no. I ell els va dir: llanceu la xarxa a la part dreta del vaixell, i trobareu. Van llançar-la doncs, i ja no van poder arrossegar-la a causa de la multitud dels peixos. Diu, doncs, aquell deixeble, a qui estimava Jesús, a Pere: És el Senyor. Simon Pere, per tant, havent escoltat

que era el Senyor, es va cenyir la roba exterior; perquè estava nu; i es va llançar a la mar; però els altres deixebles van venir amb la barca petita; perquè no estaven lluny de la terra, sinó a uns dos-cents colzes, arrossegant la xarxa dels peixos. Quan van desembarcar a terra, veuen un foc de carbó encès amb peix col·locat damunt i pa. Jesús els diu: Porteu dels peixos que heu pescat ara. Va pujar Simó Pere i va arrossegar la xarxa sobre la terra, plena de peixos grans, cent cinquanta-tres, i tot i ser-ne tants, la xarxa no es va esquinçar. Jesús els diu: veniu a esmorzar. Però ningú dels deixebles s'atrevia a preguntar-li tu qui ets, sabent que era el Senyor. Ve doncs Jesús i pren el pa i els el dóna, i el peix igualment. Això ja era la tercera vegada que Jesús es va manifestar als seus deixebles havent ressuscitat d'entre els morts. Quan, per tant, havien esmorzat, Jesús diu a Simó Pere: Simó de Jonàs, m'estimes més que aquests? Li diu: sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Li diu: pastura els meus anyells. Li diu altra vegada per segona vegada: Simó de Jonàs, m'estimes? Li diu: sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Li diu: pastura les ovelles meves. Li diu per tercera vegada: Simó de Jonàs, m'estimes? Pere es va entristir perquè li va dir per tercera vegada, M'estimes?, i li va dir: Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo. Jesús li diu: alimenta les meves ovelles. Verdaderament, verdaderament et dic: quan eres més jove, tu mateix et cenyies i caminaves on volies, però quan envelleixis, estiràs les teves mans, i un altre et cenyirà i et portarà on no vols. I això ho va dir indicant amb quina mort glorificaria Déu. I havent dit això, li diu: Segueix-me. Havent-se girat, Pere veu el deixeble que Jesús estimava seguint-lo, aquell que també es va reclinar al sopar sobre el seu pit i va

dir: Senyor, qui és el que et lliura? Havent vist aquest, el Pere diu a Jesús: Senyor, i aquest què? Jesús li diu: si jo vull que ell romangui fins que jo vingui, a tu què t'importa? Tu segueix-me. Va sortir, doncs, aquesta paraula entre els germans que aquell deixeble no moria, i Jesús no li va dir que no moria, sinó: si vull que ell romangui fins que jo vingui, què t'importa a tu? Aquest és el deixeble que testifica sobre aquestes coses i que les ha escrites, i sabem que el seu testimoni és veritable. I hi ha també moltes altres coses que va fer Jesús, les quals si s'escriguessin una per una, ni tan sols el món mateix penso jo que contindria els llibres que s'escriurien. Amén.

Carta de Jaume

1

Jaume, esclau de Déu i del Senyor Jesucrist, a les dotze tribus que són en la dispersió, salutacions. Considereu tota joia, germans meus, quan caigueu en proves variades, sabent que la prova de la vostra fe produeix perseverança; i que la perseverança tingui obra perfecta, perquè sigueu perfectes i complets, sense que us manqui res. Si algú de vosaltres li manca saviesa, que demani al Déu que dóna a tots simplement i no retreu, i li serà donat; però que demani en fe, sense dubtar gens; perquè el que dubta sembla una onada de mar moguda pel vent i llançada. No pensi, doncs, aquell home que rebrà res del Senyor. Un home de doble pensament, inestable en tots els seus camins. Que es vanti però el germà humil en l'altura seva, i el ric en l'humiliació seva, perquè com una flor d'herba passarà. Perquè el sol va sortir amb la calor abrasadora i va assecar l'herba, i la seva flor va caure, i la bellesa de la seva cara va perir. Així també el ric es marcirà en els seus viatges. Benaurat l'home que aguanta la temptació, perquè havent estat aprovat

rebrà la corona de la vida que el Senyor va prometre als qui l'estimen. Ningú que sigui temptat digui que és temptat per Déu, perquè Déu no pot ser temptat pel mal, i ell mateix no tempta ningú. Cadascú és temptat pel seu propi desig, sent arrossegat i seduït; després el desig, havent concebut, dóna a llum el pecat, i el pecat, havent estat completat, porta la mort. No us deixeu enganyar, germans meus estimats; tota donació bona i tot regal perfecte ve de dalt, descendint del Pare dels llums, amb qui no hi ha variació o ombra de canvi. Havent volgut, ens va donar a llum amb la paraula de veritat perquè siguem algunes primícies de les seves criatures. Així que, germans meus estimats, que sigui tot home ràpid a escoltar, lent a parlar, lent a la ira; perquè la ira d'un home no produeix la justícia de Déu. Per tant, havent deixat de banda tota brutícia i abundància de vici, rebeu amb dolçesa la paraula innata capaç de salvar les vostres ànimes. Sigueu, però, poetes de la paraula i no solament oïdors, enganyant-vos a vosaltres mateixos. Perquè si algú és oient de la paraula i no fent, aquest sembla un home que observa la cara del seu naixement en un mirall; es va observar a si mateix i ha marxat, i immediatament va oblidar de quin tipus era. Però el que s'ha inclinat cap a la llei perfecta de la llibertat i hi ha romàs, aquest, no havent esdevingut oient de l'oblit sinó fent l'obra, serà beneït en el seu fer. Si algú sembla ser religiós entre vosaltres sense embridar la seva llengua, sinó enganyant el seu cor, d'aquest la religió és vana. La religió pura i sense màcula davant de Déu i Pare és aquesta: visitar els orfes i les vídues en la seva aflicció, i guardar-se un mateix sense taca del món.

2

Germans meus, no tingueu la fe del nostre Senyor Jesucrist, el Senyor de la glòria, amb parcialitats. Si doncs entra a la vostra sinagoga un home amb anell d'or amb roba esplèndida, i entra també un pobre amb roba bruta, i mireu el que porta la roba esplèndida i li digueu, tu seu aquí bé, i al pobre li digueu, tu estigues allà o seu aquí sota el meu escambell, i no vau fer distincions entre vosaltres mateixos i us vau convertir en jutges de raonaments malvats? Escolteu, germans meus estimats. No va triar Déu els pobres del món rics en fe i hereus del regne que va prometre als que l'estimen? Però vosaltres heu deshonrat el pobre. No són els rics els que us oprimeixen, i ells mateixos us arrosseguen cap als tribunals? No blasfemen ells mateixos el bon nom que ha estat invocat sobre vosaltres? Si però compliu la llei reial segons l'escriptura, estimaràs el teu proïsme com a tu mateix, bé feu; però si mostreu parcialitat, cometeu pecat, sent convençuts per la llei com a transgressors. Qui guardi tota la llei, però ensopegui en un punt, s'ha fet culpable de tot. El que va dir no cometràs adulteri, també va dir no assassinaràs; si, doncs, no comets adulteri però assassines, t'has convertit en transgressor de la llei. Així parleu i així feu, com els que han de ser jutjats per la llei de la llibertat; perquè el judici serà sense misericòrdia per al qui no ha fet misericòrdia; la misericòrdia triomfa sobre el judici. Quin és el benefici, germans meus, si algú diu tenir fe, però no tingui obres? No pot la fe salvar-lo? Si però un germà o una germana estan nus i els manca el menjar diari, i algú de

vosaltres els diu: Aneu en pau, escalfeu-vos i ompliu-vos, però no els doneu les necessitats del cos, quin és el benefici? Així també la fe, si no té obres, és morta en si mateixa. Però algú dirà: tu tens fe, i jo tinc obres; mostra'm la teva fe a partir de les teves obres, i jo et mostraré la meva fe a partir de les meves obres. Tu creus que Déu és un, fas bé; també els dimonis ho creuen i s'estremeixen. Però vols saber, oh home vano, que la fe sense les obres és morta? Abraham, el nostre pare, no va ser justificat per les obres en haver ofert el seu fill Isaac sobre l'altar? Veus que la fe cooperava amb les seves obres, i per les obres la fe va ser perfeccionada, i es va complir l'escriptura que diu: Abraham va creure en Déu, i li va ser comptat com a justícia, i va ser anomenat amic de Déu. Veieu, per tant, que l'home és justificat per les obres i no solament per la fe. Igualment, Rahab la prostituta no va ser justificada per obres, havent rebut els missatgers i havent-los enviat fora per un altre camí? Així com el cos sense esperit és mort, així també la fe sense obres és morta.

3

No us feu molts mestres, germans meus, sabent que rebrem un judici més gran; perquè tots ensopeguem en moltes coses. Si algú no ensopega en la paraula, aquest és un home perfecte, capaç de frenar també tot el cos. Mira, posem els frens dels cavalls a les boques perquè ens obeïsquin, i guiem tot el seu cos. Heus aquí, fins i tot els vaixells, tot i ser tan grans i impulsats per vents

durs, són dirigits per un timó molt petit cap a on desitja l'impuls del que governa. Així també la llengua és un membre petit i es vanta grandiosament. Mira quin petit foc encén quina gran matèria, i la llengua és foc, el món de la injustícia. Així la llengua es constitueix entre els nostres membres, la que taca tot el cos i encén la roda del naixement i és encesa per la gehenna. Tota natura de bèsties i d'ocells i de rèptils i de criatures marines és domada i ha estat domada per la natura humana, però la llengua cap home no pot domar; un mal incontrolable, plena de verí mortal. Amb ella beneïm Déu i Pare, i amb ella maleïm els homes que han estat fets segons la semblança de Déu; de la mateixa boca surt benedicció i maledicció. No cal, germans meus, que aquestes coses esdevinguin així. No pot ser que la font des de la mateixa obertura raja el dolç i l'amarg? No pot, germans meus, una figuera fer olives o una vinya fer figues? Així cap font no pot fer aigua salada i dolça. Qui és savi i coneixedor entre vosaltres? Que mostri les seves obres des de la bona conducta en mansitud de saviesa. Si però teniu zel amarg i ambició egoïsta en el vostre cor, no us vanteu ni mentiu contra la veritat. No és aquesta la saviesa que descendeix de dalt, sinó terrena, anímmica, demoníaca. Perquè on hi ha zel i ambició egoïsta, allà hi ha desordre i tota cosa dolenta. La saviesa que ve de dalt, però, és primer de tot pura, després pacífica, raonable, obedient, plena de misericòrdia i de fruits bons, imparcial i sincera. El fruit de la justícia, però, és sembrat en pau per als qui fan la pau.

4

D'on vénen les guerres i les batalles entre vosaltres? No d'aquí, dels vostres plaers que fan la guerra en els vostres membres? Desitgeu, i no teniu; assassineu i envegeu, i no podeu obtenir; lluiteu i feu la guerra, i no teniu, perquè no demaneu; demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, per tal que ho gasteu en els vostres plaers. Adúlters i adúlteres, no sabeu que l'amistat del món és enemistat de Déu? Qui per tant vulgui ser amic del món, es converteix en enemic de Déu. O penseu que l'escriptura diu en va: l'esperit que va habitar en nosaltres anhela amb enveja? Però dóna una gràcia més gran, per tant diu: Déu s'oposa als arrogants, però dóna gràcia als humils. Sotmeteu-vos, doncs, a Déu. Resistiu al diable, i fugirà de vosaltres; apropeu-vos a Déu, i s'aproparà a vosaltres. Netegeu les mans, pecadors, i purifiqueu els cors, vosaltres els de doble ànima. Patiu i planyeu i ploreu, que el vostre riure es converteixi en dol i la joia en abatiment. Humilieu-vos davant del Senyor, i ell us exaltarà. No parleu malament els uns dels altres, germans. El que parla contra un germà i jutja el seu germà parla contra la llei i jutja la llei; però si jutges la llei, no ets observador de la llei, sinó jutge. Un és el legislador i jutge, el que pot salvar i destruir, però tu qui ets per jutjar l'altre? Vinga ara els que diuen: avui i demà anirem a aquesta ciutat i hi farem un any i comerciarem i guanyarem; vosaltres que no sabeu el del demà; quina és doncs la vostra vida? Perquè sereu un vapor que apareix per poc temps, i després també desapareix; en lloc de dir vosaltres, si el

Senyor vol, viurem i farem això o allò. Ara però us vanteu de les vostres pretensions; tota jactància d'aquesta mena és malvada. Per tant, al qui sap fer el bé i no el fa, això li és pecat.

5

Veniu ara els rics, ploreu lamentant-vos sobre les vostres misèries que vénen; la vostra riquesa s'ha podrit i les vostres robes s'han tornat menjades per les arnes, el vostre or i la plata s'han rovellat, i el seu rovell serà en testimoni per a vosaltres i menjarà les vostres carns. Heu emmagatzemat com foc en els últims dies. Heus aquí: la recompensa dels treballadors que han collit les vostres terres, retinguda per vosaltres, crida, i els crits dels que han segat han entrat a les orelles del Senyor dels Exèrcits. Heu viscut en luxe sobre la terra i heu viscut en plaer, heu nodrit els vostres cors com en un dia de matança. Heu condemnat, heu assassinat el just, no s'oposa a vosaltres. Sigueu pacients, doncs, germans, fins a la vinguda del Senyor. Mira, el pagès espera el preciós fruit de la terra, sent pacient amb això fins que rebi pluja primerenca i tardana. Sigueu pacients també vosaltres, enfortiu els vostres cors, perquè la presència del Senyor s'ha apropat. No gemegueu els uns contra els altres, germans, perquè no sigueu jutjats; heus aquí que el jutge està davant de les portes. Preneu com a exemple, germans meus, de patiment i de paciència els profetes, els quals van parlar en el nom del Senyor. Heus aquí, nosaltres considerem beneïts els qui perseveren; vau escoltar de la paciència de Job, i vau veure el

final del Senyor, que el Senyor és compassiu i misericordiós. Però abans de tot, germans meus, no jureu ni pel cel ni per la terra ni per cap altre jurament; que el vostre sí sigui sí, i el vostre no sigui no, perquè no caigueu en la hipocresia. Pateix algú entre vosaltres? Que pregui. Està algú content? Que canti salms. Està dèbil algú entre vosaltres? Que cridi els ancians de l'assemblea, i que preguin sobre ell havent-lo ungit amb oli en el nom del Senyor; i la pregària de la fe salvarà el malalt, i el Senyor l'aixecarà; i encara que hagi comès pecats, li serà perdonat. Confesseu els uns als altres les transgressions i pregueu els uns pels altres, perquè sigueu guarits. Molt forta és la súplica del just quan actua. Elies era un home de naturalesa semblant a nosaltres, i amb pregària va pregar que no plogués, i no va ploure sobre la terra tres anys i sis mesos; i de nou va pregar, i el cel va donar pluja i la terra va fer brotar el seu fruit. Germans, si algú entre vosaltres es desvia de la veritat, i algú el fa tornar, que sàpiga que el que ha fet tornar un pecador del camí del seu error salvarà una ànima de la mort i cobrirà una multitud de pecats.

Carta de Pere

1

Simeó Pere, servent i apòstol de Jesús Crist, als que han obtingut una fe d'igual valor que nosaltres en la justícia del nostre Déu i salvador Jesús Crist; gràcia a vosaltres i pau sigui multiplicada en el coneixement de Déu i de Jesús el nostre Senyor. Com totes les coses del seu diví poder cap a vida i pietat ens han estat donades a través del coneixement del que ens ha cridat a través de glòria i virtut, a través de les quals les precioses i més grans promeses ens han estat donades, perquè a través d'aquestes us convertiu en partícips de la divina naturalesa havent escapat de la destrucció en desig en el món. I per això mateix havent portat tot zel subministreu en la vostra fe la virtut, i en la virtut el coneixement, i en el coneixement l'autocontrol, i en l'autocontrol la resistència, i en la resistència la pietat, i en la pietat l'amor fraternal, i en l'amor fraternal l'amor. Perquè aquestes coses, existint en vosaltres i abundants, no us fan inactius ni infructuosos pel coneixement del nostre Senyor Jesucrist; perquè aquell a qui no estan presents aquestes coses

és cec, miop, havent oblidat la purificació dels seus pecats d'abans. Per això més aviat, germans, sigueu diligents a fer ferma la vostra crida i elecció; perquè fent aquestes coses no ensopegueu mai. Així doncs, perquè richament serà subministrada a vosaltres l'entrada en el regne etern del nostre Senyor i salvador Jesús Crist. Per tant, no descuidaré recordar-vos sempre sobre aquestes coses, encara que sabeu i esteu establerts en la veritat present. Considero just, mentre estic en aquesta tenda, despertar-vos amb un recordatori, sabent que ràpida és la deposició de la meva tenda, tal com el nostre Senyor Jesucrist em va revelar. Seré diligent i també perquè cada vegada tingueu vosaltres després de la meva sortida fer la memòria d'aquestes coses. No, perquè no és seguint mites enginyosament inventats que us vam donar a conèixer el poder i la presència del nostre Senyor Jesucrist, sinó havent-nos convertit en testimonis oculars de la seva majestat. Perquè havent rebut de Déu pare honor i glòria quan una veu tal li va ser portada per la magnífica glòria, aquest és el meu fill l'estimat, en qui jo vaig estar ben complagut, i nosaltres vam escoltar aquesta veu portada des del cel, estant amb ell en la muntanya santa. I tenim més fermament la paraula profètica, a la qual feu bé prestant atenció com a un llum que brilla en un lloc fosc, fins que el dia clareja i l'estel del matí surti en els vostres cors, sabent això primer, que tota profecia de l'escriptura no és de pròpia interpretació. Perquè no per voluntat d'home va ser portada mai profecia, sinó que portats per l'Esperit Sant van parlar homes sants de Déu.

2

Van sorgir també falsos profetes en el poble, com també en vosaltres hi haurà falsos mestres, els quals introduiran secretament heretgies de destrucció, i negant el senyor que els va comprar, portant sobre ells mateixos ràpida destrucció; i molts seguiran les seves sensualitats, a través dels quals el camí de la veritat serà blasfemat; i en cobdícia amb paraules fabricades us explotaran, per als quals el judici des de fa temps no està inactiu, i la destrucció d'ells no dormitarà. Si perquè Déu no va perdonar els àngels que havien pecat, sinó que amb cadenes de foscor els va llançar al tàrtar i els va lliurar al judici sent guardats, i no va perdonar l'antic món, sinó que va guardar Noè, el vuitè, herald de justícia, havent portat un diluvi al món dels impius, i va condemnar a la destrucció les ciutats de Sodoma i Gomorra havent-les reduït a cendres, havent establert un exemple per als que han d'actuar impíament, i va rescatar el just Lot que era oprimit per la conducta en llicenciositat dels sense llei; perquè el just, habitant entre ells, dia rere dia torturava la seva ànima justa amb les obres sense llei; el Senyor sap rescatar els piadosos de la prova, però guardar els injustos sent castigats per al dia del judici, especialment els que caminen darrere la carn en desig de contaminació i menyspreen l'autoritat. Els atrevits, obstinats, no tremolen blasfemant opinions, on els àngels, sent més grans en força i poder, no porten judici blasfem contra ells davant del Senyor. Aquests però, com animals irracionals naturals nascuts per a captura i

destrucció, blasfemant en les coses que no saben, en la destrucció d'ells seran destruïts, rebent salari d'injustícia, considerant plaer el luxe de dia, taques i defectes, gaudint en els seus enganys, festejant junts amb vosaltres, tenint ulls plens d'adulteri i incessants de pecat, atraient ànimes inestables, tenint cor entrenat en cobdícia, fills de maledicció, havent abandonat el camí recte es van extraviar, havent seguit el camí de Balaam de Bosor, qui va estimar salari d'injustícia, però va tenir reprensió de la seva pròpia transgressió: una bèstia de càrrega muda havent parlat en veu d'home va impedir la bogeria del profeta. Aquests són fonts sense aigua, núvols impulsats per la tempesta, per als quals la foscor de les tenebres ha estat guardada per a l'eternitat. Perquè parlant paraules excessives de vanitat, atrapen en desitjos de la carn per sensualitat els que veritablement han escapat dels que viuen en error, prometent-los llibertat, ells mateixos sent esclaus de la corrupció; perquè per qui algú és derrotat, per aquest també és esclavitzat. Perquè si havent escapat de les contaminacions del món en el coneixement del Senyor i salvador Jesús Crist, però havent quedat enredats de nou en aquestes són derrotats, ha passat per a ells que les últimes coses són pitjors que les primeres. Perquè millor era per a ells no haver conegut el camí de la justícia que, havent-lo conegut, apartar-se del sant manament que els havia estat lliurat. Els ha passat el del veritable proverbi: el gos havent tornat al seu propi vòmit, i la truja havent-se rentat cap al revolcament de fang.

3

Aquesta ja, estimats, és la segona carta que us escric, en les quals desperto la vostra sincera ment en recordatori, per recordar les paraules prèviament dites pels sants profetes i el manament del Senyor i salvador dels vostres apòstols, sabent això primer, que vindran sobre els últims dels dies burladors, anant segons els seus propis desitjos i dient: on és la promesa de la seva presència? Perquè des de quan els pares van morir, totes les coses romanen així des del principi de la creació. Perquè els escapa l'atenció a ells això, volent-ho, que els cels eren des de fa molt de temps i la terra d'aigua i per aigua composada per la paraula de Déu, per les quals el món de llavors, havent estat inundat amb aigua, va perir; però els cels d'ara i la terra per la mateixa paraula estan emmagatzemats, guardats per al foc, per al dia del judici i destrucció dels homes impius. Una cosa, però, que aquesta no us escapi l'atenció, estimats: que un dia davant del Senyor és com mil anys, i mil anys són com un dia. No retarda el Senyor la promesa, com alguns consideren lentitud, sinó que és pacient cap a nosaltres, no volent que alguns pereixin, sinó que tots arribin al penediment. Vindrà i el dia del Senyor com un lladre en la nit, en la qual els cels passaran amb un soroll estrondós, i els elements sent cremats es dissoldran, i la terra i les obres en ella es cremaran. Ja que totes aquestes coses estan essent dissoltes, de quina mena cal que sigueu vosaltres en santes conductes i actes de pietat, esperant i apressant la vinguda del dia de Déu, a través del qual els cels

essent incendiats seran dissolts i els elements essent cremats es fonen, però esperem nous cels i terra nova segons la seva promesa, en els quals la justícia habita. Per tant, estimats, esperant aquestes coses sigueu diligents a ser trobats sense taques i sense culpa per ell en pau, i considereu la paciència del nostre Senyor salvació, tal com també el nostre estimat germà Pau us va escriure segons la saviesa donada a ell, com també en totes les cartes parlant en elles sobre aquestes coses, en les quals hi ha algunes coses difícils d'entendre, que els ignorants i inestables retorcen com també els altres escrits cap a la seva pròpia destrucció. Vosaltres doncs, estimats, sabent-ho d'antemà guardeu-vos, perquè no sigui que per l'error dels sense llei sent arrossegats caigueu de la vostra pròpia fermesa, sinó creixeu en gràcia i coneixement del nostre Senyor i salvador Jesucrist. A ell la glòria ara i fins al dia de l'eternitat; amén.

Carta de Joan

1

El que era des del començament, el que hem escoltat, el que hem vist amb els nostres ulls, el que hem contemplat i les nostres mans han tocat, sobre la paraula de la vida; i la vida es va manifestar, i hem vist i donem testimoni i us anunciem la vida eterna, la qual era amb el pare i es va manifestar a nosaltres; el que hem vist i hem escoltat, us anunciem, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres; i la nostra comunió és amb el pare i amb el seu fill Jesús Crist. I us escrivim aquestes coses perquè la nostra joia sigui completa. I aquest és el missatge que hem escoltat d'ell i us anunciem: que Déu és llum i en ell no hi ha cap foscor. Si diguem que tenim comunió amb ell i caminem en la foscor, mentim i no fem la veritat; però si caminem en la llum, com ell és en la llum, tenim comunió els uns amb els altres, i la sang de Jesús Crist, el seu fill, ens neteja de tot pecat. Si diem que no tenim pecat, ens enganyem a nosaltres mateixos i la veritat no és en nosaltres. Si confessem els nostres pecats, ell és fidel i just per perdonar-nos els pecats i

netejar-nos de tota injustícia. Si diem que no hem pecat, el fem mentider, i la seva paraula no és en nosaltres.

2

Fills meus petits, aquestes coses us escric perquè no pequeu; i si algú peca, tenim un advocat davant del pare, Jesús Crist just; i ell és expiació pels nostres pecats, no pels nostres solament, sinó també pels de tot el món. I en això sabem que l'hem conegut, si guardem els seus manaments. El que diu, l'he conegut, i no guarda els seus manaments, és un mentider, i en aquest la veritat no hi és; però qui guarda la seva paraula, veritablement en aquest l'amor de Déu ha estat perfeccionat. En això sabem que som en ell. El que diu romandre en ell deu caminar tal com aquell va caminar, i ell mateix així caminar. Germans, no us escric un manament nou, sinó un manament antic, que vau tenir des del començament; el manament antic és la paraula que vau escoltar des del començament. Altra vegada us escric un manament nou, el qual és veritable en ell i en vosaltres, perquè la foscor passa i la llum veritable ja brilla. El que diu ser en la llum, i odia el seu germà, és en la foscor fins ara. El que estima el seu germà roman en la llum, i no hi ha obstacle en ell; però el que odia el seu germà està en la foscor i camina en la foscor, i no sap on va, perquè la foscor va encegar els seus ulls. Us escric, fills petits, que els pecats us són perdonats a causa del seu nom. Escric a vosaltres, pares, perquè heu conegut el que és des del principi. Escric a vosaltres, joves, perquè heu vençut el maligne.

Us he escrit, nens, perquè heu conegut el Pare. Us he escrit, pares, perquè heu conegut el que és des del principi. Us vaig escriure, joves, que sou forts i la paraula de Déu roman en vosaltres i heu vençut el maligne. No estimeu el món ni les coses en el món. Si algú estima el món, no hi ha l'amor del pare en ell; perquè tot el que hi ha en el món, el desig de la carn i el desig dels ulls i l'arrogància de la vida, no és del pare, sinó que és del món. I el món passa i el seu desig, però el que fa la voluntat de Déu roman per sempre. Nens, és la darrera hora, i tal com vau escoltar que l'anticrist ve, i ara molts anticrists han esdevingut; per això sabem que és la darrera hora. De nosaltres van sortir, però no eren dels nostres; perquè si haguessin estat dels nostres, haurien romàs amb nosaltres, però això va passar perquè fos revelat que no tots són dels nostres. I vosaltres teniu la unció del Sant, i ho sabeu tot. No us vaig escriure perquè no sabeu la veritat, sinó perquè la sabeu, i perquè cap falsedat prové de la veritat. Qui és el mentider si no el que nega que Jesús és el Crist? Aquest és l'anticrist, el que nega el Pare i el Fill. Tot el que nega el Fill tampoc no té el Pare. Vosaltres, per tant, el que vau escoltar des del principi, que romangui en vosaltres. Si en vosaltres roman allò que des del principi vau escoltar, també vosaltres en el Fill i en el Pare romandreu. I aquesta és la promesa que ell mateix ens va prometre, la vida eterna. Aquestes coses us vaig escriure sobre els que us enganyen. I vosaltres, la unció que vau rebre d'ell, roman en vosaltres, i no teniu necessitat que algú us ensenyi, sinó que com la mateixa unció us ensenya sobre totes les coses, i és veritable i no és falsedat, i tal com us va ensenyar, romandreu en ell. I ara, fills

petits, romaneu en ell, perquè quan sigui revelat tinguem confiança i no siguem avergonyits davant seu en la seva vinguda. Si sabeu que és just, coneixeu que tot el que fa la justícia ha nascut d'ell.

3

Mireu quin tipus d'amor ens ha donat el pare perquè siguem anomenats fills de Déu. A causa d'això el món no us coneix, perquè no el va conèixer. Estimats, ara som fills de Déu, i encara no s'ha revelat què serem, però sabem que si es revela, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tot el que té aquesta esperança en ell es purifica a si mateix, com aquell és pur. Tot el que fa el pecat també fa la transgressió de la llei, i el pecat és la transgressió de la llei. I vosaltres sabeu que aquell es va manifestar perquè prengués els nostres pecats, i en ell no hi ha pecat. Tot el que roman en ell no peca, tot el que peca no l'ha vist ni l'ha conegut. Filletes, que ningú us enganyi; el que fa la justícia és just, tal com aquell és just; el que fa el pecat és del diable, perquè des del principi el diable peca. Per això es va manifestar el Fill de Déu, perquè destruís les obres del diable. Tot el nascut de Déu no comet pecat, perquè la seva llavor roman en ell, i no pot pecar, perquè ha nascut de Déu. En això són visibles els fills de Déu i els fills del diable. Tot el que no fa justícia no és de Déu, i el que no estima el seu germà. Que aquest és el missatge que vau escoltar des del principi, perquè ens estimem els uns als altres, no com Caín que era del maligne i va

matar el seu germà; i per causa de què el va matar? Perquè les seves obres eren dolentes, però les del seu germà eren justes. No us meravelleu, germans meus, si el món us odia. Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans. El que no estima el germà roman en la mort. Tot el que odia el seu germà és un assassí, i sabeu que cap assassí no té vida eterna que romangui en ell. En això hem conegut l'amor, que aquell va posar la seva ànima per nosaltres, i nosaltres devem posar les ànimes pels germans. Qui però té els béns del món i contempla el seu germà tenint necessitat i tanca el seu cor d'ell, com l'amor de Déu roman en ell? Fills meus, no estimem amb paraules ni amb la llengua, sinó amb obres i amb veritat. I amb això sabem que som de la veritat, i davant d'ell persuadirem els nostres cors, perquè si el nostre cor ens condemna, Déu és més gran que el nostre cor i ho sap tot. Estimats, si el nostre cor no ens condemna, tenim franquesa cap a Déu, i el que demanem rebem d'ell, perquè guardem els seus manaments i fem les coses agradables davant seu. I aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu fill Jesús Crist i que ens estimem els uns als altres, tal com ens va donar el manament. I el que guarda els seus manaments roman en ell i ell roman en ell. I amb això sabem que ell roman en nosaltres, per l'Esperit que ens va donar.

4

Estimats, no creieu tot esperit, sinó proveu els esperits si són de

Déu, perquè molts falsos profetes han sortit al món. En això coneixeu l'esperit de Déu: tot esperit que confessa que Jesús Crist ha vingut en carn, és de Déu; i tot esperit que no confessa que Jesús Crist ha vingut en carn, no és de Déu; i això és el de l'anticrist que heu sentit que ve, i ara ja és en el món. Vosaltres sou de Déu, fills petits, i els heu vençut, perquè el que és en vosaltres és més gran que el que és en el món. Ells mateixos són del món, per això parlen del món i el món els escolta. Nosaltres som de Déu; el que coneix Déu ens escolta. Qui no és de Déu no ens escolta. D'això coneixem l'esperit de la veritat i l'esperit de l'error. Estimats, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor és de Déu, i tot el que estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El que no ama no va conèixer Déu, perquè Déu és amor. En això es va revelar l'amor de Déu en nosaltres, perquè Déu ha enviat el seu fill unigènit al món perquè visquem a través d'ell. En això consisteix l'amor, no en què nosaltres hem estimat Déu, sinó en què ell ens estimà i envià el seu fill com a expiació pels nostres pecats. Estimats, si Déu ens va estimar així, també nosaltres devem estimar-nos els uns als altres. Ningú no ha vist mai Déu; si ens estimem els uns als altres, Déu roman en nosaltres i el seu amor és perfeccionat en nosaltres. En això sabem que romanem en ell i ell en nosaltres, perquè ens ha donat del seu Esperit. I nosaltres hem contemplat i testimoniem que el Pare ha enviat el Fill com a salvador del món. Qui confessi que Jesús és el Fill de Déu, Déu roman en ell i ell en Déu. I nosaltres hem conegut i hem cregut l'amor que té Déu en nosaltres. Déu és amor, i el que roman en l'amor roman en Déu i Déu en ell. En això ha estat perfeccionat l'amor amb nosaltres, perquè tinguem franquesa

en el dia del judici, perquè com aquell és, també nosaltres som en aquest món. La por no és en l'amor, sinó que l'amor perfecte llança fora la por, perquè la por comporta càstig, i el qui tem no ha estat perfeccionat en l'amor. Nosaltres l'estimem, perquè ell ens va estimar primer. Si algú diu que estima Déu, i odia el seu germà, és un mentider, perquè el que no estima el germà que ha vist, com pot estimar Déu que no ha vist? I tenim aquest manament de part seva: que qui estima Déu estimi també el seu germà.

5

Tot el qui creu que Jesús és el Crist, ha nascut de Déu, i tot el qui estima el qui ha engendrat estima també el qui ha nascut d'ell. En això sabem que estimem els fills de Déu, quan estimem Déu i guardem els seus manaments. Aquesta doncs és l'amor de Déu, que guardem els seus manaments; i els seus manaments no són pesants, perquè tot el que ha nascut de Déu venç el món; i aquesta és la victòria que ha vençut el món, la nostra fe. Qui és el que conquesta el món si no el que creu que Jesús és el fill de Déu? Aquest és el que ha vingut a través d'aigua i sang, Jesús Crist, no en l'aigua solament, sinó en l'aigua i la sang, i l'Esperit és el que dóna testimoni, perquè l'Esperit és la veritat. Que tres són els que donen testimoni en el cel, el Pare, la Paraula i l'Esperit Sant, i aquests tres un són; i tres són els que donen testimoni en la terra, l'Esperit i l'aigua i la sang, i els tres cap a l'un són. Si rebem el testimoni dels homes, el testimoni de Déu és

més gran, perquè aquest és el testimoni de Déu que ha testificat sobre el seu fill. El qui creu en el Fill de Déu té el testimoni en ell mateix; el qui no creu en Déu l'ha fet mentider, perquè no ha cregut en el testimoni que Déu ha donat sobre el seu Fill. I aquest és el testimoni: que Déu ens va donar vida eterna, i aquesta vida és en el seu Fill. El que té el Fill té la vida, el que no té el Fill de Déu no té la vida. Aquestes coses us les vaig escriure a vosaltres, els qui creieu en el nom del Fill de Déu, perquè sapigueu que teniu vida eterna i perquè creieu en el nom del Fill de Déu. I aquesta és la franquesa que tenim davant d'ell: que si demanem alguna cosa segons la seva voluntat, ens escolta. I si sabem que ens escolta en tot el que demanem, sabem que tenim les peticions que li hem demanat. Si algú veu el seu germà pecant un pecat no cap a la mort, demanarà, i li donarà vida, als que pequen no cap a la mort. Hi ha pecat cap a la mort; no parlo sobre aquell perquè preguntis. Tota injustícia és pecat, i hi ha pecat que no porta a la mort. Sabem que tot el nascut de Déu no peca, però el nascut de Déu es guarda a si mateix, i el malvat no el toca. Sabem que som de Déu, i el món sencer jeu en el malvat. Sabem que el Fill de Déu ha vingut i ens ha donat enteniment perquè coneguem el veritable; i estem en el veritable, en el seu Fill Jesús Crist. Aquest és el veritable Déu i vida eterna. Nens petits, guardeu-vos dels ídols, amén.

Didakhé

1

Hi ha dos camins, un de la vida i un de la mort, i la diferència és gran entre els dos camins. La vida és certament aquesta: primer estimaràs el Déu que t'ha fet, segon el teu veí com a tu mateix, i totes les coses que vulguis que no t'esdevinguin a tu, tu tampoc les facis a un altre. D'aquestes paraules l'ensenyament és aquest: beneïu els que us maleeixen i pregueu pels vostres enemics, dejuneu pels que us persegueixen; quina gràcia hi ha, doncs, si estimeu els que us estimen? No fan les nacions també el mateix? Però vosaltres estimeu els que us odien, i no tindreu cap enemic. Abstén-te dels desitjos carnals i corporals, si algú et dóna un cop a la galta dreta, gira-li també l'altra, i seràs perfecte, si algú t'obliga a anar una milla, vés-hi amb ell dues, si algú et pren el vestit, dóna-li també la túnica, si algú et pren el teu, no ho reclamis, ni tampoc pots. A tot el que et demana dóna i no ho reclames· perquè el pare vol que es doni a tots dels seus propis regals. Benaurat el que dóna segons el manament; perquè és innocent. Ai del qui rep sense necessitat, no serà innocent; però

el que no tenint necessitat rep, donarà comptes de per què va rebre i per a què; i havent estat posat en confinament serà examinat sobre el que va fer, i no sortirà d'allà fins que pagui el darrer quadrant. Però també sobre això s'ha dit: Que suoi la teva almoina a les teves mans, fins que sàpigues a qui donar.

2

Segon manament de l'ensenyament: no assassinaràs, no adulteraràs, no corrompràs nens, no fornicaràs, no robaràs, no practicaràs màgia, no practicaràs bruixeria, no assassinaràs un nen en destrucció, ni mataràs el nascut, no desitjaràs les coses del veí. No juraràs en fals, no portaràs fals testimoni, no parlaràs malament, no guardaràs rancor. No seràs de doble pensament ni de doble llengua, perquè la doble llengua és una trampa de mort. La teva paraula no serà falsa ni buida, sinó plena d'acció. No seràs cobdiciós ni rapinyaire ni hipòcrita ni maliciós ni arrogant. No prendràs consell malvat contra el teu veí. No odiràs cap home, sinó que a uns els reprovaràs, per uns altres pregaries, i a uns altres els estimaràs més que la teva ànima.

3

Fill meu, fuig de tot mal i de tot allò semblant a ell. No et facis iracund, perquè la ira condueix cap a l'assassinat, ni gelós ni contenciós ni apassionat, perquè de tots aquests s'engendren

assassinats. Fill meu, no et facis desitjós, perquè el desig guia cap a la fornicació, ni siguis de boca bruta ni d'ulls alçats, perquè de tots aquests neixen els adulteris. Fill meu, no et facis augur, ja que condueix a la idolatria, ni encanteri ni matemàtic ni purificador, ni vulguis veure'ls, perquè de tots aquests neix la idolatria. Fill meu, no et facis mentider, ja que la mentida condueix al robatori, ni siguis amant dels diners ni vanagloriós, perquè de tots aquests neixen els robatoris. Fill meu, no et facis murmurador, ja que condueix a la blasfèmia, ni obstinant ni malpensat, perquè d'tots aquests neixen blasfèmies. Sigues però humil, ja que els humils heretaran la terra. Sigues pacient i misericordiós i innocent i pacífic i bo, i tremola sempre per les paraules que has escoltat. No t'exaltaràs a tu mateix ni donaràs a la teva ànima audàcia. No s'unirà la teva ànima amb els alts, sinó que et comportaràs amb els justos i els humils. Les accions que et succeeixen les rebràs com a coses bones, sabent que sense Déu res esdevé.

4

Fill meu, recordaràs nit i dia del que et parla la paraula de Déu, i l'honoraràs com a senyor, perquè on es parla la senyoria, allà hi ha el Senyor. Busca cada dia els rostres dels sants, perquè puguis descansar en les seves paraules. No desitjaràs el cisma, sinó que faràs la pau entre els que lluiten, jutjaràs justament, no faràs acepció de persones per reprendre les transgressions. No dubtaràs sobre si serà o no. No estiguis estirant les mans per

prendre, però retirant-les per donar. Si tens a través de les teves mans, donaràs redempció dels teus pecats. No dubtaràs a donar ni murmuràs en donar, perquè coneixeràs qui és el bon retribuïdor del salari. No et giraràs enrere del necessitat, compartiràs però totes les coses amb el teu germà i no diràs que són privades, perquè si sou socis en l'immortal, quant més en les coses mortals? No alçaràs la mà contra el teu fill o contra la teva filla, sinó que des de la joventut ensenyaràs la por de Déu. No comandaràs al teu servent o serventa, els que esperen en el mateix déu, en la teva amargor, no sigui que no tinguin por del déu que està sobre tots dos; perquè no ve segons la cara a cridar, sinó sobre aquells que l'esperit ha preparat. Vosaltres, però, els esclaus, us sotmetreu als vostres senyors com al tipus de Déu, amb vergonya i por. Odiaràs tota hipocresía i tot allò que no sigui plaent al Senyor. No abandonaràs els manaments del Senyor, sinó que guardaràs allò que has rebut, sense afegir-hi ni treure'n res. En l'assemblea confessaràs les teves transgressions, i no t'aproparàs a la teva pregària amb consciència malvada; aquest és el camí de la vida.

5

El camí de la mort és aquest: primer de tot, és malvat i ple de maledicció: assassinats, adulteris, desitjos, fornicacions, robatoris, idolatries, bruixeries, encanteris, rapines, falsos testimonis, hipocresies, duplicitat, engany, arrogància, maldat, obstinació, cobdícia, obscenitat, gelosia, temeritat, altivesa,

jactància. Perseguidors de coses bones, odiant la veritat, amant la falsedat, no coneixent la recompensa de la justícia, no aferrant-se al bo ni al judici just, vetllant no cap al bo, sinó cap al dolent; dels quals lluny la mansitud i la paciència, amant coses vanes, perseguint recompensa, no tenint pietat del pobre, no patint per l'oprimit, no coneixent el que els va fer, assassins de nens, no coneixent el que els va fer, assassins de nens, corruptors de la creació de Déu, apartant-se del necessitat, oprimint l'afligit, advocats dels rics, jutges sense llei dels pobres, totalment pecadors; sigueu alliberats, fills, de totes aquestes coses.

6

Mira que ningú no t'aparti d'aquest camí de l'ensenyament, ja que t'ensenya sense Déu. Si certament pots portar sencer el jou del Senyor, seràs perfecte; però si no pots, fes allò que puguis. Sobre el menjar, porta el que puguis, però del sacrifici d'ídol tingues molta cura, perquè és servei de déus morts.

7

Pel que fa al baptisme, batejeu així: havent dit abans totes aquestes coses, batejeu en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant amb aigua viva. Si però no tens aigua viva, bateja en una altra aigua; si no pots en freda, en calenta. Si però no tens

ambdós, aboca tres vegades aigua al cap en nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. I abans del baptisme que dejuni d'antuvi el que baptitza i el que és batejat i si alguns altres en són capaços; però mana dejunar el que és batejat un o dos dies abans.

8

Els vostres dejunis no siguin amb els hipòcrits. Perquè ells dejunen el segon dels dissabtes i el cinquè; però vosaltres dejuneu el quart i la preparació. Ni pregueu com els hipòcrites, sinó com va manar el senyor en el seu evangeli, així pregueu: Pare nostre que estàs al cel, sigui santificat el teu nom, vingui el teu regne, sigui feta la teva voluntat com al cel i a la terra; dóna'ns avui el nostre pa diari, com també nosaltres perdonem als nostres deutors, i no ens portis a temptació, sinó allibera'ns del malvat; perquè teu és el poder i la glòria pels segles. Tres vegades al dia pregueu així.

9

Sobre l'acció de gràcies, així doneu gràcies: primer sobre la copa: Et donem gràcies, pare nostre, per la santa vinya de David el teu servent: a tu la glòria pels segles. I sobre el trencament: Et donem gràcies, pare nostre, per la vida i el coneixement que ens vas fer conèixer a través de Jesús, el teu fill. A tu la glòria pels

segles dels segles. Tal com aquest fragment era escampat sobre les muntanyes i reunit es va fer un, així sigui reunida la teva assemblea des dels confins de la terra cap al teu regne. Perquè teva és la glòria i el poder a través de Jesús pels segles. Ningú mengi ni begui de la vostra acció de gràcies, sinó els batejats en nom del Senyor, doncs concernent a això ha dit el Senyor: No doneu el sant als gossos.

10

I després de ser omplerts així doneu gràcies: Et donem gràcies, pare sant, pel teu sant nom, el qual ha habitat en els nostres cors, i pel coneixement i fe i immortalitat a nosaltres a través de Jesús el teu fill: a tu la glòria pels segles. Tu, senyor totpoderós, vas crear totes les coses a causa del teu nom, aliment i beguda vas donar als homes per a gaudi, perquè et donin gràcies, però a nosaltres ens vas concedir aliment espiritual i beguda i vida eterna a través del teu fill. Abans de tot et donem gràcies, perquè ets poderós, a tu la glòria pels segles. Recorda't, Senyor, de la teva assemblea, de lliurar-la en el teu amor, i reuneix-la des dels quatre vents, la santificada, cap al teu regne que li has preparat, perquè teva és la força i la glòria pels segles dels segles. Que vingui la gràcia i que passi aquest món. Hosanna al Déu de David. Si algú és sant, que vingui; si algú no ho és, que es penedeixi; maran atha; amén. Als profetes, però, permeteu donar gràcies tant com vulguin.

11

Qui per tant vindria i us ensenyaria totes aquestes coses dites anteriorment, rebeu-lo; però si ell mateix, el que ensenya, havent-se girat ensenya un altre ensenyament per destruir, no l'escolteu; però per afegir justícia i coneixement del Senyor, rebeu-lo com a Senyor. Sobre els apòstols i profetes, segons el decret de l'evangeli, així feu. Tot apòstol que vingui cap a vosaltres que sigui rebut com un senyor; però no romandrà si no un dia; i si hi ha necessitat, també l'altre; però si roman tres dies, és un fals profeta. Però l'apòstol que vingui, que no prengui res si no és pa, fins que s'allotgi; però si demana plata, és un fals profeta. I no posareu a prova ni jutjareu cap profeta que parli en esperit, perquè tot pecat serà perdonat, però aquest pecat no serà perdonat. No tot el que parla en esperit és profeta, sinó si té les maneres del Senyor. Per tant, per les maneres serà conegut el fals profeta i el profeta. I tot profeta que defineix una taula en esperit no en menjarà, però si no, és un fals profeta. Tot profeta que ensenya la veritat, però, si no fa allò que ensenya, és un fals profeta. Tot profeta aprovat, veritable, que actua en el misteri mundà de l'assemblea, però que no ensenya a fer allò que ell mateix fa, no serà jutjat per vosaltres, perquè té el judici amb Déu; ja que així van fer també els antics profetes. Qui però diria en esperit: Dóna'm peces de plata o algunes altres coses, no l'escoltareu; però si digués de donar per a altres necessitats, ningú el jutgi.

12

Tot el que ve en nom del Senyor sigui rebut, però després d'haver-lo examinat el coneixereu, perquè tindreu comprensió de la dreta i de l'esquerra. Si el que ve està de pas, ajudeu-lo tant com pugueu, però no es quedarà amb vosaltres més de dos o tres dies, si hi ha necessitat. Si però vol seure entre vosaltres, sent artesà, que treballi i mengi. Si però no té ofici, segons el vostre enteniment penseu com no viurà ociós entre vosaltres un cristià. Si però no vol fer-ho així, és un estafador, aneu amb compte amb els d'aquesta mena.

13

Tot profeta veritable que vulgui establir-se entre vosaltres és digne del seu aliment. Igualment, un mestre vertader és digne del seu nodriment, ell mateix, just com el treballador. Tota primícia, doncs, de productes de la premsa de vi i de l'era de batre, de bous i d'ovelles, havent-la pres, la donaràs als profetes, perquè ells mateixos són els vostres sacerdots principals. Si però no teniu profeta, doneu als pobres. Si fas gra, havent pres la primícia, dóna-la segons el manament. Igualment, havent obert una gerra de vi o d'oli, havent pres les primícies dóna-les als profetes; i de plata i de roba i de tota possessió, havent pres les primícies, com et sembli, dóna-les segons el manament.

14

Segons el dia del Senyor, havent-vos reunit, trenqueu el pa i doneu gràcies, havent confessat primer les vostres transgressions, perquè el vostre sacrifici sigui pur. Tot aquell que tingui dubte amb el seu company, que no vingui amb vosaltres fins que es reconciliïn, perquè el vostre sacrifici no sigui profanat. Aquesta perquè és la parlada pel Senyor: En tot lloc i temps oferir-me un sacrifici pur. Perquè sóc un gran rei, diu el Senyor, i el meu nom és meravellós entre les nacions.

15

Designeu, doncs, per a vosaltres mateixos supervisors i servidors dignes del Senyor, homes mansos i no amants dels diners i veritables i aprovats, perquè ells també us ministren el ministeri dels profetes i mestres. No els menyspreueu, doncs, perquè ells mateixos són els vostres honorats juntament amb els profetes i els mestres. Reproveu-vos, però, els uns als altres, no amb ira, sinó amb pau, com teniu en l'evangeli, i que ningú parli a qui peca contra l'altre, ni l'escolti d'entre vosaltres, fins que es penedeixi. Les vostres pregàries i les almoines i totes les accions, feu-les així com teniu en la bona nova del nostre senyor.

16

Estigueu vigilants per la vostra vida, que els vostres llums no s'apaguin, i que els vostres lloms no s'afluixin, sinó sigueu preparats, perquè no sabeu l'hora en què ve el nostre senyor. Freqüentment, però, us reunireu cercant les coses que pertanyen a les vostres ànimes, ja que no us beneficiarà tot el temps de la vostra fe si no sou perfeccionats en el darrer temps. Perquè en els darrers dies es multiplicaran els falsos profetes i els corruptors, i les ovelles es tornaran llops, i l'amor es tornarà odi. Creixent doncs la sense llei, s'odiaran els uns als altres i es perseguiran i es lliuraran, i llavors apareixerà l'enganyador del món com a fill de Déu, i farà signes i prodigis, i la terra serà lliurada a les seves mans, i farà coses il·lícites que mai no han esdevingut des de l'origen dels temps. Aleshores la creació dels homes vindrà al foc de la prova, i molts seran escandalitzats i pereixeran, però els que hagin resistit en la seva fe seran salvats pel seu dipòsit. I aleshores apareixeran els signes de la veritat: primer, el signe de l'estendre's en el cel; després, el signe de la veu d'una trompeta; i el tercer, la resurrecció dels morts. No de tots, però com va ser dit: Vindrà el Senyor i tots els sants amb ell. Aleshores el món veurà el Senyor venint sobre els núvols del cel.

Gènesi

1

Al començament, Déu va fer el cel i la terra. La terra era invisible i sense forma, i la foscor era sobre l'abisme, i l'esperit de Déu planava sobre l'aigua. I Déu va dir: Que es faci la llum, i es va fer la llum. I Déu va veure la llum, que era bona, i Déu va separar entre la llum i la foscor. I Déu va anomenar la llum dia, i la foscor la va anomenar nit. I va ser vespre, i va ser matí, dia un. I Déu va dir: Que hi hagi un firmament enmig de l'aigua, i que separi les aigües de les aigües, i així va ser. I Déu va fer el firmament, i Déu va separar entre l'aigua que era sota el firmament i l'aigua que era sobre el firmament. I Déu va anomenar el firmament cel, i Déu va veure que era bo, i va caure el vespre, i va arribar el matí, dia segon. I Déu va dir: que s'ajunti l'aigua que hi ha sota el cel en una sola congregació, i que aparegui la terra seca. I així va ser, i l'aigua que hi ha sota el cel es va reunir en les seves congregacions, i va aparèixer la terra seca. I Déu va anomenar la terra seca, terra, i les masses d'aigües les va anomenar mars, i Déu va veure que era bo. I va

dir Déu: Que broti la terra herba d'herba, sembrant llavor segons el seu gènere i segons la seva semblança, i arbre fructífer produint fruit, del qual la seva llavor estigui en ell segons el seu gènere sobre la terra. I va succeir així. I la terra va produir herba que escampa llavor segons la seva espècie i segons la seva semblança, i arbre fructífer que fa fruit, del qual la llavor està en ell segons la seva espècie sobre la terra, i Déu va veure que era bo. I va esdevenir-se vespre, i va esdevenir-se matí, dia tercer. I Déu va dir: Que es facin llums en el firmament del cel per il·luminar la terra, per separar el dia de la nit, i que serveixin com a signes, per marcar les estacions, els dies i els anys. I que siguin llums en el firmament del cel, de manera que donin llum sobre la terra, i va passar així. I Déu va fer els dos grans llums: el llum gran per regir el dia, i el llum menor per regir la nit, i els estels. I Déu els va col·locar en el firmament del cel, perquè brillessin sobre la terra, i governessin el dia i la nit, i separessin entre mig de la llum i entre mig de la foscor; i Déu va veure que era bo. I va esdevenir-se vespre i va esdevenir-se matí, el quart dia. I Déu va dir: Que les aigües produeixin éssers vius que s'arrosseguen, i ocells que volin sobre la terra sota el firmament del cel, i així va ser. I Déu va fer les grans criatures marines, i tota ànima d'animals reptants que les aigües van treure segons les seves espècies, i tot ocell alat segons la seva espècie, i Déu va veure que eren bones. I Déu els va beneir dient: Creixeu i multipliqueu-vos, ompliu les aigües dels mars, i que els ocells es multipliquin sobre la terra. I va ser vespre i va ser matí, dia cinquè. I Déu va dir: Que la terra porti endavant ànima vivent segons la seva raça: animals de quatre potes, coses

reptants i bèsties de la terra segons la seva raça, i va passar així. I Déu va fer les bèsties de la terra segons la seva espècie, i els ramats segons la seva espècie, i tots els rèptils de la terra segons la seva espècie, i Déu va veure que era bo. I Déu va dir: Fem l'home segons la nostra imatge i segons la nostra semblança, i que dominin els peixos del mar, i els ocells del cel, i el bestiar, i tota la terra, i tots els rèptils que s'arrosseguen sobre la terra. I Déu va fer l'home, segons la imatge de Déu el va fer, mascle i femella els va fer. I Déu els va beneir, dient: Creixeu i multipliqueu-vos, i ompliu la terra, i domineu-la, i governeu els peixos de la mar, i els ocells del cel, i tots els ramats, i tota la terra, i tots els rèptils que s'arrosseguen sobre la terra. I Déu va dir: Mireu, us he donat tota herba portadora de llavor que sembra llavor, que és sobre tota la terra; i tot arbre que té en si mateix fruit de llavor portadora de llavor, us serà per menjar, i a totes les bèsties de la terra, i a tots els ocells del cel, i a tota cosa reptant que s'arrossega sobre la terra, que té en si mateixa ànima de vida, i tota herba verda per menjar; i va passar així. I Déu va veure totes les coses que havia fet, i heus aquí que eren molt bones, i va esdevenir vespre, i va esdevenir matí, el sisè dia.

2

I es van completar el cel i la terra, i tot el seu món. I Déu completà en el dia sisè les seves obres que havia fet, i descansà el dia setè de totes les seves obres que havia fet. I Déu beneí el

dia setè i el consagrà, perquè en aquest descansà de totes les seves obres que Déu havia començat a fer. Aquest és el llibre de la generació del cel i la terra, quan va esdevenir-se, el dia que el Senyor Déu va fer el cel i la terra, i tot verd del camp abans d'esdevenir-se sobre la terra, i tota herba del camp abans de brotar; perquè Déu no va ploure sobre la terra, i no hi havia home per treballar-la. Una font però pujava de la terra i regava tota la superfície de la terra. I Déu va formar l'home de la pols de la terra, i va bufar a la seva cara l'alè de vida, i l'home es va convertir en ànima vivent. I Déu va plantar un paradís a l'Edèm, a l'est, i hi va col·locar l'home que havia format. I Déu va fer créixer encara de la terra tot arbre bell a la vista i bo per menjar, i l'arbre de la vida enmig del paradís, i l'arbre del coneixement del bo i del malvat. Un riu surt d'Eden per regar el paradís, i des d'allà es divideix en quatre braços. El nom del primer és Pishon, aquest és el que envolta tota la terra de Havilah, allà on hi ha l'or. L'or d'aquella terra és bo, i allà hi ha el carboncle i la pedra verda. I el nom del segon riu, Gihon, aquest és el que encercla tota la terra d'Etiòpia. I el tercer riu, el Tigris, aquest que va davant enfront dels Assiris, i el quart riu, l'Eufrates. I el Senyor Déu va prendre l'home que havia format, i el va col·locar al paradís de la delícia, perquè el treballés i el guardés. I el Senyor Déu va manar a Adam, dient: De tot arbre del paradís menjaràs. Però de l'arbre del conèixer el bo i el malvat, no en menjareu, perquè el dia que en mengeu, certament morireu. I va dir el Senyor Déu: No és bo que l'home estigui sol, fem-li un ajudant semblant a ell. I Déu va formar encara de la terra totes les bèsties del camp i tots els ocells del cel, i les va portar cap a

Adam per veure què les cridaria, i tot el que Adam va cridar ànima vivent, aquest era el seu nom. I Adàm va donar noms a tot el bestiar, i a tots els ocells del cel, i a totes les bèsties del camp, però per a Adàm no es va trobar un ajudant semblant a ell. I Déu va fer caure un èxtasi sobre Adam, i va dormir, i va prendre una de les seves costelles, i va omplir de carn el seu lloc. I Déu va construir el costat que va prendre d'Adam en dona, i la va portar cap a Adam. I Adam va dir: Això ara és os dels meus ossos i carn de la meva carn; aquesta serà anomenada dona, perquè de l'home seu va ser presa. Per causa d'això, l'home deixarà el seu pare i la seva mare, i s'unirà a la seva dona, i els dos seran una sola carn. I els dos eren nus, Adam i la seva dona, i no se n'avergonyien.

3

Però la serpent era la més astuta de totes les bèsties de sobre la terra que va fer el Senyor Déu, i la serpent va dir a la dona: Per què ha dit Déu que no menjareu de cap arbre del paradís? I la dona va dir a la serp: Del fruit de l'arbre del paradís menjarem; però del fruit de l'arbre que està al mig del paradís, Déu va dir, no en menjareu, ni el tocareu, perquè no moriu. I la serp va dir a la dona: no morireu de mort; perquè Déu sabia que el dia que en mengéssiu, se us obririen els ulls, i seríeu com déus, coneixent el bo i el malvat. I la dona va veure que l'arbre era bo per a menjar, i que era agradable als ulls de veure, i que era bonic de comprendre, i havent pres del fruit d'ell, va menjar, i va donar

també a l'home d'ella amb ella, i van menjar. I se'ls van obrir els ulls als dos, i van saber que estaven nus, i van cosir fulles de figuera, i es van fer tapa-rabos. I van escoltar la veu del Senyor Déu caminant en el paradís al vespre, i es van amagar Adam i la seva dona de la cara del Senyor Déu enmig de l'arbre del paradís. I el Senyor Déu va cridar Adam, i li va dir: Adam, on ets? I li va dir: Vaig sentir la teva veu caminant pel paradís, i vaig tenir por perquè estic nu, i em vaig amagar. I Déu li va dir: Qui t'ha dit que estàs nu? Has menjat de l'arbre del qual et vaig manar que no menguessis? I va dir l'Adam: La dona que vas donar amb mi, aquesta em va donar de l'arbre, i vaig menjar. I va dir el Senyor Déu a la dona: què és això que has fet? I la dona va dir: La serpent em va enganyar, i vaig menjar. I el Senyor Déu va dir a la serp: Perquè has fet això, maleïda siguis tu entre tots els ramats i entre totes les bèsties de la terra; sobre el teu pit i el teu ventre et mouràs, i menjaràs terra tots els dies de la teva vida. I jo posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teva llavor i la llavor d'ella; ell et guardarà el cap, i tu li guardaràs el taló. I a la dona va dir: Multiplicaré els teus dolors i el teu gemec; amb dolors portaràs fills, i cap al teu home serà la teva tornada, i ell et dominarà. I a Adam va dir: Perquè has escoltat la veu de la teva dona i has menjat de l'arbre del qual et vaig manar que només d'aquest no menguessis, d'ell has menjat, maleïda sigui la terra per les teves obres, amb dolors la menjaràs tots els dies de la teva vida. Espines i cards brotaran per a tu, i menjaràs l'herba del camp. Amb la suor del teu rostre menjaràs el teu pa, fins que tornis a la terra de la qual vas ser pres, perquè ets terra, i a la terra tornaràs. I Adam va cridar la

seva dona Vida, perquè ella és mare de tots els vivents. I el Senyor Déu va fer a Adam i a la seva dona túniques de pell, i els va vestir. I Déu va dir: Mira, Adam ha esdevingut com un de nosaltres, coneixent el bé i el mal, i ara, que no estengui mai la seva mà i prengui de l'arbre de la vida i en mengi, i visqui per sempre. I el Senyor Déu el va enviar fora del paradís de la delícia, a treballar la terra de la qual va ser pres. I va expulsar Adam, i el va establir davant del paradís de la delícia, i va col·locar els querubins i l'espasa ardent que girava, per guardar el camí de l'arbre de la vida.

4

Adam va conèixer Eva, la seva dona, i havent concebut va parir Caín, i va dir: He adquirit un home a través de Déu. I va tornar a parir el seu germà Abel, i Abel va esdevenir pastor d'ovelles, però Caín treballava la terra. I succeí després de dies que Caín va portar dels fruits de la terra un sacrifici al Senyor. I Abel va portar també ell dels primogènits de les seves ovelles, i dels seus greixos. I Déu va mirar sobre Abel, i sobre els seus dons. Però sobre Caín i sobre els seus sacrificis no va parar atenció, i Caín va ser molt afligit, i el seu rostre va caure. I el Senyor Déu va dir a Caín: per a què t'has tornat molt afligit, i per a què ha caigut la teva cara? No si oferiu correctament, però no dividiu correctament, heu pecat? Estigues tranquil·la; cap a tu el seu gir, i tu governaràs sobre ell. I Caín va dir a Abel, el seu germà: Anem a la plana. I va succeir que, quan eren a la plana, Caín es

va aixecar contra Abel, el seu germà, i el va matar. I va dir el Senyor Déu a Caim: on és Abel, el teu germà? I va dir: No ho sé. No sóc jo el guardià del meu germà? I el Senyor va dir: Què has fet? La veu de la sang del teu germà crida cap a mi des de la terra. I ara maleït tu des de la terra, que va obrir la seva boca per rebre la sang del teu germà de la teva mà. Quan treballis la terra, no afegirà la seva força per donar-te'n; gemegant i tremolant seràs sobre la terra. I va dir Caín al Senyor Déu: La meva culpa és més gran que no pas ser-me perdonada. Si tu em llances avui de la faç de la terra i de la teva faç m'amagaré, i seré gemegant i tremolant sobre la terra, i serà que tot el que em trobi em matarà. I el Senyor Déu li va dir: No serà així; qualsevol que mati Caín, set vegades serà venjat. I el Senyor Déu va posar un senyal a Caín perquè no el matés qualsevol que el trobés. Va sortir Caín de la presència de Déu, i va habitar a la terra de Naid, enfront d'Edèn. I Caín va conèixer la seva dona i, havent concebut, va donar a llum Enoc. I estava construint una ciutat; i va anomenar la ciutat amb el nom del seu fill, Enoc. Va succeir però que a Enoc li va néixer Gaidad, i Gaidad va engendrar Maleleel, i Maleleel va engendrar Matusalà, i Matusalà va engendrar Làmec. I Lamec va prendre per a si mateix dues dones: el nom de la primera era Ada, i el nom de la segona era Sel·la. I Ada va parir Jobel; aquest va ser el pare dels ramaders que vivien en tendes. I el nom del seu germà era Jubal; aquest va ser qui va inventar el salteri i la lira. Zillah també ella mateixa va parir Tubal; i era martellador, ferrer de bronze i ferro. I la germana de Tubal era Noema. Va dir Lamec a les seves pròpies dones, Ada i Sel·la: Escolteu la meva veu, dones de Lamec, pareu

orella a les meves paraules, perquè he matat un home per una ferida a mi, i un jove per una contusió a mi. Que set vegades ha estat venjat de Caín, però de Làmec, setanta vegades set. Adam va conèixer Eva, la seva dona, i havent concebut va parir un fill, i va nomenar-lo Seth, dient: Déu m'ha aixecat una altra llavor en lloc d'Abel, a qui va matar Caín. I a Set li va néixer un fill, i el va anomenar Enos; aquest va esperar invocar el nom del Senyor Déu.

5

Aquest és el llibre de la generació dels homes; el dia que Déu va fer l'Adam, segons la imatge de Déu el va fer; Mascle i femella els va fer; i els va beneir; i va anomenar el seu nom Adam, el dia que els va fer. Visqué Adam dos-cents trenta anys, i engendré segons la seva forma i segons la seva imatge, i anomenà el seu nom Set. I esdevingueren els dies d'Adam, els quals visqué després d'engendrar Seth, set-cents anys, i engendrà fills i filles. I van ser tots els dies d'Adam, els quals va viure, nou-cents trenta anys, i va morir. Però Seth visqué dos-cents cinc anys i engendré Enos. I va viure Set després d'engendrar Enos set-cents set anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies de Set van ser nou-cents dotze anys, i va morir. I Enos va viure cent noranta anys, i va engendrar Cainà. I Enos va viure, després d'engendrar Cainà, set-cents quinze anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies d'Enos van ser nou-cents cinc anys, i va morir. I va viure Cainà cent setanta anys, i va engendrar Maleleel. I va viure Cainà,

després d'engendrar Maleleel, set-cents quaranta anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies de Cainà van ser nou-cents deu anys, i va morir. I Mahalalel va viure cent seixanta-cinc anys, i va engendrar Jared. I va viure Maleleel després d'engendrar Jared, set-cents trenta anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies de Maleleel van ser vuit-cents noranta-cinc anys, i va morir. I va viure Jared cent seixanta-dos anys, i va engendrar Enoc. I va viure Jared després d'engendrar Enoc vuit-cents anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies de Jared van ser nou-cents seixanta-dos anys, i va morir. I Enoc va viure cent seixanta-cinc anys, i va engendrar Matusalem. Però Enoc va plaure a Déu després d'engendrar Matusalem, dos-cents anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies d'Enoc van ser tres-cents seixanta-cinc anys. I Enoc va agradar a Déu, i no va ser trobat, perquè Déu el va traslladar. I Matusalem va viure cent seixanta-set anys, i va engendrar Lamec. I va viure Matusalem després d'engendrar Lamec vuit-cents dos anys, i va engendrar fills i filles. I tots els dies de Matusalem que va viure van ser nou-cents seixanta-nou anys, i va morir. I Lamec va viure cent vuitanta-vuit anys i va engendrar un fill. I el va nomenar Noè, dient: Aquest ens donarà descans de les nostres obres, i de les penes de les nostres mans, i de la terra que el Senyor Déu va maleir. I Lamec va viure després d'engendrar Noè cinc-cents seixanta-cinc anys, i va engendrar fills i filles. I van ser tots els dies de Lamec set-cents cinquanta-tres anys, i va morir. I era Noè d'edat de cinc-cents anys, i va engendrar tres fills: Sem, Cam i Jàfet.

6

I va passar quan les persones van començar a ser moltes sobre la terra, i els van néixer filles. Havent vist els fills de Déu les filles dels homes, que eren belles, van prendre per a si mateixos dones de totes les que van triar. I va dir el Senyor Déu: No romandrà el meu esperit en aquests homes per sempre, perquè ells són carn; però els seus dies seran cent vint anys. Els gegants, però, eren sobre la terra en aquells dies, i després d'allò, quan entraven els fills de Déu cap a les filles dels homes, i elles els van parir fills, aquells eren els gegants de temps antics, els homes renombrats. Havent vist el Senyor Déu que es van multiplicar les malícies dels homes sobre la terra, i que cada un pensa en el seu cor curosament sobre les coses dolentes tots els dies; I Déu va considerar que havia fet l'home sobre la terra, i va reflexionar. I Déu va dir: Esborraré l'home que vaig fer de la faç de la terra, des de l'home fins al bestiar, i des de les coses reptants fins als ocells del cel, perquè em penedeixo d'haver-los fet. Noè, però, va trobar gràcia davant del Senyor Déu. Aquestes són les generacions de Noè. Noè, home just, essent perfecte en la seva generació, va agradar a Déu. Noè, però, begotà tres fills: el Sem, el Cam i el Jafet. Va ser destruïda, però, la terra davant de Déu, i la terra va ser plena d'injustícia. I el Senyor Déu va veure la terra, i era corrompuda, perquè tota carn havia corrumput el seu camí sobre la terra. I el Senyor Déu va dir a Noè: El temps de tot home ha arribat davant meu, perquè la terra s'ha omplert d'injustícia per culpa d'ells, i mira, jo els destruiré a ells i la

terra. Fes, doncs, per a tu mateix una arca de fusta quadrada, faràs nius a l'arca, i la cobrirás amb brea per dins i per fora. I així faràs l'arca: tres-cents colzes la longitud de l'arca, i cinquanta colzes l'amplada, i trenta colzes l'altura d'ella. Reunint faràs l'arca, i a un colze la completaràs des de dalt; la porta de l'arca, però, la faràs al costat; la faràs amb pisos inferiors, segons i tercers. Jo, però, heus aquí que porto el diluvi, aigua sobre la terra, per destruir tota carn en la qual hi ha esperit de vida sota el cel, i tot allò que hi hagi sobre la terra morirà. I establiré el meu pacte amb tu, però entraràs a l'arca tu, i els teus fills, i la teva dona, i les dones dels teus fills amb tu. I de tot el bestiar, i de tots els rèptils, i de totes les bèsties salvatges, i de tota carn, en faràs entrar dos de cada a l'arca, perquè els mantinguis vius amb tu; seran mascle i femella. De tots els ocells voladors segons la seva espècie, i de tots els ramats segons la seva espècie, i de tots els rèptils que repten sobre la terra segons la seva espècie, dos de cada entraran cap a tu per ser nodrits amb tu, mascle i femella. Tu però prendràs per a tu mateix de tots els aliments que mengeu, i els reuniràs, i seran per a tu i per a aquells per menjar. I Noè va fer tot allò que el Senyor Déu li va manar, així ho va fer.

7

I va dir el Senyor Déu a Noè: entra tu i tota la teva casa a l'arca, perquè a tu et vaig veure just davant meu en aquesta generació. Del bestiar net porta cap a tu set parelles, mascle i femella, però

del bestiar no net dues parelles, mascle i femella. I dels ocells del cel nets, set parells, mascle i femella, i de tots els ocells no nets, dos parells, mascle i femella, per mantenir la llavor sobre tota la terra. Encara set dies més i jo portaré pluja sobre la terra, quaranta dies i quaranta nits, i esborrarem tot ésser viu que jo vaig fer de la faç de tota la terra. I Noè va fer tot allò que el Senyor Déu li va manar. Noè tenia sis-cents anys quan el diluvi de l'aigua va succeir sobre la terra. Noè va entrar a l'arca amb els seus fills, la seva dona i les dones dels seus fills, a causa de l'aigua del diluvi. I dels ocells nets, i dels ocells no nets, i dels animals nets, i dels animals no nets, i de tots els que s'arrosseguen sobre la terra, dos a dos van entrar cap a Noè a dins de l'arca, mascle i femella, tal com va manar Déu a Noè. I va succeir després dels set dies, i l'aigua del diluvi va venir sobre la terra. En el sis-centè any de la vida de Noè, el dia disset del segon mes, aquell dia van esclatar totes les fonts de l'abisme i les comportes del cel es van obrir. I va caure la pluja sobre la terra quaranta dies i quaranta nits. En aquest dia van entrar Noè, Sem, Cam, Jafet, els fills de Noè, i la dona de Noè, i les tres dones dels seus fills amb ell, a l'arca. I totes les bèsties segons la seva mena, i tot el bestiar segons la seva mena, i tota cosa reptant que es mou sobre la terra segons la seva mena, i tot ocell volador segons la seva mena, van entrar cap a Noè a l'arca, dos a dos mascle i femella de tota carn, en la qual hi ha esperit de vida. I els que entraven, mascle i femella de tota carn, entraren com Déu havia manat a Noè, i el Senyor Déu tancà l'arca des de fora. I va passar la inundació quaranta dies i quaranta nits sobre la terra, i va augmentar l'aigua, i va aixecar l'arca, i va ser aixecada

de la terra. I l'aigua prevalia i s'incrementava molt sobre la terra, i l'arca era portada damunt de l'aigua. L'aigua, però, prevalia molt excedintment sobre la terra, i va cobrir totes les muntanyes altes que hi havia sota el cel. Quinze colzes per damunt es va aixecar l'aigua, i va cobrir totes les muntanyes altes. I va morir tota carn que es movia sobre la terra: dels ocells, i del bestiar, i de les bèsties, i tot rèptil que es movia sobre la terra, i tot home. I tot allò que tenia alè de vida, i tot el que era sobre la terra ferma, va morir. I va esborrar tot ésser vivent que era sobre la faç de la terra, des de l'home fins al bestiar, i les coses reptants, i els ocells del cel, i van ser esborrats de la terra, i va quedar només Noè, i els qui eren amb ell a l'arca. I l'aigua va ser elevada sobre la terra cent cinquanta dies.

8

I Déu es va recordar de Noè, i de totes les bèsties, i de tot el bestiar, i de tots els ocells, i de totes les coses reptants que reptaven, tantes com hi havia amb ell a l'arca, i Déu va fer venir un esperit sobre la terra, i l'aigua va cessar. I es van cobrir les fonts de l'abisme i les comportes del cel, i la pluja del cel va ser retinguda. I l'aigua anava retirant-se de la terra, i l'aigua va disminuir després de cent cinquanta dies. I l'arca va reposar en el mes setè, el dia vint-i-set del mes, sobre les muntanyes d'Ararat. I l'aigua anava disminuint fins al desè mes. I al desè mes, el primer dia del mes, es van veure els cims de les muntanyes. I va succeir que després de quaranta dies, Noè va

obrir la finestra de l'arca que havia fet. I va enviar el corb, i aquest, havent sortit, no va tornar fins que l'aigua es va assecar de la terra. I va enviar el colom després d'ell per veure si l'aigua s'havia retirat de la terra. I no havent trobat la coloma repòs per als seus peus, va tornar cap a ell a l'arca, perquè l'aigua era sobre tota la faç de la terra, i havent estès la mà, la va agafar i la va portar dins cap a ell mateix a l'arca. I havent esperat encara set dies més, va enviar altra vegada el colom fora de l'arca. I el colom va tornar cap a ell al vespre, i tenia una fulla d'olivera a la boca, i Noè va saber que l'aigua havia baixat de la terra. I havent esperat encara set dies més, de nou va enviar el colom, i aquest no va tornar a ell més. I va passar en l'any sis-cents u de la vida de Noè, el primer mes, l'u del mes, que l'aigua va desaparèixer de la terra. I Noè va destapar el sostre de l'arca que va fer; i va veure que l'aigua havia cessat de la faç de la terra. I en el segon mes va quedar assecada la terra, el dia vint-i-set del mes. I el Senyor Déu va dir a Noè, dient: Surt de l'arca tu, i la teva dona, i els teus fills, i les dones dels teus fills amb tu. I totes les bèsties que hi ha amb tu, i tota carn des d'ocells fins a bestiar, i tot rèptil que es mou sobre la terra, treu-los amb tu. I creixeu i multipliqueu-vos sobre la terra. I va sortir Noè, i la seva dona, i els seus fills, i les dones dels seus fills amb ell. I totes les bèsties, i tot el ramat, i tot ocell, i tot rèptil que es mou sobre la terra segons el seu gènere, van sortir de l'arca. I Noè va construir un altar al Senyor, va prendre de tots els animals nets i de tots els ocells nets, i va oferir un holocaust sobre l'altar. I el Senyor Déu va olorar l'olor de la fragància. I va dir el Senyor Déu havent reflexionat: no tornaré a maleir la terra a causa de les obres dels

homes; perquè la ment de l'home està atentament inclinada cap a les coses dolentes des de la seva joventut; no tornaré doncs a colpejar tota carn vivent, tal com vaig fer. Tots els dies de la terra, llavor i collita, fred i calor, estiu i primavera, dia i nit, no cessaran.

9

I Déu va beneir Noè i els seus fills, i els va dir: creixeu i multipliqueu-vos, i ompliu la terra, i domineu-la. I el tremolor i la por vostra seran sobre tots els animals salvatges de la terra, sobre tots els ocells del cel, i sobre tots els que es mouen sobre la terra, i sobre tots els peixos del mar; sota les vostres mans els he donat. I tota cosa reptant que és vivent serà per a vosaltres menjar; com les verdures de l'herba, us he donat totes les coses. Excepte carn amb la sang de l'ànima no menjareu. I perquè la vostra sang de les vostres ànimes, de la mà de tots els animals salvatges la cercaré, i de la mà de l'home germà cercaré l'ànima de l'home. El qui vessa sang d'home, en lloc de la seva sang serà vessada, perquè a imatge de Déu vaig fer l'home. Vosaltres, però, augmenteu i multipliqueu-vos, i ompliu la terra i sotmeteu-la. I Déu va dir a Noè i als seus fills, amb ell dient, i heus aquí jo estableixo la meva aliança amb vosaltres, i amb la vostra llavor amb vosaltres, i amb tota ànima vivent amb vosaltres, des dels ocells, i des del bestiar; i amb totes les bèsties de la terra, tantes com hi ha amb vosaltres de tots els que han sortit de l'arca. I establiré la meva aliança amb vosaltres, i no morirà més tota

carn a causa de l'aigua del diluvi, i no hi haurà més diluvi d'aigua per destruir tota la terra. I el Senyor Déu va dir a Noè: Aquest és el senyal de l'aliança que jo estableixo entre mi i vosaltres, i entre tota ànima vivent que és amb vosaltres, per a generacions eternes. Poso el meu arc al núvol, i serà senyal del pacte entre mi i la terra. I serà que quan jo reuneixi núvols sobre la terra, es veurà l'arc en el núvol. I recordaré la meva aliança, que és entre jo i vosaltres, i entre tota ànima vivent en tota carn, i l'aigua no serà més un diluvi que destrueixi tota carn. I el meu arc serà al núvol, i el veuré per recordar el pacte etern entre mi i la terra, i entre tota ànima vivent en tota carn que és sobre la terra. I Déu va dir a Noè: Aquest és el senyal de l'aliança que vaig establir entre mi i tota carn que és sobre la terra. Els fills de Noè, els que havien sortit de l'arca, eren Sem, Cam i Jàfet. I Cam era el pare de Canaan. Aquests tres són els fills de Noè, i des d'aquests van ser escampats sobre tota la terra. I Noè, home pagès de la terra, va començar i va plantar una vinya. I va beure del vi, es va embriacar i va quedar despullat a casa seva. I va veure Cam, el pare de Canaan, la nuesa del seu pare, i havent sortit ho va comunicar als seus dos germans que eren fora. I havent pres Sem i Jafet el vestit, el van posar sobre les seves dues esquenes, i van anar cap enrere, i van cobrir la nuesa del seu pare; i la seva cara estava cap enrere, i la nuesa del seu pare no la van veure. Noè es despertà del vi i sabé tot allò que li havia fet el seu fill més jove. I va dir: Maleït sigui Canaan, fill; serà servent dels seus germans. I va dir: Beneït el Senyor, el Déu de Sem, i Canaan serà el seu servent. Que eixampli Déu a Jafet, i que habiti en les cases de Sem; i que sigui

Canaan fill seu. Noè visqué després del diluvi tres-cents cinquanta anys. I van ser tots els dies de Noè nou-cents cinquanta anys, i va morir.

10

Aquestes són les generacions dels fills de Noè, Sem, Cam i Jàfet, i els van néixer fills després del diluvi. Fills de Jàfet: Gàmer, Magog, Madoi, Jovan, Elisa, Tobel, Mosoc i Teiras. I els fills de Gomer: Ashkenaz, Riphath i Togarmah. I els fills de Jovan: Elisha i Tarshish, Kittim i Rodanim. D'aquests van ser separades les illes de les nacions a la seva terra, cadascun segons la seva llengua, en les seves tribus i en les seves nacions. Fills de Cam: Cus, Mesraïm, Fut i Canaan. Els fills de Cus: Saba, Havilah, Sabatha, Regma i Sabathaka. Els fills de Regma: Saba i Dedan. Cush va engendrar Nimrod; aquest va començar a ser un gegant sobre la terra. Aquest era un gegant caçador davant del Senyor Déu; per això diran: Com Nimrod, gegant caçador davant del Senyor. I el començament del seu regne va ser Babilònia, i Orec, i Arcad, i Calanne, a la terra de Sinar. D'aquella terra va sortir Assur i va edificar Nínive i la ciutat de Rehoboth i Calah i Resen entre Nínive i Calah aquesta ciutat gran. I Mizraim va engendrar els ludim, i els neftalim, i els anamim, i els lehabim, i els patrusim, i els casluhim, d'on van sortir els filisteus, i els caftorim. Canaan va engendrar Sidó, el seu primogènit, i l'hitita, i el jebuseu, i l'amorreu, i el guergueseu, i l'heveu, i l'arquita, i el sineu, i l'arvadita, i el zemarita, i l'hamatita. I després d'això van

ser escampades les tribus dels cananeus. I les fronteres dels cananeus anaven des de Sidó fins a arribar a Gerara i Gaza, i fins a arribar a Sodoma i Gomorra, Admà i Seboïm, fins a Laixà. Aquests són els fills de Cam, en les seves tribus, segons les seves llengües, en les seves regions, i en les seves nacions. I a Sem també li va néixer, a ell pare de tots els fills d'Eber, germà de Jàfet el gran. Fills de Shem: Elam, Assyria, Arphaxad, Lud, Aram i Cainan. I els fills d'Aram: Uz, Ul, Gater i Mesec. I Arfaxad va engendrar Cainà, i Cainà va engendrar Salà, i Salà va engendrar Eber. A Eber li van néixer dos fills; el nom d'un era Faleg, perquè en els seus dies es va dividir la terra, i el nom del seu germà era Iectan. I Joktan va engendrar Elmodad, i Sheleph, i Hazarmaveth, i Jerah, i Hadoram, i Uzal, i Diklah, i Obal, i Abimael, i Sheba, i Ophir, i Havilah, i Jobab; tots aquests fills de Joktan. I la seva residència va ser des de Massa fins a arribar a Saphera, muntanya de l'est. Aquests són els fills de Sem, en les seves tribus, segons les seves llengües, en les seves regions, i en les seves nacions. Aquestes són les tribus dels fills de Noè segons les seves generacions, segons les seves nacions; d'aquests es van escampar les illes de les nacions sobre la terra després del diluvi.

11

I tota la terra era un sol llavi, i una sola veu per a tots. I va passar que en moure's ells des de l'est, van trobar una plana en terra de Senaar, i es van establir allà. I l'home va dir al seu veí:

Vingueu, fem maons i coem-los al foc. I el maó es va convertir per a ells en pedra, i l'asfalt era per a ells l'argila. I van dir: Vingueu, construïm per a nosaltres mateixos una ciutat i una torre, el cap de la qual arribi fins al cel, i fem-nos un nom, abans de ser dispersats sobre la faç de tota la terra. I va baixar el Senyor a veure la ciutat i la torre que van construir els fills dels homes. I el Senyor va dir: Heus aquí una raça i un llavi de tots, i això van començar a fer, i ara no els fallarà res de tot allò que puguin intentar fer. Veniu, i havent baixat confondrem allà la seva llengua, perquè cadascú no escolti la veu del seu veí. I el Senyor els va escampar des d'allà sobre la faç de tota la terra, i van deixar de construir la ciutat i la torre. Per això va ser anomenat el seu nom Confusió, perquè allà el Senyor va confondre els llavis de tota la terra, i des d'allà el Senyor els va dispersar sobre la faç de tota la terra. I aquestes són les generacions de Sem, i Sem era fill de cent anys quan va engendrar Arfaxad, el segon any després del diluvi. I va viure Sem, després d'engendrar Arfaxad, cinc-cents anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Arfaxad va viure cent trenta-cinc anys i va engendrar Cainà. I va viure Arfaxad, després d'engendrar Cainà, quatre-cents anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I va viure Cainà cent trenta anys, i va engendrar Sala; i va viure Cainà, després d'engendrar ell Sala, tres-cents trenta anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I va viure Sala cent trenta anys, i va engendrar Eber. I va viure Sala, després d'engendrar Eber, tres-cents trenta anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I va viure Eber cent trenta-quatre anys, i va engendrar Pèleg. I va viure Eber, després d'engendrar Faleg, dos-

cents setanta anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Phaleg va viure cent trenta anys, i va engendrar Ragau. I va viure Fàleg, després d'engendrar Ragau, dos-cents nou anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Ragau va viure cent trenta-dos anys, i va engendrar Seruc. I va viure Ragau, després d'engendrar Seruc, dos-cents set anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Serug va viure cent trenta anys i va engendrar Nahor. I va viure Seruc, després d'engendrar Nacor, dos-cents anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Nahor va viure cent setanta-nou anys, i va engendrar Terah. I Nacor va viure, després d'engendrar Tèrah, cent vint-i-cinc anys, i va engendrar fills i filles, i va morir. I Terah va viure setanta anys, i va engendrar Abram, Nahor i Haran. Aquestes són les generacions de Tare. Tare va engendrar Abram, Nahor i Haran, i Haran va engendrar Lot. I Arran va morir davant de Terah, el seu pare, a la terra on va néixer, a la regió dels Caldeus. I Abram i Nahor van prendre per a ells mateixos dones; el nom de la dona d'Abram era Sara, i el nom de la dona de Nahor era Melcà, filla d'Arran, i pare de Melcà, i pare d'Iescà. I Sarai era estèril i no tenia fills. Terà va prendre el seu fill Abram, i Lot, fill d'Haran, fill del seu fill, i Sarai, la seva nora, dona del seu fill Abram, i els va fer sortir de la terra dels Caldeus per anar a la terra de Canaan, i van arribar fins a Haran, i va establir-se allà. I tots els dies de Terah a la terra de Haran van ser dos-cents cinc anys, i Terah va morir a Haran.

12

I el Senyor va dir a Abram: Surt de la teva terra, de la teva parentela i de la casa del teu pare, i vine a la terra que et mostraré. I et faré una nació gran, i et beneïré, i magnificaré el teu nom, i seràs beneït. I beneiré els que et beneeixen, i maleiré els que et maleeixen, i en tu seran beneïdes totes les tribus de la terra. I Abram va anar, tal com el Senyor li havia parlat, i Lot va anar amb ell. Abram tenia setanta-cinc anys quan va sortir de Haran. I Abram va agafar Sarai, la seva dona, i Lot, fill del seu germà, i totes les seves possessions que havien adquirit, i tota ànima que havien adquirit de Haran, i van sortir per anar a la terra de Canaan. I va travessar Abram la terra al llarg de tota la seva extensió fins al lloc de Siquem, fins a la carrasca alta, però els cananeus llavors habitaven la terra. I el Senyor va aparèixer a Abram, i li va dir: A la teva llavor donaré aquesta terra, i Abram va construir allà un altar al Senyor que li havia aparegut. I es va apartar d'allà cap a la muntanya a l'est de Betel, i va establir allà la seva tenda, a Betel cap a la mar i Angai cap a l'est, i va construir allà un altar al Senyor i va invocar el nom del Senyor. I va partir Abram, i havent anat va acampar al desert. I va haver-hi fam sobre la terra, i Abram va baixar cap a Egipte per residir-hi, perquè la fam va prevaler sobre la terra. Va succeir que quan Abram es va apropar per entrar a Egipte, Abram va dir a Sarai, la seva dona: Jo sé que ets una dona de cara bella. Serà doncs que quan et vegin els egipcis, diran que aquesta és la seva dona, i em mataran a mi, però a tu et conservaran. Vaig dir, doncs, que sóc la seva germana, perquè així em vagi bé gràcies a tu, i la meva ànima viurà per causa teva. Va succeir, però, que quan Abram va entrar a Egipte, els

egipcis van veure la seva dona i van constatar que era molt bella. I els governants del Faraó la van veure, i la van elogiar davant del Faraó, i la van portar a la casa del Faraó. I a l'Abram el van tractar bé a causa d'ella, i va tenir ovelles, i vedells, i ases, i servents, i serventes, i mules, i camells. I Déu va afligir el Faraó amb plagues grans i dolentes, i la seva casa, a causa de Sarai, la dona d'Abram. Havent cridat Faraó a Abram, va dir: Què és això que m'has fet, perquè no m'has informat que és la teva dona? Per què vas dir que és la meva germana? I la vaig agafar per a mi mateix com a dona; i ara mira, la teva dona davant teu, agafa-la i fuig. I Faraó va ordenar a uns homes que enviessin lluny Abram, i la seva dona, i tot el que era d'ell.

13

Abram va pujar d'Egipte, ell mateix, i la seva dona, i tot el que era seu, i Lot amb ell, cap al desert. Abram però era molt ric en bestiar, i en plata, i en or. I va anar d'on havia vingut al desert fins a Betel, fins al lloc on era la seva tenda anteriorment, entre Betel i Ai, al lloc de l'altar que va fer al principi, i Abram va invocar allà el nom del Senyor. I Lot, que viatjava amb Abram, tenia ovelles, i bous, i tendes. I la terra no els podia acollir per habitar junts, perquè les seves possessions eren moltes, i la terra no els podia acollir per habitar junts. I va succeir una batalla entre els pastors dels ramats de l'Abram i els pastors dels ramats del Lot, però els cananeus i els ferezeus habitaven llavors la terra. Va dir però Abram a Lot: Que no hi hagi batalla entre mi i

tu, ni entre els meus pastors i els teus pastors, perquè som germans. No està tota la terra davant teu? Separa't de mi; si tu vas a l'esquerra, jo aniré a la dreta; però si tu vas a la dreta, jo aniré a l'esquerra. I havent aixecat Lot els seus ulls, va veure tota la regió del Jordà, que tota era ben regada, abans que Déu destruís Sodoma i Gomorra, com el paradís de Déu, i com la terra d'Egipte, fins a arribar a Zoar. I Lot va triar per a si mateix tota la regió circumdant del Jordà, i Lot va partir cap a l'est, i es van separar cadascun del seu germà. Abram, però, va habitar a la terra de Canaan; Lot, però, va habitar a la ciutat de la regió circumdant i va plantar la seva tenda a Sodoma. Els homes de Sodoma, però, eren molt malvats i pecadors davant de Déu. I Déu va dir a Abram després de separar-se Lot d'ell: Alça els ulls, i mira des del lloc on ara tu ets cap a nord i sud-oest i est i mar; perquè tota la terra que tu veus, a tu la donaré i a la teva llavor fins a l'eternitat. I faré la teva descendència com la sorra de la terra; si algú és capaç de comptar la sorra de la terra, també la teva descendència serà comptada. Aixeca't i travessa la terra cap a la seva longitud i cap a la seva amplada, perquè a tu la donaré i a la teva descendència per a l'eternitat. I Abram, havent traslladat la seva tenda i havent vingut, va establir-se al costat de la roure de Mambre, que era a Hebron, i va construir allà un altar al Senyor.

14

Va passar en el regne d'Amrafel rei de Sinar, i Arioc rei d'Elasar,

Quedorlaomer rei d'Elam, i Tidal rei de nacions, que van fer guerra amb Bilha rei de Sodoma, i amb Birxa rei de Gomorra, i amb Sinar rei d'Admà, i amb Xemeber rei de Seboïm, i el rei de Balac; aquesta és Segor. Tots aquests van acordar-se sobre la vall salada, aquesta és la mar de les sals. Dotze anys van servir Chedorlaomer, però al tretzè any es van rebel·lar. En el catorze any va venir Chedorlaomer i els reis amb ell, i van derrotar els gegants que hi havia a Ashtaroth i Carnaim, i nacions fortes juntament amb ells, i els Ommaeans que hi havia a Saue, la ciutat. I els horreus que vivien a les muntanyes de Seir, fins al terebint de Paran, que és al desert. I havent tornat van venir sobre la font del judici; aquesta és Cadès; i van tallar tots els governants d'Amalec, i els amorreus els qui habitaven en Asasontamar. Va sortir i el rei de Sodoma, i el rei de Gomorra, i el rei d'Admà, i el rei de Seboïm, i el rei de Balac; aquesta és Segor; i es van desplegar contra ells per a la guerra en la vall, la salada, cap a Codorlaomor rei d'Elam, i Tidal rei de nacions, i Amrafel rei de Sinar, i Arioc rei d'Elasar, els quatre reis cap als cinc. La vall salada, amb pous d'asfalt, el rei de Sodoma i el rei de Gomorra van fugir, i van caure allà, però els que van quedar enrere van fugir cap a la muntanya. Van prendre tots els cavalls de Sodoma i Gomorra, i tots els seus aliments, i van marxar. Prengueren també Lot, el fill del germà d'Abram, i el seu bagatge, i partiren, perquè ell habitava a Sodoma. Havent arribat, un dels rescatats va informar Abram l'hebreu, i ell vivia al costat del roure de Mamre l'amorreu, germà d'Escol i germà d'Onan, que eren aliats d'Abram. Havent escoltat Abram que Lot el seu germà havia estat capturat, va comptar els seus propis

membres de la casa tres-cents divuit; i va perseguir darrere d'ells fins a Dan. I va caure sobre ells de nit ell mateix, i els seus fills, i els va colpejar, i els va perseguir fins a Hoba, que és a l'esquerra de Damasc. I va fer tornar tots els cavalls de Sodoma, i va fer tornar Lot, el seu nebot, i totes les seves possessions, i les dones, i el poble. Va sortir el rei de Sodoma a trobar-se amb ell, després que ell tornés de la derrota de Chedorlaomer i dels reis que eren amb ell, a la vall de Shaveh; això era la plana dels reis. I Melquisedec, rei de Salem, va portar pans i vi, i era sacerdot del Déu altíssim. I va beneir Abram, i va dir: Beneït sigui Abram pel Déu Altíssim, qui va crear el cel i la terra. I beneit sigui el Déu altíssim, que va lliurar els teus enemics a les teves mans, i Abram li va donar la desena part de tot. El rei de Sodoma va dir a Abram: Dóna'm els homes, però pren els cavalls per a tu mateix. I va dir Abram al rei de Sodoma: Alçaré la meva mà cap al Senyor el Déu altíssim, qui va crear el cel i la terra, que no prendré des d'un fil fins a una corretja de sandàlia de totes les teves coses, perquè no diguis que jo vaig enriquir Abram. Excepte el que van menjar els joves, i de la porció dels homes que van anar amb mi, Escol, Onan i Mambre, aquests prendran la seva porció.

15

Després d'aquestes paraules va esdevenir la paraula del Senyor cap a Abram en visió, dient: no temis Abram, jo sóc el teu escut, la teva recompensa serà molt gran. I diu Abram: Senyor Amo,

què em donaràs? Jo però me'n vaig sense fills; i el fill de Masek de la meva casa, aquest és Elièzer de Damasc. I Abram va dir: Ja que no m'has donat descendència, el nascut a casa meva m'heretarà. I immediatament una veu del Senyor va venir cap a ell, dient: No t'heretarà aquest, sinó qui sortirà de tu, aquest t'heretarà a tu. El va portar fora i li va dir: Mira cap al cel i compta les estrelles, si ets capaç de comptar-les, i va dir: Així serà la teva descendència. I va creure Abram en Déu, i li va ser comptat com a justícia. Va dir però cap a ell: Jo sóc el Déu que et va treure de la terra dels Caldeus per donar-te aquesta terra perquè l'heretis. I va dir: Senyor Amo, com sabré que l'heretaré? Va dir-li: Pren per a mi una vedella de tres anys, una cabra de tres anys, un moltó de tres anys, una tórtora i un colom. Prengué però per a ell tots aquests, i els dividí pel mig, i els posà oposats els uns als altres; però els ocells no els dividí. Van baixar ocells sobre els cossos, sobre les seves meitats, i Abram es va asseure amb ells. Sobre el ponent del sol, un èxtasi va caure sobre Abram, i heus aquí que una por fosca i gran va caure sobre ell. I va ser dit a Abram: Coneixent coneixeràs que la teva llavor serà forastera en una terra que no és pròpia, i els esclavitzaran, i els maltractaran, i els humiliaran, quatre-cents anys. Però la nació a la qual serviran, la jutjaré jo, i després d'aquestes coses, sortiran d'aquí amb molt bagatge. Tu, però, aniràs cap als teus pares en pau, havent viscut fins a una bona vellesa. Però a la quarta generació seran tornats aquí, perquè encara no s'han complert els pecats dels Amorrites fins ara. Des que el sol es va posar cap a ponent, va aparèixer una flama, i heus aquí un forn fumejant i torxes de foc, les quals van passar per entre les peces dividides.

En aquell dia el Senyor va establir amb Abram una aliança, dient: A la teva descendència donaré aquesta terra, des del riu d'Egipte fins al riu gran Eufrates: els quenites, i els quenezites, i els cadmonites, i els hitites, i els ferezites, i els refaïtes, i els amorreus, i els cananeus, i els heveus, i els guergaseus, i els jebuseus.

16

Sarai, però, la dona d'Abram, no li donava fills. Ella tenia una serventa egípcia que es deia Hagar. Va dir però Sarai a Abram: Mira, el Senyor m'ha tancat per no donar a llum. Entra, doncs, a la meva serventa, perquè pugui obtenir fills d'ella. I Abram va escoltar la veu de Sarai. I havent pres Sara, la dona d'Abram, Agar l'egípcia, la seva pròpia serventa, després de deu anys d'habitar Abram a la terra de Canaan, la va donar a Abram, el seu home, a ell com a dona. I va entrar cap a Hagar, i va concebre, i va veure que tenia en el ventre, i la senyora va ser deshonrada davant d'ella. Sara va dir a Abram: Sóc injustament tractada per tu; jo he donat la meva serventa al teu si, però havent vist que ella està embarassada, he estat deshonrada davant d'ella. Que jutgi Déu entre mi i tu. Va dir Abram a Sarai: Mira, la teva servidora és a les teves mans, fes-hi com et sigui agradable. I Sara la va afligir, i va fugir de davant d'ella. Però el missatger del Senyor la trobà a la font d'aigua al desert, a la font del camí de Sur. I li va dir el missatger del Senyor: Agar, serventa de Sara, d'on véns? I on vas? Va dir: Estic fugint de la cara de

Sara, la meva mestressa. I el missatger del Senyor li va dir: Torna a la teva senyora i sotmet-te a les seves mans. I el missatger del Senyor li va dir: Multiplicaré la teva descendència, i no es podrà comptar per la seva multitud. I el missatger del Senyor li va dir: Mira, tu estàs embarassada i donaràs a llum un fill, i l'anomenaràs Ismael, perquè el Senyor ha escoltat la teva humiliació. Aquest serà un home rústic, les seves mans sobre tots, i les mans de tots sobre ell, i davant de tots els seus germans habitarà. I ella va cridar el nom del Senyor que li parlava: Tu ets el Déu que em veu; perquè va dir: I fins i tot davant vaig veure el que se m'havia aparegut. A causa d'això va anomenar el pou, pou del qual davant van veure; mira entre mig de Cadès i entre mig de Barad. I Agar va parir un fill a Abram, i Abram va posar per nom al seu fill, que Agar li va parir, Ismael. Abram tenia vuitanta-sis anys quan Agar va parir Ismael a Abram.

17

Abram va arribar a els noranta-nou anys. I el Senyor va aparèixer a Abram, i li va dir: jo sóc el teu Déu, sigues agradable davant meu i devingues irreprotxable. I establiré el meu pacte entre mi i tu, i et multiplicaré molt. I Abram va caure sobre la seva cara. I Déu va parlar-li dient: I jo, heus aquí la meva aliança amb tu, i seràs pare d'una multitud de nacions. I el teu nom ja no serà cridat Abram, sinó que el teu nom serà Abraham, perquè t'he fet pare de moltes nacions. I t'augmentaré molt molt, i et faré nacions, i reis sortiran de tu. I establiré el meu pacte entre

tu i la teva descendència després de tu, al llarg de les seves generacions, com a pacte etern, per ser el teu Déu i el de la teva descendència després de tu. I et donaré a tu i a la teva descendència després de tu la terra en la qual resideixes, tota la terra de Canaan, com a possessió eterna, i seré el seu Déu. I Déu va dir a Abraham: I tu, la... Guardaràs el meu pacte, tu i la teva descendència després de tu en les seves generacions. I aquesta és l'aliança que guardaràs entre mi i vosaltres, i entre la teva descendència després de tu, al llarg de les seves generacions: tot mascle vostre serà circumcidat. I sereu circumcidats en la carn del vostre prepuci, i serà com a senyal del pacte entre mi i vosaltres. I un nen de vuit dies serà circumcidat entre vosaltres, tot mascle a les vostres generacions; i el nascut a casa i el comprat amb plata de tot fill estranger, que no és de la teva llavor. Amb circumcisió serà circumcidat el nascut a casa de la teva casa, i el comprat amb plata; i serà el meu pacte sobre la vostra carn en pacte etern. I el mascle incircumcís que no serà circumcidat en la carn del seu prepuci el dia vuitè, aquella ànima serà destruïda de la seva raça, perquè ha trencat el meu pacte. I Déu va dir a Abraham: La teva dona Sarai ja no es dirà Sarai, sinó que el seu nom serà Sara. Jo la beneïré, i et donaré d'ella un fill, i el beneïré, i serà per a nacions, i reis de nacions sortiran d'ell. I Abraham va caure sobre la seva cara, i va riure; i va dir en la seva ment, dient: si al de cent anys se li farà un fill? I si la Sara de noranta anys donarà a llum? Va dir però Abraham a Déu: Que visqui aquest Ismael davant teu. Però Déu va dir a Abraham: Sí, mira, Sara, la teva dona, et portarà un fill, i cridàs el seu nom Isaac, i establiré la meva aliança amb ell, en aliança

eterna, per ser el seu Déu i el de la seva descendència amb ell. Però concernent Ismael, mira, t'he escoltat, i mira, l'he beneït, i l'augmentaré, i el multiplicaré molt; engendrarà dotze nacions, i el faré una nació gran. Però la meva aliança l'establiré amb Isaac, el qual Sara et parirà en aquest temps, l'any que ve. Va acabar de parlar amb ell, i Déu va pujar deixant Abraham. I Abraham va prendre Ismael, el seu fill, i tots els membres de la seva casa, i tots els comprats amb plata, i tot mascle dels homes de la casa d'Abraham, i va circumcidar els seus prepucis aquell mateix dia, tal com Déu li havia dit. Abraham però tenia noranta-nou anys quan es va circumcidar la carn del seu prepuci. Ismael, però, el seu fill, tenia tretze anys quan va ser circumcidat en la carn del seu prepuci. En el temps d'aquell dia, van ser circumcidats Abraham, i Ismael el seu fill, i tots els homes de la seva casa, i els nascuts a la seva casa, i els comprats amb plata de nacions estrangeres.

18

Va aparèixer-li Déu cap a la roureda de Mambre, mentre ell estava assegut a la porta de la seva tenda al migdia. Havent alçat els ulls, va veure, i heus aquí que tres homes estaven drets davant seu, i en veure'ls, va córrer a trobar-los des de la porta de la seva tenda, i es va inclinar fins a terra. I va dir: Senyor, si he trobat gràcia davant teu, no passis de llarg davant del teu servent. Que es prengui doncs aigua, i que es rentin els vostres peus, i refresqueu-vos sota l'arbre. I agafaré pa, i menjareu. I

després d'això seguireu el vostre camí, per causa del qual us vau desviar cap al vostre servent. I va dir: Fes-ho així, tal com has dit. I Abraham es va afanyar cap a la tenda, cap a Sara, i li va dir: Afanya't i amassa tres mesures de farina fina, i fes pans cuits sota cendra. I Abraham va córrer cap als bous, i va agafar un vedell tendre i bo, i el va donar al noi, i es va afanyar a fer-lo. Va agafar mantega, llet i el vedell que havia preparat, i ho va posar davant d'ells, i van menjar, mentre ell estava dret al seu costat sota l'arbre. I li va dir: On és Sara, la teva dona? I ell, havent respost, va dir: mira, a la tenda. Va dir: Tornant, vindré cap a tu segons aquest temps, a hores, i Sara, la teva dona, tindrà un fill. Sara va escoltar a la porta de la tenda, essent darrere d'ell. Abraham i Sarah eren ancians d'edat avançada, i a Sarah li havien cessat les coses pròpies de les dones. Va riure Sara per dins seva dient: No m'ha passat encara fins ara, i el meu senyor és més vell. I el Senyor va dir a Abraham: per què va riure Sara dins seu, dient: doncs realment donaré a llum? Jo però he envellit. Cap paraula serà impossible per a Déu? En aquest temps tornaré cap a tu d'aquí a un any, i la Sara tindrà un fill. Però Sara va negar-ho, dient: No vaig riure; perquè va tenir por. I li va dir: No, però tu vas riure. Havent-se aixecat d'allà, els homes van mirar cap avall sobre la cara de Sodoma i Gomorra. Abraham anava de viatge amb ells, acompanyant-los. I el Senyor va dir: No amagaré jo d'Abraham, el servent meu, allò que jo faig. Abraham, però, esdevindrà una nació gran i nombrosa, i seran beneïdes en ell totes les nacions de la terra. Sabia que ell ordenarà als seus fills i a la seva casa després d'ell, i guardaran els camins del Senyor per fer justícia i judici, perquè el Senyor

pugui portar sobre Abraham tot allò que li va parlar. Va dir però el Senyor: El crit de Sodoma i de Gomorra s'ha multiplicat cap a mi, i els seus pecats són molt grans. Havent descendit, doncs, veuré si segons el crit d'ells que ve cap a mi es compleixen, i si no, per tal de saber-ho. I els homes, havent-se'n anat d'allà, van arribar a Sodoma, però Abraham encara era dret davant del Senyor. I acostant-se Abraham, va dir: No destrueixis el just juntament amb l'impiu, que el just seria com l'impiu. Si hi ha cinquanta justos a la ciutat, els destruiràs? No alliberaràs tot el lloc per causa dels cinquanta justos, si són en ella? De cap manera faràs una cosa així, matar el just amb l'impiu, i que el just sigui com l'impiu, de cap manera! Tu que jutges tota la terra, no faràs justícia? Va dir però el Senyor: si hi ha a Sodoma cinquanta justos a la ciutat, perdonaré tota la ciutat i tot el lloc per ells. I responent, Abraham va dir: Ara he començat a parlar al meu Senyor, però jo sóc terra i cendra. I si els cinquanta justos fossin disminuïts a quaranta-cinc, destruiràs tota la ciutat per causa dels cinc? I va dir: No la destruiré si n'hi trobo quaranta-cinc. I va afegir encara parlar-li, i va dir: Però si es troben allà quaranta, i va dir: No destruiré per causa dels quaranta. I va dir: Res, Senyor, si parlo? I si es troben allà trenta? I va dir: No destruiré per causa dels trenta. I va dir: Ja que he de parlar al Senyor, i si se'n troben vint allà? I va dir: No la destruiré si n'hi trobo vint. I va dir: No t'enfadis, Senyor, si parlo encara un cop més? I si se'n troben deu allà? I va dir: No destruiré per causa dels deu. Va marxar el Senyor quan va cessar de parlar a Abraham, i Abraham va tornar al seu lloc.

19

Els dos missatgers van arribar a Sodoma al vespre. Lot estava assegut al costat de la porta de Sodoma; i veient-ho Lot, es va aixecar per anar a la trobada d'ells, i es va inclinar amb la cara sobre la terra. I va dir: Mireu, senyors, gireu cap a la casa del vostre servent, i allotgeu-vos, i renteu-vos els peus, i havent-vos aixecat d'hora us n'anireu pel vostre camí. I van dir: No, sinó que ens allotjarem al carrer. I va insistir-los i van girar cap a ell i van entrar a casa seva, i els va preparar beguda, i va coure pans sense llevat per a ells, i van menjar. Abans d'ajeure's, però, els homes de la ciutat, els sodomites, van envoltar la casa, des de jove fins a ancià, tot el poble alhora. I cridaven a Lot, i li deien, on són els homes que han entrat a casa teva aquesta nit? Treu-los cap a nosaltres, perquè ens puguem emparentar amb ells. Va sortir Lot cap a ells al llindar, i va tancar la porta darrere seu. I els va dir: De cap manera, germans, no feu el mal. Però tinc dues filles que no han conegut home, les portaré fora cap a vosaltres, i useu-les com us sigui agradable, solament no feu res injust a aquests homes, perquè han entrat sota el cobert del meu sostre. Li van dir però: Aparta't d'allà; vas entrar per residir temporalment, no pas per jutjar judici? Ara doncs et tractarem malament més que no pas a aquells. I van forçar molt l'home Lot, i es van apropar a trencar la porta. Però els homes, estirant les mans, van tirar el Lot cap a ells mateixos dins de la casa, i van tancar la porta de la casa. Els homes que eren a la porta de la casa van ser colpejats amb ceguesa, des del més petit fins al

més gran, i es van quedar paralitzats buscant la porta. I van dir els homes a Lot: Tens aquí gendres, o fills, o filles? Si tens algú altre a la ciutat, fes-lo sortir d'aquest lloc, perquè nosaltres estem destruint aquest lloc; perquè el crit d'ells va ser elevat davant del Senyor, i el Senyor ens va enviar a destruir-la. Va sortir, però, Lot i va parlar als seus gendres, els qui havien rebut les seves filles, i va dir: Aixequeu-vos i sortiu d'aquest lloc, perquè el Senyor destrueix la ciutat. Però va semblar que bromejava davant dels seus gendres. Quan va arribar l'alba, els missatgers van instar Lot, dient: Aixeca't, pren la teva dona i les teves dues filles que tens, i surt, perquè no perixis també tu amb les iniquitats de la ciutat. I van estar turbats, i els missatgers van agafar la seva mà, i la mà de la seva dona, i les mans de les seves dues filles, perquè el Senyor va tenir compassió d'ell. I va passar que quan els van treure fora, van dir: Salva la teva pròpia ànima, no miris enrere, ni et quedis en tota la regió circumdant, salva't cap a la muntanya, no siguis mai arrossegat. I va dir Lot a ells: Suplico, Senyor, ja que el teu servent ha trobat misericòrdia davant teu, i has magnificat la teva justícia, la qual fas sobre mi, per viure la meva ànima; jo però no podré ser salvat a la muntanya, no sigui que mai m'agafin els mals, i mori. Mira, aquesta ciutat és a prop per refugiar-m'hi, la qual és petita; i allà seré salvat; no és petita? I la meva ànima viurà per causa teva. I li va dir: Mira, he atès el teu rostre i també aquesta paraula, per no destruir la ciutat de la qual vas parlar. Afanya't doncs a ser salvat allà, perquè no podré fer res, fins que vinguis allà. Per això va anomenar aquella ciutat Segor. El sol va sortir sobre la terra, i Lot va entrar a Soar. I el Senyor va fer ploure sobre

Sodoma i Gomorra sofre i foc de part del Senyor des del cel. I va destruir aquestes ciutats i tota la regió circumdant, i tots els habitants de les ciutats, i tot el que creixia de la terra. I la dona seva va mirar cap a darrere, i es va convertir en una estàtua de sal. Abraham es va aixecar d'hora al matí cap al lloc on havia estat dret davant del Senyor. I va mirar cap a Sodoma i Gomorra, i cap a tota la regió circumdant, i va veure, i heus aquí que pujava una flama de la terra, com el vapor d'un forn. I va passar que quan Déu va destruir totes les ciutats de la regió circumdant, Déu es va recordar d'Abraham, i va enviar Lot fora del mig de la destrucció, quan el Senyor va destruir les ciutats en les quals Lot habitava. Lot va pujar de Zoar i es va instal·lar a la muntanya, ell i les seves dues filles amb ell, perquè va témer habitar a Zoar, i va habitar a la cova ell i les seves dues filles amb ell. Va dir però la més gran a la més jove: El nostre pare és vell, i no hi ha ningú sobre la terra que vingui a nosaltres, com pertoca a tota la terra. Vine i donem a beure vi al nostre pare, i jaguem amb ell, i obtinguem descendència del nostre pare. Van donar a beure vi al seu pare aquella nit, i la més gran va entrar i va dormir amb el seu pare aquella nit, i ell no se'n va adonar ni quan ella es va ajeure ni quan es va aixecar. Va succeir, però, l'endemà, i la gran va dir a la jove: Mira, vaig dormir ahir amb el nostre pare; donem-li vi a beure també aquesta nit, i tu, entrant-hi, dorm amb ell, i aixequem llavor del nostre pare. Van donar a beure també aquella nit vi al seu pare, i la més jove va entrar i va dormir amb el seu pare, i ell no se n'va adonar quan ella es va ajeure ni quan es va aixecar. I les dues filles de Lot van concebre del seu pare. I la més gran va parir un fill, i va cridar el seu nom

Moab, dient: Del meu pare, aquest és el pare dels moabites fins al dia d'avui. Va donar a llum també la més jove un fill, i va cridar el seu nom Amman, dient: fill de la meva raça, aquest és el pare dels Ammonites fins al dia d'avui.

20

I Abraham es va traslladar d'allà cap a la terra del sud, i va habitar entre Cadès i Sur, i va residir temporalment a Gerara. Va dir però Abraham sobre Sara, la seva dona, que era la seva germana, perquè va témer dir que era la seva dona, no fos cas que els homes de la ciutat el matessin per ella. Va enviar però Abimelec, rei de Gerar, i va prendre Sara. I Déu va entrar a Abimèlec en somni durant la nit i va dir: Mira, tu moriràs per causa de la dona que vas prendre, però aquesta està vivint amb un home. Abimelech, però, no la tocà, i digué: Senyor, destruiràs una nació desconeixedora i justa? No em va dir ell mateix: És la meva germana? I aquesta em va dir: És el meu germà? Amb cor pur i amb justícia de mans vaig fer això. Però Déu li va dir en somnis: Jo també sabia que amb cor pur vas fer això, i et vaig perdonar per no pecar contra mi, per aquesta raó no et vaig permetre tocar-la. Ara però torna la dona a l'home, perquè és profeta, i pregarà per tu, i viuràs; però si no la tornes, sabràs que moriràs tu i tots els teus. I Abimelec es va aixecar d'hora al matí, i va cridar tots els seus servents, i va parlar totes aquestes paraules a les seves orelles; i tots els homes van tenir molta por. I Abimelec va cridar Abraham i li va dir: Què és això que ens has

fet? No hem pecat contra tu, perquè has portat sobre mi i sobre el meu regne un pecat gran? Una feina que ningú farà, m'has fet. Va dir però Abimèlec a Abraham: Què has vist per fer això? Va dir però Abraham: Vaig dir, doncs: Llavors no hi ha pietat en aquest lloc, i em mataran per causa de la meva dona. I perquè veritablement és la meva germana de pare, però no de mare, i es va convertir en la meva dona. Va passar que quan Déu em va treure de la casa del meu pare, li vaig dir a ella: aquesta justícia faràs cap a mi, en tot lloc on entrem allà, digues de mi que és el meu germà. Abimelec va agafar mil dracmes i ovelles i vedells i nens i serventes i els va donar a Abraham, i li va tornar Sara, la seva dona. I Abimelec va dir a Abraham: Mira, la meva terra està davant teu; habita on t'agradi. I a Sara va dir: Mira, he donat mil didracmes al teu germà; això serà per a tu per a honor de la teva cara, i per a totes les que són amb tu, i parla amb tota veritat. Abraham va pregar a Déu, i Déu va guarir Abimelec, la seva dona i les seves serventes, i van donar a llum. Perquè el Senyor va tancar completament tota matriu en la casa d'Abimèlec, a causa de Sara, la dona d'Abraham.

21

I el Senyor va visitar Sara, tal com havia dit, i el Senyor va fer a Sara tal com havia parlat. I havent concebut, va parir a Abraham un fill en la seva vellesa, en el temps tal com li havia dit el Senyor. I Abraham va anomenar el nom del seu fill nascut d'ell, el qual Sara va donar a llum per a ell, Isaac. I Abraham va

circumcidar Isaac el vuitè dia, tal com Déu li va manar. I Abraham tenia cent anys quan va néixer el seu fill Isaac. Però Sara va dir: El Senyor m'ha fet riure, qui ho senti es rejoirà amb mi. I va dir: qui anunciarà a Abraham que Sara està alletant un infant? Que vaig donar a llum un fill en la meva vellesa. I el nen va créixer, i va ser deslletat; i Abraham va fer un gran banquet, el dia que Isaac el seu fill va ser deslletat. Havent vist Sara el fill d'Agar l'egípcia, que li va néixer a Abraham, jugant amb Isaac el seu fill, va dir a Abraham: Expulsa aquesta serventa i el seu fill; perquè el fill d'aquesta serventa no heretarà amb el meu fill Isaac. Però la paraula va aparèixer molt dura davant d'Abraham pel que fa al seu fill. Va dir Déu a Abraham: que no sigui dur davant teu sobre el nen i sobre la serventa; tot el que et digui Sara, escolta la seva veu; perquè en Isaac et serà cridat descendència. I també faré del fill d'aquesta serventa una gran nació, perquè és la teva descendència. Abraham es va aixecar al matí, i va agafar pans i un odre d'aigua, i els va donar a Agar; i va posar el nen sobre la seva espatlla, i la va enviar. Havent marxat, ella anava errant pel desert, pel pou del jurament. S'havia acabat l'aigua de l'odre i va llançar el nen sota un avet. Havent-se'n anat, es va asseure davant d'ell de lluny, com un tir d'arc, perquè va dir: que no vegi la mort del meu nen. I va seure enfront d'ell; i havent cridat, el nen va plorar. Déu va escoltar la veu del nen des del lloc on era; i un missatger de Déu va cridar Agar des del cel, i li va dir: què passa, Agar? No tinguis por; perquè Déu ha escoltat la veu del nen des del lloc on està. Aixeca't i agafa el nen, i agafa'l fort amb la teva mà; perquè el faré una nació gran. I Déu va obrir els ulls d'ella; i va veure un

pou d'aigua viva, i va anar, i va omplir l'odre d'aigua, i va donar de beure al nen. I Déu era amb el nen; i va créixer, i va habitar al desert; i es va convertir en arquer. I va habitar en el desert, i la seva mare li va prendre una dona de Faran d'Egipte. Va passar, doncs, en aquell temps, que Abimèlec, i Ocozat el seu conseller, i Ficol el comandant en cap de les seves forces, van dir a Abraham: Déu és amb tu en tot el que fas. Ara doncs jura'm per Déu que no em faràs mal a mi, ni a la meva descendència, ni al meu nom, sinó que segons la justícia que vaig fer amb tu, faràs amb mi i amb la terra en la qual has habitat. I Abraham va dir: Jo juraré. I Abraham va reprendre Abimèlec sobre els pous d'aigua que van prendre els criats d'Abimèlec. I Abimelec li va dir: No sabia qui t'ha fet aquesta cosa, ni tu m'ho vas explicar, ni jo ho vaig sentir fins avui. I Abraham va agafar ovelles i vedells, i els va donar a Abimelec, i tots dos van fer un pacte. I Abraham establí set femelles d'ovella a part. I Abimelec va dir a Abraham: Què són aquestes set anyelles que has posat a part? I va dir Abraham que prendràs de mi les set anyelles, perquè em siguin de testimoni que jo vaig cavar aquest pou. Per això va anomenar aquell lloc Pou del Jurament, perquè allà van jurar tots dos. I van establir un pacte al pou del jurament, i es va aixecar Abimèlec, Ocozat el seu conseller, i Ficol el comandant en cap de les seves forces, i van tornar a la terra dels Filisteus. I Abraham va plantar un camp sobre el pou del jurament, i va invocar allà el nom del Senyor, Déu etern. Abraham va habitar a la terra dels Filisteus molts dies.

22

I va passar que després d'aquestes paraules Déu va provar Abraham, i li va dir: Abraham, Abraham, i va dir: Heus aquí em. I va dir: Pren el teu fill estimat, a qui vas estimar, l'Isaac, i vés a la terra alta, i ofereix-lo allà en holocaust sobre un dels munts que et diré. Havent-se aixecat Abraham el matí, va ensellar el seu ruc; va agafar amb ell mateix dos nois, i Isaac el seu fill; i havent partit llenya per a l'holocaust, havent-se aixecat va anar, i va arribar al lloc que Déu li va dir, el tercer dia. I Abraham, havant alçat la mirada amb els seus ulls, va veure el lloc de lluny. I Abraham va dir als seus nens: Seieu aquí amb el ruc; jo i el nen passarem fins allà; i havent adorat tornarem a vosaltres. Abraham prengué la llenya de l'holocaustació i la posà sobre Isaac, el seu fill; ell prengué amb les mans el foc i l'espasa, i anaren tots dos junts. Isaac va dir a Abraham, el seu pare: Pare! I ell va dir: Què és, fill? Va dir, i, mira el foc i la llenya, on és l'ovella per a l'holocaust? Va dir Abraham: Déu veurà per a si mateix un xai per a l'holocaust, fill. Havent anat tots dos alhora, van arribar al lloc que Déu li va dir; i Abraham va construir allà l'altar, i va col·locar la llenya; i havent lligat Isaac el seu fill, el va col·locar sobre l'altar damunt de la llenya. I Abraham va estendre la seva mà per prendre l'espasa i degollar el seu fill. I el Missatger del Senyor el va cridar des del cel i va dir: Abraham, Abraham! I ell va dir: Heus-me aquí. I va dir: No posis la teva mà sobre el nen, ni li facis res; perquè ara he sabut que tu tems Déu; i no vas perdonar el teu fill estimat per causa meva. Havant

mirat amunt Abraham amb els seus ulls va veure, i mira un moltó essent agafat en una planta Sabek per les banyes. I Abraham va anar, i va agafar el moltó, i el va oferir en holocaust en lloc d'Isaac, el seu fill. I Abraham va anomenar aquell lloc El Senyor va veure, perquè avui es diu: A la muntanya el Senyor va aparèixer. I el Missatger del Senyor va cridar Abraham per segona vegada des del cel, dient: Per mi mateix vaig jurar, diu el Senyor, perquè vas fer aquesta cosa, i no vas perdonar el teu fill estimat per mi, certament benedicent et beneiré, i multiplicant multiplicaré la teva descendència, com els estels del cel, i com la sorra al costat de la vora de la mar; i la teva descendència heretarà les ciutats dels adversaris. I seran beneïdes en la teva descendència totes les nacions de la terra, perquè vas obeir la meva veu. Abraham es va girar cap als seus nois i, havent-se aixecat, van anar junts al pou del jurament. I Abraham va habitar al Pou del Jurament. Va passar després d'aquestes paraules, i va ser reportat a Abraham, dient: Mira, Melca ha donat a llum també ella fills a Nahor, el teu germà: Uz, el primogènit, i Buz, el seu germà, i Kemuel, el pare dels sirians, i Chesed, i Hazo, i Pildash, i Jidlaph, i Betuel. Betuel va engendrar Rebeca. Vuit aquests fills, els quals va parir Melca a Nahor, el germà d'Abraham. I la seva concubina, que es deia Reuma, també va donar a llum Tabek, Taam, Toxós i Moxà.

23

La vida de Sara va ser de cent vint-i-set anys. I va morir Sara en

la ciutat d'Arboc, la qual és a la vall, aquesta és Hebron a la terra de Canaan, i va venir Abraham a plorar Sara i a lamentar-se. I Abraham es va aixecar del seu mort i va dir Abraham als fills de Het, dient: Foraster i resident temporal jo sóc amb vosaltres; doneu-me doncs possessió de tomba amb vosaltres, i enterraré el meu mort lluny de mi. Van respondre, però, els fills de Het a Abraham dient: No, senyor. Escolta'ns, rei al costat de Déu tu ets entre nosaltres, enterra el teu mort en les nostres tombes escollides, perquè ningú dels nostres no t'impedirà la seva tomba per enterrar allà el teu mort. Havent-se aixecat, Abraham es va inclinar davant el poble de la terra, els fills de Het. I va parlar Abraham cap a ells, dient: Si teniu la vostra ànima de manera que enterreu el meu mort de davant la meva cara, escolteu-me, i parleu sobre mi a Efron, el fill de Sohar. I que em doni la cova doble que és seva, la que es troba en una part del seu camp; pel preu digne en plata doneu-me-la entre vosaltres com a possessió de tomba. Efron estava assegut enmig dels fills de Het; i havent respost, Efron l'hitita va dir a Abraham, escoltant-ho els fills de Het i tots els que entraven a la ciutat, dient: Estigues amb mi, senyor, i escolta'm; el camp i la cova que hi ha en ell, a tu te'ls dono; davant de tots els meus ciutadans te'ls he donat; enterra el teu mort. I Abraham va adorar davant del poble de la terra. I va dir a l'Efró a les orelles davant del poble de la terra: Ja que ets cap a mi, escolta'm: pren de mi la plata del camp, i enterraré el meu mort allà. I Efron va respondre a Abraham, dient: No, senyor; he escoltat, una terra de quatre-cents sicles de plata; però què seria això entre tu i jo? I tu enterra el teu mort. I Abraham escoltà Efró, i Abraham lliurà

a Efró la plata que havia dit a les orelles dels fills de Het, quatre-cents didracmes de plata aprovada pels mercaders. I va quedar el camp d'Efron, que era a la cova doble, que és davant de Mambre, el camp i la cova que era en ell, i tot arbre que era al camp, i tot el que és dins els seus límits al voltant, a Abraham, en possessió davant dels fills de Het i de tots els que entraven a la ciutat. Després d'aquestes coses, Abraham va enterrar Sara, la seva dona, a la cova del camp doble, que està davant de Mamre, que és Hebron, a la terra de Canaan. I el camp i la cova que hi havia en ell van ser ratificats a Abraham com a possessió de tomba, de part dels fills de Het.

24

I Abraham era ancià, avançat en dies, i el Senyor va beneir Abraham en tot. I Abraham va dir al seu servent el més gran de la seva casa, el governant de tot el que era seu, Posa la teva mà sota la meva cuxa. I t'adjuro pel Senyor, el Déu del cel i el Déu de la terra, que no prenguis dona per al meu fill Isaac d'entre les filles dels cananeus, amb els quals jo habito. Però aniràs a la meva terra, on vaig néixer, i a la meva tribu, i prendràs d'allà una dona per al meu fill Isaac. I va dir el fill cap a ell: No potser no vulgui la dona anar amb mi de tornada a aquesta terra, tornaré el teu fill a la terra d'on vas sortir? Però Abraham li va dir: Para atenció per a tu mateix de no fer tornar enrere el meu fill allà. El Senyor, el Déu del cel i el Déu de la terra, que em va treure de la casa del meu pare i de la terra on vaig néixer, que

em va parlar i que em va jurar dient: A tu et donaré aquesta terra i a la teva descendència, ell enviarà el seu Missatger davant teu, i prendràs dona per al meu fill d'allà. Si però la dona no vol anar amb tu a aquesta terra, seràs net del meu jurament, només no tornis el meu fill allà. I el fill va posar la seva mà sota la cuixa d'Abraham, el seu senyor, i li va jurar sobre aquesta paraula. I el fill va agafar deu camells dels camells del seu senyor, i de tots els béns del seu senyor amb ell mateix; i havent-se aixecat va anar a Mesopotàmia a la ciutat de Nacor. I va fer ajeure els camells fora de la ciutat al costat del pou de l'aigua cap al tard, quan surten les que treuen aigua. I va dir: Senyor, Déu del meu senyor Abraham, concedeix-me èxit avui i mostra misericòrdia amb el meu senyor Abraham. Heus que jo estic dempeus sobre la font de l'aigua, i les filles dels habitants de la ciutat surten a treure aigua. I la verge serà aquella a qui jo digui, inclina el teu gerro d'aigua perquè jo begui, i em digui, beu tu, i als teus camells els donaré de beure fins que deixin de beure, aquesta l'has preparada per al teu fill Isaac; i en això sabré que has fet misericòrdia amb el meu senyor Abraham. I va passar abans d'acabar ell de parlar en la seva ment, i heus aquí que Rebeca sortia, la nascuda de Betuel, fill de Melcà, la dona de Nacor, germà d'Abraham, tenint la gerra d'aigua sobre les seves espatlles. La verge era molt bella d'aparença, era verge, cap home no l'havia conegut, i havent baixat a la font, va omplir la seva gerra d'aigua, i va pujar. El noi va córrer cap a la trobada d'ella, i va dir: Dóna'm de beure una mica d'aigua del teu càntir. Ella però va dir: Beu, senyor, i es va afanyar i va abaixar el càntir d'aigua sobre el seu braç, i li va donar de beure fins que

va deixar de beure. I va dir: I per als teus camells trauré aigua, fins que totes beguin. I s'afanyà i buidà el càntir d'aigua dins l'abeurador, i corregué cap al pou per treure aigua altra vegada, i tragué aigua per a tots els camells. L'home, però, l'estava observant i guardava silenci per saber si el Senyor havia fet prosperar el seu camí o no. Va succeir, però, que quan totes les camelles van deixar de beure, l'home va prendre arracades daurades d'una dracma de pes i dos braçalets per a les seves mans, de deu dracmes d'or de pes. I la va preguntar i va dir: Filla de qui ets? Anuncia'm si hi ha a casa del teu pare un lloc per allotjar-nos. Però ella li va dir: Sóc filla de Betuel, de la Melcas, que va parir a Nacor. I li va dir: Tenim palla i farratge en abundància, i també lloc per allotjar-se. I l'home, havent estat molt content, va adorar al Senyor. I va dir: Beneït el Senyor, el Déu del meu senyor Abraham, que no va abandonar la seva justícia i la veritat del meu senyor; i a mi el Senyor em va guiar cap a la casa del germà del meu senyor. I la noia, havent corregut, va informar a la casa de la seva mare segons aquestes paraules. Però Rebecca tenia un germà, el nom del qual era Laban, i Laban va córrer cap a l'home fora, a la font. I això va passar quan va veure les arracades i els braçalets a les mans de la seva germana, i quan va escoltar les paraules de Rebeca, la seva germana, que deia: Així m'ha parlat l'home, i va anar cap a l'home que estava dret vora els camells, a la font. I va dir-li: Aquí, entra, beneït del Senyor; per què estàs fora? Jo he preparat la casa, i lloc per als camells. Va entrar l'home a la casa i va descarregar els camells, i va donar palla i farratge als camells, i aigua per rentar els seus peus i els peus dels homes que eren

amb ell. I va posar davant d'ells pans per menjar, i va dir: No menjaré fins que hagi dit les meves paraules. I va dir: Parla. I va dir: Jo sóc fill d'Abraham. El Senyor va beneir el meu senyor molt, i va ser exaltat; i li va donar ovelles, i vedells, i plata, i or, criats, i serventes, camells, i ases. I Sarra, la dona del meu senyor, va parir un fill al meu senyor després que ell envellís, i li va donar tot allò que era seu. I el meu senyor em va fer jurar, dient: No prendràs dona per al meu fill d'entre les filles dels cananeus, entre els quals jo sojorno a la seva terra. Però aniràs a la casa del meu pare i a la meva tribu, i d'allà prendràs una dona per al meu fill. Vaig dir al meu senyor: Que no sigui cas que la dona no vulgui venir amb mi. I em va dir: El Senyor, el Déu davant del qual he estat ben plaent, ell enviarà el seu Missatger amb tu i prosperarà el teu camí, i prendràs dona per al meu fill de la meva tribu i de la casa del meu pare. Aleshores seràs innocent de les meves malediccions, quan, perquè si véns a la meva tribu i no et donen, seràs innocent del meu jurament. I havent arribat avui a la font vaig dir, Senyor el Déu del meu senyor Abraham, si tu prosperes el meu camí, en el qual ara jo vaig, mira jo estic plantat a la font de l'aigua, i les filles dels homes de la ciutat surten a treure aigua; i serà la verge, a la qual jo digui, dóna'm de beure una mica d'aigua del teu càntir, i ella em digui, i tu beu, i als teus camells els donaré aigua, aquesta la dona que el Senyor ha preparat per al seu propi servent Isaac; i en això sabré, que has fet misericòrdia al meu senyor Abraham. I això va passar abans d'acabar jo de parlar en la meva ment: immediatament Rebeca sortia, portant la gerra d'aigua sobre les espatlles, i va baixar a la font, i va treure aigua, i li vaig dir:

Dóna'm de beure. I havent-se afanyat, va abaixar el càntir d'aigua sobre el seu braç, i va dir: Beu tu, i també donaré a beure als teus camells, i van beure, i va donar a beure als camells. I vaig preguntar-li i vaig dir: Filla de qui ets? Digues-m'ho. I ella va dir: Sóc filla de Betuel, fill de Nacor, que Melcà va parir-li. I vaig posar-li les arracades i els braçalets a les mans. I havent estat complagut, vaig adorar el Senyor i vaig beneir el Senyor, el Déu del meu senyor Abraham, qui m'ha fet pròsper en el camí de la veritat per prendre la filla del germà del meu senyor per al seu fill. Si per tant mostreu misericòrdia i justícia cap al meu senyor, si no, informeu-me perquè tornaré cap a la dreta o l'esquerra. Responent però Laban i Betuel van dir: Del Senyor ha sortit aquest assumpte, no podem dir-te res en contra, ni dolent ni bo. Heus aquí Rebeca davant teu; pren-la i vés-te'n, i que sigui dona per al fill del teu senyor, tal com va dir el Senyor. I va passar que quan el servent d'Abraham va escoltar les seves paraules, es va prosternar a terra davant el Senyor. I el noi, havent tret recipients de plata i d'or i roba, els va donar a la Rebeca; i va donar regals al seu germà i a la seva mare. I van menjar i van beure, tant ell com els homes que eren amb ell, i van dormir. I havent-se aixecat al matí, va dir: Envieu-me, perquè pugui marxar cap al meu senyor. Van dir però els seus germans, i la mare: Que romangui la verge amb nosaltres uns deu dies, i després d'això se n'anirà. Però ell va dir-los: No em retingueu, ja que el Senyor ha fet pròsper el meu camí. Envieu-me perquè marxi cap al meu senyor. I ells van dir: Cridem la nena i preguntem a la seva boca. Van cridar la Rebeca i li van dir: Aniràs amb aquest home? I ella va dir: Aniré. I van enviar

Rebecca, la seva germana, i les seves possessions, i el servent d'Abraham, i els que anaven amb ell. I van beneir Rebecca i li van dir: Germana nostra ets, esdevingues en milers de miríades, i que la teva llavor hereti les ciutats dels adversaris. Havent-se aixecat Rebecca i les seves serventes, van muntar sobre els camells, i van anar amb l'home; i el servent, havent agafat Rebecca, va marxar. Isaac però viatjava a través del desert cap al pou de la visió, però ell habitava a la terra del Sud. I Isaac va sortir a conversar a la plana cap al vespre, i alçant els ulls va veure camells que venien. I havent alçat la mirada Rebecca amb els ulls va veure Isaac, i va saltar del camell. I va dir al fill: Qui és aquell home que va pel pla a trobar-se amb nosaltres? El nen va dir: Aquest és el meu senyor; i ella, havent agafat el vel, se'l va posar. I el fill va relatar a Isaac totes les coses que havia fet. Entrà però Isaac a la casa de la seva mare, i prengué Rebecca, i esdevingué la seva dona, i l'estimà, i Isaac fou consolat pel que fa a Sara, la seva mare.

25

Havent-se afegit, però, Abraham va prendre una dona, el nom de la qual era Keturah. Va parir-li el Zombran, el Iezan, el Madal, el Midian, el Iesbok i el Soie. Iezan, però, va engendrar Saba i Dedan, i els fills de Dedan van ser Asshurim, Letushim i Leummim. Els fills de Midian, però, eren Gepher, Apher, Enoch, Abida i Eldaag; tots aquests eren fills de Keturah. Abraham donà totes les seves possessions a Isaac, el seu fill. I als fills de les

seves concubines, Abraham va donar regals i els va enviar lluny d'Isaac, el seu fill, quan encara vivia, cap a l'est, a la terra de l'est. Aquests són els anys dels dies de la vida d'Abraham que va viure: cent setanta-cinc anys. I va morir Abraham, fallant en una bona vellesa, home vell i ple de dies, i va ser afegit al seu poble. I el van enterrar Isaac i Ismael, els seus fills, a la cova doble, al camp d'Efron de Saar l'hitita, que és davant de Mambre, el camp i la cova que va adquirir Abraham dels fills de Het; allà van enterrar Abraham i Sara, la seva dona. Va passar, però, que després de morir Abraham, Déu va beneir el seu fill Isaac, i Isaac va habitar al costat del pou de la visió. Aquestes són les generacions d'Ismael, fill d'Abraham, que va parir Agar l'egípcia, la serventa de Sara, a Abraham. I aquests són els noms dels fills d'Ismael, segons els noms de les seves generacions: el primogènit d'Ismael, Nabajot, i Quedar, i Nabdeel, i Massam, i Masma, i Duma, i Massa, i Hadad, i Teman, i Jetur, i Nafes, i Kedma. Aquests són els fills d'Ismael, i aquests són els seus noms en les seves tendes i en els seus campaments, dotze governants segons les seves nacions. I aquests són els anys de la vida d'Ismael: cent trenta-set anys, i desfallint va morir, i va ser reunit amb el seu poble. Va habitar des d'Havilah fins a Shur, que està davant d'Egipte fins a arribar cap als Assiris; va habitar davant de tots els seus germans. I aquestes són les generacions d'Isaac, el fill d'Abraham: Abraham va engendrar Isaac. Isaac tenia quaranta anys quan va prendre Rebecca, filla de Betuel el Siríac de la Mesopotàmia de Síria, germana de Laban el Siríac, per a ell mateix com a dona. Isaac pregava al Senyor per Rebecca, la seva dona, perquè era estèril, i Déu el va escoltar, i

Rebecca, la seva dona, va concebre. I els nens saltaven dins d'ella; i va dir: Si així m'ha de passar, per a què vull això? Va anar a preguntar al Senyor. I el Senyor li va dir: Dues nacions hi ha al teu ventre, i dos pobles del teu ventre se separaran, i un poble superarà l'altre poble, i el més gran servirà el més petit. I es van complir els dies de parir d'ella, i heus aquí que hi havia bessons al seu ventre. Va sortir el primogènit vermell, tot sencer, com una pell peluda, i va anomenar el seu nom Esau. I després d'això va sortir el seu germà, amb la seva mà agafada al taló d'Esaú, i va cridar el seu nom Jacob. I Isaac tenia seixanta anys quan Rebecca els va parir. Els joves homes creixeren, i Esaú era un home que sabia caçar, rústic, però Jacob era un home senzill que habitava a casa. Isaac estimava Esau, perquè la seva caça era menjar per a ell, però Rebecca estimava Jacob. Va coure Jacob un guisat, i Esaú va venir del camp desfallint. I va dir Esaú a Jacob: Alimenta'm d'aquest estofat vermell, perquè estic defallit. Per això va ser anomenat el seu nom Edom. Va dir però Jacob a Esau: Ven-me avui el teu dret de primogenitura. I va dir Esaú: Mira, jo vaig a morir, i per a què em serveixen a mi aquestes primogenitures? I Jacob li va dir: Jura-m'ho avui, i ell li va jurar. Així Esaú va vendre el dret de primogenitura a Jacob. Jacob, però, va donar a Esau pa i un guisat de llenties, i va menjar i va beure, i després de llevar-se va marxar, i Esau va menysprear el dret de primogenitura.

26

Va succeir una fam sobre la terra, a part de la fam anterior, que va succeir en el temps d'Abraham, i Isaac va anar cap a Abimelec, rei dels filisteus, a Gerara. Va aparèixer-li el Senyor i li va dir: No baixis a Egipte, sinó habita a la terra que jo et diré. I resideix en aquesta terra, i estaré amb tu, i et beneïré, perquè a tu i a la teva descendència donaré tota aquesta terra, i establiré el meu jurament que vaig jurar a Abraham, el teu pare. I multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel, i donaré a la teva descendència tota aquesta terra, i seran beneïdes en la teva descendència totes les nacions de la terra. Perquè Abraham, el teu pare, va obeir la meva veu i va guardar els meus manaments, els meus comandaments, les meves ordenances i les meves lleis. Isaac va habitar en Gerara. Però els homes del lloc van preguntar sobre Rebecca, la seva dona, i va dir: És la meva germana, perquè va témer dir que era la seva dona, no fos cas que els homes del lloc el matessin per Rebecca, perquè ella era bella d'aparença. Va passar molt de temps allà, i Abimèlec, el rei de Guerar, havent-se ajupit a la finestra, va veure Isaac jugant amb Rebeca, la seva dona. Abimèlec va cridar Isaac i li va dir: Llavors, és la teva dona? Per què vas dir És la meva germana? I Isaac li va dir: Vaig dir, doncs, perquè no mori mai per ella. I Abimelec li va dir: Què és això que ens has fet? Gairebé algú de la meva família va dormir amb la teva dona, i hauries portat ignorància sobre nosaltres. Abimèlec, però, comandà a tot el seu poble, dient: Tot el que hagi tocat aquest home i la seva dona serà culpable de mort. Isaac va sembrar en aquella terra, i aquell any va trobar ordi que rendia el cent per un, i el Senyor el va beneir. I l'home va ser exalçat, i avançant es

va fer més gran, fins que es va fer molt gran. I va tenir ramats d'ovelles, i ramats de bous, i moltes granges. I els filisteus el van envejar. I tots els pous que van cavar els fills del seu pare en el temps del seu pare, els filisteus els van tapar i els van omplir de terra. Però Abimelec va dir a Isaac: Vés-te'n de nosaltres, perquè t'has fet molt més fort que nosaltres. I Isaac va marxar d'allà, i es va allotjar a la vall de Gerar, i hi va habitar. I Isaac va cavar altra vegada els pous d'aigua que van cavar els fills d'Abraham el seu pare, i els filisteus els van tapar després de morir Abraham el seu pare; i els va donar noms segons els noms que els va donar el seu pare. I els fills d'Isaac van cavar a la vall de Gerar i van trobar allà un pou d'aigua viva. I els pastors de Gerar van lluitar amb els pastors d'Isaac, dient que l'aigua era d'ells, i van anomenar el pou Injustícia, perquè el van tractar injustament. Havent partit d'allà, va cavar un altre pou, però també van disputar sobre aquell, i el va anomenar Enemistat. Havent partit d'allà, va cavar un altre pou, i no van lluitar per ell, i el va anomenar Espai Ample, dient: Perquè ara el Senyor ens ha donat espai ampli i ens ha fet créixer sobre la terra. Va pujar d'allà al pou del jurament. I aquella nit se li va aparèixer el Senyor, i va dir: Jo sóc el Déu d'Abraham, el teu pare; no tinguis por, perquè jo sóc amb tu, i et beneïré, i multiplicaré la teva descendència a través d'Abraham, el teu pare. I va construir allà un altar, i va invocar el nom del Senyor, i va plantar allà la seva tenda; i van cavar allà els fills d'Isaac un pou a la vall de Gerar. I Abimèlec va anar cap a ell des de Gerara, i Ocozat, el seu conseller, i Ficol, el comandant en cap de les seves forces. I Isaac els va dir: Per què heu vingut cap a mi? Vosaltres però em vau

odiar, i em vau enviar lluny de vosaltres. I ells van dir: Havent vist, hem vist que el Senyor era amb tu; i vam dir: Que hi hagi jurament entre nosaltres i entre tu, i farem amb tu un pacte: No fer amb nosaltres mal, perquè no et vam tractar amb hostilitat nosaltres, i de la manera que et vam tractar bé, i et vam enviar amb pau; i ara beneït ets tu pel Senyor. I els va fer un banquet, i van menjar i van beure. Havent-se aixecat al matí, cadascun va jurar al seu veí, i Isaac els va enviar, i van marxar d'ell en pau. Va passar en aquell dia, i havent arribat els fills d'Isaac li van informar sobre el pou que van cavar, i van dir: No vam trobar aigua. I ell el va anomenar Jurament, per això va donar el nom a aquella ciutat Pou de Jurament, fins al dia d'avui. Esau tenia quaranta anys, i va prendre per dona Judit, filla de Beeri l'Hitita, i Basemat, filla d'Elon l'Hitita. I eren motiu de disgust per a l'Isaac i per a la Rebecca.

27

Va passar que després d'envellir-se Isaac, i se li van enfosquir els ulls per veure, va cridar Esaú, el seu fill gran, i li va dir: Fill meu, i ell va dir: Aquí estic. I va dir: Mira, he envellit i no conec el dia de la meva mort. Ara doncs pren el teu estri, la teva faretre i el teu arc, i surt a la plana i caça'm una presa. I prepara'm menjars, com m'agraden a mi, i porta'ls-me, perquè mengi, perquè la meva ànima et beneeixi abans que jo mori. Rebecca, però, va escoltar Isaac parlant amb Esau, el seu fill, i Esau va anar a la plana a caçar una presa per al seu pare. Rebeca va dir a Jacob, el

seu fill més jove: Mira, he escoltat el teu pare parlant a Esaú, el teu germà, dient: Porta'm caça i fes-me menjars, perquè havent menjat et beneeixi davant del Senyor abans de morir jo. Ara doncs, fill meu, escolta'm, tal com jo et mano. I havent anat cap a les ovelles, pren-me d'allà dos cabrits tendres i bons, i els faré menjars delicats per al teu pare, com li agraden. I portaràs al teu pare, i menjarà, perquè el teu pare et beneeixi abans de morir. Jacob va dir a Rebecca, la seva mare: Esau, el meu germà, és un home pelut, però jo sóc un home llis. Que no em toqui mai el pare, i seré davant seu com un que menysprea, i portaré sobre mi mateix una maledicció, i no una benedicció. La mare li digué: Que la teva maledicció caigui sobre mi, fill meu, només escolta la meva veu, i vés i porta'm-ho. Havent anat, va agafar i va portar a la mare, i la seva mare va fer menjars delicats, tal com estimava el seu pare. I havent pres Rebecca la roba bona d'Esaú, el seu fill gran, que era amb ella a la casa, va vestir amb ella en Jacob, el seu fill més jove. I va posar les pells dels cabrits al voltant dels seus braços i sobre les parts nues del seu coll. I va donar les delicadeses i els pans que havia fet a les mans de Jacob, el seu fill. I el va portar al seu pare, i va dir: Pare. I ell va dir: Heus aquí jo, qui ets tu, fill meu? I Jacob va dir al pare: Jo sóc Esau, el teu primogènit. He fet com em vas dir. Aixeca't, seu i menja de la meva caça, perquè la teva ànima em beneeixi. I Isaac va dir al seu fill: Què és això que has trobat tan ràpidament, oh fill meu? I ell va dir: Allò que el Senyor, el teu Déu, va lliurar davant meu. Va dir però Isaac a Jacob: Acosta't a mi i et palparé, fill meu, per saber si tu ets el meu fill Esaú o no. Jacob s'apropà a Isaac, el seu pare, i el tocà, i digué: La veu és la veu de Jacob, però les mans

són les mans d'Esaú. I no el va reconèixer, perquè les seves mans eren com les mans d'Esaú, el seu germà, peludes; i el va beneir, i va dir: Tu ets el meu fill Esaú? I ell va dir: Jo. I va dir: Porta'm i menjaré de la teva caça, fill meu, perquè la meva ànima et beneeixi. I li va portar, i va menjar, i li va portar vi, i va beure. I Isaac, el seu pare, li va dir: Acosta't a mi i besa'm, fill meu. I havent-se apropat el va besar, i va olorar l'olor dels seus vestits, i el va beneir, i va dir: Mira, l'olor del meu fill és com l'olor d'un camp ple que el Senyor ha beneït. I que Déu et doni la rosada del cel i la riquesa de la terra, i abundància de gra i vi. I que et serveixin les nacions, i que s'inclinin davant teu els governants, i esdevingues senyor del teu germà, i s'inclinaran davant teu els fills del teu pare; el que et maleeix, maleït, i el que et beneeix, beneït. I va passar que després que Isaac va cessar de beneir Jacob, el seu fill, i va passar que tan aviat com Jacob va sortir de davant d'Isaac, el seu pare, Esau, el seu germà, va venir de la caça. I ell també va fer menjars, i els va portar al seu pare, i va dir al pare: Que s'aixequi el meu pare i que mengi de la caça del seu fill, perquè la teva ànima em beneeixi. I Isaac, el seu pare, li va dir: Qui ets tu? I ell va dir: Jo sóc el teu fill primogènit, Esaú. Isaac va quedar molt astorat, i va dir: Qui doncs ha caçat per a mi caça i me l'ha portat, i en vaig menjar de tot abans que vinguessis tu? El vaig beneir i beneït serà. Va passar que quan Esaú va escoltar les paraules del seu pare Isaac, va cridar amb veu gran i molt amarga, i va dir: Beneeix-me també a mi, pare! Va dir-li però: El teu germà ha vingut amb engany i ha pres la teva benedicció. I va dir: Justament va ser cridat el seu nom Jacob, perquè m'ha suplantat, mira, aquesta és la segona vegada:

va prendre la meva primogenitura, i ara ha pres la meva benedicció. I Esaú va dir al seu pare: No m'has deixat cap benedicció, pare? Responent però, Isaac va dir a Esaú: Si l'he fet senyor teu, i tots els seus germans els he fet servents seus, i l'he sostingut amb gra i vi, a tu però, què et faré, fill meu? I va dir Esaú al seu pare: No tens ni una sola benedicció, pare? Beneeix també a mi, pare; però estant Isaac profundament commogut, Esaú va cridar amb veu i va plorar. Però Isaac, el seu pare, li va respondre: Mira, la teva morada serà lluny de la riquesa de la terra i de la rosada del cel des de dalt. I sobre la teva espasa viuràs, i serviràs al teu germà, però serà que quan destrueixis i treguis el seu jou del teu coll. I Esaú guardava rancor a Jacob per la benedicció amb la qual el seu pare l'havia beneït, i Esaú va dir en el seu cor: que s'apropin els dies del dol pel meu pare, perquè mati Jacob, el meu germà. I van ser reportades a Rebeca les paraules d'Esaú, el seu fill gran, i havent enviat a cridar va fer venir Jacob, el seu fill més jove, i li va dir: Mira, Esaú, el teu germà, t'amenaça amb matar-te. Ara doncs, fill meu, escolta la meva veu, i aixeca't i fuig cap a Mesopotàmia, cap a Laban, el meu germà, a Haran. I viu amb ell uns quants dies, fins que s'aparti la ira i la còlera del teu germà de tu, i oblidi el que li has fet; i havent enviat et faré venir d'allà, no sigui que quedi privada de vosaltres dos en un sol dia. Rebecca va dir a Isaac: Estic cansada de la meva vida a causa de les filles dels fills de Het. Si Jacob pren dona d'entre les filles d'aquesta terra, per a què viure?

28

Havent cridat Isaac a Jacob, el va beneir i li va manar, dient: No prendràs dona de les filles dels cananeus. Aixeca't i fuig cap a Mesopotàmia, cap a la casa de Betuel, el pare de la teva mare, i pren per a tu d'allà una dona d'entre les filles de Laban, el germà de la teva mare. El meu Déu et beneeixi, t'augmenti i et multipliqui, i seràs congregacions de nacions. I que et doni la benedicció d'Abraham, el meu pare, a tu i a la teva descendència després de tu, perquè heretis la terra del teu pelegrinatge, que Déu va donar a Abraham. I Isaac va enviar Jacob, i va anar a Mesopotàmia cap a Laban, el fill de Betuel el Sirià, germà de Rebeca, la mare de Jacob i Esaú. Mira però Esaú que Isaac va beneir Jacob, i el va enviar a la Mesopotàmia de Síria per prendre per a ell mateix una dona d'allà, en beneir-lo, i li va manar, dient: no prendràs dona de les filles dels Cananeus. I Jacob va escoltar el seu pare i la seva mare, i va anar cap a la Mesopotàmia de Síria. Havent vist també Esaú que dolentes són les filles de Canaan davant d'Isaac el seu pare, va anar Esaú cap a Ismael; i va prendre Mahalath, filla d'Ismael el fill d'Abraham, germana de Nebaioth, a més de les seves dones com a dona. I Jacob va sortir del pou del jurament i va anar a Haran. I va trobar un lloc i va dormir allà, perquè el sol s'havia post, i va agafar de les pedres del lloc i les va col·locar sota el seu cap, i va dormir en aquell lloc. I ell va somiar, i heus aquí una escala fixada a la terra, el cap de la qual arribava al cel, i els missatgers de Déu pujaven i baixaven per ella. El Senyor, però, es recolzava

sobre ella i va dir: Jo sóc el Déu d'Abraham, el teu pare, i el Déu d'Isaac. No tinguis por. La terra sobre la qual dorms, te la donaré a tu i a la teva descendència. I la teva descendència serà com la sorra de la terra, i s'estendrà cap al mar, i cap al sud, i cap al nord, i cap a l'est, i seran beneïdes en tu totes les tribus de la terra, i en la teva descendència. I heus aquí jo estic amb tu, guardant-te en tot el camí, allà on vagis, i et tornaré a aquesta terra, perquè no t'abandonaré, fins que jo hagi fet tot allò que t'he parlat. I Jacob es va despertar del seu son i va dir: El Senyor és en aquest lloc, i jo no ho sabia. I va témer i va dir: Com de temible és aquest lloc! Això no és sinó la casa de Déu, i aquesta és la porta del cel. I Jacob es va aixecar al matí, i va agafar la pedra que havia col·locat allà sota el seu cap, i la va erigir com a pilar, i va vessar oli sobre la punta d'aquesta. I va cridar el nom d'aquell lloc casa de Déu, i Lluz era el nom de la ciutat abans. I Jacob va fer un vot, dient: si el Senyor Déu està amb mi, i em preserva en aquest camí pel qual jo vaig, i em dóna pa per menjar, i vestit per posar-me, i em torna amb salvació a la casa del meu pare, llavors el Senyor serà per a mi Déu. I aquesta pedra que vaig establir com a pilar serà per a mi casa de Déu, i de tot el que em donis, en donaré el delme a tu.

29

I aixecant els peus, Jacob va anar a la terra de l'est, cap a Laban, el fill de Betuel el Siri, germà de Rebeca, mare de Jacob i Esaü. I veu, i heus aquí un pou al pla, i hi havia allà tres ramats

d'ovelles descansant al seu costat, perquè d'aquell pou abeuraven els ramats, però hi havia una gran pedra sobre la boca del pou. I allà es reunien tots els ramats, i apartaven la pedra de la boca del pou, i abeuraven les ovelles, i tornaven a posar la pedra sobre la boca del pou al seu lloc. I els va dir Jacob: Germans, d'on sou vosaltres? I ells van dir: Som de Haran. I va dir-los: Coneixeu Laban, el fill de Nahor? I ells van dir: Coneixem. I els va dir: Està sa? I ells van dir: Està sa; i mira, Raquel, la filla d'ell, venia amb les ovelles. I Jacob va dir: Encara és molt de dia, no és encara l'hora de reunir els ramats. Abeureu les ovelles i aneu a pasturar-les. Però ells van dir: No podrem, fins que siguin reunits tots els pastors, i rodolin la pedra de la boca del pou, i abeurem les ovelles. Encara ell els parlava, i heus aquí que Raquel, la filla de Laban, venia amb les ovelles del seu pare, doncs ella pasturava les ovelles del seu pare. Va succeir que quan Jacob va veure Rachel, la filla de Laban, el germà de la seva mare, i les ovelles de Laban, el germà de la seva mare, Jacob es va acostar, va fer rodar la pedra de la boca del pou i va abeurar les ovelles de Laban, el germà de la seva mare. I Jacob va besar Rachel, i cridant amb la seva veu va plorar. I va informar a la Raquel que era el germà del seu pare i que era fill de Rebeca, i havent corregut va informar al seu pare segons aquestes paraules. Va passar que quan Laban va escoltar el nom de Jacob, el fill de la seva germana, va córrer a trobar-se amb ell, l'abraçà, el besà i el portà dins de casa seva, i Jacob relatà a Laban totes aquestes paraules. I Laban li va dir: Ets dels meus ossos i de la meva carn, i va estar amb ell un mes de dies. Va dir però Laban a Jacob: Perquè ets el meu germà, no em serviràs

gratuïtament. Digues-me quina és la teva recompensa. Però Laban tenia dues filles: el nom de la gran era Leia, i el nom de la petita era Raquel. Els ulls de Lea eren febles, però Raquel era bella de forma i molt bonica d'aparença. Jacob estimava Rachel, i va dir: Et serviré set anys per Rachel, la teva filla més jove. Laban li va dir: És millor donar-te-la jo a tu que donar-la jo a un altre home; habita amb mi. I Jacob va servir per Rachel set anys, i van ser davant d'ell com uns pocs dies, per l'amor que ell li tenia. Jacob va dir a Laban: Dóna'm la meva dona, perquè els dies s'han complert, per tal que pugui entrar cap a ella. Va reunir, però, Laban tots els homes del lloc i va fer un casament. I va passar al vespre que, havent pres Lea, la seva filla, la va portar a Jacob, i Jacob va entrar a ella. I Laban donà a Lea, la seva filla, Zelfa, la seva serventa, com a serventa d'ella. Va arribar el matí, i mira, era Lea; i Jacob va dir a Laban: què és això que m'has fet? No vaig servir per Raquel al teu costat? I per què em vas enganyar? Va respondre Laban: No és així al nostre lloc donar la més jove abans que la més vella. Completa doncs la setmana d'aquesta, i et donaré també aquesta a canvi del treball que faràs per mi encara set anys més. Va fer Jacob així, i va complir la setmana d'aquesta, i Laban li va donar Raquel, la seva filla, per dona. I Laban donà a la seva filla Bilhah, la seva serventa, com a serventa d'ella. I va entrar a Raquel, però va estimar Raquel més que Lia, i el va servir set anys més. Però el Senyor Déu, veient que Lea era menyspreada, va obrir la seva matriu, mentre que Raquel era estèril. I Leia va concebre, i va parir un fill a Jacob, i va cridar el seu nom Rubèn, dient: Perquè el Senyor ha vist la meva humiliació, i m'ha donat un fill, ara

doncs el meu home m'estimarà. I ella va concebre altra vegada, i va parir un segon fill a Jacob, i va dir: El Senyor ha escoltat que sóc odiada, i m'ha donat també aquest, i va cridar el seu nom Simeó. I va concebre encara, i va parir un fill, i va dir: Ara, en aquest temps, el meu home estarà unit a mi, perquè li he parit tres fills. Per això va posar-li el nom de Leví. I havent concebut encara, va parir un fill, i va dir: Ara, encara per això, donaré gràcies al Senyor. Per això va anomenar el seu nom Juda, i va deixar de parir.

30

Havent vist Raquel que no havia parit a Jacob, va tenir enveja de la seva germana i va dir a Jacob: Dóna'm fills; si no, moriré. Però Jacob, enfadat, va dir a Rachel: No sóc jo en lloc de Déu, qui t'ha privat del fruit del ventre? Va dir Raquel a Jacob: Mira la meva serventa Bilhah, uneix-te a ella, i donarà a llum sobre els meus genolls, i així jo també tindré fills per mitjà d'ella. I li va donar Bilhah, la seva serventa, per dona, i Jacob es va ajuntar amb ella. I Bilhah, la serventa de Rachel, va concebre i va donar a llum un fill a Jacob. I va dir Raquel: Déu ha jutjat per mi, i ha escoltat la meva veu, i m'ha donat un fill; per això va anomenar el seu nom Dan. I Bilha, la serventa de Raquel, va concebre de nou i va donar a llum un segon fill a Jacob. I Raquel va dir: El meu Déu ha lluitat per mi, i jo he lluitat amb la meva germana, i he prevalgut, i va cridar el seu nom Neftalí. Va veure Leia que havia deixat de parir, i va prendre Zelfa, la seva serventa, i la va

donar al Jacob com a dona, i ell va entrar cap a ella. I Zelfa, la serventa de Lea, va concebre i va parir un fill a Jacob. I Leia va dir: Quina fortuna!, i va nomenar-lo Gad. I Zelfa, la serventa de Lea, va concebre encara, i va parir un segon fill a Jacob. I va dir Leia: Benaventurada jo, perquè les dones em diran benaventurada, i va cridar el seu nom Aser. Va anar Rubèn en els dies de la collita del blat, i va trobar pomes de mandràgora al camp, i les va portar a Lea, la seva mare. Però Raquel va dir a Lea, la seva germana: Dóna'm de les mandràgores del teu fill. I va dir Lea: No és suficient per a tu que hagis agafat el meu home? No prendràs també les mandràgores del meu fill? I va dir Raquel: No així; que dormi amb tu aquesta nit a canvi de les mandràgores del teu fill. Va entrar Jacob del camp al vespre, i Leia va sortir a trobar-lo, i va dir: Entraràs amb mi avui, doncs t'he llogat a canvi de les mandràgores del meu fill, i va dormir amb ella aquella nit. I Déu va escoltar Leia, i havent concebut, va parir un cinquè fill a Jacob. I Leia va dir: Déu m'ha donat la meva recompensa perquè vaig donar la meva serventa al meu marit, i va cridar el seu nom Issacar, que vol dir recompensa. I Lleïa va concebre encara i va parir un sisè fill a en Jacob. I Leia va dir: Déu m'ha donat un bon regal en aquest temps; ara el meu home m'escollirà, perquè li he parit sis fills. I va cridar el seu nom Zabulon. I després d'això va parir una filla i la va anomenar Terrible. Però Déu es recordà de Rachel, i Déu l'escoltà, i li obrí el ventre. I havent concebut va parir un fill a Jacob, i va dir Raquel: El meu Déu ha tret el meu retret. I va cridar-lo Josep, dient: Que Déu m'afegeixi un altre fill. Va succeir, però, que quan Raquel va parir Josep, Jacob va dir a Laban:

Envia'm, perquè me'n vagi al meu lloc i a la meva terra. Torna'm les meves dones i els meus fills, pels quals t'he servit, perquè pugui marxar; tu ja coneixes el servei que t'he fet. Laban li va dir: si he trobat gràcia davant teu, he endevinat que Déu m'ha beneït per la teva vinguda. Especifica el teu salari i te'l donaré. Va dir però Jacob: Tu coneixes el que t'he servit, i quant era el teu bestiar amb mi. Petit era el que tenies davant meu, i va créixer fins a ser multitud, i el Senyor Déu et va beneir amb el meu peu, ara doncs quan faré jo també casa per a mi mateix? I va dir-li Laban: Què et donaré? I Jacob li va dir: No em donaràs res. Si em fas aquesta cosa, de nou pasturé les teves ovelles i les guardaré. Que passin totes les teves ovelles avui, i separa d'allà tota ovella fosca entre els anyells, i tota ratllada i tacada entre les cabres: aquesta serà la meva recompensa. I la meva justícia escoltarà per mi el dia següent, perquè la meva recompensa és davant teu: tot el que no sigui tacat i ratllat entre les cabres, i fosc entre els anyells, serà considerat robat si és amb mi. Laban li va dir: que sigui segons la teva paraula. I aquell dia va separar els bocs tacats i ratllats, i totes les cabres tacades i ratllades, i tot el que era fosc entre els anyells, i tot el que era blanc entre ells, i els va donar a mans dels seus fills. I va posar una distància de tres dies de camí entre ells i Jacob, però Jacob pasturava les ovelles de Laban que havien quedat. Jacob va agafar per a ell mateix una vara fresca d'estorac, de noguera i de plàtan, i Jacob les va pelar fent pelades blanques, i trient el verd, el blanc que va pelar apareixia variat sobre les vares. I va col·locar les varetes que havia pelat a les canals de les basses d'aigua, perquè quan les ovelles vinguessin a beure, davant de les varetes, en

venir elles a beure, les ovelles concebissin mirant les varetes. I les ovelles concebien davant les vares, i les ovelles parien cries blanques, tacades i grises. Els xais, però, Jacob els va separar, i va col·locar davant de les ovelles el moltó ratllat i tot el que era variat entre els xais, i va separar per a si mateix ramats a part, i no els va barrejar amb les ovelles de Laban. Va succeir, però, en el temps en què les ovelles estaven concebent i prenent en el ventre, que Jacob va col·locar les vares davant de les ovelles en els abeuradors, perquè concebissin segons les vares. Quan les ovelles pariren, no les col·locava, i va passar que les sense marques eren del Laban, però les marcades del Jacob. I l'home es va enriquir molt molt, i va arribar a tenir bestiar nombrós, i bous, i criats, i serventes, i camells, i ases.

31

Va sentir Jacob les paraules dels fills de Laban, que deien: Jacob ha pres tot el del nostre pare, i del nostre pare ha fet tota aquesta glòria. I Jacob va veure la cara de Laban, i heus aquí que no era amb ell com ahir i abans-d'ahir. El Senyor va dir a Jacob: Torna a la terra del teu pare i a la teva família, i seré amb tu. Havent enviat a cridar, Jacob va convocar Lea i Raquel a la plana on eren els ramats. I els va dir: Veig jo la cara del vostre pare, que no és cap a mi com ahir i l'altre dia, però el Déu del meu pare era amb mi. I aquestes també sabeu que amb tota la meva força he servit el vostre pare. El vostre pare, però, em va enganyar i va canviar el meu salari deu vegades, però Déu no li

va permetre fer-me mal. Si diu així, les variades seran la teva recompensa, i totes les ovelles pariran variades; però si diu, les blanques seran la teva recompensa, i totes les ovelles pariran blanques. I Déu va prendre tot el bestiar del vostre pare i me'l va donar. I va passar que quan les ovelles estaven concebent rebent en el ventre, i vaig veure amb els meus ulls en el son; i heus aquí que els bocs i els marrans pujaven sobre les ovelles i les cabres, blancs ratllats i tacats i cendrosos esquitxats. I l'Àngel de Déu em va dir en somnis: Jacob! I jo vaig dir: Què és? I va dir: Alça els ulls i mira els cabrons i els moixos que pugen sobre les ovelles i les cabres, tacats, variats i de color cendrat esquitxat, perquè he vist tot el que Laban et fa. Jo sóc el Déu que es va aparèixer a tu al lloc de Déu, on tu vas ungir-me allà un pilar, i tu vas fer-me allà un vot; ara doncs aixeca't, i surt d'aquesta terra, i vés-te'n cap a la terra del teu naixement, i jo seré amb tu. I responent, Raquel i Lia li digueren: No tenim ja cap porció o herència a la casa del nostre pare? No ens ha considerat com a estrangeres? Perquè ens ha venut, i devorant ha devorat la nostra plata. Tota la riquesa i la glòria que va prendre Déu del nostre pare, serà nostra i dels nostres fills, ara doncs tot allò que Déu t'ha dit, fes-ho. Havent-se aixecat, Jacob va prendre les seves dones i els seus nens sobre els camells; I va endur-se totes les seves possessions, i tot el seu bagatge, que va adquirir a Mesopotàmia, i totes les seves coses, per anar cap a Isaac el seu pare a la terra de Canaan. Laban va anar a esquilar les seves ovelles, però Raquel va robar les imatges del seu pare. Però Jacob va amagar a Laban el Siríac, per no anunciar-li que fugia. I va fugir ell mateix amb tot el que era seu, va creuar el riu i es va dirigir cap a la

muntanya de Galaad. Va ser reportat a Laban el Siríac el tercer dia que Jacob havia fugit. I havent pres els seus germans amb ell, va perseguir-lo durant set dies de camí, i el va atrapar a la muntanya de Galaad. Però Déu vingué cap a Laban el Siríac durant el son de la nit, i li digué: Guarda't de no parlar mai amb Jacob coses dolentes. I Laban va agafar Jacob, però Jacob va clavar la seva tenda a la muntanya, i Laban va posar els seus germans a la muntanya de Galaad. I Laban va dir a Jacob: Què has fet? Per què vas fugir secretament, i m'has enganyat, i vas endur-te les meves filles, com a captives de l'espasa? I si m'ho haguessis anunciat, t'hauria acomiadat amb alegria, amb música, tambors i lira. I no vaig ser considerat digne de besar els meus fills i les meves filles, i ara has actuat imprudentment. I ara la meva mà és prou forta per fer-te mal, però el Déu del teu pare ahir em va dir: Guarda't de no parlar mai amb Jacob amb malícia. Ara doncs has marxat, perquè desitjaves anar-te'n cap a la casa del teu pare, però per què has robat els meus déus? Responent, però, Jacob va dir a Laban: Vaig tenir por, doncs vaig pensar que potser em prenguessis les teves filles i tot el que és meu. I digué Jacob: Amb qui tu trobaràs els teus déus, no viurà davant dels nostres germans. Reconeix què hi ha amb mi dels teus i pren-ho. I no reconegué res amb ell. Però Jacob no sabia que Raquel, la seva dona, els havia robat. Havent entrat, però, Laban va cercar dins la casa de Lea, i no va trobar res, i va sortir de la casa de Lea, i va cercar la casa de Jacob, i en la casa de les dues serventes, i no va trobar res, va entrar però també a la casa de Raquel. Rachel però va agafar els ídols, els va posar dins les alforges del camell i es va asseure sobre ells. I va dir al seu pare:

No ho prenguis malament, senyor, no puc alçar-me davant teu, perquè tinc el costum de les dones. Laban va cercar per tota la casa i no va trobar les imatges. Es va enfadar Jacob, i va lluitar amb Laban; i havent respost, Jacob va dir a Laban: quina és la meva injustícia? I quin és el meu pecat, que m'has perseguit, i que has escorcollat tots els estris de casa meva? Què has trobat de tots els estris de la teva casa? Posa aquí davant dels germans teus i dels germans meus, i que jutgin entre nosaltres dos. Aquests vint anys jo he estat amb tu; les teves ovelles i les teves cabres no han estat sense cries; els marrans de les teves ovelles no els he devorat. Allò mort per bèsties no t'ho he portat; jo pagava del meu propi els robatoris de dia i els robatoris de nit. Jo patia de dia la calor abrasadora, i de nit la gelada, i el son fugia dels meus ulls. Aquestes són vint anys que jo sóc a casa teva: et vaig servir catorze anys per les teves dues filles, i sis anys per les teves ovelles, i has defraudat el meu salari deu vegades. Si no fos pel Déu del meu pare Abraham i el temor d'Isaac, ara m'hauries enviat buit. La meva humiliació i el treball de les meves mans va veure Déu, i et va reprendre ahir. Però Laban va respondre i va dir a Jacob: Les filles són filles meves, i els fills són fills meus, i el bestiar és bestiar meu, i tot el que tu veus és meu, i de les meves filles, què faré jo a aquestes avui o als seus fills, els quals elles van donar a llum? Ara, doncs, vine, faré un pacte jo i tu, i serà en testimoni entre mi i tu. Però li va dir: Mira, ningú amb nosaltres hi és. Mira, Déu és testimoni entre mi i tu. Però Jacob, havent pres una pedra, la va erigir com a pilar. Va dir Jacob als seus germans: Recolliu pedres, i recolliren pedres, i feren un turó, i menjaren allà sobre el turó, i

Laban li va dir: Aquest turó testifica entre tu i jo avui. I Laban el va cridar turó del testimoniatge, i Jacob el va cridar turó testimoni. Va dir Laban a Jacob: Mira aquest turó i aquesta estela que vaig establir entre tu i jo, aquest turó testifica, i aquesta estela testifica, per això va ser anomenat el nom, turó testifica. I la visió que va dir: que Déu miri entre mi i tu, perquè ens separarem l'un de l'altre. Si humilies les meves filles, si prens dones a més de les meves filles, mira, ningú amb nosaltres està veient, Déu és testimoni entre mi i tu. Si jo no travesso cap a tu, ni tu travessis cap a mi aquest turó i aquesta columna amb males intencions. El Déu d'Abraham i el Déu de Nahor jutgin entre nosaltres, i Jacob va jurar per la por del seu pare Isaac. I va sacrificar un sacrifici a la muntanya, i va cridar els seus germans, i van menjar i van beure, i van dormir a la muntanya.

32

Havent-se aixecat el matí, Laban va besar els seus fills i les seves filles, i els va beneir, i havent-se girat, Laban va marxar cap al seu lloc. I Jacob va marxar pel seu camí, i alçant la vista va veure el campament de Déu acampat, i els Missatgers de Déu van sortir-li a l'encontre. Va dir però Jacob, quan els va veure: Aquest és el campament de Déu, i va anomenar aquell lloc Campaments. Però Jacob envià missatgers davant seu cap a Esaú, el seu germà, a la terra de Seir, a la terra d'Edom. I els va manar, dient: així direu al meu senyor Esaú: així diu el teu servent Jacob: amb Laban he viscut, i m'hi he quedat fins ara. I

vaig tenir bous, i ases, i ovelles, i fills, i serventes; i vaig enviar a anunciar al meu senyor Esaú, perquè el teu servent trobi gràcia davant teu. I els missatgers van tornar a Jacob, dient: Vam anar al teu germà Esaú, i ell ve a trobar-te amb quatre-cents homes. Jacob temé molt i estava angoixat, i dividí la gent que estava amb ell, i els bous, i els camells, i les ovelles, en dos campaments. I va dir Jacob: Si Esau ve a un camp i l'ataca, el segon camp podrà salvar-se. Va dir Jacob: Déu del meu pare Abraham i Déu del meu pare Isaac, Senyor, tu que em vas dir: marxa a la terra del teu origen i et faré bé; que em sigui suficient de tota la justícia i de tota la veritat que vas fer al teu servent; perquè amb aquest meu bastó vaig creuar aquest Jordà; però ara m'he convertit en dos campaments. Lliura'm de la mà del meu germà, de la mà d'Esaú, perquè jo el temo, no sigui que vingui i em colpegi a mi, i la mare amb els fills. Tu però vas dir: Bé et faré, i faré la teva descendència com la sorra de la mar, que no podrà ser comptada per la seva multitud. I va dormir allà aquella nit; i va agafar del que portava regals; i va enviar a Esaú el seu germà, dues-centes cabres, vint bocs, dues-centes ovelles, vint moltons, camells lactants i les seves cries trenta, quaranta bous, deu toros, vint ases, i deu pollins. I els va donar als seus nens cada ramat per separat; i va dir als seus nens: aneu davant meu, i feu distància entre mig de ramat i ramat. I va manar al primer, dient: Si Esaú, el meu germà, et troba i et pregunta dient: De qui ets? I on vas? I de qui són aquestes coses que van davant teu? Diràs: Del teu fill Jacob: ha enviat regals al meu senyor Esaú; i mira, ell ve darrere nostre. I va manar al primer, i al segon, i al tercer, i a tots els que anaven davant darrere d'aquests ramats,

dient: segons aquesta paraula parleu a Esaú quan el trobeu. I direu: mira, el teu servent Jacob arriba darrere nostre; perquè va dir, apaivagare la seva cara amb els regals que van davant d'ell, i després d'això veuré la seva cara; potser doncs acceptarà la meva cara. I els regals anaven al davant seu, però ell va dormir aquella nit al campament. Havent-se aixecat aquella nit, va agafar les dues dones, i les dues serventes, i els onze fills seus, i va creuar el gual del Jaboc. I les va prendre, va creuar el torrent i va fer travessar totes les seves coses. Va romandre, però, Jacob sol, i un home va lluitar amb ell fins al matí. Va veure però que no podia contra ell, i va tocar l'ample de la seva cuixa, i es va entumit l'ample de la cuixa de Jacob mentre lluitava amb ell. I li va dir: Envia'm, perquè l'alba ha pujat. I ell va dir: No t'enviaré si no em beneixes. I li va dir: Quin és el teu nom? I ell va dir: Jacob. I li va dir: No serà cridat més el teu nom Jacob, sinó que Israel serà el teu nom, perquè has prevalit amb Déu, i amb els homes seràs capaç. I va preguntar Jacob, i va dir: Anuncia'm el teu nom; i ell va dir: Per què preguntes tu el meu nom? I allà el va beneir. I Jacob va anomenar aquell lloc forma de Déu, perquè vaig veure Déu cara a cara, i la meva ànima va ser salvada. Va sortir el sol per a ell quan va passar la forma de Déu, però ell coixejava de la cuixa. A causa d'això els fills d'Israel no mengen el tendó que va quedar entumidat, que és sobre l'amplada de la cuixa, fins al dia d'avui, perquè va tocar l'amplada de la cuixa de Jacob, el tendó que va quedar entumidat.

33

Havent alçat la mirada Jacob amb els seus ulls va veure; i heus aquí Esaú el seu germà venint, i quatre-cents homes amb ell; i va dividir Jacob els nens entre Lia i Raquel i les dues serventes. I va col·locar les dues serventes i els seus fills al davant, i Lia i els seus fills darrere, i Raquel i Josep els últims. Ell mateix, però, va avançar davant d'ells i es va prosternar fins a terra set vegades, fins a acostar-se al seu germà. I Esaú va córrer al seu encontre, i havent-lo abraçat es va llançar sobre el seu coll, i el va besar, i tots dos van plorar. I Esaú, havent alçat la mirada, va veure les dones i els nens, i va dir: què són aquestes coses per a tu? I ell va dir: Els nens que Déu ha donat al teu servent. I les joves dones i els seus nens s'aproparen, i adoraren. I s'apropà Leia i els seus fills, i es prosternaren, i després d'això s'apropà Raquel i Josep, i es prosternaren. I va dir: Què són aquestes coses per a tu, tots aquests campaments, els quals he trobat? I ell va dir, perquè el teu fill trobi gràcia davant teu, senyor. Va dir però Esaú: Tinc molts, germà, que siguin teus els teus. I va dir Jacob: si he trobat gràcia davant teu, rep els regals de les meves mans; a causa d'això he vist la teva cara, com algú veuria la cara de Déu, i estaràs content amb mi. Pren les meves benediccions que t'he portat, perquè Déu ha tingut misericòrdia de mi i ho tinc tot, i el va instar, i les va prendre. I va dir: Havent partit, anem en línia recta. I li va dir: El meu senyor sap que els nens són més tendres, i les ovelles i les vaques estan de part sota la meva cura; si, per tant, els faig avançar ràpid un dia, morirà tot el bestiar. Que

avanci el meu senyor davant del seu servent; jo però m'enforteixaré en el camí segons el descans de la marxa que està davant meu, i segons el pas dels nois, fins que jo arribi al meu senyor a Seir. I va dir Esaú: Deixaré amb tu part de la gent que va amb mi. Però ell va dir: Per què això? És suficient que hagi trobat favor davant teu, senyor. Va girar-se, però, Esaú aquell dia cap al seu camí cap a Seir. I Jacob parteix cap a les tendes, i es va fer allà cases per a ell mateix, i va fer tendes per al seu bestiar; a causa d'això va anomenar aquell lloc Tendes. I Jacob va arribar a Salem, ciutat de Siquem, que és a la terra de Canaan, quan va tornar de la Mesopotàmia de Síria, i va acampar davant de la ciutat. I ell va adquirir la porció del camp on va establir la seva tenda, d'Emmor, pare de Siquem, per cent amnons. I ell va establir allà un altar, i va invocar el Déu d'Israel.

34

Va sortir Dina, la filla de Lea, que va parir a Jacob, per veure les filles dels habitants del lloc. I la va veure Siquem, el fill d'Emmor l'Eveu, el governant de la terra, i havent-la pres, va dormir amb ella i la va humiliar. I va parar atenció a l'ànima de Dina, la filla de Jacob, i va estimar la verge, i li va parlar segons el pensament de la verge. Siquem va dir a Hamor, el seu pare, dient: Pren-me aquesta noia per dona. Jacob, però, va sentir que el fill d'Emmor va profanar Dinah, la seva filla; els seus fills, però, estaven amb els seus ramats a la plana, i Jacob va callar fins que van venir. Va sortir, però, Emmor, el pare de Siquem, cap a Jacob per parlar-li.

Els fills de Jacob van venir del camp, i quan ho van escoltar, els homes es van afligir, i els va ser molt dolorós, perquè havia fet una cosa desgraciada a Israel en jeure amb la filla de Jacob, i no seria així. I Hamor va parlar-los, dient: Siquem, el meu fill, va escollir amb l'ànima la vostra filla; doneu-la doncs a ell per dona, i emparenteu amb nosaltres; doneu-nos les vostres filles, i preneu les nostres filles per als vostres fills. I habiteu entre nosaltres, i la terra, heus aquí, és ampla davant vostre; habiteu-hi, comercieu-hi i adquiriu-hi possessions. Però Siquem digué al pare d'ella i als germans d'ella: Que pugui jo trobar gràcia davant vostre, i el que digueu ho donarem. Multipliqueu la dot molt, i donaré segons el que em digueu, i doneu-me aquesta noia per muller. Però els fills de Jacob van respondre a Siquem i a Emmor, el seu pare, amb engany, i els van parlar perquè havien profanat Dina, la seva germana. I Simeon i Levi, els germans de Dina, els van dir: No podrem fer això, donar la nostra germana a un home que té prepuci, perquè és un oprobri per a nosaltres. Només en això ens farem semblants a vosaltres i habitarem entre vosaltres, si us feu com nosaltres, circumcidant-se cada mascle vostre. I us donarem les nostres filles, i prendrem per a nosaltres dones de les vostres filles, i habitarem entre vosaltres, i serem com una sola raça. Si però no ens escolteu pel que fa a circumcidar-vos, prendrem la nostra filla i ens n'anirem. I les paraules van agradar a Emmor i a Siquem, el fill d'Emmor. I el jove home no va retardar fer aquesta paraula, perquè estava urgent per la filla de Jacob, i ell era el més honorable de tots els de la casa del seu pare. I Hamor i Siquem el seu fill van venir a la porta de la seva ciutat, i van parlar als homes de la seva

ciutat, dient: Aquests homes són pacífics, que habiten amb nosaltres sobre la terra, i que hi comercien; i la terra, mira, és ampla davant d'ells; prendrem les seves filles per a nosaltres com a dones, i donarem les nostres filles a ells. En això només seran semblants a nosaltres els homes per habitar amb nosaltres, de manera que siguem un sol poble, en circumcidar-se tot mascle nostre, com també ells han estat circumcidats. I els seus ramats, i els seus animals de quatre potes, i les seves possessions, no seran nostres? Només en això siguem fets semblants a ells, i habitaran amb nosaltres. I van escoltar Emmor i Siquem, el seu fill, tots els que comerciaven a la porta de la seva ciutat, i van ser circumcidats en la carn del seu prepuci, tot mascle. Va passar el tercer dia, quan estaven en el dolor, que els dos fills de Jacob, Simeó i Leví, germans de Dina, van agafar cadascú la seva espasa, van entrar a la ciutat sense perill i van matar tots els mascles. Van matar Emmor i el seu fill Siquem a fil d'espasa, i van agafar Dina de la casa de Siquem, i van sortir. Els fills de Jacob, però, entraren sobre els ferits i saquejaren la ciutat en la qual havien profanat Dina, la seva germana. I van prendre les seves ovelles, els seus bous i els seus ases, tant els que hi havia a la ciutat com els que hi havia a la plana. I van capturar tots els seus cossos, tot el seu bagatge i les seves dones, i van saquejar tot el que hi havia a la ciutat i tot el que hi havia a les cases. Però Jacob digué a Simeó i Leví: M'heu fet odiat, de manera que sigui malvat davant de tots els habitants de la terra, tant entre els Cananeus com entre els Ferezeus. Jo sóc poc nombrós en nombre, i havent-se reunit contra mi, em tallaran, i seré destruït jo i la meva casa. Però ells

van dir: Usaran la nostra germana com a una prostituta?

35

Però Déu digué a Jacob: Aixeca't, puja al lloc de Betel i habita allà, i fes-hi un altar al Déu que se't va aparèixer quan fugies de la presència d'Esaú, el teu germà. Però Jacob va dir a la seva casa, i a tots els que eren amb ell, traieu els déus estrangers que teniu entre vosaltres, i purifiqueu-vos, i canvieu les vostres robes. I havent-nos aixecat, pugem a Betèl i fem-hi un altar al Déu que em va escoltar en el dia de l'aflicció, que va estar amb mi i em va salvar en el camí que vaig seguir. I ells van donar a Jacob els déus estrangers que eren a les seves mans i les arracades que eren a les seves orelles, i Jacob les va amagar sota el terebint que era a Siquem, i les va destruir fins al dia d'avui. I Israel va sortir de Siquem, i la por de Déu va caure sobre les ciutats del voltant, i no van perseguir els fills d'Israel. Vingué però Jacob a Luz, que és a la terra de Canaan, que és Betel, ell mateix i tot el poble que era amb ell. I va construir allà un altar, i va cridar el nom del lloc Betel, perquè allà se li va aparèixer Déu quan fugia de la presència d'Esaú, el seu germà. Va morir Deborah, la infermera de Rebecca, i va ser enterrada més avall de Bethel sota el roure, i Jacob va anomenar el seu nom, roure de dol. Va aparèixer Déu a Jacob encara a Luz, quan va venir de Mesopotàmia de Síria, i Déu el va beneir. I Déu li va dir: El teu nom ja no es dirà Jacob, sinó que el teu nom serà Israel, i va cridar el seu nom Israel. Déu li digué: Jo sóc el teu Déu, creix i

multiplica't, nacions i congregacions de nacions sortiran de tu, i reis sortiran dels teus ronyons. I la terra que vaig donar a Abraham i a Isaac, te l'he donada a tu, serà teva, i a la teva descendència després de tu donaré aquesta terra. Va pujar Déu des d'ell, del lloc on havia parlat amb ell. I Jacob va establir un pilar al lloc on Déu havia parlat amb ell, un pilar de pedra, i va vessar sobre ell una libació, i va vessar sobre ell oli. I Jacob va cridar el nom del lloc on Déu va parlar amb ell allà, Betel. Havent partit Jacob de Betèl, va erigir la seva tenda més enllà de la torre de Gader, i va passar que quan s'apropava a Chabratha per venir a Efratà, Rachel va parir i va tenir un part difícil. Va succeir però que, en parir ella amb dificultat, la llevadora li va dir: Tingues coratge, doncs aquest també és per a tu un fill. Va succeir, però, en alliberar ella l'ànima, perquè estava morint, que va cridar el seu nom fill del meu dolor, però el pare va cridar el seu nom Benjamí. Va morir Raquel i va ser enterrada en el camí de l'hipòdrom d'Efratà, que és Betlem. I Jacob va establir una pilar sobre la tomba d'ella, aquesta és la pilar sobre la tomba de Rachel fins al dia d'avui. Va succeir que quan Israel va habitar en aquella terra, Rubèn va anar i va dormir amb Bal·là, la concubina del seu pare Jacob, i Israel ho va sentir, i això li va semblar malvat. Els fills de Jacob eren dotze. Fills de Leah: el primogènit de Jacob, Reuben, Simeon, Levi, Judah, Issachar i Zebulun. Fills de Rachel: Joseph i Benjamin. Els fills de Bilhah, la serventa de Raquel, Dan i Neftalí. Fills però de Zelfa, serventa de Leia: Gad i Aser. Aquests són els fills de Jacob que li van néixer a Mesopotàmia de Síria. Jacob va arribar a casa del seu pare Isaac a Mamre, a la ciutat de la plana, que és Hebron, a la terra de

Canaan, on havien residit Abraham i Isaac. Els dies d'Isaac, els quals va viure, van ser cent vuitanta anys. I Isaac, morint, va morir i va ser afegit al seu llinatge, vell i ple de dies, i el van enterrar Esaú i Jacob, els seus fills.

36

Aquestes són les generacions d'Esaú, que és Edom. Esau va prendre les dones per a ell mateix de les filles dels cananeus: Ada, filla d'Ailom l'hitita, i Olibema, filla d'Ana, fill de Sebegon l'hivita. I la Basemath, filla d'Ismael, germana de Nabaioth. Ada li va parir Elifàs, i Basemat va parir Raguel. I Olibema va parir Ieous, i Ieglom, i Coré, aquests fills d'Esaú, que li van néixer a la terra de Canaan. Esaú prengué les seves dones, els seus fills, les seves filles, tots els membres de la seva casa, totes les seves possessions, tot el bestiar, tot el que havia adquirit i tot el que havia obtingut a la terra de Canaan, i Esaú se n'anà de la terra de Canaan, lluny de la presència de Jacob, el seu germà. Era perquè les seves possessions eren moltes per habitar junts, i la terra on residien temporalment no podia sostenir-los a causa de l'abundància de les seves possessions. Però Esaú va habitar a la muntanya de Seir; Esaú, ell és Edom. Aquestes són les generacions d'Esau, pare d'Edom, a la muntanya de Seir. I aquests són els noms dels fills d'Esaú: Elifàs, fill d'Adà, dona d'Esaú, i Raguel, fill de Basemat, dona d'Esaú. Els fills d'Elifàs van ser Taimàn, Omàr, Sofàr, Gotòm i Kenèz. Thamna, però, era concubina d'Eliphaz, el fill d'Esau, i va parir a Eliphaz Amalek;

aquests són els fills d'Adas, la dona d'Esau. Aquests però eren els fills de Raguel: Nahath, Zare, Some i Moze; aquests eren els fills de Basemath, dona d'Esau. Aquests són els fills d'Olibemàs, filla d'Anà, fill de Sebegon, dona d'Esaú; ella va parir a Esaú Ieous, Ieglom i Coré. Aquests són els caps fills d'Esaú; fills d'Elifaz primogènit d'Esaú; cap Teman, cap Omar, cap Zefó, cap Quenaz, cap Coré, cap Gatam, cap Amalec; aquests són els caps d'Elifaz a la terra d'Idumea; aquests són els fills d'Ada. I aquests són els fills de Raguel, fill d'Esau: el líder Nahoth, el líder Zare, el líder Some, el líder Moze; aquests són els líders de Raguel a la terra d'Edom, aquests són els fills de Basemath, dona d'Esau. Aquests són els fills d'Olibemas, dona d'Esaú: el líder Ieous, el líder Ieglom, el líder Coré; aquests són els líders d'Olibemas, filla d'Ana, dona d'Esaú. Aquests són els fills d'Esau, i aquests són els seus líders, aquests són els fills d'Edom. Aquests són els fills de Seir l'Horreu, l'habitant de la terra: Lotan, Shobal, Zibeon, Ana, i Dishon, i Ezer, i Dishan; aquests són els caps de l'Horreu, dels fills de Seir a la terra d'Edom. Els fills de Lotan esdevingueren Corri i Heman, i la germana de Lotan era Tamna. Aquests són els fills de Shobal: Golam, Manahath, Gaibel, Zophar i Omar. I aquests són els fills de Sebegun: Aie i Anà; aquest és Anà, qui va trobar el Iamein al desert, quan pasturava els animals de càrrega de Sebegun el seu pare; I aquests són els fills d'Anà: Disun i Olibemà, filla d'Anà. Aquests però són els fills de Deson: Amadà, Asban, Itran i Harran. Aquests però són els fills d'Asar: Balaam, Zoukam i Ioukam. Aquests però són els fills de Rison: As i Aran. Aquests són els líders horris: el líder Lotan, el líder Sobal, el líder Zibeon, el líder Ana, el líder Dishon, el líder Ezer, el líder

Dishan; aquests són els líders horris en els seus lideratges a la terra d'Edom. I aquests són els reis que van regnar a Edom, abans que regnés un rei a Israel. I va regnar a Edom Balak, fill de Beor, i el nom de la seva ciutat era Dennaba. Va morir Balak, i va regnar en lloc seu Jobab, fill de Zara, de Bosorra. Va morir Jobab, i va regnar en lloc seu Asom, de la terra de Teman. Va morir Asom, i va regnar en lloc seu Adad, fill de Barad, el que va colpejar Madian a la plana de Moab, i el nom de la seva ciutat era Gethaim. Va morir Adad, i va regnar en lloc seu Samada de Masreca. Va morir Samada, i va regnar en lloc seu Saül de Rooboth, la que està vora el riu. Va morir Saül, i va regnar en el seu lloc Bal·lenon, fill d'Acobor. Va morir Ballenon, fill d'Acobor, i va regnar en lloc seu Arad, fill de Barad, i el nom de la seva ciutat era Peor, i el nom de la seva dona era Metebeel, filla de Matraith, fill de Maizoob. Aquests són els noms dels líders d'Esaú, en les seves tribus, segons el seu lloc, en les seves regions, i en les seves nacions: líder Tamna, líder Gola, líder Jeter, líder Oholibama, líder Ela, líder Pinon, líder Quenaz, líder Teman, líder Mazar, líder Magdiel, líder Zafoin; aquests són els líders d'Edom, en les poblacions de la terra de la seva possessió; aquest és Esaú, pare d'Edom.

37

Però Jacob habitava a la terra on el seu pare havia sojornat, a la terra de Canaan, i aquestes són les generacions de Jacob. Josep tenia disset anys i pasturava les ovelles del seu pare amb els

seus germans, essent jove, amb els fills de Bilha i amb els fills de Zilpa, les dones del seu pare, i Josep va portar un informe malvat sobre ells a Israel, el seu pare. Jacob, però, estimava Josep més que tots els seus fills, perquè era per a ell un fill de la vellesa, i li va fer una túnica de colors. Havent vist, però, els seus germans que el pare l'estimava més que tots els seus fills, el van odiar i no podien dir-li res de pacífic. Havent somiat Josep un somni, el va explicar als seus germans. I els va dir: Escolteu aquest somni que he tingut. Pensava que vosaltres lligàveu garbes enmig del pla, i es va aixecar la meva garba, i es va alçar dreta, però les vostres garbes, havent girat al voltant, van adorar la meva garba. Van dir però a ell els seus germans: Regnant regnaràs sobre nosaltres, o governant governaràs sobre nosaltres? I van continuar odiant-lo encara més a causa dels seus somnis i a causa de les seves paraules. Va veure un altre somni, i el va relatar al seu pare i als seus germans, i va dir: Mireu, he somniat un altre somni: el sol, la lluna i onze estrelles s'inclinaven davant meu. I el seu pare el va reprendre, i li va dir: què és aquest somni que has somiat? Aleshores certament vindrem havent vingut jo i la teva mare i els teus germans a adorar-te sobre la terra? Els seus germans l'envejaren, però el seu pare va guardar la paraula. Van anar, però, els seus germans a pasturar les ovelles del seu pare a Siquem. I Israel va dir a Josep: No estan els teus germans pasturant a Siquem? Aquí t'enviaré cap a ells; i li va dir: Mira, jo. Israel li va dir: Vés i mira si els teus germans i les ovelles estan bé, i informa'm, i el va enviar des de la vall d'Hebron, i va arribar a Siquem. I un home el va trobar errant pel pla, i l'home li va preguntar, dient: què

cerques? Ell va dir: Busco els meus germans, digues-me on pasturen. Però l'home li va dir: Han marxat d'aquí, perquè els vaig escoltar dient: Anem a Dothaim. I Josep va anar darrere dels seus germans, i els va trobar a Dothaim. El van veure d'antuvi des de lluny abans que s'acostés a ells, i van tramar matar-lo. I cada un va dir al seu germà: Mira, aquell somiador ve. Ara, per tant, veniu, matem-lo i llancem-lo a un dels pous, i direm: una bèstia malvada l'ha devorat, i veurem què serà dels seus somnis. Havent escoltat, però, Rubèn, el va alliberar de les seves mans, i va dir: no el colpegem a l'ànima. Va dir però Rubèn a ells: No aboqueu sang, llanceu-lo a un d'aquests pous del desert, però no poseu la mà sobre ell, perquè el rescati de les seves mans i el retorni al seu pare. Va passar, però, que quan Josep va arribar on eren els seus germans, el van despullar de la túnica de colors que portava. I havent-lo pres, el van llançar dins el pou, i el pou estava buit, no tenia aigua. Es van asseure a menjar pa; i havent alçat els ulls van veure, i heus aquí que uns viatgers ismaelites venien de Galaad; i els seus camells estaven plens d'encens i resina i mirra. I anaven per portar-lo avall a Egipte. Va dir Judà als seus germans: Què guanyem si matem el nostre germà i amaguem la seva sang? Veniu, venguem-lo als ismaelites aquests; i les mans nostres no siguin sobre ell, perquè és germà nostre i carn nostra. I van sentir els seus germans. I els homes madianites mercaders passaven, i van treure i van fer pujar Josep del pou, i van vendre Josep als ismaelites per vint monedes d'or. I van portar Josep a Egipte. Rubèn, però, tornà enrere al pou i no veu Josep al pou, i esquinçà les seves vestidures. I va tornar cap als seus germans, i va dir: El nen no

hi és; però jo, on vaig encara? Havent pres la túnica de Josep, van sacrificar un cabrit i van tacar la túnica amb la sang. I enviaren la túnica variada, i la portaren al seu pare, i digueren: Aquesta l'hem trobada, reconeix si és la túnica del teu fill o no. I el va reconèixer i va dir: És la túnica del meu fill. Una bèstia malvada l'ha devorat. Una bèstia ha arrabassat Josep. Jacob va esquinçar les seves vestidures, es va posar un sac sobre la cintura i va plorar el seu fill durant molts dies. Es van reunir tots els seus fills i les seves filles, i van venir a consolar-lo, però ell no volia ser consolat, dient: Baixaré plorant cap al meu fill a l'Hades, i el seu pare el va plorar. Els madianites van vendre Josep a Egipte a Petèfre, l'eunuc del Faraó i cuiner en cap.

38

Va passar en aquell temps que Judes va baixar dels seus germans i va arribar fins a casa d'un home adullamita, el nom del qual era Hira. I Judà va veure allà la filla d'un home cananeu, el nom del qual era Suà, i la va prendre i va entrar cap a ella. I havent concebut, va parir un fill i va cridar el seu nom Er. I havent concebut va parir un fill més, i va cridar el seu nom Onan. I havent afegit, va parir un fill i va cridar el seu nom Shiloh; aquesta, però, era a Chasbi quan els va parir. I Judà va prendre una dona per a Er, el seu primogènit, el nom de la qual era Tamar. Va succeir que Er, el primogènit de Judà, era malvat davant del Senyor, i Déu el va matar. Va dir però Judà a Onan: Entra a la dona del teu germà, casa't amb ella i aixeca

descendència al teu germà. Però Onan, sabent que la descendència no seria per a ell, quan entrava a la dona del seu germà, la vessava sobre la terra per no donar descendència al seu germà. Però això va semblar malvat davant de Déu, i també el va matar per això. I va dir Judà a Tamar, la seva nora: Seu com a vídua a la casa del teu pare, fins que Selà, el meu fill, es faci gran; perquè va pensar: No sigui que mori també aquest, igual que els seus germans. Havent marxat, Tamar estava asseguda a la casa del seu pare. Es van multiplicar els dies i va morir Saua, la dona de Judà, i havent estat consolat, Judà va pujar cap als esquiladors de les seves ovelles, ell i Hiras, el seu pastor, l'adullamita, a Tamna. I van informar Tamar, la seva nora, dient: Mira, el teu sogre puja a Tamna per tondre les seves ovelles. I havent-se tret les vestidures de la viudetat, es va posar el vestit d'estiu, es va adornar i va seure a les portes d'Ainan, que és al pas de Thamna, perquè va veure que Shiloh s'havia fet gran, però ell no li havia donat a ella com a esposa. I en veure-la, Judes va pensar que ella era una prostituta, perquè s'havia cobert la cara i no la va reconèixer. Va girar cap a ella pel camí, i li va dir: Permet-me entrar cap a tu, perquè no sabia que era la seva nora. Però ella va dir: Què em donaràs si entres cap a mi? Ell va dir: Jo t'enviaré un cabrit de cabres del meu ramat, però ella va dir: Si em dones una penyora fins que tu l'enviïs. I ell va dir, quina penyora et donaré? I ella va dir: El teu anell, el teu collaret i el teu bastó que tens a la mà. I li la va donar, i va entrar amb ella; i va quedar embarassada d'ell. I ella, havent-se aixecat, va anar-se'n, i es va treure el vestit d'estiu, i es va posar les vestidures de la seva viudetat. Però Judà envià el cabrit en mans

del seu pastor adullamita per recuperar la penyora de la dona, i no la trobà. Va preguntar als homes del lloc: On és la prostituta que era a Enan al camí? Van dir: Aquí no hi havia cap prostituta. I va tornar cap a Judà i va dir: No l'he trobada, i els homes del lloc diuen que aquí no hi ha cap prostituta. Va dir però Judes: Que es quedi amb elles, però que no siguem mai objecte de burla; jo certament he enviat aquest cabrit, però tu no l'has trobat. Va passar que després de tres mesos va ser reportat a Judes, dient: Tamar, la teva nora, ha fornicat, i mira, està embarassada de fornicació. I Judes va dir: Porteu-la fora i que sigui cremada. Aquesta, però, mentre era conduïda, va enviar a dir al seu sogre: Del home de qui són aquestes coses, jo tinc en el ventre, i va dir: Reconeix de qui són l'anell, el collaret i aquesta vara. Però Judà va reconèixer-ho i va dir: Tamar ha estat justificada més que jo, perquè no la vaig donar al meu fill Shiloh. I no va tornar a conèixer-la més. Va succeir que quan ella estava donant a llum, hi havia bessons al seu ventre. Va succeir, però, que mentre ella donava a llum, un va treure la mà, i la llevadora, havent-la agafat, va lligar un fil escarlata sobre la seva mà, dient: Aquest sortirà primer. Tan aviat com va retirar la mà, immediatament va sortir el seu germà; i ella va dir: Quina barrera ha estat trencada a causa de tu? I va cridar-lo pel seu nom, Peres. I després d'això va sortir el seu germà, sobre la mà del qual hi havia l'escarlata, i va cridar el seu nom Zara.

39

Josep va ser portat a Egipte, i Petèfres, l'eunuc de Faraó, el cuiner en cap, un home egipci, el va adquirir de mans dels ismaelites, els quals l'havien portat allà. I el Senyor era amb Josep, i era un home reeixit, i va succeir que estava a la casa del seu senyor l'Egipci. Però el seu senyor sabia que el Senyor era amb ell, i que tot el que feia, el Senyor ho prosperava a les seves mans. I Josep va trobar favor davant del seu senyor, i li va agradar. I el va establir sobre la seva casa; i tot el que era seu, ho va donar a mans de Josep. Va passar que, després que ell fou establert sobre la seva casa i sobre tot el que era seu, el Senyor va beneir la casa de l'Egipci a causa de Josep, i la benedicció del Senyor va estar en totes les seves possessions a la casa i al seu camp. I va confiar tot el que era seu a les mans de Josep; i no sabia res de les seves pròpies coses, excepte el pa que menjava ell mateix. I Josep era bell de forma i bonic a la vista, molt. I va passar després d'aquestes paraules, i la dona del seu senyor va posar els seus ulls sobre Josep, i va dir: Jeu amb mi. Però ell no volia; i va dir a la dona del seu senyor: si el meu senyor no coneix res a la seva casa per causa meva, i tot el que té ho ha donat a les meves mans, i no hi ha res en aquesta casa que superi a mi, ni se m'ha retingut res, excepte tu, perquè tu ets la seva dona, i com faré aquesta cosa malvada, i pecaré davant de Déu? Quan però ella parlava al Josep dia rere dia, i ell no li obeïa per dormir amb ella ni jaure amb ella. Va succeir, però, un dia així, i Josep va entrar a la casa per fer les seves feines, i no hi havia ningú dels de la casa a dins. I ella el va agafar pels vestits, dient: Jeu amb mi, i ell, havent deixat els seus vestits a les mans d'ella, va fugir i va sortir fora. I va passar que quan va veure que

havia deixat les seves vestidures a les seves mans, va fugir i va sortir fora, i va cridar els que estaven a la casa, i els va dir, dient: veieu, ens ha portat un noi hebreu per burlar-se de nosaltres; va entrar cap a mi dient: dorm amb mi; i vaig cridar amb veu gran. Però quan ell va escoltar que jo vaig alçar la meva veu i vaig cridar, va fugir deixant les seves vestidures al meu costat, i va sortir fora. I deixa les vestidures al seu costat, fins que el senyor va venir a casa seva. I li va parlar segons aquestes paraules, dient: Va entrar cap a mi el fill hebreu, que tu vas portar cap a nosaltres, per burlar-se de mi; i em va dir: Dormiré amb tu. Però quan va escoltar que vaig alçar la meva veu i vaig cridar, va fugir deixant les seves vestidures al meu costat, i va sortir fora. I va passar que, quan el senyor va escoltar les paraules de la seva dona, tantes com ella va dir-li, dient: Així m'ha fet el teu servent, es va enfurismar amb ira. I havent pres el senyor Josep, el va introduir a la fortalesa, al lloc on els presoners del rei són retinguts, a la fortalesa. I el Senyor estava amb Josep, i va vessar sobre ell misericòrdia, i li va donar gràcia davant del cap carceller. I el cap carceller va posar la presó a les mans de Josep, i tots els empresonats que hi havia a la presó, i tot el que feien allà, ell ho feia. El cap carceller de la presó no coneixia res a través d'ell, perquè tot era a través de la mà de Josep, a causa que el Senyor era amb ell, i tantes coses com ell mateix feia, el Senyor les feia pròsperes en les seves mans.

40

Va succeir, però, després d'aquestes paraules, que el cap-coper del rei d'Egipte i el cap-forner van pecar contra el seu senyor, el rei d'Egipte. I el Faraó es va enfadar amb els seus dos eunucs, amb el cap coper i amb el cap forner. I els va posar sota custòdia a la presó, al lloc on Josep estava confinat. I el cap dels carcellers va confiar-los a Josep, i ell els va servir, i van estar dies a la presó. I tots dos van veure un somni en una nit; i la visió del somni del cap coper i del cap forner, que eren del rei d'Egipte, els que estaven a la presó, era aquesta. Josep va entrar a veure'ls al matí, i els va veure pertorbats. I preguntava els eunucs de Faraó, els quals eren amb ell a la presó al costat del seu senyor, dient: Per què les vostres cares són fosques avui? I ells li van dir: Hem tingut un somni, i no hi ha ningú que el pugui interpretar. I Josep els va dir: No ve de Déu la seva interpretació? Relateu-me, doncs. I el cap coper va relatar el seu somni a Josep, i va dir: En el meu son hi havia una vinya davant meu. En la vinya, però, hi havia tres branques, i aquesta floria, havent posat endavant brots; madurs els raïms de raïm. I la copa del Faraó era a la meva mà, i vaig agafar el raïm, i el vaig prémer a la copa, i vaig donar la copa a la mà del Faraó. I Josep li va dir: aquesta és la seva interpretació, les tres branques són tres dies. Encara tres dies, i Faraó recordarà el teu càrrec, i et restaurarà al teu lloc de cap dels copsers, i donaràs la copa a Faraó a la seva mà segons el teu càrrec anterior, com eres copser. Però recorda't de mi quan et vagi bé, i tingues misericòrdia de mi, i parla de mi al Faraó, i treu-me d'aquesta presó. Que per robatori vaig ser robat de la terra dels Hebreus, i aquí no vaig fer res, sinó que em van llançar a aquest pou. I el cap dels forners va veure que havia

interpretat correctament i va dir a Josep, jo també vaig veure un somni i pensava que portava tres cistelles de pa sobre el meu cap. I a la cistella de dalt hi havia de totes les classes de menjar que Faraó menja, treball de forner, i els ocells del cel se les menjaven de la cistella de dalt del meu cap. I Josep va respondre i li va dir: aquesta és la seva interpretació: les tres cistelles són tres dies; D'aquí a tres dies, Faraó traurà el teu cap de tu; i et penjarà sobre fusta, i els ocells del cel menjaran les teves carns de tu. Va passar el tercer dia, era el dia del naixement del Faraó, i va fer un banquet per a tots els seus servidors; i es va recordar del càrrec del coper i del càrrec del forner enmig dels seus servidors. I va restablir el cap coper al seu càrrec, i va donar la copa a la mà del Faraó. Però va penjar el cap dels forners, tal com Josep els havia interpretat. I no es recordà el cap coper de Josep, sinó que l'oblidà.

41

Va succeir que, després de dos anys, Faraó va veure un somni: ell pensava que estava dret sobre el riu. I heus aquí que, com del riu pujaven set vaques, belles d'aspecte i de carns selectes, i pasturaven a l'Achei. Altres set vaques pujaven després d'aquestes des del riu, lleges de forma i primes de carns, i pasturaven al costat de les vaques a la vora del riu. I les set vaques lletges i primes de carn van devorar les set vaques bones de forma i escollides de carn, però Faraó es va despertar. I ell va somiar per segona vegada, i heus aquí set espigues pujaven en

una sola tija, escollides i bones. I heus aquí set espigues primes i destrossades pel vent que brotaven amb elles. I les set espigues primes i bufades pel vent van devorar les set espigues escollides i plenes, però el Faraó es va despertar, i era un somni. Va succeir al matí que la seva ànima va ser turbada, i havent enviat missatgers, va cridar tots els intèrprets d'Egipte i tots els seus savis, i Faraó els va relatar el seu somni, però no hi havia ningú que pogués interpretar-lo al Faraó. I el cap coper va parlar a Faraó, dient: Recordo avui el meu pecat. El Faraó es va enfadar amb els seus fills, i ens va posar en presó, a la casa del cap cuiner, jo i el cap forner. I tots dos vam veure un somni en una mateixa nit, jo i ell, cadascun vam veure segons el seu propi somni. Era allà amb nosaltres un home jove, fill hebreu del cap de cuina, i li vam relatar, i ens va interpretar. Va succeir, però, que tal com ell ens va interpretar, així també va passar: jo vaig ser restaurat al meu càrrec, i aquell va ser penjat. Havent enviat a cridar-lo, Faraó va cridar Josep, i el van treure de la presó, i el van afaitar, i li van canviar la roba, i va anar cap a Faraó. Va dir Faraó a Josep: He tingut un somni, i no hi ha ningú que el pugui interpretar, però he sentit dir sobre tu que quan sents somnis, els pots interpretar. Però Josep va respondre al Faraó: sense Déu no es donarà resposta de salvació al Faraó. Però el Faraó parlà a Josep, dient: En el meu son pensava que estava a la vora del riu. I com del riu pujaven set vaques, belles d'aspecte i de carns selectes, i pasturaven a l'Achei. I vaig veure set vaques altres que pujaven darrere d'elles des del riu, dolentes i lletges en l'aparença, i primes en la carn, de les quals no vaig veure de tals en tota la terra d'Egipte de més lletges. I les set vaques lletges i

primes van devorar les set vaques primeres, les bones i les seleccionades. I entraren als seus ventres, però no es van distingir que havien entrat als seus ventres, i el seu aspecte era lleig, com al principi. Però havent-me despertat, vaig tornar a dormir. I vaig veure altra vegada en el meu son, i com set espigues pujaven en una tija plenes i bones; però altres set espigues primes i malmeses pel vent brotaven agafant-se a elles. I les set espigues primes i malmeses pel vent van devorar les set espigues bones i plenes, així que ho vaig dir als intèrprets, però no hi havia ningú que me'n donés l'explicació. I Josep va dir al Faraó: el somni del Faraó és un de sol; tot allò que Déu fa, ho ha mostrat al Faraó. Les set vaques bones són set anys, i les set espigues bones són set anys, el somni del Faraó és un. I les set vaques primes que pugen després d'elles són set anys, i les set espigues primes i destruïdes pel vent són set anys, seran set anys de fam. La paraula que he dit a Faraó, tot allò que Déu fa, ho va mostrar al Faraó. Heus que set anys de gran abundància vénen a tota la terra d'Egipte. Vindran però set anys de fam després d'això, i oblidaran la saciació que haurà passat a tot Egipte, i la fam consumirà la terra. I no es coneixerà l'abundància sobre la terra a causa de la fam que vindrà després d'aquestes coses, perquè serà molt forta. Però pel que fa al fet que el somni de Faraó s'hagi repetit dues vegades, és perquè la paraula de Déu serà veritable, i Déu s'afanyarà a fer-ho. Ara doncs, considera un home prudent i intel·ligent, i nomena'l sobre la terra d'Egipte. I que faci el Faraó i que nomeni governadors sobre la terra; i que recullin tota la producció de la terra d'Egipte dels set anys de l'abundància, i que reuneixin tots els aliments dels set anys

vinents bons aquests; i que sigui reunit el gra sota la mà del Faraó; aliments a les ciutats que siguin guardats. I els aliments que hauran estat emmagatzemats a la terra seran per als set anys de fam que hi haurà a la terra d'Egipte, i la terra no serà destruïda per la fam. La paraula va agradar al Faraó i a tots els seus servidors. I Faraó va dir a tots els seus servidors: No trobarem un home com aquest, que té esperit de Déu en ell? Va dir però el Faraó a Josep: Ja que Déu t'ha mostrat totes aquestes coses, no hi ha home més savi i més intel·ligent que tu. Tu estaràs al capdavant de la meva casa, i per la teva paraula obeïrà tot el meu poble; només pel tron seré més gran que tu. Va dir però el Faraó a Josep: Mira, et nomeño avui sobre tota la terra d'Egipte. I havent tret Faraó l'anell de la seva mà, el va posar sobre la mà de Josep, i el va vestir amb una túnica de lli fi, i li va posar un collar daurat al voltant del seu coll. I el va fer pujar al seu segon carro, i un herald va proclamar davant seu, i el va establir sobre tota la terra d'Egipte. Va dir però el Faraó a Josep: Jo, el Faraó, sense tu ningú no aixecarà la seva mà sobre tota la terra d'Egipte. I el Faraó va anomenar Josep Psontomfanec, i li va donar per esposa Asenet, filla de Petefrè, sacerdot d'Heliòpolis. Joseph però tenia trenta anys, quan es va presentar davant del Faraó rei d'Egipte, i Joseph va sortir de la presència del Faraó, i va recórrer tota la terra d'Egipte. I la terra va produir garbes durant els set anys de la prosperitat. I ell va reunir tot el menjar dels set anys en els quals hi va haver abundància a la terra d'Egipte, i va posar el menjar a les ciutats; el menjar de les planes dels voltants de cada ciutat el va posar a la mateixa ciutat. I Josep va reunir gra com la sorra del mar,

molt abundant, fins que no es podia comptar, perquè no hi havia nombre. A Josep, però, li van néixer dos fills abans de venir els set anys de la fam, els quals li va parir Aseneth, la filla de Petephre, sacerdot de Heliòpolis. Josep va anomenar el primogènit Manassès, perquè Déu m'ha fet oblidar tots els meus treballs i tots els del meu pare. I va anomenar el segon Efraïm, perquè Déu m'ha fet créixer a la terra de la meva humiliació. Passaren, però, els set anys de prosperitat que hi va haver a la terra d'Egipte. I començaren els set anys de la fam a venir, com va dir Josep, i va haver-hi fam a tota la terra, però a tota la terra d'Egipte hi havia pa. I tota la terra d'Egipte va tenir gana, i el poble va cridar a Faraó demanant pa, i Faraó va dir a tots els egipcis: Aneu a Josep, i feu el que ell us digui. I la fam era sobre la faç de tota la terra, però Josep va obrir tots els graners i venia a tots els egipcis. I totes les regions van venir a Egipte per comprar a Josep, perquè la fam havia prevalgut a tota la terra.

42

Havent vist, però, Jacob que hi ha venda a Egipte, va dir als seus fills: per què us mostreu ociosos? Heus aquí, he escoltat que hi ha gra a Egipte; baixeu allà i compreu-nos una mica de menjar, perquè puguem viure i no morim. Van baixar els deu germans de Josep a comprar gra d'Egipte; però a Benjamí, el germà de Josep, no el va enviar amb els seus germans; perquè va dir, no sigui que li passi alguna desgràcia. Van venir, però, els fills d'Israel a comprar amb els qui venien, perquè hi havia fam a la

terra de Canaan. Josep era el governant de la terra, aquest venia a tot el poble de la terra, i havent vingut els germans de Josep el van adorar amb la cara contra terra. Havent vist Josep els seus germans, els va reconèixer; i es va comportar com un estrany amb ells, i els va parlar durament; i els va dir, d'on heu vingut? I ells van dir: De la terra de Canaan, per comprar menjar. Josep va reconèixer els seus germans; però ells no el van reconèixer. I Josep es va recordar dels seus somnis que ell va veure; i els va dir: sou espies, heu vingut a observar les traces del país. Però ells van dir: No, senyor; els teus servents hem vingut per comprar menjar. Tots som fills d'un home; som pacífics, els teus fills no són espies. Va dir-los: No, sinó que heu vingut a veure els punts febles de la terra. I van dir: Som dotze els teus fills, germans, a la terra de Canaan; i mira, el més jove és amb el nostre pare avui; però l'altre no existeix. Josep els va dir: Això és el que us he dit, que sou espies. En això sereu posats a prova: per la salut del Faraó, no sortireu d'aquí si el vostre germà més jove no ve aquí. Envieu un de vosaltres i preneu el vostre germà, però vosaltres sigueu retinguts fins que les vostres paraules esdevinguin manifestes, si dieu la veritat o no; si no, per la salut del Faraó, certament sou espies. I ell va posar-los en presó tres dies. Va dir-los però el tercer dia: Feu això i viureu, perquè jo temo Déu. Si sou pacífics, que un germà vostre sigui detingut a la presó, però vosaltres aneu i porteu la compra del vostre subministrament de gra. I porteu el vostre germà més jove a mi, i les vostres paraules seran cregudes; però si no, morireu. Van fer així. I cadascun va dir al seu germà: Sí, estem en pecats pel que fa al nostre germà, perquè vam passar per alt la tribulació

de la seva ànima quan ens suplicava, i no el vam escoltar, i a causa d'això aquesta tribulació ha vingut sobre nosaltres. Havent respost, Rubèn els va dir: No us vaig parlar a vosaltres, dient: No feu mal al nen, i no em vau escoltar? I mira, la seva sang és reclamada. Ells mateixos però no sabien que Josep escoltava; perquè l'intèrpret era entre mig d'ells; Però havent-se girat d'ells, Josep va plorar; i altra vegada es va apropar cap a ells, i els va parlar; i va agafar Simeó d'entre ells, i el va lligar davant d'ells. Josep va manar omplir els seus recipients de gra, retornar la seva plata a cadascun dins el seu sac, i donar-los provisions per al camí, i així es va fer. I havent carregat el gra sobre els seus ases, van marxar d'allà. Però un d'ells va obrir el seu sac per donar farratge als seus ases al lloc on van allotjar, i va veure el feix de la seva plata, que era a la boca del sac. I va dir als seus germans: M'ha estat retornada la plata, i heus aquí que és al meu sac. I el cor d'ells va quedar estupefacte, i es van turbar els uns als altres, dient: Què és això que Déu ens ha fet? Van venir a Jacob, el seu pare, a la terra de Canaan, i li van explicar totes les coses que els havien passat, dient: L'home, el senyor de la terra, ens ha parlat durament i ens va posar a la presó com a espies de la terra. Però li vam dir: Som pacífics, no som espies. Dotze germans som, fills del nostre pare; un no existeix, i el petit és amb el nostre pare avui a la terra de Canaan. Però l'home, el senyor de la terra, ens va dir: En això sabré que sou pacífics: deixeu un germà aquí amb mi, i havent pres la compra de la provisió de gra per a la vostra casa, marxeu. I porteu cap a mi el vostre germà més jove, i sabré que no sou espies, sinó que sou pacífics, i us tornaré el vostre germà,

i comerciareu per la terra. I va passar que en buidar ells els seus sacs, i el feix de plata de cadascun era al seu sac; i van veure els feixos de plata seva ells mateixos, i el seu pare, i van tenir por. Va dir-los Jacob, el seu pare: M'heu privat de fills; Josep no hi és, Simeó no hi és, i Benjamin el prendreu? Sobre mi va passar tot això. Rubèn va dir al seu pare: Mata els meus dos fills si no te'l porto de tornada. Confia'l a les meves mans i jo te'l tornaré. Però ell va dir: No baixarà el meu fill amb vosaltres, perquè el seu germà va morir, i ell sol ha quedat, i si li passa alguna desgràcia en el camí per on aneu, fareu baixar la meva vellesa amb dolor a l'Hades.

43

Però la fam es va intensificar sobre la terra. Va succeir que quan van acabar de menjar el gra que havien portat d'Egipte, el seu pare els va dir: Aneu altra vegada i compreu-nos una mica de menjar. Però Judà li va dir: L'home, el senyor de la terra, ens ha advertit solemnement dient: No veureu la meva cara si el vostre germà més jove no és amb vosaltres. Si doncs envies el nostre germà amb nosaltres, baixarem i et comprarem aliments. Si però no envies el nostre germà amb nosaltres, no hi anirem, perquè l'home ens va dir: No veureu la meva cara si el vostre germà més jove no és amb vosaltres. Va dir Israel: Per què em vau fer mal dient a l'home que teníeu un germà? Ells van dir: L'home ens va preguntar insistentment a nosaltres i sobre la nostra família, dient: Si encara viu el vostre pare, i si teniu un

germà, i li vam informar segons aquest qüestionament. No sabíem que ens diria: Porteu el vostre germà? I va dir Judà a Israel, el seu pare: Envia el nen amb mi; i un cop aixecats anirem, perquè visquem i no morim ni nosaltres, ni tu, ni el nostre bagatge. Jo però l'espero, de la meva mà cerca'l; si no el porto cap a tu i l'estableixo davant teu, hauré pecat contra tu tots els dies. Si no ens haguéssim retardat, ja hauríem tornat dues vegades. Va dir-los Israel, el seu pare: si així és, feu això, preneu dels fruits de la terra en els vostres recipients, i porteu a l'home regals de resina, i de mel, encens i mirra, i terebint, i nous. I preneu el doble de plata a les vostres mans, retorneu amb vosaltres la plata que havia estat retornada als vostres sacs, no sigui que hagi estat un error. I preneu el vostre germà, i aixequeu-vos i baixeu cap a l'home. Que el meu Déu us doni favor davant d'aquell home i que enviï el vostre germà, l'un, i Benjamí; jo, certament, tal com he estat privat de fills, he estat privat de fills. Havent pres, però, els homes aquests regals i la plata doble en les seves mans, i també Benjamí, i havent-se aixecat, van baixar a Egipte i es van presentar davant de Josep. Va veure Josep ells i Benjamí, el seu germà de la mateixa mare, i va dir al majordom de la seva casa: Porta els homes a la casa, degolla animals i prepara-ho, perquè els homes menjaran amb mi al migdia. Va fer, doncs, l'home com va dir Josep, i va portar els homes a la casa de Josep. Havent vist els homes que eren portats a la casa de Josep, van dir: A causa de la plata retornada en els nostres sacs al principi, nosaltres som portats per acusar-nos falsament i atacar-nos, per prendre'ns com a esclaus, i els nostres ases. Havent apropat cap a l'home de la casa del Josep, li

van parlar a la porta de la casa, dient: us ho demanem, senyor; vam baixar al principi a comprar menjar. Va passar que quan vam arribar a l'allotjament i vam obrir els nostres sacs, la plata de cadascú estava en el seu sac; la nostra plata, en pes, l'hem retornat ara en les nostres mans. I vam portar una altra plata amb nosaltres per comprar menjar, no sabem qui va posar la plata dins els nostres sacs. Va dir-los: Sigueu tranquils, no tingueu por. El vostre Déu i el Déu dels vostres pares us ha donat tresors en els vostres sacs, i la vostra plata acceptable ja l'he rebuda. I va fer sortir cap a ells en Simeó. I ell va portar aigua per rentar els seus peus, i va donar farratge als seus ases. Prepararen, però, els regals fins que vingués Josep al migdia, perquè havien escoltat que allà havia de dinar. Però Josep entrà a la casa, i li portaren els regals que tenien a les seves mans, a la casa, i l'adoraren amb el rostre a terra. Els va preguntar: Com esteu? I els va dir: Està sa el vostre pare, el vell del qual vau parlar? Encara viu? I llilavors van dir: Està sa el teu servent, el pare nostre; encara viu. I va dir, beneït sigui aquell home pel Déu; i havent-se inclinat es van prosternar davant d'ell. Havent aixecat els seus ulls, Josep va veure Benjamí, el seu germà de la mateixa mare; i va dir: Aquest és el vostre germà més jove, que vau dir que portaríeu a mi? I va dir: Que Déu tingui misericòrdia de tu, fill. Josep es va turbar, perquè les seves entranyes es revoltaven pel seu germà, i buscava plorar; però, havent entrat a la cambra, va plorar allà. Havent rentat la cara i havent sortit, es va controlar i va dir: Poseu els pans. I van servir a ell sol, i a ells per separat, i als egipcis que dinaven amb ell per separat, perquè els egipcis no podien menjar pa amb els hebreus, ja que

és una abominació per als egipcis. Van seure davant seu, el primogènit segons els seus privilegis, i el més jove segons la seva joventut, i els homes s'astoràven cadascun mirant el seu germà. Van prendre porcions d'ell per a ells mateixos, però la porció de Benjamí va ser magnificada cinc vegades més que les porcions de tots els altres, i van beure i es van embriagar amb ell.

44

I Josep va manar al qui estava al capdavant de la seva casa, dient: Ompliu els sacs dels homes d'aliments, tants com puguin portar, i poseu la plata de cadascun a la boca del seu sac. I poseu la meva copa de plata dins el sac del més jove, i el preu del seu gra, i va passar segons la paraula de Josep, tal com va dir. El matí va despuntar i els homes van ser enviats, ells i els seus ases. Després que van sortir de la ciutat, no s'havien allunyat gaire, i Josep va dir al majordom de casa seva: Aixeca't, persegueix els homes, i quan els agafis, els diràs: Per què heu retornat el mal en lloc del bé? Per què vau robar la meva copa de plata? No és això en el qual beu el meu senyor? Ell mateix, però, practica l'endevinació en ell. Heu completat plenament les coses malvades que heu fet. Havent-los trobat, els va dir segons aquestes paraules. Però ells li van dir: Per què el senyor parla segons aquestes paraules? Que no pugui esdevenir-se als teus fills fer segons aquesta paraula. Si la plata que vam trobar als nostres sacs la vam retornar a tu des de la terra de Canaan, com podríem robar plata o or de la casa del teu senyor? Entre qui

trobis la copa dels teus fills, que mori; i nosaltres també serem servidors del nostre senyor. I ell va dir: i ara, com dieu, així serà; amb qui sigui trobada la copa, serà el meu esclau i vosaltres sereu nets. Es van afanyar, i cadascun va baixar el seu sac a terra, i cadascun va obrir el seu sac. I va cercar començant pel més gran, fins que va arribar al més jove. I va trobar la copa al sac de Benjamin. I ells van esquinçar les seves vestidures, i cadascú va col·locar el seu sac sobre el seu ase, i van tornar a la ciutat. Judà i els seus germans van entrar a casa de Josep, que encara hi era, i es van prostrar davant seu a terra. I Josep els va dir: Què és aquesta cosa que heu fet? No sabeu que per endevinació endevina l'home tal com jo? I va dir Judà: Què respondrem al senyor, o què direm, o com serem justificats? Déu ha trobat la injustícia dels teus fills; mira, som servents del nostre senyor, tant nosaltres com aquell amb qui va ser trobada la copa. Josep va dir però: Que no em passi a mi fer aquesta cosa; l'home en qui va ser trobada la copa, ell serà el meu esclau; vosaltres però pugeu amb seguretat cap al vostre pare. Havent-se apropat a ell, Judà va dir: Suplico, senyor, que el teu servent parli una paraula davant teu, i no t'enfadis amb el teu servent, perquè tu ets com el Faraó. Senyor, tu vas preguntar als teus fills dient: Teniu pare o germà? I vam dir al senyor: Tenim un pare ancià, i un nen de la vellesa més jove que ell, i el seu germà va morir, però ell sol va quedar amb la seva mare, i el pare el va estimar. Però tu vas dir als teus servidors: Porteu-lo avall cap a mi, i cuidaré d'ell. I vam dir al senyor: No podrà el nen deixar el seu pare; però si deixa el pare, morirà. Tu però vas dir als teus fills: si no baixa el vostre germà el més jove amb vosaltres, no

tornareu a veure la meva cara. Va passar que quan vam pujar cap al teu fill, pare nostre, li vam informar les paraules del nostre senyor. El nostre pare va dir: Aneu altra vegada i compreu-nos una mica de menjar. Nosaltres però vam dir: No podrem baixar, però si certament el nostre germà més jove baixa amb nosaltres, baixarem, perquè no podrem veure la cara de l'home si el nostre germà més jove no està amb nosaltres. El teu fill, el nostre pare, ens va dir: Vosaltres sabeu que la meva dona em va parir dos, i un va marxar de mi, i vau dir que ha estat devorat per bèsties, i no l'he vist fins ara. Si doncs preneu també aquest de davant meu, i li passa alguna desgràcia en el camí, fareu baixar la meva vellesa amb dolor a l'hades. Ara doncs, si jo entro cap al teu fill, pare nostre, i el nen no està amb nosaltres, i la seva ànima penja de l'ànima d'aquest, i serà que en veure ell que el nen no està amb nosaltres, morirà, i els teus fills portaran avall la vellesa del teu fill, pare nostre, amb pena cap a l'hades. Doncs el teu fill ha rebut el nen del pare, dient: si no el porto a tu i el poso davant teu, hauré pecat contra el pare tots els dies. Ara doncs jo romandré amb tu com a fill en lloc del nen, servent del senyor; però el nen que pugi amb els seus germans. Com pujaré jo cap al pare, si el nen no està amb nosaltres? Perquè no vegi els mals que trobaran el meu pare.

45

I no era capaç Josep d'aguantar tots els que estaven al seu costat, però va dir: Envieu fora tots lluny de mi, i no estava al costat de

Josep ningú quan es va fer conèixer als seus germans. I va deixar anar la veu amb plor, i tots els egipcis ho van escoltar, i es va fer audible a la casa del Faraó. Va dir Josep als seus germans: Jo sóc Josep; encara viu el meu pare? I els germans no podien respondre-li; perquè estaven pertorbats. Va dir però Josep als seus germans: Apropeu-vos a mi, i es van apropar, i va dir: Jo sóc Josep, el vostre germà, a qui vau vendre a Egipte. Ara, doncs, no us afligiu, ni us sembli dur que em vau vendre aquí, perquè Déu em va enviar davant vostre per a la vida. Això perquè és el segon any de fam sobre la terra, i encara queden cinc anys, en els quals no hi haurà llaurat, ni collita; Perquè Déu em va enviar davant vostre, perquè quedés un romanent vostre sobre la terra, i per nodrir una gran preservació vostra. Ara doncs no vosaltres m'heu enviat aquí, sinó Déu, i em va fer com a pare del Faraó, i senyor de tota la seva casa, i governant de tota la terra d'Egipte. Havent-vos afanyat doncs pugeu cap al meu pare, i digueu-li, aquestes coses diu el teu fill Josep: Déu m'ha fet senyor de tota la terra d'Egipte; baixa doncs cap a mi, i no et quedis; I habitaràs en terra de Gosen d'Aràbia; i estaràs a prop meu tu, i els teus fills, i els fills dels teus fills, les teves ovelles, i les teves vaques, i tot el que és teu. I et nodriré allà, perquè encara hi ha cinc anys de fam, perquè no siguis destruït tu, ni els teus fills, ni totes les teves possessions. Heus que els vostres ulls veuen, i els ulls de Benjamí, el meu germà, que la meva boca és la que us parla. Informeu, doncs, al meu pare tota la meva glòria a Egipte i tot allò que heu vist, i afanyeu-vos a portar el meu pare aquí. I havent caigut sobre el coll del seu germà Benjamí, va plorar sobre ell, i Benjamí va plorar sobre el seu coll. I havent besat tots

els seus germans, va plorar sobre ells, i després d'això els seus germans van parlar amb ell. I la notícia va ser àmpliament difosa a la casa de Faraó, dient: Han vingut els germans de Josep. I Faraó es va alegrar, i el seu servei també. Va dir Faraó a Josep: Digues als teus germans: feu això, ompliu els vostres sacs i aneu-vos-en a la terra de Canaan. I havent pres el vostre pare i les vostres possessions, veniu cap a mi, i us donaré de tots els béns d'Egipte, i menjareu el moll de la terra. Tu ordena aquestes coses: que prenguin per a ells carros de la terra d'Egipte per als vostres nens i per a les vostres dones; i havent agafat el vostre pare, vingueu. I no estalvieu la vista pels vostres estris, perquè totes les coses bones d'Egipte seran per a vosaltres. Els fills d'Israel van fer així; i Josep els va donar carros segons les coses dites per Faraó el rei; i els va donar provisions per al camí; I a tots va donar dues vestidures; però a Benjamí va donar tres-cents d'or, i cinc vestidures de canvi. I al seu pare envià segons les mateixes coses, i deu ases que portaven de tots els béns d'Egipte, i deu mules que portaven pans al seu pare per al camí. Però envià els seus germans, i ells anaren, i els digué: No us enfadeu pel camí. I van pujar des d'Egipte, i van arribar a la terra de Canaan, cap al seu pare Jacob. I li van informar dient-li que el teu fill Josep viu, i que ell governa tota la terra d'Egipte, i Jacob va quedar estupefacte, perquè no els va creure. I li van parlar totes les coses que Josep havia dit, tot el que els va dir. Havent vist els carros que va enviar Josep per recollir-lo, va reviure l'esperit del seu pare Jacob. Va dir Israel: Gran cosa és per a mi si encara Josep, el meu fill, viu; aniré i el veuré abans de morir.

46

Havent partit, Israel, ell mateix i tot el seu, vingué al pou del jurament i sacrificà un sacrifici al Déu del seu pare Isaac. Va dir Déu a Israel en una visió de la nit: Jacob, Jacob. I ell va dir: Què és? I ell li diu: Jo sóc el Déu dels teus pares, no tinguis por de baixar a Egipte, perquè allà faré de tu una gran nació. I jo baixaré amb tu a Egipte, i jo et faré pujar al final, i Josep posarà les mans sobre els teus ulls. Es va aixecar Jacob del pou del jurament, i els fills d'Israel van agafar el seu pare, i el bagatge, i les seves dones, sobre els carros que Josep va enviar per portar-lo. Havent pres les seves possessions i tota la propietat que havien adquirit de la terra de Canaan, van entrar a Egipte Jacob i tota la seva descendència amb ell. Fills, i fills dels fills seus amb ell; filles, i filles de les filles seves; i tota la seva descendència va portar a Egipte. Aquests són els noms dels fills d'Israel que van entrar a Egipte al mateix temps que Jacob, el seu pare. Jacob i els seus fills; el primogènit de Jacob, Rubèn. Els fills de Reuben: Enoch i Pallu, Asron i Carmi. Fills de Simeó: Jemuel, Jamín, Ehud, Jaquín, Zohar i Saül, fill de la cananea. Fills de Levi: Gershon, Kath i Merari. Els fills de Judà: Er, i Onan, i Shiloh, i Phares, i Zerah, però Er i Onan van morir a la terra de Canaan, i els fills de Phares van ser Hezron i Jemuel. Fills d'Issacar, però: Tola, Phua, Hashum i Shimron. Fills de Zabulon: Sered, Al·lon i Acoèl. Aquests són els fills de Leia, els quals va parir a Jacob a Mesopotàmia de Síria, i Dina la seva filla; totes les ànimes, fills i filles, trenta-tres. Fills de Gad: Saphon, Angis, Sannis, Thasoban,

Aedeis, Aroedeis i Areeleis. Els fills d'Aser: Iemna, Iessoua, Ieoul i Baria, i Sara, germana seva. Els fills de Baria: Cober i Melquiïl. Aquests són els fills de Zilpah, que Laban va donar a Leah, la seva filla, i ella va parir aquests a Jacob: setze ànimes. Fills de Rachel, dona de Jacob: Joseph i Benjamin. Esdevingueren, però, fills de Josep a la terra d'Egipte, els quals li va parir Aseneth, filla de Potiphera, sacerdot d'Heliòpolis: Manassès i Efraïm. Esdevingueren també fills de Manassès, els quals li va parir la concubina síria: Maquir. I Maquir va engendrar Galaad. Fills d'Efraïm, germà de Manassès: Sutelam i Taam. I fills de Sutelam: Edom. Els fills de Benjamí: Balà i Bocor i Asbel. I van ser fills de Bala: Gera, i Noeman, i Anquis, i Ros, i Mupim; i Gera va engendrar Arad. Aquests són els fills de Raquel que va parir a Jacob: divuit ànimes en total. Els fills de Dan: Asom. I els fills de Neftalí: Asiel, i Guni, i Issacar, i Sol·lèm. Aquests són els fills de Ballas, que Laban va donar a Rachel, la seva filla, la qual va parir aquests a Jacob: totes les ànimes, set. Totes les ànimes que van entrar amb Jacob a Egipte, els que van sortir de les seves cuixes, sense comptar les dones dels fills de Jacob, totes les ànimes, seixanta-sis; i els fills de Josep que li van néixer a terra d'Egipte, nou ànimes. Totes les ànimes de la casa de Jacob, les que van entrar amb Jacob a Egipte, setanta-cinc ànimes. I va enviar Judà davant seu cap a Josep per trobar-se amb ell a la ciutat dels Herois, a la terra de Ramesès. Havent lligat Josep els seus carros, va pujar a la trobada d'Israel, el seu pare, a la ciutat dels Herois, i havent-se-li aparegut, va caure sobre el seu coll i va plorar amb gran plor. I Israel va dir a Josep: Ara puc morir, ja que he vist la teva cara, perquè tu encara vius. Però Josep digué

als seus germans: Pujaré i ho declararé al Faraó, i li diré: Els meus germans i la casa del meu pare, que eren a la terra de Canaan, han vingut cap a mi. Els homes, però, són pastors, perquè eren ramaders, i han portat els ramats, els bous i tot el que és seu. Si doncs el Faraó us crida i us diu: Quin és el vostre treball? Direu: Homes ramaders som els teus fills des de nens fins ara, tant nosaltres com els nostres pares, perquè pugueu habitar a la terra de Gosen d'Aràbia; ja que tot pastor d'ovelles és una abominació per als egipcis.

47

Havent vingut, Josep va informar al Faraó, dient: El meu pare i els meus germans, i el bestiar i els bous d'ells, i tot el que és d'ells, han vingut de la terra de Canaan, i heus aquí que són a la terra de Gosen. I dels seus germans va agafar cinc homes, i els va presentar davant del Faraó. I el Faraó va dir als germans de Josep: Quin és el vostre treball? I ells van dir al Faraó: Els teus servidors són pastors d'ovelles, tant nosaltres com els nostres pares. Van dir al Faraó: per residir temporalment a la terra hem vingut, perquè no hi ha pastura per al bestiar dels teus fills, ja que la fam s'ha enfortit a la terra de Canaan; ara doncs habitarem a la terra de Gosen. I va dir Faraó a Josep: Que habiten a terra de Gosen; i si saps que hi ha entre ells homes capaços, nomena'ls caps del meu bestiar. Van venir a Egipte cap a Josep Jacob i els seus fills; i el Faraó, rei d'Egipte, ho va escoltar. I el Faraó va dir a Josep: El teu pare i els teus germans han

vingut a tu. Heus aquí, la terra d'Egipte és davant teu; estableix el teu pare i els teus germans a la millor terra. Josep va portar dins el seu pare Jacob, i el va col·locar davant del Faraó, i Jacob va beneir el Faraó. Va dir el Faraó a Jacob: Quants anys de dies de la teva vida? I Jacob va dir al Faraó: Els dies dels anys de la meva vida, durant els quals he estat foraster, són cent trenta anys; pocs i dolents han estat els dies dels anys de la meva vida, no han arribat als dies dels anys de la vida dels meus pares, durant els quals van ser forasters. Havent beneït Jacob el Faraó, va sortir de davant seu. I Josep va establir el seu pare i els seus germans, i els va donar possessió a la terra d'Egipte, a la millor terra, a la terra de Ramesses, tal com va manar el Faraó. I Josep mesurava gra al seu pare i als germans i a tota la casa del seu pare, gra per cap. Però no hi havia gra en tota la terra, perquè la fam va prevaler molt, i la terra d'Egipte i la terra de Canaan van desfalleir a causa de la fam. Josep va reunir tota la plata que es va trobar a la terra d'Egipte i a la terra de Canaan, del gra que ells compraven, i els va mesurar el gra, i Josep va portar tota la plata a la casa del Faraó. I va acabar tota la plata de la terra d'Egipte i de la terra de Canaan; i tots els egipcis van venir cap a Josep, dient: Dóna'ns pa, i per què hem de morir davant teu? Perquè s'ha acabat la nostra plata. Josep els digué: Porteu el vostre bestiar, i us donaré pans a canvi del vostre bestiar, si s'ha esgotat la vostra plata. Portaren, però, el seu bestiar a Josep, i Josep els donà pa a canvi dels cavalls, i a canvi de les ovelles, i a canvi dels bous, i a canvi dels ases, i els nodrí amb pa a canvi de tot el seu bestiar durant aquell any. Va sortir però aquell any, i van venir cap a ell en el segon any, i li van dir: no potser siguem

destruïts del nostre senyor? Si doncs s'ha esgotat la nostra plata, i les possessions i el bestiar han anat cap a tu el senyor, i no ens ha quedat res davant del nostre senyor, sinó el nostre propi cos i la nostra terra, perquè doncs no morim davant teu, i la terra quedi desolada, adquireix-nos a nosaltres i la nostra terra a canvi de pa, i serem nosaltres i la nostra terra servents del Faraó; dóna llavor, perquè sembrem, i vivim i no morim, i la terra no quedarà desolada. I Josep va adquirir tota la terra dels egipcis per al Faraó, perquè els egipcis van vendre la seva terra al Faraó, ja que la fam va prevaler sobre ells, i la terra va passar a ser del Faraó. I va esclavitzar el poble per a ell en esclaus, des de les extremitats de les fronteres d'Egipte fins a les extremitats, sense la terra dels sacerdots solament; Josep no va adquirir aquesta; perquè en donar el Faraó va donar un regal als sacerdots, i menjaven el regal que el Faraó va donar a ells; a causa d'això no van vendre la seva terra. Va dir però Josep a tots els egipcis: Mireu, us he adquirit a vosaltres i la vostra terra avui per al Faraó. Preneu llavors per a vosaltres i sembreu la terra. I els productes d'ella seran, i donareu la cinquena part al Faraó, però les quatre parts seran per a vosaltres mateixos com a llavor per a la terra, i com a menjar per a vosaltres, i per a tots els que hi ha a les vostres cases. I van dir, ens has salvat; hem trobat favor davant del nostre senyor, i serem servidors del Faraó. I Josep va establir per a ells un manament fins al dia d'avui, sobre la terra d'Egipte, d'enviar al Faraó, excepte la terra dels sacerdots solament, que no era del Faraó. Israel va habitar a la terra d'Egipte, a la terra de Gesem, i van heretar-la, i van créixer i es van multiplicar molt. Va viure Jacob a la terra d'Egipte disset

anys, i els dies de Jacob, els anys de la seva vida, van ser cent quaranta-set anys. Es van apropar els dies d'Israel de morir; i va cridar el seu fill Josep, i li va dir: si he trobat gràcia davant teu, posa la teva mà sota la meva cuxa, i faràs sobre mi misericòrdia i veritat, per no enterrar-me a Egipte; però dormiré amb els meus pares; i m'aixecaràs d'Egipte, i m'enterraràs a la seva tomba; i ell va dir: jo faré segons la teva paraula. Va dir però: Jura-m'ho, i li va jurar, i Israel es va inclinar sobre l'extrem del seu bastó.

48

Va succeir després d'aquestes paraules que va ser reportat a Josep que el seu pare estava malalt, i havent pres els seus dos fills, Manassès i Efraïm, va anar cap a Jacob. Va ser reportat a Jacob, dient: Mira, el teu fill Josep ve cap a tu, i Israel, havent-se enfortit, va seure sobre el llit. I va dir Jacob a Josep, el meu Déu se'm va aparèixer a Luz a la terra de Canaan, i em va beneir, i em va dir, mira jo t'augmentaré, i et multiplicaré, i et faré assemblees de nacions; i et donaré aquesta terra, i a la teva descendència després de tu, en possessió eterna. Ara doncs, els teus dos fills que et van néixer a la terra d'Egipte abans que jo vingués cap a tu a Egipte, són meus, Efraïm i Manassès, com Rubèn i Simeó seran meus. Però la descendència que engendris després d'això, seran sota el nom dels seus germans, seran cridats segons les herències d'aquells. Jo però, quan anava de Mesopotàmia de Síria, va morir Raquel, la teva mare, a la terra

de Canaan, mentre m'apropava a l'hipòdrom de Cabratha de la terra, per arribar a Efrata, i la vaig enterrar al camí de l'hipòdrom; aquesta és Betlem. Veient Israel els fills de Josep, digué: Qui són aquests per a tu? Josep va dir al seu pare: Són fills meus, els quals Déu em va donar aquí. I va dir Jacob: Porta'ls a mi, perquè els beneeixi. Els ulls d'Israel, però, s'havien enfosquit per la vellesa, i no podia veure, i els va apropar cap a ell, i els va besar, i els va abraçar. I va dir Israel a Josep: mira, de la teva cara no he estat privat, i mira, Déu m'ha mostrat també la teva llavor. I Josep els va treure dels seus genolls, i van adorar-lo amb la cara contra terra. Havent pres Josep els seus dos fills, Efraïm a la dreta, des de l'esquerra d'Israel, i Manassès a l'esquerra, des de la dreta d'Israel, els va apropar a ell. Però Israel, havent estirat la mà dreta, la va posar sobre el cap d'Efraïm, que era el més jove, i l'esquerra sobre el cap de Manassès, encreuant les mans. I els va beneir, i va dir: el Déu, a qui van ser ben plaents els meus pares davant d'ell, Abraham i Isaac, el Déu que em nodreix des de la joventut fins al dia d'avui, el Missatger que m'allibera de tots els mals, beneeixi aquests nens; i serà invocat en ells el meu nom, i el nom dels meus pares Abraham i Isaac; i que siguin multiplicats en gran multitud sobre la terra. Veient però Josep que el seu pare va col·locar la seva mà dreta sobre el cap d'Efraïm, li va semblar pesat, i Josep va agafar la mà del seu pare per treure-la del cap d'Efraïm i posar-la sobre el cap de Manassès. Va dir però Josep al seu pare: No així, pare, perquè aquest és el primogènit; posa la teva mà dreta sobre el seu cap. I no va voler, però va dir: Ho sé, fill, ho sé, i aquest serà un poble, i aquest serà exaltat, però el seu germà més jove serà més gran

que ell, i la seva descendència serà una multitud de nacions. I els va beneir aquell dia, dient: En vosaltres serà beneït Israel, dient: Que Déu et faci com Efraïm i com Manassès, i va posar Efraïm davant de Manassès. Va dir però Israel a Joseph: Mira, jo estic morint, i Déu serà amb vosaltres, i us tornarà a la terra dels vostres pares. Jo però et dono Siquem, excepcional per sobre dels teus germans, que vaig prendre de la mà dels amorreus amb la meva espasa i el meu arc.

49

Jacob va cridar els seus fills i els va dir: Reuniu-vos perquè us anunciï què us passarà en els últims dies. Reuniu-vos i escolteu-me, fills de Jacob, escolteu Israel, escolteu el vostre pare. Reuben, primogènit meu, tu ets la meva força i el començament dels meus fills, dur de suportar i dur d'arrogant. Has actuat arrogantment com l'aigua, no bullis; vas pujar sobre el llit del teu pare, llavors vas profanar el llit on vas pujar. Simeó i Leví germans van completar injustícia de remoció seva; Al consell seu no vingui l'ànima meva, i sobre la constitució seva no contenguin els fetges meus; perquè en la ira seva van matar homes, i en el desig seu van desjarretar un brau. Maleïda sigui la seva ira, perquè és tossuda, i la seva còlera, perquè es va endurir; els dividiré en Jacob i els escamparé en Israel. Judah, et van elogiar els teus germans, les teves mans sobre l'esquena dels teus enemics, s'inclinaran davant teu els fills del teu pare. Cadell de lleó de Juda, del brot, fill meu, vas pujar, t'has ajagut i has

dormit com un lleó i com un cadell, qui el despertarà? No faltarà governant de Judà, ni líder dels seus lloms, fins que vinguin les coses que li estan reservades, i ell serà l'expectativa de les nacions. Lligant a la vinya el seu poltre, i a la pàmpol el poltre de la seva somera, rentarà en vi la seva túnica, i en sang de raïm el seu vestit. Els seus ulls espurnejants per vi, i les seves dents blanques com la llet. Zebulun habitarà a la costa i ell mateix al costat d'un port de vaixells, i s'estendrà fins a Sidó. Issachar va desitjar el bo, descansant enmig dels lots. I havent vist que el descans era bo, i que la terra era fèrtil, va posar la seva espatlla a treballar, i es va convertir en un home pagès. Dan jutjarà el seu poble, com si fos també una tribu a Israel. I que sigui Dan una serp sobre el camí, asseguda sobre el sender, mossegant el taló del cavall; i caurà el genet cap enrere, esperant la salvació del Senyor. Gad, un lloc de ràtzies farà ràtzies contra ell, però ell farà ràtzies contra ell pels talons. Asher, el seu pa serà abundant, i ell donarà delícies als governants. Neftalí és un tronc alliberat que dóna bellesa a la descendència. Fill meu crescut Josep, fill meu crescut envejat, fill meu més jove, torna cap a mi. Cap a qui deliberant el vilipendiaven, i els senyors de les fletxes li guardaven rancor. I els seus arcs van ser trencats amb poder, i els tendons dels braços de les seves mans van ser esgotats, per mitjà de la mà del governant Jacob, d'allà el poderós d'Israel de part de Déu del teu pare. I t'ha ajudat el meu Déu, i t'ha beneït amb benedicció del cel de dalt, i benedicció de la terra que té totes les coses, per causa de la benedicció dels pits i del ventre, benedicció del teu pare i de la teva mare; va prevaler sobre la benedicció de les muntanyes permanents, i sobre les

benediccions dels turons eterns; seran sobre el cap de Josep, i sobre el cim d'aquell que va liderar els germans. Benjamin, llop rapinyaire, al matí encara menjarà, i al vespre dóna aliment. Tots aquests són els dotze fills de Jacob, i aquestes coses els va parlar el seu pare, i els va beneir, cadascun segons la seva benedicció els va beneir. I els va dir: Jo sóc afegit al meu poble; enterreu-me amb els meus pares a la cova que és al camp d'Efron l'hitita, a la cova doble, la que està davant de Mambre, a terra de Canaan, que Abraham va adquirir la cova de part d'Efron l'hitita en possessió de tomba. Allà van enterrar Abraham i Sara, la seva dona; allà van enterrar Isaac i Rebeca, la seva dona; allà van enterrar Lea; en la possessió del camp i de la cova que hi ha en ell, dels fills de Het. I va deixar de donar ordres Jacob als seus fills, i havent aixecat els peus sobre el llit, va exhalar l'últim alè i es va reunir amb el seu poble.

50

I havent caigut Josep sobre la cara del seu pare, va plorar sobre ell i el va besar. I Josep va ordenar als seus servents, els embalsamadors, embalsamar el seu pare; i els embalsamadors van embalsamar Israel. I completen quaranta dies per a ell, ja que així es compten els dies de l'enterrament, i Egipte el va plorar durant setanta dies. Ja que van passar els dies del dol, va parlar Josep als governants del Faraó, dient: Si he trobat favor davant vostre, parleu sobre mi a les orelles del Faraó, dient: El meu pare em va fer jurar, dient: A la tomba que vaig cavar per

mi mateix a la terra de Canaan, allà m'enterraràs. Ara doncs, havent pujat, enterraré el meu pare i tornaré. I va dir el Faraó a Josep: Puja, enterra el teu pare, tal com et va fer jurar. I Josep va pujar per enterrar el seu pare; i van pujar junts amb ell tots els servidors del Faraó, i els ancians de la seva casa, i tots els ancians de la terra d'Egipte, i tota la casa sencera de Josep, i els seus germans, i tota la casa paterna seva, i la seva parentela; i les ovelles i els bous els van deixar enrere a la terra de Gosen. I van pujar amb ell carros i genets, i el campament va ser molt gran. I van arribar a l'era d'Atad, que és més enllà del Jordà, i el van plorar amb una lamentació gran i molt forta, i va fer dol pel seu pare durant set dies. I els habitants de la terra de Canaan van veure el dol a l'era d'Atad, i van dir, aquest és un gran dol dels egipcis; per això va cridar el seu nom, Dol d'Egipte, que és més enllà del Jordà. I els seus fills li van fer així. I els seus fills el van portar a la terra de Canaan, i el van enterrar a la cova doble, la qual Abraham va adquirir com a possessió de tomba d'Efron l'Hitita, enfront de Mambre. I Josep va retornar a Egipte, ell i els seus germans, i els que havien pujat amb ell per enterrar el seu pare. Havent vist, però, els germans de Josep que havia mort el seu pare, van dir: Que Josep no ens guardi mai rancor i ens repagui tots els mals que li vam fer. I havent arribat a Josep van dir: El teu pare va fer jurar abans de morir, dient: Així digueu a Josep: perdona'ls la injustícia i el pecat seu, perquè coses dolentes et van mostrar; i ara rep la injustícia dels servents del Déu del teu pare. I va plorar Josep mentre ells li parlaven. I havent vingut cap a ell, van dir: Nosaltres som els teus servents. I Josep els va dir: No tingueu por, perquè jo soc de Déu. Vosaltres

vau deliberar contra mi cap al mal, però Déu va deliberar sobre mi cap al bé, perquè esdevingués com avui, i fos nodrit un poble nombrós. I els va dir: No tingueu por, jo us sustentaré a vosaltres i les vostres cases, i els va consolar, i els va parlar al cor. I va habitar Josep a Egipte, ell i els seus germans, i tota la casa sencera del seu pare, i va viure Josep cent deu anys. I Josep va veure els fills d'Efraïm fins a la tercera generació; i els fills de Maquir, el fill de Manassès, van néixer sobre les cuixes de Josep. I Josep va dir als seus germans: Jo estic morint, però Déu us visitarà certament, i us traurà d'aquesta terra cap a la terra que Déu va jurar als nostres pares, Abraham, Isaac i Jacob. I Josep va fer jurar els fills d'Israel, dient: Quan Déu us visiti, portareu els meus ossos d'aquí amb vosaltres. I Josep va morir de cent deu anys, i el van enterrar i el van posar en el taüt a Egipte.

Èxode

1

Aquests són els noms dels fills d'Israel que van entrar a Egipte juntament amb Jacob, el seu pare; cadascun va entrar amb tota la seva casa. Rubèn, Simeó, Leví, Judà, Issacar, Zabuló, Benjamí, Dan i Neftalí, Gad i Aser. Joseph, però, era a Egipte, i totes les ànimes de Jacob eren setanta-cinc. Va morir Josep, i tots els seus germans, i tota aquella generació. Els fills d'Israel, però, creixeren i es multiplicaren, i es feren nombrosos, i prevalgueren enormement, i la terra els multiplicà. Es va alçar un altre rei sobre Egipte, que no coneixia Josep. Va dir a la seva nació: Mireu, la raça dels fills d'Israel és una gran multitud i és més forta que nosaltres. Veniu doncs, tractem-los amb astúcia, no sigui que es multipliquin, i quan ens passi una guerra, s'afegeixin també aquests als adversaris, i havent fet guerra contra nosaltres, surtin de la terra. I va posar sobre ells capatossos dels treballs, perquè els poguessin afligir en els treballs. I van construir ciutats fortificades per al Faraó, Pitom i Ramsès, i On, que és la ciutat d'Heliòpolis. Però com més els

humiliaven, més nombrosos es feien i més creixien, i els egipcis detestaven els fills d'Israel. I els egipcis oprimien els fills d'Israel per la força. I afligint la seva vida amb les obres dures, amb el fang i la fabricació de maons, i amb totes les obres dels camps, segons totes les obres amb les quals els esclavitzaven amb violència. I el rei dels egipcis va dir a les llevadores dels hebreus, a la una d'elles de nom Sefora, i el nom de la segona Fua: I va dir, quan assistiu en part a les hebrees, i estiguin a punt de parir, si és mascle, mateu-lo; si però és femella, preserveu-la. Però les llevadores temien Déu, i no van fer com els havia manat el rei d'Egipte, i van mantenir vius els nens mascles. Va cridar el rei d'Egipte les llevadores i els va dir: Per què heu fet això i heu preservat vius els nens mascles? Les llevadores digueren al Faraó: Les hebrees no són com les dones d'Egipte, doncs donen a llum abans que les llevadores arribin a elles, i ja han parit. Déu tractava bé les llevadores, i el poble es multiplicava i es feia molt fort. Des que les llevadores temien Déu, es van fer cases per a elles mateixes. Però Faraó comandà a tot el seu poble, dient: Tot mascle que neixi als Hebreus, llanceu-lo al riu, i tota femella, manteniu-la viva.

2

Era algú de la tribu de Leví, que va prendre una de les filles de Leví. I va concebre, i va parir un fill mascle, i en veure que era bell, el van amagar durant tres mesos. Ja que no eren capaços d'amagar-lo encara, la seva mare va agafar una cistella per a ell,

i la va untar amb betum i pega, i va posar el nen dins d'ella, i la va posar al pantà al costat del riu. I la seva germana observava des de lluny per aprendre què li passaria. Va baixar la filla del Faraó a banyar-se al riu, i les seves serventes passejaven al costat del riu, i en veure la cistella al pantà, va enviar la serventa i la va agafar. Havent obert, veu un nen plorant a la cistella; i la filla del Faraó va tenir compassió d'ell, i va dir: Aquest és dels nens dels hebreus. I la seva germana va dir a la filla del Faraó: Vols que et cridi una dona que nodrix dels Hebreus, i et nodriria el nen? La filla del Faraó va dir: Vés; i la noia, després de venir, va cridar la mare del nen. I la filla del Faraó va dir a ella, conserva per a mi aquest nen, i alleta per a mi ell, i jo et donaré a tu el salari; i la dona va agafar el nen, i l'alletava. Havent crescut el nen, ella el va portar a la filla del Faraó, i es va convertir per a ella en un fill; i ella va anomenar el seu nom Moisès, dient: De l'aigua el vaig treure. Va succeir en aquells molts dies que Moisès, havent-se fet gran, va sortir cap als seus germans, els fills d'Israel, i havent observat el seu treball, veu un home egipci colpejant un cert hebreu, dels seus propis germans, els fills d'Israel. Havent mirat al voltant aquí i allà, no veu ningú, i havent colpejat l'egipci, el va amagar a la sorra. Havent sortit el segon dia, veu dos homes hebreus lluitant, i diu al que fa mal: per què colpeges el veí? I va dir: Qui t'ha nomenat governant i jutge sobre nosaltres? No em vols matar tu, de la manera que vas matar ahir l'egipci? Moisès va tenir por i va dir: Si així s'ha tornat evident aquest assumpte. Però el Faraó va sentir aquesta paraula, i buscava matar Moisès. I Moisès es va retirar de davant de Faraó, i va habitar a la terra de Madian; i

havent arribat a la terra de Madian, es va asseure al costat del pou. Al sacerdot de Madian tenia set filles que pasturaven les ovelles del seu pare Jethro, i havent arribat trèien aigua fins que van omplir els dipòsits per donar de beure a les ovelles del seu pare Jethro. Però quan van arribar els pastors, les expulsaven; aleshores Moisès es va aixecar i les va rescatar, i va treure aigua per a elles, i va donar de beure a les seves ovelles. Van arribar cap a Raguel, el seu pare, i ell els va dir: Per què us heu afanyat a arribar avui? Elles van dir: Un home egipci ens va rescatar dels pastors, va treure aigua per a nosaltres i va donar de beure a les nostres ovelles. I ell va dir a les seves filles: I on és? I per què heu deixat enrere l'home? Crideu-lo doncs perquè mengi pa. Moisès es va establir al costat de l'home, i li va donar Sèfora, la seva filla, a Moisès com a dona. En el ventre, però, havent concebut, la dona va parir un fill, i Moisès va nomenar el seu nom Gershom, dient: perquè sóc foraster en terra estrangera. Però després d'aquells molts dies, va morir el rei d'Egipte, i els fills d'Israel van gemegar a causa de les obres, i van cridar, i el seu crit va pujar cap a Déu a causa de les obres. I Déu va escoltar el seu gemec, i Déu va recordar el seu pacte amb Abraham, Isaac i Jacob. I Déu va veure els fills d'Israel i es va donar a conèixer a ells.

3

I Moisès estava pasturant les ovelles de Jetró, el seu sogre, el sacerdot de Madian, i va conduir les ovelles cap al desert, i va

arribar a la muntanya d'Horeb. Va aparèixer-li un missatger del Senyor en una flama de foc des de l'arbust, i veu que l'arbust crema amb foc, però l'arbust no es consumia. Va dir Moisès: Passaré a veure aquesta gran visió, perquè l'arbust no es crema. Com va veure el Senyor que s'acostava a veure, el Senyor el va cridar des de la bardissa, dient: Moisès, Moisès. I ell va dir: Què és? I ell va dir: no t'acostis aquí; treu-te la sandàlia dels teus peus, perquè el lloc. El lloc on tu estàs dret és terra santa. I jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob. Moisès va girar el seu rostre, perquè tenia por de mirar davant de Déu. I va dir el Senyor a Moisès, veient he vist l'aflicció del meu poble que és a Egipte, i he escoltat el seu crit a causa dels capatossos; doncs conec el seu dolor, i he baixat per alliberar-los de la mà dels egipcis, i per treure'ls d'aquella terra, i per portar-los a una terra bona i àmplia, a una terra que flueix llet i mel, al lloc dels cananeus, i hitites, i amorreus, i perizites, i girgasites, i hivites, i jebuseus. I ara, mira, el crit dels fills d'Israel ha vingut cap a mi, i jo he vist l'opressió amb la qual els egipcis els oprimeixen. I ara vine aquí, t'enviaré al faraó, rei d'Egipte, i faràs sortir el meu poble, els fills d'Israel, de la terra d'Egipte. I Moisès va dir a Déu: Qui sóc jo per anar davant del Faraó, rei d'Egipte, i per treure els fills d'Israel de la terra d'Egipte? Déu digué a Moisès: Jo seré amb tu, i aquest serà per a tu el senyal que jo t'envio: quan hagis tret el meu poble d'Egipte, servireu Déu en aquesta muntanya. I Moisès va dir a Déu: Mira, jo aniré cap als fills d'Israel, i els diré: El Déu dels nostres pares m'ha enviat a vosaltres; ells em preguntaran: Quin nom té? Què els diré? I Déu va dir a Moisès, dient: Jo sóc l'Ésser, i va dir: Així

diràs als fills d'Israel: L'Ésser m'ha enviat a vosaltres. I Déu va dir altra vegada a Moisès: Així diràs als fills d'Israel: El Senyor, el Déu dels nostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'ha enviat a vosaltres. Aquest és el meu nom etern i el memorial de generació en generació. Havent vingut, per tant, reuneix el consell d'ancians dels fills d'Israel i diràs a ells: El Senyor, el Déu dels nostres pares, se m'ha aparegut, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, dient: Us he visitat i he vist tot allò que us ha passat a Egipte. I vaig dir: Us faré pujar de l'aflicció dels egipcis cap a la terra dels cananeus, dels hitites, dels amorrites, dels perizites, dels girgasites, dels hivites i dels jebusites, cap a una terra que flueix llet i mel. I escoltaran la teva veu, i entraràs tu i el consell d'ancians d'Israel cap a Faraó, rei d'Egipte, i li diràs: El Déu dels Hebreus ens ha cridat; anirem, doncs, camí de tres dies cap al desert, perquè sacrifiquem al nostre Déu. Jo però sé que el Faraó, rei d'Egipte, no us deixarà anar, si no és amb mà poderosa. I havent estirat la mà, colpejaré els egipcis amb totes les meravelles meves que faré entre ells, i després d'això us deixarà anar. I donaré favor a aquest poble davant dels egipcis; quan però marxeu, no us n'anireu buits; Sinó demanarà la dona a la veïna i a la que viu a prop d'ella objectes de plata, i d'or, i roba; i els posareu sobre els fills vostres, i sobre les filles vostres, i despollareu els egipcis.

4

Però Moisès va respondre i va dir: Si no em creuen ni escolten la

meva veu, diran que Déu no se t'ha aparegut. Què els diré? I el Senyor li va dir: Què és això que tens a la mà? I ell va dir: Un bastó. I va dir: Llança-la a terra, i la va llançar a terra, i es va convertir en serp, i Moisès va fugir d'ella. I va dir el Senyor a Moisès: Estén la mà i agafa la cua. Havent estès, doncs, la mà, va agafar la cua, i es va convertir en una vara a la seva mà. Perquè ells creguin en tu, que se t'ha aparegut el Déu dels seus pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob. Va dir-li el Senyor altra vegada: Porta la teva mà al teu si, i va portar la seva mà al seu si, i va treure la seva mà del seu si, i la seva mà va quedar com la neu. I va dir altra vegada: Posa la teva mà dins el teu si, i va posar la mà dins el seu si, i la va treure del seu si, i altra vegada va tornar al color de la seva carn. Si però no et creuen, ni escolten la veu del primer senyal, et creuran per la veu del segon senyal. I serà que si no creuen en tu pels dos signes aquests, ni escoltin la teva veu, prendràs de l'aigua del riu i la vesseràs sobre el sec, i serà que l'aigua que prenguis del riu es convertirà en sang sobre el sec. Moisès digué al Senyor: Suplico, Senyor, no sóc capaç des d'abans d'ahir ni des del tercer dia, ni des que vas començar a parlar al teu servent; jo sóc de veu feble i de llengua lenta. I va dir el Senyor a Moisès: Qui va donar boca a l'home? I qui ha fet el sord d'orella i el mut, el veient i el cec? No sóc jo Déu? I ara vés, i jo obriré la teva boca, i t'instruiré sobre allò que has de dir. I va dir Moisès: Et prego, Senyor, designa un altre que sigui capaç, al qual enviaràs. I havent-se enfadat amb ira el Senyor contra Moisès, va dir: No és heus aquí Aaron, el teu germà, el levita? Sé que ell et parlarà; i mira, ell sortirà a la teva trobada, i en veure't s'alegrarà en el seu

interior. I tu li diràs, i posaràs les meves paraules a la seva boca, i jo obriré la teva boca i la seva boca, i us instruiré sobre el que haureu de fer. I ell et parlarà al poble, i ell serà la teva boca, però tu seràs per a ell les coses relatives a Déu. I aquesta vara, la que es va convertir en serp, la prendràs a la teva mà, amb la qual faràs amb ella els signes. Va anar Moisès i va tornar cap a Jetro, el seu sogre, i diu: Aniré i tornaré cap als meus germans els que són a Egipte, i veuré si encara viuen. I Jetro va dir a Moisès: Vés amb salut. Però després d'aquells molts dies va morir el rei d'Egipte. Va dir el Senyor a Moisès a Madian: Vés, vés-te'n cap a Egipte, perquè han mort tots els que cercaven la teva ànima. Havent pres Moisès la dona i els nens, els va fer pujar sobre les bèsties de càrrega, i va tornar a Egipte; i Moisès va prendre el bastó de Déu a la seva mà. Va dir el Senyor a Moisès: Quan vagis i tornis cap a Egipte, mira totes les meravelles que he posat a les teves mans, les faràs davant del Faraó, però jo endureré el seu cor, i no deixarà anar el poble. Tu però diràs al Faraó: Aquestes coses diu el Senyor: El meu fill primogènit és Israel. Et vaig dir: envia fora el meu poble perquè em serveixi. Si certament no vols enviar-los fora, mira doncs: jo mataré el teu fill primogènit. Va passar, però, que en el camí, a l'allotjament, un Àngel del Senyor es va trobar amb ell i cercava matar-lo. I havent pres Sefora una pedra, va circumcidar el prepuci del seu fill; i va caure als seus peus, i va dir, s'ha aturat la sang de la circumcisió del meu nen. I va marxar d'ell, perquè va dir: S'ha aturat la sang de la circumcisió del meu nen. El Senyor va dir a Aaron: Vés a trobar Moisès al desert, i va anar, i el va trobar a la muntanya de Déu, i es van besar l'un a l'altre. I Moisès va informar Aaron de

totes les paraules del Senyor que l'havia enviat a dir, i de totes les paraules que li havia manat. Va anar Moisès i Aaron, i van reunir el consell d'ancians dels fills d'Israel. I Aaron va parlar totes aquestes paraules que Déu va dir a Moisès, i va fer els signes davant del poble. I el poble va creure i es va alegrar, perquè Déu va visitar els fills d'Israel i perquè va veure la seva tribulació; i el poble, inclinant-se, va adorar.

5

I després d'aquestes coses van entrar Moisès i Aaron davant del Faraó, i li van dir: Això diu el Senyor, el Déu d'Israel: Deixa sortir el meu poble, perquè em celebrin al desert. I Faraó va dir: Qui és aquell la veu del qual escoltaré, per tal d'enviar fora els fills d'Israel? No conec el Senyor, i no deixo sortir Israel. I ells li diuen: El Déu dels Hebreus ens ha cridat. Anirem, doncs, camí de tres dies al desert perquè sacrifiquem al Senyor, el nostre Déu, no sigui que ens trobi la mort o l'assassinat. I el rei d'Egipte els va dir: Per què, Moisès i Aaron, aparteu el poble dels seus treballs? Marxeu cadascun de vosaltres cap a les seves obres. I Faraó va dir: Mireu, ara el poble és nombrós, no els deixem, doncs, aturar-se de les obres. I Faraó va manar als capatassos del poble i als escribes, dient: ja no continuareu donant palla al poble per a la fabricació de maons, igual que ahir i abans-d'ahir; però que vagin ells mateixos i recullin palla per a ells mateixos. I la quota de fabricació de maons que ells fan cada dia els imposares, no en trauràs res, perquè estan ociosos, per això han

cridat dient: Aixequem-nos i sacrifiquem al nostre Déu. Que els treballs d'aquests homes siguin carregats, i que s'inquietin per aquestes coses, i que no s'inquietin amb paraules buides. Urgien ells, però, els capatassos i els escribes, i deien al poble, dient: Aquestes coses diu Faraó: ja no us dono palla. Vosaltres mateixos, anant, recolliu palla per a vosaltres, d'on la trobeu, perquè no se us traurà res de la vostra quota. I el poble va ser dispersat per tota la terra d'Egipte per recollir rostoll per a palla. Els capatàs, però, els urgien dient: Completeu les obres i les tasques diàries, tal com quan se us donava la palla. I els escrivans de la raça dels fills d'Israel, els qui havien estat establerts sobre ells pels supervisors del Faraó, van ser assotats, dient: Per què no vau completar les vostres quotes de la fabricació de maons just com ahir i abans-d'ahir, i el d'avui? Però els escribes dels fills d'Israel, havent entrat, van cridar al Faraó dient: Per què fas així als teus servents? No es dóna palla als teus servents, i ens diuen de fer el maó. I mira, els teus servents han estat assotats, per tant faràs mal al teu poble. I els va dir: Sou ociosos, sou ociosos; per això dieu: Anem a sacrificar al nostre Déu. Ara doncs, aneu i treballeu, perquè la palla no us serà donada, i haureu de lliurar la quota de fabricació de maons. Però els escribes dels fills d'Israel es veien a si mateixos en una situació dolenta, dient: No deixareu la quantitat prescrita de fabricació de maons del dia. Van trobar Moisès i Aaron que venien a la trobada amb ells, sortint ells de Faraó. I els van dir: que Déu us vegi i jutgi, perquè heu fet abominable la nostra olor davant de Faraó i davant dels seus servents, per donar una espasa a les seves mans per matar-nos. Moisès va tornar cap al

Senyor, i va dir: Et prego, Senyor, per què has maltractat aquest poble? I per què m'has enviat? I des que he anat cap a Faraó per parlar en el teu nom, ha afligit aquest poble, i no has rescatat el teu poble.

6

I el Senyor va dir a Moisès: Ja veuràs el que faré al Faraó, perquè amb mà poderosa els enviarà fora, i amb braç alt els expulsarà de la seva terra. Però Déu parlà a Moisès i li digué: Jo sóc el Senyor. I vaig aparèixer a Abraham, a Isaac i a Jacob, sent el seu Déu, i el meu nom Senyor no els vaig revelar. I vaig establir la meva aliança amb ells, per tal de donar-los la terra dels Cananeus, la terra on havien peregrinat, en la qual van habitar. I jo vaig escoltar el gemec dels fills d'Israel, als quals els egipcis esclaven, i vaig recordar el vostre pacte. Vés, vaig dir als fills d'Israel, dient: jo sóc el Senyor; i us trauré del poder dels egipcis, i us alliberaré de l'esclavitud, i us redimiré amb braç alt i judici gran; I us prendré per mi mateix com a poble meu, i seré el vostre Déu; i sabreu que jo sóc el Senyor el vostre Déu, el que us ha tret de l'opressió dels egipcis. I us portaré a la terra, cap a la qual vaig estendre la meva mà, per donar-la a Abraham, i a Isaac, i a Jacob, i us la donaré en herència, jo el Senyor. Però Moisès parlà així als fills d'Israel, i no escoltaren Moisès a causa de la pusil·lanimitat i a causa de les obres dures. I va dir el Senyor a Moisès dient: entra, parla a Faraó rei d'Egipte, perquè enviï fora els fills d'Israel de la seva terra. Però va parlar Moisès

davant del Senyor, dient: Mira, els fills d'Israel no m'han escoltat, i com m'escoltarà el Faraó? Però jo sóc irracional. El Senyor digué a Moisès i Aaron, i els comandà d'anar a Faraó, rei d'Egipte, per tal d'enviar els fills d'Israel fora de la terra d'Egipte. I aquests són els caps de les cases de les seves famílies, els fills de Rubèn, el primogènit d'Israel: Enoc, Pal·lu, Asron i Carmí; aquesta és la parentela de Rubèn. I els fills de Simeó: Jemuel, i Jamin, i Ehud, i Jachin, i Zohar, i Saül, el de la dona cananea; aquestes són les famílies dels fills de Simeó. I aquests són els noms dels fills de Levi segons el seu parentiu: Gershon, Kohath i Merari, i els anys de la vida de Levi foren cent trenta-set. I aquests són els fills de Gershon: Libni i Shimei, caps de les famílies llurs. I els fills de Caath: Ambram, Issaar, Chebron i Ozeiël, i els anys de la vida de Caath foren cent trenta-tres anys. I els fills de Merari: Mahli i Mushi. Aquestes són les cases paternals de Leví segons les seves famílies. I Amram va prendre Jocabed, filla del germà del seu pare, per a ell mateix com a dona, i ella va engendrar-li Aaron i Moisès, i Miriam, la germana d'ells. Els anys de la vida d'Amram van ser cent trenta-dos anys. I els fills d'Issacar: Core, Nafec i Zecri. I els fills d'Ozeiel: Misael, Elisafan i Segrei. Però Aaron prengué Elizabeth, filla d'Aminadab i germana de Naason, com a dona seva, i ella li parí Nadab, Abiud, Eleazar i Ithamar. Fills però de Coré: Asir, i Elcanà, i Abiasar; aquestes són les generacions de Coré. I Eleazar, el fill d'Aaron, va prendre per a ell una dona de les filles de Phutiel, i ella li va parir Phinehas; aquests són els caps de família dels levites, segons les seves generacions. Aquest són l'Aaron i el Moisès, als quals Déu va dir que fessin sortir els fills d'Israel de

la terra d'Egipte amb llur poder. Aquests són els que conversaven amb el Faraó rei d'Egipte; i van treure els fills d'Israel de la terra d'Egipte ell mateix Aaron i Moisès, el dia que el Senyor va parlar a Moisès a la terra d'Egipte. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Jo, el Senyor, parla a Faraó, rei d'Egipte, tot allò que jo et dic a tu. I digué Moisès davant del Senyor: Mira, jo sóc de parla feble, i com m'escoltarà el Faraó?

7

I el Senyor va dir a Moisès: Mira, t'he fet déu per al Faraó, i Aaron, el teu germà, serà el teu profeta. Tu però li parlaràs tot allò que jo et comando, i Aaron el teu germà parlarà a Faraó, perquè enviï els fills d'Israel fora de la seva terra. Jo, però, endureceré el cor del Faraó i multiplicaré els meus signes i els prodigis a la terra d'Egipte. I el Faraó no us escoltarà, i llançaré la meva mà sobre Egipte, i trauré amb el meu poder el meu poble, els fills d'Israel, de la terra d'Egipte amb una gran venjança. I tots els egipcis sabran que jo sóc el Senyor, estenent la meva mà sobre Egipte, i trauré els fills d'Israel d'entre ells. Moisès i Aaron van fer just com els va comandar el Senyor, així ho van fer. Moisès tenia vuitanta anys, i Aaron, el seu germà, tenia vuitanta-tres anys, quan va parlar al Faraó. I el Senyor va dir a Moisès i a Aaron, dient, i si us parla el Faraó, dient, doneu-nos un senyal o un prodigi, i tu diràs a Aaron el teu germà, pren el bastó, i llança'l sobre la terra davant del Faraó, i davant dels seus servents, i serà un drac. Entraren Moisès i Aaron davant del

Faraó i dels seus assistents, i feren així, tal com el Senyor els havia manat, i Aaron llançà la vara davant del Faraó i davant dels seus assistents, i aquesta es convertí en drac. Faraó va convocar els sofistes d'Egipte i els bruixots, i els encantadors dels egipcis van fer també el mateix amb les seves bruixeries. I cadascun va llançar la seva vara, i es van convertir en serps, i la vara d'Aaron va engolir les varetes d'aquells. I el cor del Faraó es va endurir, i no els va escoltar, tal com el Senyor els havia manat. Va dir el Senyor a Moisès: S'ha endurit el cor del Faraó per no deixar anar el poble. Vés cap a Faraó al matí, mira que ell surt cap a l'aigua, i estaràs esperant-lo a la vora del riu, i la vara que es va girar en serp la prendràs a la teva mà. I diràs a ell: El Senyor, el Déu dels Hebreus, m'ha enviat a tu dient: Envia el meu poble perquè em serveixi en el desert, i heus aquí que no has escoltat fins ara. Això diu el Senyor: en això coneixeràs que jo sóc el Senyor. Mira, jo colpejo amb la vara que tinc a la meva mà sobre l'aigua que hi ha al riu, i es canviarà en sang. I els peixos que hi ha al riu moriran, i el riu farà pudor, i els egipcis no podran beure aigua del riu. El Senyor digué a Moisès: Digues a Aaron, el teu germà: pren la teva vara a la teva mà i estén la teva mà sobre les aigües d'Egipte, sobre els seus rius, sobre els seus canals, sobre els seus aiguamolls i sobre tota l'aigua acumulada, i es convertirà en sang. I es convertí en sang a tota la terra d'Egipte, tant en les fustes com en les pedres. I ells van fer així, Moisès i Aaron, tal com els va manar el Senyor, i havent aixecat la seva vara va colpejar l'aigua del riu davant del Faraó i davant dels seus servidors, i va canviar tota l'aigua del riu en sang. I els peixos que hi havia al riu van morir, i el riu va fer pudor, i els

egipcis no podien beure aigua del riu, i hi havia sang per tota la terra d'Egipte. Van fer però igualment també els encantadors dels Egipcis amb les seves bruixeries, i es va endurir el cor del Faraó, i no els va escoltar, tal com va dir el Senyor. Havent girat, però, Faraó va entrar a casa seva i no va parar atenció ni tan sols en això. Cavaren, però, tots els egipcis al voltant del riu per poder beure aigua, i no podien beure aigua del riu. I es van complir set dies, després que el Senyor va colpejar el riu. I va dir el Senyor a Moisès: Entra davant del Faraó i digues-li: Això diu el Senyor: Deixa sortir el meu poble perquè em serveixi. Si però no vols enviar-los lluny, mira, jo colpejaré tots els teus límits amb granotes. I el riu regurgitarà granotes, i després de pujar entraran a les teves cases, a les cambres dels teus dormitoris, sobre els teus llits, a les cases dels teus servents i del teu poble, a les teves arteses i als teus forns. I les granotes pujaran sobre tu, i sobre els teus servidors, i sobre el teu poble.

8

El Senyor digué a Moisès: Digues a Aaron, el teu germà: estén la teva vara amb la mà sobre els rius, sobre els canals i sobre els aiguamolls, i fes pujar les granotes. I Aaron va estendre la mà sobre les aigües d'Egipte, i va fer pujar les granotes, i la granota va pujar, i va cobrir la terra d'Egipte. Els encantadors dels egipcis van fer igualment amb les seves bruixeries, i van fer pujar les granotes sobre la terra d'Egipte. I Faraó va cridar Moisès i Aaron, i va dir: Pregueu per mi al Senyor, i que tregui

les granotes de mi i del meu poble, i els deixaré anar, i que sacrifiquin al Senyor. Va dir però Moisès a Faraó: Ordena'm quan he de pregar per tu, i pels teus servidors, i pel teu poble, per destruir les granotes de tu, i del teu poble, i de les vostres cases, excepte que en el riu seran deixades. I ell va dir: Per a demà. Va dir doncs: Com has dit, perquè sàpigues que no hi ha cap altre excepte el Senyor. I seran tretes les granotes de tu, i de les cases vostres, i de les masies, i dels servents teus, i del poble teu, excepte en el riu seran deixades. Moisès i Aaron van sortir de davant del Faraó, i Moisès va cridar al Senyor sobre l'acord de les granotes, com havia establert el Faraó. Va fer el Senyor tal com va dir Moisès, i van morir les granotes de les cases, de les masies i dels camps. I els van reunir en munts i munts, i la terra va fer pudor. Veient però Faraó que s'havia produït un alleujament, el seu cor es va endurir, i no els va escoltar, tal com havia dit el Senyor. I va dir el Senyor a Moisès: Digues a Aaron: estén la mà amb la teva vara i colpeja la pols de la terra, i es convertiran en mosquits entre els homes, i entre els quadrúpedes, i a tota la terra d'Egipte. Estengué doncs Aaron la mà amb la vara, i colpejà la pols de la terra, i esdevingueren els mosquits en els homes i en els quadrúpedes, i en tota la pols de la terra esdevingueren els mosquits. Van fer el mateix també els encantadors amb les seves bruixeries, per treure els mosquits, però no van poder, i els mosquits van aparèixer tant en els homes com en els quadrúpedes. Van dir doncs els encanters al Faraó: Dit de Déu és això, i es va endurir el cor del Faraó, i no els va escoltar, tal com havia parlat el Senyor. Va dir el Senyor a Moisès: aixeca't d'hora al matí i estigues davant del Faraó, i heus

aquí que ell sortirà cap a l'aigua, i li diràs: això diu el Senyor: envia el meu poble perquè em serveixi en el desert. Si però no vols deixar anar el meu poble, mira, jo enviaré sobre tu, i sobre els teus servidors, i sobre el teu poble, i sobre les vostres cases, un eixam de mosques, i s'ompliran les cases dels egipcis de l'eixam de mosques, i també la terra sobre la qual es troben. I jo faré meravelles aquell dia a la terra de Gesem, sobre la qual es troba el meu poble, on no hi haurà la mosca de gos, perquè sàpigues que jo sóc el Senyor, el Déu de tota la terra. I jo establiré una distinció entre el meu poble i el teu poble, i demà això serà sobre la terra. El Senyor va fer així, i va venir una multitud de mosques de gos cap a les cases del Faraó, i cap a les cases dels seus servents, i cap a tota la terra d'Egipte, i la terra va ser destruïda per la mosca de gos. El Faraó va cridar Moisès i Aaron, dient: Havent vingut, sacrifiqueu al Senyor, el vostre Déu, en la terra. I Moisès va dir: No és possible que esdevingui així, perquè sacrificarem les abominacions dels egipcis al Senyor, el nostre Déu. Si sacrifiquem les abominacions dels egipcis davant d'ells, serem apedregats. Anirem pel camí de tres dies cap al desert i sacrificarem al nostre Déu, tal com ens va dir el Senyor. I el Faraó va dir: Jo us envio, i sacrifiqueu al vostre Déu en el desert, però no anireu gaire lluny, pregueu doncs per mi al Senyor. Digué Moisès: Jo sortiré de casa teva i pregaré a Déu, i la mosca de gos se n'anirà dels teus servidors i del teu poble demà. Que el Faraó no torni a enganyar per no deixar anar el poble a sacrificar al Senyor. Moisès va sortir de davant del Faraó i va pregar a Déu. El Senyor va fer tal com va dir Moisès, i va treure l'eixam de mosques del Faraó, dels seus servidors i del seu poble,

i no en va quedar cap. I el Faraó va endurir el seu cor també en aquesta ocasió, i no va voler deixar marxar el poble.

9

El Senyor digué a Moisès: Entra a veure el Faraó i digue-li: Això diu el Senyor, el Déu dels Hebreus: Deixa sortir el meu poble perquè em serveixi. Si doncs no vols deixar sortir el meu poble, sinó que encara el retens, Mira, la mà del Senyor vindrà sobre el teu bestiar que està als camps, sobre els cavalls, i sobre els animals de càrrega, i els camells, i els bous, i les ovelles, una mort molt gran. I jo faré meravelles en aquell temps entre el bestiar dels egipcis i entre el bestiar dels fills d'Israel: no morirà res de tot el que pertany als fills d'Israel. I Déu va establir un límit, dient: Demà el Senyor complirà aquesta paraula sobre la terra. I el Senyor va fer aquesta paraula l'endemà, i van morir tots els ramats dels egipcis, però dels ramats dels fills d'Israel no va morir res. Veient però el Faraó que no havia mort res de tot el ramat dels fills d'Israel, el cor del Faraó es va endurir i no va deixar anar el poble. El Senyor digué a Moisès i Aaron: Preneu vosaltres les mans plenes de sutge de fornal, i que Moisès l'esquitxi cap al cel davant del Faraó i davant dels seus servidors. I que es faci pols sobre tota la terra d'Egipte, i hi haurà sobre els homes i sobre els animals de quatre potes nafres i butllofes que brotaran tant en els homes com en els animals de quatre potes, en tota la terra d'Egipte. I va prendre la sutge de la fornal davant del Faraó, i Moisès la va escampar cap al cel, i van

aparèixer úlceres, butllofes que brollaven, tant en els homes com en els quadrúpedes. I els fetillers no eren capaços d'estar-se dempeus davant de Moisès a causa de les úlceres, doncs les úlceres van aparèixer en els fetillers i en tota la terra d'Egipte. El Senyor, però, endurí el cor del Faraó, i no els escoltà, tal com el Senyor havia manat. I el Senyor va dir a Moisès: Aixeca't de bon matí i estigues dret davant del Faraó, i li diràs: Això diu el Senyor, el Déu dels Hebreus: Envia fora el meu poble perquè em serveixi. En aquest temps jo envio totes les meves plagues al teu cor, i als teus servents, i al teu poble, perquè puguis saber que no n'hi ha un altre com jo en tota la terra. Ara doncs, havent enviat la mà, et colpejaré a tu i mataré el teu poble, i seràs destruït de la terra. I per això vas ser preservat, perquè pogués mostrar en tu la meva força, i perquè el meu nom fos proclamat per tota la terra. Encara impideixes que el meu poble sigui alliberat? Heus que jo faré ploure demà a aquesta hora una calamarsa molt abundant, tal com no n'hi ha hagut a Egipte des del dia que va ser fundada fins al dia d'avui. Ara doncs apressa't a reunir el bestiar teu, i tot el que és teu a la plana; perquè tots els homes i el bestiar, tot el que sigui trobat a les planes i no entri a casa, i caigui sobre ells el calamarsa, morirà. El que temia la paraula del Senyor, dels servents del Faraó, va reunir el seu bestiar a les cases. Però qui no va parar atenció amb la ment a la paraula del Senyor va deixar el bestiar als camps. I el Senyor digué a Moisès: Estén la teva mà cap al cel, i hi haurà calamarsa sobre tota la terra d'Egipte, sobre els homes, i els ramats, i sobre tota l'herba de la terra. Moisès estengué la mà cap al cel, i el Senyor donà trons i calamarsa, i el foc corria sobre la terra, i el Senyor féu

ploure calamarsa sobre tota la terra d'Egipte. Era però la calamarsa i el foc flamejant enmig de la calamarsa, i la calamarsa era molt gran, tal com no n'havia hagut a Egipte des del dia que es va convertir en nació. Colpejà el pedregada en tota la terra d'Egipte, des de l'home fins al bestiar, i tota l'herba que hi havia al pla la colpejà el pedregada, i tots els arbres que hi havia als camps els esclafà el pedregada. Excepte a la terra de Gesem, on eren els fills d'Israel, no va caure el calamarsa. Havent enviat però, Faraó va cridar Moisès i Aaron, i els va dir: He pecat ara, el Senyor és just, però jo i el meu poble som impius. Pregueu doncs per mi al Senyor, i que cessin les veus de Déu, i la calamarsa, i el foc, i us enviaré fora, i ja no romandreu més temps. Va dir però Moisès a ell: Tan aviat com surti de la ciutat, estendré les meves mans cap al Senyor, i les veus cessaran, i la calamarsa i la pluja ja no seran, perquè sàpigues que la terra és del Senyor. I tu i els teus assistents, sé que encara no heu temut el Senyor. El lli i l'ordi van ser colpejats, perquè l'ordi estava dret i el lli estava en espiga. El blat i l'espelta, però, no foren colpits, perquè eren tardans. Moisès va sortir de la presència del Faraó fora de la ciutat, i va estendre les mans cap al Senyor, i les veus van cessar, i la calamarsa i la pluja ja no van caure sobre la terra. Veient però Faraó que havia cessat la pluja i la calamarsa i les veus, va tornar a pecar, i va endurir el seu cor i el dels seus assistents. I el cor del Faraó es va endurir, i no va deixar sortir els fills d'Israel, tal com havia dit el Senyor a Moisès.

10

Va dir i el Senyor a Moisès, dient: entra a Faraó, perquè jo he endurit el seu cor i el dels seus servents, perquè seguidament vinguin aquests senyals sobre ells; perquè relateu a les orelles dels vostres fills, i als fills dels vostres fills, tantes coses com m'he burlat dels egipcis, i els meus senyals, que vaig fer entre ells; i sabreu que jo sóc el Senyor. Van entrar Moisès i Aaron davant del Faraó, i li van dir, aquestes coses diu el Senyor, el Déu dels Hebreus: fins quan no vols humiliar-te davant meu? Envia fora el meu poble, perquè em serveixin. Si però no vols tu enviar fora el meu poble, mira, jo porto demà a aquesta hora molta llagosta sobre totes les teves fronteres. I cobrirà la vista de la terra, i no podràs veure la terra, i devorarà tot l'excés de la terra que ha quedat, que us va deixar el calamarsa, i devorarà tot arbre que us creix sobre la terra. I s'ompliran les teves cases, i les cases dels teus servidors, i totes les cases de tota la terra dels egipcis, les quals mai no han vist els teus pares, ni els seus avantpassats, des del dia que van néixer sobre la terra, fins al dia d'avui, i Moisès, girant-se, va sortir de davant del Faraó. I els servents del Faraó li diuen, fins quan serà això un parany per a nosaltres? Envia fora els homes, perquè serveixin el seu Déu; o vols saber que Egipte ha perit? I van fer tornar Moisès i Aaron cap a Faraó, i va dir-los: Aneu i serviu el Senyor, el vostre Déu. Però qui i qui són els que hi van? I diu Moisès: Amb els joves i els ancians anirem, amb els fills i les filles, i les ovelles i els bous nostres, perquè és festa del Senyor. I va dir a ells, que sigui així el Senyor

amb vosaltres; segons que us estic enviant, no i també el vostre equipatge? Veieu que la maldat se us ha afegit. No així, que vagin però els homes i que serveixin Déu, perquè això és el que vosaltres mateixos cerqueu; però els van expulsar de la presència del Faraó. Va dir el Senyor a Moisès: Estén la mà sobre la terra d'Egipte, i que pugi la llagosta sobre la terra, i devorarà tota l'herba de la terra i tot el fruit dels arbres que va deixar el calamarsa. I Moisès va alçar el bastó cap al cel, i el Senyor va portar un vent del sud sobre la terra, tot aquell dia i tota aquella nit; el matí va arribar, i el vent del sud va agafar la llagosta, i la va portar sobre tota la terra d'Egipte; i va descansar sobre totes les fronteres d'Egipte molt extremadament; abans d'ella no hi ha hagut una llagosta així, i després d'això no n'hi haurà així. I va cobrir la vista de la terra, i la terra va ser destruïda, i va devorar tota l'herba de la terra i tot el fruit dels arbres que havia quedat del calamarsa; no va quedar res de verd en els arbres ni en cap herba de la plana, en tota la terra d'Egipte. Es va afanyar, però, el Faraó a cridar Moisès i Aaron, dient: He pecat davant del Senyor, el vostre Déu, i contra vosaltres. Accepteu doncs el meu pecat encara ara, i pregueu al Senyor, el vostre Déu, i que tregui de mi aquesta mort. Però Moisès va sortir de davant del Faraó i va pregar a Déu. I el Senyor va canviar el vent des del mar amb força, i va agafar la llagosta, i la va llançar cap a la mar Vermella, i no va quedar ni una sola llagosta a tota la terra d'Egipte. I el Senyor va endurir el cor del Faraó, i no va deixar anar els fills d'Israel. Va dir però el Senyor a Moisès: Estén la teva mà cap al cel, i que es faci foscor sobre la terra d'Egipte, una foscor palpable. Moisès va estendre la mà cap al cel; i va

esdevenir-se foscor, tenebra, tempesta sobre tota la terra d'Egipte tres dies; I ningú no va veure el seu germà tres dies; i ningú no es va aixecar del seu llit tres dies; però per a tots els fills d'Israel hi havia llum en tots els llocs on habitaven. I el Faraó va cridar Moisès i Aaron, dient: Aneu, serviu el Senyor el vostre Déu, però deixeu enrere les ovelles i els bous, i que el vostre bagatge marxi amb vosaltres. I va dir Moisès: Però tu també ens donaràs ofrenes cremades i sacrificis, que farem al Senyor, el nostre Déu. I el nostre bestiar anirà amb nosaltres, i no deixarem ni una peülla, perquè d'ells prendrem per servir el Senyor, el nostre Déu; però nosaltres no sabem què servirem al Senyor, el nostre Déu, fins que arribem allà. Però el Senyor endurí el cor del Faraó, i no volgué deixar-los marxar. I diu Faraó: Vés-te'n de mi, vigila per a tu mateix de no tornar a veure el meu rostre, perquè el dia que et deixis veure davant meu, moriràs. Però Moisès diu: Has dit que no tornaré a aparèixer-te cara a cara.

11

El Senyor digué a Moisès: Encara portaré una plaga més sobre el Faraó i sobre Egipte, i després d'aquestes coses us enviarà fora d'aquí; quan us enviï fora amb tot, us expulsarà completament. Parla, doncs, secretament a les orelles del poble, i que cadascun demani al seu veí objectes de plata i d'or i vestits. El Senyor, però, va donar el favor al seu poble davant dels egipcis, i els van prestar, i l'home Moisès es va fer molt gran davant dels egipcis, i

davant del Faraó, i davant dels seus servidors. I Moisès va dir: Això diu el Senyor: cap a mitjanit jo entraré al mig d'Egipte. I morirà tot primogènit a la terra d'Egipte, des del primogènit del Faraó, que seu sobre el tron, i fins al primogènit de la serventa que està al costat de la mola, i fins al primogènit de tota bèstia. I hi haurà un gran crit per tota la terra d'Egipte, com no n'hi ha hagut mai, i com no n'hi haurà mai més. I entre tots els fills d'Israel no grunyirà cap gos amb la seva llengua, des de l'home fins al bestiar, perquè sàpigues quantes coses meravelloses farà el Senyor entre els egipcis i Israel. I tots aquests fills teus baixaran cap a mi, i s'inclinaran davant meu, dient: Surt tu, i tot el poble teu, del qual tu ets guia; i després d'això sortiré. I Moisès va sortir de davant del Faraó amb ira. El Senyor digué a Moisès: El Faraó no us escoltarà, perquè jo multipliqui els meus signes i els meus prodigis a la terra d'Egipte. Moisès i Aaron van fer tots els signes i els prodigis aquests a la terra d'Egipte davant del Faraó, però el Senyor va endurir el cor del Faraó, i no va voler escoltar per enviar els fills d'Israel fora de la terra d'Egipte.

12

Va dir el Senyor a Moisès i Aaron a la terra d'Egipte, dient: Aquest mes per a vosaltres és el començament de mesos; primer és per a vosaltres entre els mesos de l'any. Parla a tota la congregació dels fills d'Israel, dient: El dia desè d'aquest mes que prengui cadascun una ovella segons les cases de les famílies, cadascun una ovella per casa. Si però són pocs a la casa, de

manera que no siguin suficients per a una ovella, agafarà amb ell el veí proper seu, segons el nombre d'ànimes; cadascú serà comptat per a l'ovella segons el que li sigui suficient. Una ovella perfecta, mascle, d'un any serà per a vosaltres; la prendreu d'entre els anyells i els cabres joves. I serà guardat per a vosaltres fins al catorzè dia d'aquest mes, i el sacrificarà tota la multitud de la congregació dels fills d'Israel cap al vespre. I agafaran de la sang i la posaran sobre els dos muntants de la porta i sobre la llinda, a les cases on els mengin. I menjaran les carns aquesta nit rostides al foc, i pa sense llevat amb herbes amargues menjaran. No menjareu d'ells cru, ni bullit en aigua, sinó rostit al foc, el cap amb els peus i les entranyes. No en deixareu res fins al matí, i no en trencareu cap os, però les restes que en quedin fins al matí les cremareu al foc. Així, però, ho menjareu: amb els vostres lloms cenyits, les sandàlies als vostres peus i els bastons a les vostres mans, i ho menjareu amb pressa, és la Pasqua del Senyor. I passaré a través de la terra d'Egipte en aquesta nit, i colpejaré tot primogènit a la terra d'Egipte des de l'home fins al bestiar, i en tots els déus dels egipcis faré la venjança, jo el Senyor. I la sang serà per a vosaltres un senyal sobre les cases en les quals us trobeu, i veuré la sang i us protegirà, i no hi haurà entre vosaltres cap plaga de destrucció quan colpegi la terra d'Egipte. I aquest dia serà per a vosaltres un memorial, i el celebrareu com a festa al Senyor per a totes les vostres generacions; com a estatut etern el celebrareu. Set dies menjareu pa sense llevat, i des del primer dia traureu el llevat de les vostres cases, tot qui mengi llevat, aquella ànima serà destruïda d'Israel, des del primer dia fins al setè dia. I el primer

dia serà anomenat sant, i el setè dia serà anomenat sant per a vosaltres, no fareu cap treball servil en ells, excepte allò que sigui fet per a tota ànima, només això serà fet per a vosaltres. I guardareu aquest manament; perquè en aquest dia trauré la vostra força de la terra d'Egipte, i fareu aquest dia per a les vostres generacions llei eterna, començant el dia catorze del mes primer, des del vespre menjareu pa sense llevat, fins al dia vint-i-u del mes, fins al vespre. Set dies no es trobarà llevat a les vostres cases, tot qui mengi pa llevat, aquella ànima serà destruïda de la congregació d'Israel, tant els estrangers com els nadius de la terra. Tot pa llevat no menjareu, però en tot habitatge vostre menjareu pa sense llevat. Moisès cridà tot el consell d'ancians dels fills d'Israel, i els digué: Aneu, preneu per a vosaltres una ovella segons el vostre parentiu, i sacrifiqueu la pasqua. Prendreu un feix d'hisop i, després d'haver-lo submergit en la sang que hi ha a la porta, l'aplicareu a la llinda i als dos brancals amb la sang que hi ha a la porta; però vosaltres no sortireu cadascú de la porta de casa seva fins al matí. I passarà el Senyor a colpejar els egipcis, i veurà la sang sobre el llindar de la porta i sobre ambdós muntants de la porta, i passarà el Senyor per la porta, i no permetrà que el destructor entri a les vostres cases a colpejar. I guardeu aquesta paraula com a llei per a vosaltres mateixos i per als vostres fills, fins a l'eternitat. I si entreu a la terra que el Senyor us donaria, tal com va parlar, guardeu aquest servei. I serà que si els vostres fills us diuen: quina és aquesta servei? I direu-los: Aquest sacrifici de la Pasqua és per al Senyor, com va protegir les cases dels fills d'Israel a Egipte, quan va colpejar els egipcis, però va rescatar les nostres

cases. I el poble, inclinant-se, va adorar. I havent marxat, els fills d'Israel van fer tal com el Senyor va manar a Moisès i Aaron, així ho van fer. Va passar a mitjanit, i el Senyor va colpejar tot primogènit a la terra d'Egipte, des del primogènit del Faraó que estava assegut sobre el tron, fins al primogènit de la captiva que era al pou, i fins al primogènit de tot animal. I Faraó es va aixecar de nit, i els seus servidors, i tots els egipcis, i va succeir un gran crit en tota la terra d'Egipte, perquè no hi havia casa en la qual no hi hagués un mort. I Faraó va cridar Moisès i Aaron de nit, i els va dir: Aixequeu-vos i sortiu del meu poble, tant vosaltres com els fills d'Israel, aneu i serviu el Senyor, el vostre Déu, tal com dieu. I prenent les vostres ovelles i els vostres bous, aneu-vos-en i beneïu-me també a mi. I els egipcis pressionaven el poble amb zel per expulsar-los de la terra, perquè deien: Tots nosaltres morim. El poble prengué la seva pasta abans que les seves masses fossin llevades, lligades en les seves vestidures sobre les espatlles. Els fills d'Israel van fer tal com els va manar Moisès, i van demanar als egipcis vasos de plata i d'or i vestimenta. I el Senyor va afavorir el seu poble davant dels egipcis, i aquests els van prestar, i van saquejar els egipcis. Havien partit els fills d'Israel de Ramesès cap a Succot, uns sis-cents milers de soldats de peu, els homes, sense comptar el bagatge. I una multitud mixta molt gran va pujar amb ells, i ovelles, i bous, i bestiar molt nombrós. I ells van coure la massa que van treure d'Egipte, pans sense llevat cuits en cendra, perquè no va ser llevada, ja que els egipcis els van expulsar, i no van poder romandre, ni van fer provisions per a ells mateixos per al camí. La residència dels fills d'Israel, que van habitar a la

terra d'Egipte i a la terra de Canaan, va ser de quatre-cents trenta anys. I va passar que després dels quatre-cents trenta anys, va sortir tota la força del Senyor de la terra d'Egipte de nit. Una guàrdia és per al Senyor, per tal de conduir-los fora de la terra d'Egipte; aquella nit, aquesta guàrdia és per al Senyor, per tal que tots els fills d'Israel la celebrin durant les seves generacions. I va dir el Senyor a Moisès i Aaron: aquesta és la llei de la pasqua; tot estranger no en menjarà. I tot servent o comprat amb plata el circumcidiràs; i llavors en menjarà. Un foraster o un treballador contractat no en menjarà. En una casa serà menjat, i no portareu fora de la casa les carns, i no en trencareu cap os. Tota la congregació dels fills d'Israel ho farà. Si però algú s'acosta cap a vosaltres, un estranger per fer la pasqua al Senyor, circuncidaràs tot mascle seu, i llavors s'acostaran a fer-ho, i serà just com el natiu de la terra; tot incircumcís no en menjarà. Una llei serà per al natiu i per a l'estranger que ha vingut entre vosaltres. I els fills d'Israel van fer tal com el Senyor va manar a Moisès i Aaron respecte a ells, així ho van fer. I va passar en aquell dia que el Senyor va treure els fills d'Israel de la terra d'Egipte amb el seu poder.

13

I va dir el Senyor a Moisès, dient: Santifica'm tot primogènit, primer nascut, que obre tot úter entre els fills d'Israel, des d'home fins a bèstia; meu és. Moisès digué al poble: Recordeu aquest dia en què vau sortir de la terra d'Egipte, de la casa

d'esclavitud, perquè amb mà poderosa el Senyor us va treure d'aquí, i no es menjarà llevat. Perquè avui sortiu en el mes dels joves. I serà que quan el Senyor, el teu Déu, et porti a la terra dels cananeus, i dels hitites, i dels amorrites, i dels hivites, i dels jebuseus, i dels girgasites, i dels perizites, la qual va jurar als teus pares donar-te, terra que flueix llet i mel, faràs aquest servei en aquest mes. Sis dies menjareu pa sense llevat, però el setè dia serà festa del Senyor. Pa sense llevat menjareu set dies, no es veurà pa amb llevat entre vosaltres, ni hi haurà llevat en tots els vostres territoris. I anunciaràs al teu fill aquell dia, dient: A causa d'això va fer el Senyor Déu per a mi, quan sortia d'Egipte. I serà per a tu un signe sobre la teva mà, i un memorial davant dels teus ulls, perquè la llei del Senyor estigui a la teva boca, ja que amb mà poderosa el Senyor Déu et va treure d'Egipte. I guardeu aquesta llei segons les estacions dels temps, dia rere dia. I serà que quan el Senyor, el teu Déu, t'introdueixi a la terra dels Cananeus, tal com va jurar als teus pares, i te la doni. I tu apartaràs tot primogènit que obri el ventre, els mascles per al Senyor, tot primogènit que obri el ventre dels teus ramats o del teu bestiar, tots els que et neixin, els mascles els consagraràs al Senyor. Tot el que obre la matriu d'un ase, l'intercanviaràs amb una ovella, però si no l'intercanvies, el redimiràs; tot primogènit d'home dels teus fills el redimiràs. I si el teu fill et pregunta després d'això, dient: Què és això? I li diràs, que amb mà forta el Senyor ens va treure de la terra d'Egipte, de la casa de l'esclavitud. Quan però Faraó es va endurir per enviar-nos lluny, va matar tot primogènit a la terra d'Egipte, des dels primogènits dels homes fins als primogènits

del bestiar. A causa d'això, jo sacrifico al Senyor tot el que obre la matriu, els mascles, i redimiré tot primogènit dels meus fills. I serà un senyal sobre la teva mà, i incommovible davant els teus ulls, perquè amb mà poderosa el Senyor et va treure d'Egipte. Com però va enviar el Faraó el poble, Déu no els va guiar pel camí de la terra dels Filisteus, perquè era prop, doncs Déu va dir: no sigui que el poble es penedeixi en veure la guerra, i torni a Egipte. I Déu va fer rodolar el poble pel camí cap al desert, cap al mar Vermell, però en la cinquena generació els fills d'Israel van pujar de la terra d'Egipte. I Moisès va prendre amb ell els ossos de Josep, perquè amb jurament havia fet jurar els fills d'Israel, dient: El Senyor us visitarà, i portareu els meus ossos d'aquí amb vosaltres. Però els fills d'Israel, havent partit de Sockhoth, van acampar a Othom, al costat del desert. Però Déu els guiava, de dia amb una columna de núvol per mostrar-los el camí, i de nit amb una columna de foc. No va cessar, però, el pilar del núvol de dia, ni el pilar del foc de nit, davant de tot el poble.

14

I va parlar el Senyor a Moisès, dient: Parla als fills d'Israel, i havent tornat enrere que acampin davant de la granja, entre Migdol i el mar, enfront de Baal Sefon; davant d'ells acamparàs sobre el mar. I Faraó dirà al seu poble: aquests fills d'Israel vaguen per la terra, perquè el desert els ha tancat. Jo, però, endureceré el cor del Faraó, i perseguirà darrere d'ells, i seré

glorificat en el Faraó i en tot el seu exèrcit, i sabran tots els egipcis que jo sóc el Senyor, i van fer així. I va ser anunciat al rei dels egipcis que el poble havia fugit, i el cor del Faraó i dels seus servidors es va canviar contra el poble, i van dir: Què és això que hem fet, deixar marxar els fills d'Israel perquè no ens serveixin? Va enganxar doncs Faraó els seus carros, i va reunir amb ell mateix tota la seva gent, i havent pres sis-cents carros escollits, i tota la cavalleria dels Egipcis, i oficials sobre tots. I el Senyor va endurir el cor del Faraó, rei d'Egipte, i dels seus servidors, i va perseguir els fills d'Israel, però els fills d'Israel sortien amb mà alta. I els egipcis els perseguiren, i els trobaren acampats al costat de la mar, amb tots els cavalls i els carros del Faraó, i els cavallers, i el seu exèrcit davant del campament, enfront de Beelsefon. I Faraó s'apropava, i havent alçat la mirada, els fills d'Israel veuen amb els ulls que els egipcis havien acampat darrere d'ells, i van témer molt, però els fills d'Israel van cridar cap al Senyor. I van dir a Moisès: Per ventura no hi havia tombes a la terra d'Egipte, que ens has tret per matar-nos al desert? Què és això que ens has fet, traient-nos d'Egipte? No era aquesta la paraula que et vam dir a Egipte, dient: Deixa'ns perquè servim els egipcis? És millor per a nosaltres servir els egipcis que morir en aquest desert. I va dir Moisès al poble: Tingueu coratge, estigueu drets i veieu la salvació que ve del Senyor, la qual farà per a nosaltres avui; de la manera que heu vist els egipcis avui, no tornareu a veure'ls mai més; el Senyor lluitarà per vosaltres, i vosaltres callareu. Va dir el Senyor a Moisès: Per què crides a mi? Parla als fills d'Israel, i que llevin el campament. I tu aixeca la teva vara, i estén la teva mà sobre la

mar, i divideix-la, i que els fills d'Israel entrin al mig de la mar per terra seca. I heus aquí que jo endureceré el cor del Faraó i el de tots els Egipcis, i entraran darrere d'ells, i seré glorificat en el Faraó i en tota la seva host, i en els carros i en els seus cavalls. I tots els egipcis sabran que jo sóc el Senyor, en ser glorificat jo en el Faraó, i en els seus carros i cavalls. Es va moure, però, el Missatger de Déu que anava davant del campament dels fills d'Israel, i va anar cap a darrere; es va moure també el pilar del núvol de davant d'ells i es va col·locar darrere d'ells. I entrà entre mig del camp dels egipcis, i entre mig del camp d'Israel, i es va quedar dret, i va esdevenir foscor i tenebra, i va passar la nit, i no es van barrejar els uns amb els altres tota la nit. Moisès va estendre la mà sobre la mar, i el Senyor va fer retrocedir la mar amb un vent del sud violent durant tota la nit, i va convertir la mar en terra seca, i l'aigua es va dividir. I els fills d'Israel van entrar al mig de la mar per terra seca, i l'aigua formava un mur a la dreta i un mur a l'esquerra. I els egipcis van perseguir i van entrar darrere d'ells, i tot cavall del Faraó, i els carros, i els cavallers, al mig de la mar. Va passar en la guàrdia del matí, i el Senyor va mirar sobre el campament dels egipcis en pilar de foc i de núvol, i va llançar en confusió el campament dels egipcis, i va lligar els eixos dels seus carros, i els va conduir amb violència; i van dir els egipcis: fugim de davant d'Israel, perquè el Senyor fa guerra contra els egipcis per ells. El Senyor va dir a Moisès: Estén la teva mà sobre la mar, i que l'aigua torni i cobreixi els egipcis, els seus carros i els seus cavallers. Moisès estengué la mà sobre la mar, i l'aigua retornà de dia sobre la terra, però els egipcis fugiren sota l'aigua, i el Senyor sacsejà els

egipcis enmig de la mar. I l'aigua, havent tornat enrere, va cobrir els carros i els cavallers, i tota la força del Faraó, els que havien entrat darrere d'ells a la mar, i no en va quedar ni un. Els fills d'Israel, però, van anar a través de terra seca en mig de la mar, i l'aigua era per a ells un mur a la dreta i un mur a l'esquerra. I el Senyor va rescatar Israel aquell dia de la mà dels egipcis, i Israel va veure els egipcis morts a la vora de la mar. Israel va veure la mà gran que el Senyor va fer als egipcis, i el poble va témer el Senyor, i van creure en Déu i en Moisès, el seu servent.

15

Aleshores Moisès i els fills d'Israel van cantar aquesta cançó a Déu, i van dir: Cantem al Senyor, perquè ha estat glorificat gloriosament, va llançar el cavall i el genet al mar. Ajudant i protector se'm va fer per a la salvació, aquest és el meu Déu, i el glorificaré, Déu del meu pare, i l'exaltaré. El Senyor que destrossa les guerres, Senyor és el seu nom. Els carros del Faraó, i la seva força, els va llançar al mar, genets escollits oficials; van ser engolits en el mar Roig; el Pont els va cobrir; es van enfonsar a la profunditat com una pedra. La teva dreta, Senyor, ha estat glorificada en força; la teva mà dreta, Senyor, va destrossar els enemics. I amb la multitud de la teva glòria vas aixafar els adversaris, vas enviar la teva ira que els va devorar com palla. I a través de l'esperit de la teva ira es va dividir l'aigua, es van congelar com un mur les aigües, es van congelar les ones enmig de la mar. Va dir l'enemic: Perseguiré i agafaré, dividiré les

despulles, ompliré la meva ànima, destruiré amb la meva espasa, la meva mà governarà. Vas enviar el teu esperit, el mar els va cobrir, es van enfonsar com plom en aigua violenta. Qui és semblant a tu entre els déus, Senyor? Qui és com tu? Glorificat entre els sants, meravellós en glòries, fent meravelles. Tu vas estirar la teva mà dreta, la terra els va empassar. Vas guiar amb la teva justícia aquest teu poble que vas redimir, el vas consolar amb la teva força cap al teu sant refugi. Les nacions van escoltar i es van enfurir; els dolors van agafar els habitants de Filistea. Aleshores es van afanyar els líders d'Edom, i els governants dels moabites, els va prendre el tremolor, es van fondre tots els habitants de Canaan. Que caigui sobre ells tremolor i por; per la grandesa del teu braç, que quedin immòbils com la pedra, fins que passi el teu poble, Senyor, fins que passi aquest teu poble que vas adquirir. Havent-los portat dins, planta'ls a la muntanya de la teva herència, a l'habitació que has preparat, que vas establir, Senyor, al santuari, Senyor, que han preparat les teves mans. El Senyor regnant per l'eternitat, i sobre l'eternitat, i encara més. Perquè va entrar el cavall del Faraó amb carros i cavallers al mar, i el Senyor va portar sobre ells l'aigua de la mar, però els fills d'Israel van anar a través de terra seca enmig de la mar. Miriam la profetessa, la germana d'Aaron, va agafar el tambor a la seva mà, i totes les dones van sortir darrere d'ella amb tambors i cors. Miriam va començar davant d'ells, dient: Cantem al Senyor, perquè gloriosament ha estat glorificat; cavall i genet va llançar al mar. Va treure Moisès els fills d'Israel des del mar Vermell, i els va conduir cap al desert de Shur, i anaven tres dies pel desert, i no trobaven aigua per beure. Arribaren a

Marah, però no podien beure l'aigua de Marah, perquè era amarga; per això va nomenar aquell lloc Amargor. I el poble es queixava a Moisès, dient: Què berem? Moisès va cridar cap al Senyor; i el Senyor li va mostrar fusta, i la va llançar a l'aigua, i l'aigua es va endolcir; allà li va establir estatuts i judicis; i allà el va posar a prova, i va dir: si escoltant escoltes la veu del Senyor el teu Déu, i fas les coses agradables davant d'ell, i dones oïda als seus manaments, i guardes tots els seus estatuts, tota malaltia que vaig portar sobre els egipcis, no portaré sobre tu; perquè jo sóc el Senyor el teu Déu el que et cura. I van arribar a Elim, i hi havia allà dotze fonts d'aigües i setanta troncs de palmeres, i van acampar allà al costat de les aigües.

16

Van partir d'Elim, i va venir tota l'assemblea dels fills d'Israel al desert de Sin, que és entre Elim i Sinaí. I el quinzè dia del segon mes d'haver sortit ells de la terra d'Egipte, va murmurar tota l'assemblea dels fills d'Israel contra Moisès i Aaron. I els fills d'Israel els van dir: plaguès que haguéssim mort colpejats pel Senyor a la terra d'Egipte, quan érem asseguts sobre les olles de les carns i menjàvem pans fins a la sacietat, perquè ens heu tret cap a aquest desert per matar tota aquesta congregació de fam. I va dir el Senyor a Moisès: Mira, jo faig ploure per a vosaltres pans del cel; i sortirà el poble, i recolliran el del dia per a cada dia, perquè jo els posi a prova si aniran segons la meva llei, o no; I serà en el dia sisè, i prepararan el que portin dins; i serà doble

el que recullin segons el dia per a cada dia. I va dir Moisès i Aaron a tota l'assemblea dels fills d'Israel: Al vespre sabreu que el Senyor us va treure de la terra d'Egipte, i al matí veureu la glòria del Senyor en escoltar el vostre murmuri sobre Déu; però nosaltres què som perquè murmureu contra nosaltres? I Moisès va dir: En donar el Senyor a vosaltres carn al vespre per menjar, i pans al matí fins a la saciació, perquè el Senyor ha escoltat el vostre murmuri, que vosaltres murmureu contra nosaltres; però nosaltres què som? Perquè el vostre murmuri no és contra nosaltres, sinó contra Déu. Va dir Moisès a Aaron: Digues a tota la congregació dels fills d'Israel: Apropeu-vos davant de Déu, perquè ha escoltat el vostre murmuri. Quan però Aaron parlava a tota la congregació dels fills d'Israel, es van girar cap al desert, i la glòria del Senyor va aparèixer en un núvol. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: He escoltat el murmuri dels fills d'Israel; parla'ls, dient: Al vespre menjareu carn, i al matí us omplireu de pa; i sabreu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu. Va succeir al vespre, i va pujar una guatlla mare, i va cobrir el campament; al matí, quan va cessar la rosada al voltant del campament. I heus aquí sobre la faç del desert una cosa prima com llavor de coriandre blanca, com gebre sobre la terra. Havent vist això, els fills d'Israel van dir un a l'altre: què és això? Perquè no sabien què era; però Moisès els va dir: aquest és el pa que el Senyor us va donar per menjar. Aquesta és la paraula que va manar el Senyor: recolliu-ne cadascun un gomer per als apropiats, segons cap segons nombre de les vostres ànimes, cadascun amb els vostres companys de tenda recolliu. Van fer així els fills d'Israel, i van recollir el molt i el menys. I quan van mesurar el gòmer, no

va augmentar el que en tenia molt, i el que en tenia menys no va disminuir; cadascú va recollir segons els apropiats per a si mateix. Va dir Moisès a ells: Que ningú en deixi res per al matí. I no van escoltar Moisès, però alguns en van deixar d'ell fins al matí, i va criar cucs, i va fer pudor, i Moisès es va amargar contra ells. I ho van recollir cada matí, cadascun la quantitat prescrita per a ell, i quan el sol escalfava, es fonia. Va passar el dia sisè que van recollir les coses necessàries dobles, dos gomor per un; i van entrar tots els governants de l'assemblea, i van informar a Moisès. I va dir Moisès a ells: No és aquesta la paraula que va parlar el Senyor? Dissabte descans sant per al Senyor demà; tot el que coueu, coueu; i tot el que bulliu, bulliu; i tot l'excés deixeu-lo en emmagatzematge per al matí. I van deixar-ne fins al matí, tal com Moisès els va ordenar, i no va fer pudor, ni hi va haver cap cuc. Va dir però Moisès: Mengeu avui, perquè avui és dissabte per al Senyor; no es trobarà a la plana. Durant sis dies recollireu, però el setè dia és dissabte, perquè no n'hi haurà. Va succeir, però, que el dia setè alguns del poble van sortir a recollir, i no van trobar res. Digué el Senyor a Moisès: Fins quan no voldreu escoltar els meus manaments i la meva llei? Veieu, perquè el Senyor us va donar el dissabte aquest dia, per això ell us va donar el sisè dia pans per a dos dies, quedeu-vos cadascun a les vostres cases, que ningú surti del seu lloc el setè dia. I el poble va descansar el setè dia. I els fills d'Israel el van nomenar Mannà, i era com llavor de coriandre blanc, i el seu gust era com un pastís amb mel. I va dir Moisès: Aquesta és la paraula que va manar el Senyor: Ompliu el gomer del mannà per a magatzem per a les vostres generacions; perquè vegin el

pa que vau menjar en el desert, quan el Senyor us va treure de la terra d'Egipte. I Moisès va dir a Aaron: pren un gerro d'or, i posa-hi ple el gòmor del mannà, i el posaràs davant de Déu, per a preservació per a les vostres generacions, de la manera que el Senyor va manar a Moisès; i Aaron el va posar davant del testimoni per a preservació. Els fills d'Israel van menjar el mannà durant quaranta anys, fins que van arribar a la terra habitada; van menjar el mannà fins que van arribar a una part de Fenícia. El gòmor, però, era la desena part de tres mesures.

17

I tota la congregació dels fills d'Israel va partir del desert de Sin segons els seus campaments, per la paraula del Senyor, i van acampar a Refidim, però no hi havia aigua perquè el poble pogués beure. I el poble es queixava a Moisès, dient: Dóna'ns aigua perquè puguem beure, i Moisès els va dir: Per què us queixeu a mi, i per què poseu a prova el Senyor? I va tenir set allà el poble d'aigua; i va murmurar allà el poble contra Moisès, dient: Per què això? Tu ens vas fer pujar d'Egipte per matar-nos a nosaltres i els nostres fills i el nostre bestiar amb la set? I va cridar Moisès cap al Senyor, dient: Què faré amb aquest poble? Encara una mica, i em lapidaran. I va dir el Senyor a Moisès: Vés davant d'aquest poble, pren amb tu alguns dels ancians del poble, i la vara amb la qual vas colpejar el riu, pren-la a la teva mà, i aniràs. Mira, jo estic allà davant teu sobre la roca a Horeb; i colpejaràs la roca, i en sortirà aigua, i el poble beurà. I Moisès

va fer així davant dels fills d'Israel. I ell va nomenar aquell lloc Prova i Retret, a causa del retret dels fills d'Israel, i perquè van provar el Senyor, dient: És el Senyor entre nosaltres, o no? Vingué però Amalec i va combatre contra Israel a Rafidín. Va dir Moisès a Jesús: Tria per a tu mateix homes poderosos, i havent sortit lluita amb Amalec demà, i mira, jo estic dret sobre el cim del turó, i la vara de Déu a la meva mà. I va fer Jesús tal com li va dir Moisès, i havent sortit va desplegar-se en batalla contra Amalec, i Moisès i Aaron i Hur van pujar al cim del turó. I passava que quan Moisès alçava les mans, prevaleixia Israel; però quan les abaixava, prevaleixia Amalec. Les mans de Moisès eren pesades, i havent pres una pedra la van col·locar sota d'ell, i estava assegut sobre d'ella, i Aaron i Hur sostenien les seves mans, un d'aquí i un d'allà, i les mans de Moisès van quedar fermament establertes fins a la posta del sol. I Jesús va derrotar l'Amalec i tot el seu poble amb l'espasa. El Senyor digué a Moisès: Escriu això com a memorial en un llibre, i fes-ho saber a les orelles de Josuè, que esborraré completament el memorial d'Amalec de sota el cel. I Moisès va construir un altar al Senyor, i va anomenar el seu nom: El Senyor és el meu refugi. Perquè amb mà secreta el Senyor combat contra Amalec de generació en generació.

18

Va sentir Jethro, sacerdot de Midian, el sogre de Moisès, tot allò que va fer el Senyor per Israel, el seu propi poble, perquè el

Senyor va treure Israel d'Egipte. I Jethro, el gendre de Moisès, va prendre Sèfora, la dona de Moisès, després de l'alliberament d'ella, i els dos fills d'ella; el nom d'un d'ells Guerxom, dient: jo era foraster en terra estrangera; i el nom del segon Eliezer, dient: perquè el Déu del meu pare era el meu ajudant, i em va alliberar de la mà del Faraó. I va sortir Jethro, el sogre de Moisès, i els fills i la dona cap a Moisès al desert, on havia acampat a la muntanya de Déu. Va ser reportat a Moisès, dient: Mira, el teu sogre Jetro ve cap a tu, i la teva dona i els teus dos fills amb ell. Va sortir Moisès a la trobada del sogre, i es va inclinar davant d'ell, i el va besar, i es van saludar l'un a l'altre, i els va portar a la tenda. I va relatar Moisès al seu sogre tot el que va fer el Senyor al Faraó i a tots els Egipcis a causa d'Israel, i tot el treball que els va esdevenir en el camí, i que el Senyor els va alliberar de la mà del Faraó i de la mà dels Egipcis. Jetro va quedar meravellat per totes les coses bones que el Senyor els havia fet, perquè els va alliberar de la mà dels egipcis i de la mà del Faraó. I llavors va dir Jetro: Beneït sigui el Senyor, perquè els va alliberar de les mans dels egipcis i de les mans del Faraó. Ara he sabut que el Senyor és gran entre tots els déus a causa d'això, que els van atacar. I Jethro, el gendre de Moisès, va prendre holocaustos i sacrificis per a Déu; i van arribar Aaron i tots els ancians d'Israel a menjar pa amb el gendre de Moisès, davant de Déu. I va passar que l'endemà Moisès va seure per jutjar el poble, i tot el poble estava dret davant de Moisès des del matí fins al vespre. I Jetro, havent vist tot el que fa al poble, diu: què és això que tu fas al poble? Per què tu seus sol, i tot el poble està al teu costat des del matí fins al vespre? I Moisès diu al seu sogre: El poble ve cap a

mi per buscar el judici de Déu. Quan sorgeix una disputa entre ells i vénen a mi, jutjo cadascun i els faig conèixer els manaments de Déu i la seva llei. El sogre de Moisès li va dir: No fas correctament aquesta cosa. Amb destrucció impacient seràs destruït tu, i tot aquest poble que és amb tu; aquesta paraula és pesada per a tu, no podràs fer-ho tu sol. Ara doncs escolta'm, i t'aconsellaré, i Déu serà amb tu: sigues tu per al poble en les coses relatives a Déu, i portaràs les seves paraules a Déu. I advertiràs a ells els manaments de Déu i la seva llei, i els mostraràs els camins pels quals han d'anar, i les obres que han de fer. I tu mateix considera d'entre tot el poble homes poderosos, temorosos de Déu, homes justos que odien l'arrogància, i establiràs sobre ells comandants de milers i comandants de centenes i comandants de cinquantenes i comandants de desenes. I ells jutjaran el poble a tota hora, però la paraula difícil la portaran davant teu, i les petites dels judicis les jutjaran ells mateixos, i t'alleujaran, i t'ajudaran. Si fas aquesta paraula, Déu et donarà força, i podràs mantenir-te dempeus, i tot aquest poble vindrà al seu propi lloc amb pau. Moisès va escoltar la veu del sogre, i va fer tot el que li va dir. I Moisès va triar homes poderosos de tot Israel, i els va fer comandants de milers, comandants de centenes, comandants de cinquantenes i comandants de desenes. I ells van jutjar el poble a tota hora, però tota paraula difícil la van portar a Moisès, i tota paraula fàcil la van jutjar ells mateixos. I Moisès va enviar fora el seu propi gendre, i ell va marxar a la seva terra.

19

Del tercer mes de la sortida dels fills d'Israel de la terra d'Egipte, en aquest dia, van arribar al desert del Sinaí. I van partir de Rafidein, i van arribar al desert del Sinaí, i Israel va acampar allà enfront de la muntanya. I Moisès va pujar a la muntanya de Déu, i Déu el va cridar des de la muntanya, dient: Aquestes coses diràs a la casa de Jacob, i anunciaràs als fills d'Israel. Vosaltres mateixos heu vist tot el que he fet als egipcis, i us vaig aixecar com sobre ales d'àguiles, i us vaig portar cap a mi mateix. I ara, si escolteu realment la meva veu i guardeu la meva aliança, sereu per a mi un poble especial entre totes les nacions, perquè meva és tota la terra. Vosaltres, però, sereu per a mi un reial sacerdoci i una nació santa; aquestes paraules diràs als fills d'Israel. Vingué però Moisès, i cridà els ancians del poble, i posà davant d'ells totes aquestes paraules que Déu els havia manat. Va respondre tot el poble a una, i van dir: Tot el que ha dit Déu, ho farem i ho escoltarem. I Moisès va portar aquestes paraules a Déu. Digué el Senyor a Moisès: Mira, jo vinc a tu en un pilar de núvol, perquè el poble escolti mentre parlo amb tu, i creguin en tu per sempre. I Moisès va comunicar les paraules del poble al Senyor. I va dir el Senyor a Moisès: Baixa, adverteix solemnement el poble, i purifica'ls avui i demà, i que rentin les vestidures, i que estiguin preparats per al tercer dia; perquè el tercer dia baixarà el Senyor sobre la muntanya del Sinaí, davant de tot el poble. I separaràs el poble al voltant, dient: Pareu atenció a vosaltres mateixos de no pujar a la muntanya i de no

tocar res d'ella. Tot el que toqui la muntanya morirà de mort. No tocarà la seva mà, perquè amb pedres serà apedregat o amb fletxa serà disparat, tant si és animal com si és home, no viurà. Quan les veus i les trompetes i el núvol se'n vagin de la muntanya, aquells pujaran a la muntanya. Va baixar Moisès de la muntanya cap al poble, i els va consagrar, i van rentar les vestidures. I va dir al poble: Sigueu preparats; durant tres dies no us acosteu a cap dona. Va succeir el tercer dia, quan es va fer l'alba, que van esdevenir veus i llampecs i un núvol tenebrós sobre la muntanya del Sinaí, la veu de la trompeta ressonava fortament, i tot el poble que era al campament va quedar aterrit. I Moisès va conduir el poble fora del campament a l'encontre de Déu, i es van situar al peu de la muntanya. La muntanya del Sinaí fumejava sencera, a causa d'haver descendit sobre ella Déu en foc, i pujava el fum com el fum d'un forn, i tot el poble es va meravellar molt. I els sons de la trompeta, mentre avançaven, es feien molt més forts. Moisès va parlar, i Déu li va respondre amb veu. El Senyor, però, baixà sobre la muntanya del Sinaí, sobre el cim de la muntanya, i el Senyor cridà Moisès sobre el cim de la muntanya, i Moisès pujà. I Déu va dir a Moisès, dient: Després de baixar, adverteix solemnement al poble que no s'apropin mai a Déu per mirar, i caigui d'ells una multitud. I els sacerdots que s'acosten al Senyor Déu que siguin santificats, no sigui que el Senyor s'allunyi d'ells. I Moisès va dir a Déu: El poble no podrà pujar a la muntanya del Sinaí, perquè tu has testificat davant nostre, dient: Delimita la muntanya i santifica-la. El Senyor li digué: Vés, baixa, i puja tu i Aaron amb tu, però els sacerdots i el poble que no forcin pujar cap a Déu, no sigui que el Senyor en

destrueixi alguns d'ells. Va baixar Moisès cap al poble i els va dir.

20

I el Senyor va parlar totes aquestes paraules, dient: Jo sóc el Senyor, el teu Déu, qui et va treure de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavitud. No tindràs altres déus fora de mi. No faràs per a tu mateix cap imatge, ni cap semblança de tot allò que hi ha al cel a dalt, ni de tot allò que hi ha a la terra a baix, ni de tot allò que hi ha a les aigües sota la terra. No els adoraràs, ni tampoc els serviràs; perquè jo sóc el Senyor el teu Déu, Déu gelós, donant de tornada els pecats dels pares sobre els fills, fins a la tercera i quarta generació als que m'odien, i fent misericòrdia en milers als que m'estimen, i als que guarden els meus manaments. No prendràs el nom del Senyor, el teu Déu, en va, perquè el Senyor, el teu Déu, no deixarà sense càstig el qui prengui el seu nom en va. Recorda el dia del dissabte per santificar-lo. Durant sis dies treballaràs i faràs tots els teus treballs. Però el dia setè, dissabte al Senyor el Déu teu; no faràs en ell cap treball tu, i el fill teu, i la filla teva, el servent teu, i la serventa teva, el bou teu, i la bèstia de càrrega teva, i tot animal teu, i el prosèlit que resideix en tu. En sis dies va fer el Senyor el cel i la terra i la mar i tot el que hi ha en ells, i va descansar el dia setè; per això va beneir el Senyor el dia setè i el va consagrar. Honora el teu pare i la teva mare, perquè et vagi bé i perquè visquis molts anys sobre la terra bona que el Senyor, el teu Déu, et dóna. No cometeràs adulteri. No robaràs. No mataràs. No portaràs fals testimoni contra el teu veí.

No desitjaràs la dona del teu veí; no desitjaràs la casa del teu veí, ni el seu camp, ni el seu servent, ni la seva serventa, ni el seu bou, ni el seu animal de càrrega, ni cap bèstia seva, ni res que sigui del teu veí. I tot el poble veia la veu, i les torxes, i la veu de la trompeta, i la muntanya fumejant, però tot el poble, espantats, es van quedar drets a distància. I van dir a Moisès: Parla tu amb nosaltres, i que no ens parli Déu, no siguem que morim. I Moisès els diu: Preneu coratge, perquè Déu ha vingut cap a vosaltres per provar-vos, perquè la por d'ell estigui en vosaltres, perquè no pequeu. El poble estava des de lluny, però Moisès va entrar en la foscor on era Déu. Va dir el Senyor a Moisès: Aquestes coses diràs a la casa de Jacob i proclamaràs als fills d'Israel: Vosaltres heu vist que des del cel us he parlat. No us fareu déus d'argent, i no us fareu déus d'or. Altar de terra fareu per a mi, i sacrificareu sobre seu els vostres holocaustos, i les vostres salvacions, i les ovelles, i els vostres vedells en tot lloc on anomenaré el meu nom allà, i vindré cap a vosaltres, i us beneïré. Si però fas un altar de pedres per a mi, no el construiràs amb pedres tallades, perquè has balancejat el teu ganivet sobre elles, i han estat profanades. No pujaràs amb graons al meu altar, perquè no descobreixis la teva nuesa sobre ell.

21

I aquestes són les ordenances que posaràs davant d'ells. Si adquireixes un nen hebreu, sis anys et servirà; però el setè any se n'anirà lliure sense cost. Si ell sol entra, sortirà sol, i si una

dona entra amb ell, sortirà també la seva dona. I si el senyor li dóna una dona, i ella li dóna fills o filles, la dona i els infants seran del seu senyor, però ell sol sortirà. Si però havent respost digui el fill: He estimat el meu senyor, i la dona, i els fills, no fujo lliure, el seu senyor el portarà cap al tribunal de Déu, i llavors el portarà a la porta al brancal, i el seu senyor li perforarà l'orella amb el punxó, i el servirà per sempre. Si però algú ven la seva pròpia filla com a serventa, no sortirà tal com surten les esclaves. Si no complau al seu senyor, que va acordar amb ella, la redimirà, però no té autoritat el senyor per vendre-la a una nació estranya, perquè va trencar el pacte amb ella. Si però la promet al fill, farà amb ella segons el dret de les filles. Si però pren una altra per a si mateix, no la privarà de les coses necessàries, ni de la roba, ni de la relació amb ella. Si però aquestes tres coses no les fa a ella, sortirà gratuïtament sense plata. Si però algú colpeja un altre i mor, que sigui condemnat a mort. El que no ho va fer voluntàriament, però Déu el va lliurar a les seves mans, et donaré un lloc on fugirà l'assassí. Si però algú ataca el veí per matar-lo amb engany, i es refugia, del meu altar el prendràs per matar-lo. Qui colpegi el seu pare o la seva mare, que sigui condemnat a mort. El que parli malament del seu pare o de la seva mare morirà de mort. Si algú roba un dels fills d'Israel, i havent-lo oprimit el ven, i això es troba en ell, que mori de mort. Si dos homes es barallen i colpegen el proïsme amb una pedra o amb el puny, i no mor, però ha de jeure al llit, si l'home s'aixeca i camina fora amb bastó, serà innocent el que va colpejar; excepte que pagarà la seva inactivitat i les cures mèdiques. Si algú colpeja el seu esclau o la seva esclava amb un

bastó, i mor sota les seves mans, amb justícia serà castigat. Si però sobreviu un dia o dos, que no sigui castigat, perquè és la seva plata. Si dos homes lluiten, i colpegin una dona que està embarassada, i surti el nen d'ella no format, serà multat; segons que imposi el marit de la dona, pagarà amb dignitat. Si però està format, donarà ànima en lloc d'ànima, ull en lloc d'ull, dent en lloc de dent, mà en lloc de mà, peu en lloc de peu, cremada en lloc de cremada, ferida en lloc de ferida, blau en lloc de blau. Si algú colpeja l'ull del seu servent, o l'ull de la seva serventa, i l'encega, els enviarà lliures en lloc del seu ull. Si però treu la dent del servent domèstic, o la dent de la seva serventa, els enviarà lliures en lloc de la seva dent. Si però un toro banya un home o una dona i mor, el toro serà apedregat amb pedres, i no serà menjada la seva carn; però l'amo del toro serà innocent. Si però el brau era cornejador abans d'ahir i abans del tercer dia, i testifiquessin al senyor seu, i no el confinés, i matés un home o una dona, el brau serà apedregat, i el senyor seu serà condemnat a mort. Si però se li imposa un rescat, donarà el rescat de la seva ànima segons el que li imposin. Si però corneja un fill o una filla, segons aquesta ordenança han de fer-li a ell. Si però el brau corneja un nen o una serventa, donarà trenta didracmes de plata al senyor d'ells, i el brau serà apedregat. Si algú obre un pou o cava un pou, i no el cobreix, i hi cau un vedell o un ase, el senyor del pou pagarà, donarà plata al seu senyor; però el mort serà per a ell. Si el brau d'algú corneja el brau del veí i mor, vendran el brau viu i dividiran la plata d'aquest, i dividiran el brau mort. Si però es fa saber que el brau és cornador des d'abans d'ahir i des d'abans del tercer dia, i han

testificat al seu senyor, i no el confina, pagarà brau en lloc de brau, però el mort serà per a ell. Si però algú roba un vedell o una ovella, i el degolla o el ven, pagarà cinc vedells en lloc del vedell, i quatre ovelles en lloc de l'ovella.

22

Si però el lladre és trobat en el forat i, havent estat colpejat, mor, no hi ha assassinat per a ell. Si però surt el sol sobre ell, és culpable i morirà en retorn; si però no té res, que sigui venut en lloc del robatori. Si però la cosa robada és trobada a la seva mà, des d'ase fins a ovella vivents, pagarà el doble. Si però algú pastura un camp o una vinya, i deixa el seu bestiar pasturar un altre camp, pagarà des del seu camp segons el seu producte; si però pastura tot el camp, pagarà les millors coses del seu camp i les millors coses de la seva vinya. Si però un foc que ha sortit troba espines, i crema a més eres o espigues o la plana, pagarà el qui va encendre el foc. Si algú dóna al veí plata o objectes per guardar, i són robats de la casa de l'home, si el lladre és trobat, pagarà el doble. Si però no és trobat el que ha robat, s'aproparà el senyor de la casa davant de Déu, i jurarà certament que ell no ha actuat malament sobre tot el dipòsit del veí, segons tot delicte dit, sobre vedell, i bèstia de càrrega, i ovella, i vestit, i tota pèrdua reclamada; el que doncs sigui, davant de Déu vindrà el judici d'ambdós, i el capturat per Déu pagarà el doble al veí. Si algú dóna al veí una bèstia de càrrega o un vedell o una ovella o qualsevol animal per guardar, i es trenca o mor o es fa captiu, i

ningú ho sap, un jurament de Déu serà entre tots dos, certament que ell no ha actuat malament en absolut respecte al dipòsit del veí; i així ho acceptarà el seu senyor, i no pagarà. Si però li és robat, pagarà al senyor. Si però esdevé esquinçat per bèsties, el portarà a la caça, i no pagarà. Si però algú demana del veí, i es trenca o mor o es converteix en captiu, i el senyor no estigui amb ell, pagarà. Si però el senyor és amb ell, no pagarà; si però és treballador contractat, serà per a ell en lloc del seu salari. Si però algú enganya una verge no promesa i jeu amb ella, la dotarà amb dot com a dona per a ell. Si però refusant refusi, i no vulgui el pare d'ella donar-la a ell com a dona, pagarà plata al pare segons quant és la dot de les verges. No conservareu vius els bruixots. Tot el que jegui amb un animal, els matareu. El qui sacrifica als déus serà destruït amb la mort, excepte únicament al Senyor. I no maltractareu l'estranger, ni l'oprimireu, perquè éreu estrangers a la terra d'Egipte. No maltractareu cap vídua ni orfe. Si amb maldat els maltracteu, i havent cridat criden cap a mi, amb oïda escoltaré la seva veu, i m'enfadaré amb ira, i us mataré amb espasa, i les vostres dones seran vídues, i els vostres infants orfes. Si però prestes plata al teu germà pobre, no el pressionaràs, no li posaràs interès. Si agafes en penyora el vestit del veí, abans de la posta del sol li'l tornaràs; perquè això és la seva coberta, només això, el vestit de la seva nuesa; amb què dormirà? Si per tant crida cap a mi, l'escoltaré; perquè sóc misericordiós. No parlaràs malament dels déus, i no diràs malament del governant del teu poble. Les primícies de la teva era i premsa no les retardaràs, els primogènits dels teus fills me'ls donaràs. Així faràs amb el teu vedell i la teva ovella i el teu

animal de càrrega: set dies estarà amb la mare, però el vuitè dia me'l retornaràs. I sereu homes sants per a mi, i no menjareu carn esquarterada per bèsties, llanceu-la al gos.

23

No admetràs un testimoniatge fals, no et posaràs d'acord amb l'injust per convertir-te en testimoni injust. No estaràs amb els més nombrosos per a la maldat, no seràs afegit a la multitud per desviar-te amb els més nombrosos, de manera que perverteixis el judici. I no tindràs misericòrdia del pobre en el judici. Si però encontris el bou del teu enemic, o el seu animal de càrrega errants, els faràs tornar i els retornaràs a ell. Si però veus la bèstia de càrrega del teu enemic caiguda sota la seva càrrega, no passaràs de llarg, sinó que l'ajudaràs a aixecar-la amb ell. No pervertiràs el judici del pobre en el seu judici. De tota paraula injusta t'apartaràs, no mataràs l'innocent i el just, i no justificaràs l'impiu a causa de regals. I no prendràs regals, perquè els regals ceguen els ulls dels qui veuen i corrompen les paraules justes. I no oprimireu el foraster, perquè vosaltres sabeu l'ànima del foraster, ja que vosaltres mateixos éreu forasters a la terra d'Egipte. Durant sis anys sembraràs la teva terra i en recolliràs els productes. Al setè any faràs alliberament i la deixaràs descansar, i menjaran els pobres de la teva nació, i el que resti ho menjaran les bèsties salvatges; així faràs amb la teva vinya i amb el teu oliverar. Durant sis dies faràs les teves obres, però el setè dia serà de descans, perquè descansin el teu

bou i el teu animal de càrrega, i perquè siguin refrescats el fill de la teva serventa i el foraster. Tot el que us he dit, guardeu-ho, i no recordareu el nom d'altres déus, ni sigui escoltat de la vostra boca. Tres vegades a l'any celebreu-me. La festa dels àzims guardeu de fer, set dies menjareu pa sense llevat, tal com us vaig manar segons el temps del mes nou, perquè en ell vau sortir d'Egipte, no apareixereu davant meu amb les mans buides. I faràs la festa de la collita de les primícies de les teves obres, les quals sembris al teu camp, i la festa de la completació a la sortida de l'any en la recollida de les teves obres del teu camp. Tres vegades a l'any serà vist tot mascle teu davant del Senyor, el teu Déu. Quan jo expulsaré les nacions de davant teu i eixampliré les teves fronteres, no sacrificaràs sobre llevat la sang del meu incens, ni el greix de la meva festa romandrà fins al matí. Les primícies dels primers productes de la teva terra les portaràs a la casa del Senyor, el teu Déu; no couràs un xai en la llet de la seva mare. I heus aquí que jo envio el meu missatger davant teu, perquè et guardi en el camí, perquè et porti a la terra que t'he preparat. Para atenció a tu mateix i escolta'l, i no li desobeeixis, perquè no et retirarà, ja que el meu nom és sobre ell. Si escolteu atentament la meva veu, i fas tot el que et comandaré, i guardeu el meu pacte, sereu per a mi un poble especial entre totes les nacions, perquè meva és tota la terra, i vosaltres sereu per a mi un reial sacerdoci i una nació santa, aquestes paraules diràs als fills d'Israel, si escolteu atentament la meva veu, i feu tot el que et diré, seré enemic dels teus enemics, i m'oposare als teus adversaris. Anirà doncs el meu missatger com a líder teu, i et portarà cap als amoreus, i heteus, i perizeus,

i cananeus, i gergeseus, i heveus, i jebuseus, i els destruiré. No adoraràs els seus déus, ni els serviràs, no faràs segons les seves obres, sinó que els enderrocaràs completament, i trencaràs del tot les seves columnes. I tu serviràs el Senyor, el teu Déu, i jo beneïré el teu pa i el teu vi i la teva aigua, i jo apartaré la malaltia de vosaltres. No hi haurà estèril ni infèrtil a la teva terra; el nombre dels teus dies l'ompliré completament. I enviaré la por davant teu, i colpiré amb pànic totes les nacions a les quals tu entres, i faré que tots els teus adversaris fugin. I enviaré les vespes davant teu, i expulsaràs els Amoreus, els Hiveus, els Cananeus i els Hitites de davant teu. No els expulsaré en un any, perquè la terra no esdevingui deserta i les bèsties de la terra no es multipliquin sobre tu. Poc a poc els expulsaré davant teu, fins que puguis créixer i heretis la terra. I col·locaré les teves fronteres des de la mar Roja fins a la mar dels Filisteus, i des del desert fins al gran riu Eufrates, i lliuraré a les vostres mans els habitants de la terra, i els expulsaré de davant teu. No faràs cap acord amb ells ni cap pacte amb els seus déus. I no s'assentaran en la teva terra, perquè no et facin pecar contra mi, si doncs serveixis als seus déus, aquests seran per a tu una pedra d'ensopegada.

24

I a Moisès digué: Puja cap al Senyor tu i Aaron, i Nadab, i Abiud, i setanta dels ancians d'Israel, i adoraran de lluny el Senyor. I Moisès sol s'aproparà a Déu, però ells no s'aproparan, i el poble

no pujarà amb ells. Entrà però Moisès, i relatà al poble totes les paraules de Déu i les ordenances. Respongué però tot el poble amb una veu, dient: Totes les paraules que parlà el Senyor, les farem i les escoltarem. I Moisès va escriure totes les paraules del Senyor, i havent-se aixecat d'hora al matí, Moisès va construir un altar sota la muntanya, i dotze pedres per a les dotze tribus d'Israel. I ell va enviar els homes joves dels fills d'Israel, i van oferir holocaustos, i van sacrificar vedells com a sacrifici de salvació a Déu. Havent pres Moisès la meitat de la sang, la va abocar dins bols, i l'altra meitat de la sang la va abocar sobre l'altar. I havent pres el llibre del pacte, el va llegir a les orelles del poble, i van dir: Tot allò que va parlar el Senyor, ho farem i ho escolarem. Havent pres Moisès la sang, la va espargir sobre el poble, i va dir: Heus aquí la sang del pacte que el Senyor va fer amb vosaltres sobre totes aquestes paraules. I va pujar Moisès i Aaron, i Nadab, i Abiud, i setanta del consell d'ancians d'Israel. I vaig veure el lloc on estava dret el Déu d'Israel; i el que hi havia sota els seus peus era com una obra de maó de safir, i com l'aspecte del firmament del cel en puresa. I dels escollits d'Israel no en va perir ni un de sol, i van ser vistos al lloc de Déu, i van menjar i van beure. I el Senyor va dir a Moisès: Puja cap a mi a la muntanya i estigues allà, i et donaré les tauletes de pedra, la llei i els manaments que vaig escriure per legislar-los. Havent-se aixecat Moisès i Jesús, que estava al seu costat, van pujar a la muntanya de Déu. I als ancians van dir: Quedeu-vos aquí tranquils fins que tornem a vosaltres, i heus aquí Aaron i Hur amb vosaltres; si a algú li succeeix algun judici, que s'apropin a ells. I Moisès i Jesús van pujar a la muntanya, i el núvol va cobrir

la muntanya. I la glòria de Déu va baixar sobre la muntanya del Sinaí, i el núvol la va cobrir sis dies, i el Senyor va cridar Moisès el setè dia des del mig del núvol. La forma de la glòria del Senyor era com un foc flamejant sobre el cim de la muntanya, davant dels fills d'Israel. I Moisès va entrar al mig del núvol, va pujar a la muntanya i va estar allà quaranta dies i quaranta nits.

25

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: digues als fills d'Israel, i preneu primícies de tots aquells als quals els sembli bé al cor, i rebreu les meves primícies. I aquesta és la primícia que rebreu d'ells: or, i plata, i bronze, i jacint, i porpra, i escarlata doble, i lli fi filat, i pèls de cabra, i pells de moltó tenyides de vermell, i pells de color jacint, i fustes incorruptibles, i pedres de Sardi, i pedres per al gravat per a l'efod, i per a la túnica llarga. I faràs per a mi un santuari, i apareixeré entre vosaltres. I faràs per a mi segons tot allò que et mostro a la muntanya, el model del tabernacle i el model de tots els seus estris, així ho faràs. I faràs una arca del testimoni de fusta incorruptible, de dos colzes i mig de longitud, i d'un colze i mig d'amplada, i d'un colze i mig d'altura. I la recobrirás amb or pur, per dins i per fora la recobrirás amb or, i li faràs motllures daurades retorçades al voltant. I faràs per a aquesta quatre anells daurats, i els posaràs sobre els quatre costats: dos anells sobre un costat i dos anells sobre el segon costat. Faràs barres de fusta incorruptible, i les recobrirás amb or; I introduiràs les barres als anells dels costats de l'arca, per

portar l'arca amb elles. En els anells de l'arca estaran les barres immòbils. I posaràs dins l'arca els testimonis que et donaré. I faràs un seient de misericòrdia, una coberta d'or pur, de dos colzes i mig de longitud, i d'un colze i mig d'amplada. I faràs dos querubins d'or batut, i els posaràs a ambdós costats del propiciatori. Serà fet un querub des d'aquest costat, i un querub des del segon costat del propiciatori, i faràs els dos querubins sobre els dos costats. Els querubins estaran estenent les ales per damunt, cobrint amb ombra amb les seves ales sobre el seient de misericòrdia, i les seves cares l'una cap a l'altra; cap al seient de misericòrdia estaran les cares dels querubins. I posaràs el seient de misericòrdia sobre l'arca des de dalt, i dins de l'arca posaràs els testimonis que et donaré. Em faré conèixer a tu des d'allà, i et parlaré des de dalt del seient de misericòrdia, entre els dos querubins que estan sobre l'arca del testimoni, i et comunicaré tot allò que t'ordeni per als fills d'Israel. I faràs una taula daurada d'or pur, de dos colzes de longitud, d'un colze d'amplada i d'un colze i mig d'alçada. I faràs per a ella motius retorçats daurats al voltant; i faràs per a ella una vora d'un pam al voltant; I faràs un motiu retorçat per a la vora al voltant. I faràs quatre anells d'or, i posaràs els quatre anells sobre les quatre parts dels peus seus sota la vora. I els anells serviran de suports per als pals portadors, de manera que es pugui portar amb ells la taula. I faràs les barres de fusta incorruptible, i les recobrirà amb or pur, i la taula serà portada amb elles. I faràs els seus bols, i els encensers, i els bols de libació, i les copes amb les quals vesseràs en ells, d'or pur els faràs. I posaràs sobre la taula els pans de la presència davant meu contínuament. I faràs un

canelobre d'or pur, martellejat faràs el canelobre; el seu eix, les branques, els bols, els poms i els lliris seran d'ell. Sis branques sortint dels costats, tres branques del canelobre d'un costat i tres branques del canelobre de l'altre costat. I tres copes gravades en forma d'ametlla, a la primera branca un bol i un lliri, així a les sis branques que surten del canelobre. I al canalobra hi havia quatre bols gravats en forma d'ametlla, a una branca bulbs i els seus lliris. El pom sota els dos tubs d'ella, i pom sota els quatre tubs d'ella, així als sis tubs que surten de la llanterna, i a la llanterna quatre bols gravats amb forma d'ametlla. Els botons i les branques que siguin d'ella, sencera forjada d'un or pur. I faràs els seus set llànties, i posaràs els llànties, i brillaran des d'una sola cara. I faràs el seu encenser i les seves bases d'or pur. Tots aquests vasos eren d'un talent d'or pur. Mira, faràs segons el model que t'ha estat mostrat a la muntanya.

26

I faràs la tenda amb deu cortines de lli fi retorçat, i blau, i porpra, i escarlata retorçat, amb querubins de treball teixit les faràs. La longitud de la cortina serà de vint-i-vuit colzes, i l'amplada de la cortina serà de quatre colzes, la mateixa mesura serà per a totes les cortines. Cinc cortines estaran unides l'una a l'altra, i cinc cortines estaran unides l'una a l'altra. I faràs per a elles ganxos de blau sobre la vora de la cortina de la una, d'una part cap a la unió, i així faràs sobre la vora de la cortina exterior cap a la segona unió. Faràs cinquanta ganxos a una cortina, i

faràs cinquanta ganxos a la part de la cortina segons la unió de la segona, oposats i caient l'un contra l'altre a cadascuna. I faràs cinquanta anells daurats, i uniràs les cortines una a l'altra amb els anells, i la tenda serà una. I faràs pells peludes com a cobertura sobre la tenda; onze pells les faràs. La longitud d'una pell serà de trenta colzes, i l'amplada d'una pell serà de quatre colzes; totes les onze pells tindran la mateixa mesura. I uniràs les cinc pells juntes, i les sis pells juntes, i doblegaràs la sisena pell sobre la part davantera de la tenda. I faràs cinquanta ganxos sobre la vora de la cortina de la una, la que està entre segons la unió, i cinquanta ganxos faràs sobre la vora de la cortina que uneix amb la segona. I faràs cinquanta anells de bronze, i uniràs els anells dels llaços, i uniràs les pells, i serà un. I posaràs sota l'excés de les cortines de la tenda; la meitat de la cortina romanent la cobriràs cap a l'excés de les cortines de la tenda, la cobriràs a la part posterior de la tenda. Un colze d'aquest costat i un colze d'aquell costat, del que sobresurt de les cortines, de la longitud de les cortines de la tenda, estarà cobrint sobre els costats de la tenda d'una banda i de l'altra, perquè cobreixi. I faràs una cobertura per a la tenda de pells de carneres tenyides de vermell, i cobertures de pells de jacint per sobre. I faràs els pilars de la tenda de fusta incorruptible. Faràs el pilar un de deu colzes, i l'amplada del pilar un d'un colze i mig. Dos tenons al pilar, l'un corresponent a l'altre, així faràs a tots els pilars de la tenda. I tu faràs pilars per a la tenda, vint pilars del costat del cap al Nord. I quaranta bases de plata faràs per als vint pilars: dues bases per a cada pilar, per a ambdues les parts seves, i dues bases per a cada pilar, per a ambdues les

parts seves. I el segon costat cap al Sud, vint pilars, i quaranta bases seves de plata; dues bases per a cada pilar a ambdues les parts seves, i dues bases per a cada pilar a ambdues les parts seves. I a la part del darrere de la tenda, segons la part que dóna cap a la mar, faràs sis pilars. I faràs dos pilars sobre els angles de la tenda a la part del darrere. I serà igual des de sota, segons el mateix seran iguals des dels caps cap a una unió, així ho faràs a ambdues cantonades, que siguin iguals. I hi haurà vuit pilars, i les seves bases de plata setze, dues bases per a cada pilar a ambdues parts del mateix, i dues bases per a cada pilar. I faràs barres de fusta incorruptible: cinc per a l'únic pilar d'una part de la tenda, i cinc barres per al pilar d'un costat de la tenda el segon, i cinc barres per al pilar del darrere del costat de la tenda el cap a la mar. I la barra del mig entre els pilars s'estendrà d'un costat a l'altre. I recobrirà els pilars amb or, i faràs els anells daurats en els quals introduirà les barres, i recobrirà les barres amb or. I aixecaràs la tenda segons la forma que t'ha estat mostrada a la muntanya. I faràs un vel de blau i porpra i escarlata filada i lli fi teixit; faràs això com a obra teixida amb querubins. I el posaràs sobre quatre pilars incorruptibles recoberts d'or, i els seus capitells seran daurats, i les seves quatre bases seran de plata. I posaràs el vel sobre els pilars, i portaràs allà, a la part interior del vel, l'arca del testimoni, i el vel us separarà entre el sant i el sant dels sants. I cobriràs amb el vel l'arca del testimoni en el sant dels sants. I col·locaràs la taula fora del vel, i el canelobre davant de la taula, a la part de la tenda que dóna cap al sud, i la taula la col·locaràs a la part de la tenda que dóna cap al nord. I faràs una coberta per a la porta de

la tenda de blau, i de porpra, i d'escarlata retorçat, i de lli fi retorçat, obra de brodador. I faràs per al vel cinc pilars, i els recobrirás amb or, i els seus capitells seran daurats, i fondrás per a ells cinc bases de bronze.

27

I faràs un altar de fusta incorruptible, de cinc colzes de longitud i cinc colzes d'amplada; l'altar serà quadrat, i de tres colzes d'altura. I faràs les banyes sobre els quatre angles; d'ell seran les banyes, i les cobriràs amb bronze. I faràs una corona per a l'altar, i la seva coberta, i les seves boles, i els seus ganxos de carn, i el seu encenser, i tots els seus estris els faràs de bronze. I faràs per a ell una graella d'obra reticulada de bronze, i faràs per a la graella quatre anells de bronze sota els quatre costats. I els posaràs sota la graella de l'altar per sota, i la graella arribarà fins a la meitat de l'altar. I faràs per a l'altar pals de fusta incorruptible, i els recobrirà amb bronze. I tu portaràs els pals dins dels anells, i que estiguin els pals als costats de l'altar per portar-lo. Buit i sense costures el faràs, segons el que et va ser mostrat a la muntanya, així el faràs. I faràs un pati per a la tenda, cap al costat que dóna al Sud, cortines del pati de fi lli torçat, de cent colzes de longitud per a un costat. I els seus pilars eren vint, i les seves bases vint de bronze, i els seus anells i els seus ganxos de plata. Així, al costat que dóna a l'est, cortines de cent colzes de longitud, i els seus pilars, vint, i les seves bases, vint, de bronze, i els anells i els ganxos dels pilars, i les seves

bases recobertes de plata. I l'amplada del pati, la que dóna al mar, cortines de cinquanta colzes, els seus pilars deu, i les seves bases deu. I l'amplada del pati del costat sud: cortines de cinquanta colzes, els seus pilars deu, i les seves bases deu. I quinze colzes l'altura de les cortines al costat, els seus pilars tres, i les seves bases tres. I el segon costat de quinze colzes d'altura dels cortinatges, amb tres pilars i tres bases. I a la porta del pati hi havia una coberta de vint colzes d'altura, feta de blau, porpra, escarlata retorçat i lli fi retorçat, amb la varietat del brodador; els seus pilars eren quatre, i les seves bases quatre. Tots els pilars del pati al voltant recoberts amb plata, i els seus capitells de plata, i les seves bases de bronze. La longitud del pati era de cent per cent, i l'amplada de cinquanta per cinquanta, i l'altura de cinc colzes de lli fi retorçat, i les seves bases de bronze. I tota la construcció i totes les eines i les estaques del pati eren de bronze. I tu ordena als fills d'Israel, i que et prenguin oli d'olives pur net batut per a cremar per a llum, perquè cremi la llàntia contínuament a la tenda del testimoni; fora del vel que està sobre l'aliança el cremarà Aaron i els seus fills des del vespre fins al matí, davant del Senyor, llei eterna per a les vostres generacions dels fills d'Israel.

28

I tu porta prop de tu mateix Aaron, el teu germà, i els seus fills, d'entre els fills d'Israel, perquè em serveixin com a sacerdots: Aaron, Nadab, Abiud, Eleazar i Ithamar, fills d'Aaron. I faràs una

vestidura santa per al teu germà Aaron, per a honor i glòria. I tu parla a tots els savis de ment, als quals vaig omplir d'esperit de saviesa i percepció, i faran la vestidura santa d'Aaron per al sant, amb la qual exercirà de sacerdot per a mi. I aquestes són les vestidures que ells faran: el pectoral, i la peça d'espatlla, i la túnica llarga, i la túnica teixida, i el turbant, i el cinturó, i faran vestidures santes per a Aaron i per als seus fills per a servir-me com a sacerdots. I ells mateixos prendran l'or, el jacint, la porpra, l'escarlata i el lli fi. I faràn l'efod de lli fi retorçat, obra teixida de brodador. Dues peces d'espatlla unint-se seran per a ell, una a l'altra, sobre les dues parts ajustades. I el teixit de les peces d'espatlla que hi ha sobre ell, segons la confecció, serà fet del mateix material: d'or pur, i blau, i porpra, i escarlata entreteixit, i lli fi torçat. I prendràs les dues pedres d'esmeralda i hi gravaràs els noms dels fills d'Israel. Sis noms sobre la primera pedra, i els sis noms restants sobre la segona pedra segons les seves generacions. Treball d'art de pedra treballada, escultura de segell, gravaràs les dues pedres amb els noms dels fills d'Israel. I col·locaràs les dues pedres sobre les espatlles de l'efod; són pedres de recordatori per als fills d'Israel, i Aaron portarà els noms dels fills d'Israel davant del Senyor sobre les seves dues espatlles, com a recordatori d'ells. I tu faràs peces d'espatlla d'or pur. I faràs dues cadenes amb franges d'or pur, entrellaçades amb flors, obra de trenat, i posaràs les cadenes amb franges trençades sobre les peces d'espatlla, segons les seves peces d'espatlla de la part del davant. I faràs el pectoral dels judicis, obra brodada, segons el disseny de l'efod el faràs d'or, i blau, i porpra, i escarlata filat, i lli fi filat. Faràs això quadrat; serà

doble, d'un pam la seva longitud i d'un pam l'amplada. I teixiràs en ell un teixit engastat amb pedres de quatre files; una fila de pedres serà: sardi, topazi i maragda, la primera fila. I la segona fila, carboncle, i safir, i jaspi. I la tercera fila, liguri, àgata, ametista. I la quarta fila: crisòlit, beril i ònix, encaixats amb or, lligats amb or, que estiguin segons la seva fila. I les pedres que siguin dels noms dels fills d'Israel, dotze segons els seus noms, gravats de segells; que cadascuna sigui segons el nom per a les dotze tribus. I faràs sobre l'oracle franges entreteixides, obra encadenada d'or pur. I rebrà Aaron els noms dels fills d'Israel sobre el pectoral del judici sobre el pit, en entrar al sant com a memorial davant de Déu. I col·locaràs sobre el pectoral del judici la manifestació i la veritat, i estarà sobre el pit d'Aaron quan entri al sant davant del Senyor, i Aaron portarà els judicis dels fills d'Israel sobre el pit davant del Senyor contínuament. I faràs una sotana llarga tota blava. I l'obertura estarà al seu mig, tenint una vora al voltant de l'obertura, treball teixit, la unió teixida juntament amb ell, perquè no s'esquinci. I faràs sota la vora de la túnica per sota, com de magrana florint, magranes de blau, i porpra, i escarlata filat, i lli fi teixit, sota la vora de la túnica al voltant; la mateixa forma, magranes d'or, i campanetes entre aquestes al voltant. Entre magrana daurada i campana, i floral sobre la vora de la túnica al voltant. I serà Aaron en servir audible la seva veu, entrant al sant davant del Senyor, i sortint, perquè no mori. I faràs una placa daurada pura, i hi gravaràs un gravat de segell: Santuari del Senyor. I col·locaràs allò sobre fil blau retorçat, i estarà sobre el turbant; a la part davantera del turbant estarà. I estarà sobre el front d'Aaron, i Aaron aixecarà

els pecats de les coses santes, tantes com santifiquin els fills d'Israel de tot do de les coses santes d'ells, i estarà sobre el front d'Aaron contínuament acceptable per a ells davant del Senyor. I els adorns de les túniques de lli fi, i faràs un turbant de lli fi, i faràs un cinturó, obra brodada. I als fills d'Aaron faràs túniques i cinturons, i turbants faràs per a ells en honor i glòria. I vestiràs Aaron, el teu germà, i els seus fills amb ell, i els ungiràs, i els ompliràs les mans, i els consagraràs, perquè em serveixin com a sacerdots. I els faràs cobertures de cames de lli per cobrir la nuesa de la seva pell, des de la cintura fins a les cuixes. I Aaron i els seus fills els tindran quan entrin a la tenda del testimoni, o quan s'apropin a ministrar a l'altar del sant, i no portaran sobre ells mateixos pecat, perquè no morin, estatut etern per a ell i per a la seva descendència amb ell.

29

I aquestes són les coses que faràs per a ells; els consagraràs, de manera que em serveixin com a sacerdots; prendràs un vedell de bous, i dos carneres sense defecte, i pans sense llevat barrejats amb oli, i galetes sense llevat ungides amb oli; els faràs de flor de farina de blat. I els posaràs sobre una cistella, i els oferiràs sobre la cistella, i el vedell, i els dos aríets. I faràs apropar Aron i els seus fills a les portes de la tenda del testimoni, i els rentaràs amb aigua. I havent pres les vestidures, vestiràs Aaron, el teu germà, amb la túnica llarga, i la peça d'espatlla, i el pectoral, i uniràs a ell el pectoral a la peça

d'espatlla. I posaràs el turban sobre el seu cap, i posaràs la placa del santuari sobre el turban. I agafaràs de l'oli de l'unció, i el vessaràs sobre el seu cap, i l'ungiràs. I portaràs els seus fills, i els vestiràs amb túniques. I els cenyiràs amb els cinturons, i els posaràs els turbants, i serà per a ells el sacerdoci per a mi per a l'eternitat, i consagraràs les mans d'Aaron i les mans dels seus fills. I tu portaràs el vedell a les portes de la tenda del testimoni, i Aaron i els seus fills posaran les seves mans sobre el cap del vedell, davant del Senyor, al costat de les portes de la tenda del testimoni. I sacrificaràs el vedell davant del Senyor, al costat de les portes de la tenda del testimoni. I prendràs de la sang del vedell i la posaràs sobre les banyes de l'altar amb el teu dit, però tota la sang restant la vesseràs al costat de la base de l'altar. I prendràs tot el greix que hi ha sobre el ventre, i el lòbul del fetge, i els dos ronyons, i el greix que hi ha sobre ells, i ho posaràs sobre l'altar. Les carns del vedell, però, i la pell i l'excrement els cremaràs amb foc fora del campament, perquè és pecat. I prendràs el marrà, l'un, i Aaron i els seus fills posaran les seves mans sobre el cap del marrà. I tu el sacrificaràs, i havent pres la sang, la vesseràs al voltant de l'altar. I tallaràs el marrà en dues parts segons els seus membres, i rentaràs les entranyes i els peus amb aigua, i els posaràs sobre les meitats amb el cap. I oferires sencer el moltó sobre l'altar, holocaust al Senyor en olor de fragància; encens al Senyor és. I agafaràs el moltó segon, i Aaron i els seus fills posaran les seves mans sobre el cap del moltó. I el sacrificaràs, i prendràs de la seva sang, i la posaràs sobre el lòbul de l'orella dreta d'Aaron, i sobre la punta de la mà dreta, i sobre la punta del peu dret, i sobre els lòbuls de

les orelles dretes dels seus fills, i sobre les puntes de les seves mans dretes, i sobre les puntes dels seus peus drets. I prendràs de la sang de l'altar i de l'oli de la unció, i esquitxaràs sobre Aaron i sobre la seva vestidura, i sobre els seus fills i sobre les vestidures dels seus fills amb ell, i serà santificat ell mateix i la seva vestidura, i els seus fills i les vestidures dels seus fills amb ell; però la sang del moltó la vesseràs cap a l'altar al voltant. I agafaràs del xai el seu greix, i el greix que cobreix el ventre, i el lòbul del fetge, i els dos ronyons, i el greix que hi ha sobre ells, i el braç dret, doncs aquesta és la consagració. I un pa d'oli, i un pastís del cistell dels pans sense llevat posats davant del Senyor. I posaràs tot sobre les mans d'Aaron i sobre les mans dels seus fills, i els separaràs com a ofrena davant del Senyor. I les prendràs de les seves mans, i les oferiràs sobre l'altar de l'holocaust com a olor de fragància davant del Senyor; és una ofrena al Senyor. I agafaràs el pit del moltó de la consagració, el qual és d'Aaron, i el separaràs com a ofrena davant del Senyor, i serà per a tu com a porció. I santificaràs el pit de l'ofrena i el braç de l'ofrena que ha estat separat i que ha estat pres del xai de la consagració d'Aaron i dels seus fills. I serà per a Aaron i per als seus fills una llei eterna de part dels fills d'Israel, perquè això és una contribució, i serà una ofrena de part dels fills d'Israel procedent dels sacrificis de salvació dels fills d'Israel, una ofrena al Senyor. I la roba del sant, que és d'Aaron, serà per als seus fills després d'ell, per ungir-los amb ella i consagrar les seves mans. Set dies els vestirà el sacerdot que el substitueixi d'entre els seus fills, qui entrarà a la tenda del testimoni per ministrar en els llocs sants. I prendràs el mabre de la consagració, i bouràs les

carns en un lloc sant. I menjaran Aaron i els seus fills les carns del moltó i els pans que hi ha al cistell, al costat de les portes de la tenda del testimoni. Ells les menjaran, aquelles coses amb les quals van ser santificats, per consagrar les seves mans i santificar-los, i cap estranger no en menjarà, perquè són coses santes. Si però queda alguna cosa de les carns del sacrifici de la consagració i dels pans fins al matí, cremaràs completament les restes amb foc, no serà menjat, perquè és santuari. I faràs Aaron i els seus fills així segons tot el que et vaig manar, set dies consagraràs les seves mans. I el vedell del pecat el faràs el dia de la purificació, i purificaràs l'altar en santificar-lo tu sobre ell, i l'ungiràs per tal de santificar-lo. Set dies purificaràs l'altar i el consagraràs, i l'altar serà sant del sant; tot el que toqui l'altar serà santificat. I això és el que faràs sobre l'altar: dos anyells d'un any sense defecte cada dia sobre l'altar contínuament, ofrena continual. Faràs un xai al matí i faràs el segon xai al vespre. I un desè de flor fina mesclada amb oli batut, la quarta part del hin, i una libació de la quarta part del hin de vi per al xai, per a un. I faràs el segon anyell al vespre, segons el sacrifici del matí i segons la seva libació; ho faràs com a ofrena d'olor de fragància al Senyor, sacrifici continual per a les vostres generacions, a les portes de la tenda del testimoni davant del Senyor, on em faré conèixer a tu des d'allà per tal de parlar-te. I jo ordenaré allà als fills d'Israel, i seré santificat en la meva glòria. I jo santificaré la tenda del testimoni i l'altar, i santificaré Aaron i els seus fills per servir-me com a sacerdots. I seré invocat entre els fills d'Israel i seré el seu Déu. I ells sabran que jo sóc el Senyor, el seu Déu, que els va treure de la terra d'Egipte,

per ser invocat entre ells i ser el seu Déu.

30

I faràs un altar d'encens de fusta incorruptible. I el faràs d'un colze de longitud i d'un colze d'amplada, serà quadrat, i de dos colzes d'altura, les seves banyes seran d'ell mateix. I superposarà amb or pur la graella seva, les parets seves al voltant i les banyes seves, i faràs per a ell una corona daurada retorçada al voltant. I faràs dos anells d'or purs sota la seva corona torçada, als dos costats els faràs, i seran suports per a les barres, de manera que puguis aixecar-lo amb elles. I faràs barres de fusta incorruptible, i les recobrirà amb or. I el col·locaràs davant del vel que està sobre l'arca dels testimonis, des d'on em faré conèixer a tu. I Aaron cremarà sobre ell incens compost fi cada matí, quan cuidi les llànties, cremarà incens sobre ell. I quan Aaron encengui els llums al vespre, cremarà encens sobre ell. Encens continual contínuament davant del Senyor per a les seves generacions. I no portarà sobre aquest encens d'un altre tipus, ofrena ni sacrifici, i no hi vesseràs libació. I Aaron farà expiació sobre les seves banyes una vegada l'any; amb la sang de la purificació ho netejarà per a les seves generacions; és sant de les santes coses per al Senyor. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: si tu fas el recompte dels fills d'Israel en la seva visitació, cadascun donarà rescat de la seva ànima al Senyor, i no hi haurà entre ells caiguda en la seva visitació. I això és el que donaran tots els que passin per la inspecció: la meitat de la didracma, que és segons

la didracma santa, vint òbols la didracma, i la meitat de la didracma serà una contribució al Senyor. Tot el qui passi per la inspecció des dels vint anys i més enllà, donarà la contribució al Senyor. El ric no afegirà res, i el pobre no disminuirà res de la meitat del didracma en donar la contribució al Senyor, per expiar les vostres ànimes. I prendràs la plata de la contribució d'entre els fills d'Israel, i la donaràs per al servei de la tenda del testimoni, i serà per als fills d'Israel un memorial davant del Senyor, per expiar les vostres ànimes. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Fes una pica de bronze, i una base per a ella de bronze, per tal de rentar-se; i la posaràs entre la tenda del testimoni i l'altar; i vesseràs aigua dins d'ella. I Aaron i els seus fills es rentaran les mans i els peus amb aigua. Quan entrin a la tenda del testimoni, es rentaran amb aigua i no moriran, quan s'apropin a l'altar per ministrar i oferir les ofrenes cremades al Senyor. Rentaran les mans i els peus amb aigua quan entrin a la tenda del testimoni, rentaran amb aigua perquè no morin, i serà per a ells un estatut etern, per a ell i per a les seves generacions amb ell. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: i tu pren espècies, la flor de mirra escollida cinc-cents sicles, i de canyella fragrant la meitat d'això dos-cents cinquanta, i de canya fragrant dos-cents cinquanta, i de càssia cinc-cents sicles del sant, i oli d'olives un hin. I faràs això oli d'unció sant, un ungüent perfumat amb l'art del perfumista, oli d'unció sant serà. I ungiràs amb ell la tenda del testimoni, i l'arca de la tenda del testimoni, i tots els seus estris, i el canelobre i tots els seus estris, i l'altar de l'encens, i l'altar dels holocaustos i tots els seus estris, i la taula i tots els seus estris, i la pica. I tu els consagraràs, i seran santíssims; tot el

que els toqui serà consagrat. I ungiràs Aron i els seus fills, i els consagraràs per servir-me com a sacerdots. I parlaràs als fills d'Israel, dient: Aquest oli d'unció santa serà per a vosaltres al llarg de les vostres generacions. Sobre carn d'home no serà ungit, i segons aquesta composició no en fareu per a vosaltres mateixos igualment; sant és, i santuari serà per a vosaltres. Qui faci així mateix, i qui en doni del seu a un estranger, serà destruït del seu poble. I el Senyor va dir a Moisès: Pren per a tu mateix espècies: estacte, ònica, gàlban aromàtic i encens transparent; hi haurà parts iguals de cadascun. I ells hi faran encens perfumat, obra de perfumista barrejada, pura, obra santa. I trituraràs d'aquests finament, i el posaràs davant dels testimonis a la tenda del testimoni, des d'on em faré conèixer a tu, sant dels sants serà per a vosaltres l'encens. Segons aquesta composició no fareu per a vosaltres mateixos; serà un santuari per a vosaltres per al Senyor; Qui ho faci igualment de manera que s'olori en ell, pereixerà del seu poble.

31

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Mira, he cridat per nom Besalel, el fill d'Uri, el fill de Hur, de la tribu de Judà. I vaig omplir-lo d'esperit diví de saviesa i d'enteniment i de coneixement, en tota obra de pensar, i de dissenyar, de treballar l'or, i la plata, i el bronze, i el jacint, i la porpra, i l'escarlata filat, i les obres de pedra, i en les obres de fusteria de la fusta, de treballar segons totes les obres. I jo li he donat a ell i a Eliab, el

fill d'Ahisamac, de la tribu de Dan; i a tot cor intel·ligent he donat enteniment; i treballaran totes les coses que et vaig manar: la tenda del testimoni, i l'arca del pacte, i el propiciatori que hi ha sobre ella, i l'equipament de la tenda, i els altars, i la taula i tots els seus estris, i el canelobre pur i tots els seus estris, i la pica i la seva base, i les vestidures litúrgiques d'Aaron, i les vestidures dels seus fills per servir-me com a sacerdots, i l'oli de la unció, i l'encens de la composició del sant; segons totes les coses que jo et vaig manar, ho faran. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: I tu ordena als fills d'Israel, dient: Mireu, i guardareu els meus dissabtes; és un senyal entre mi i vosaltres per a les vostres generacions, perquè sapigueu que jo sóc el Senyor que us santifica. I vosaltres guardareu els dissabtes, perquè això és sant per al Senyor, per a vosaltres; el que el profani, serà condemnat a mort, tot qui faci treball en ell, aquella ànima serà destruïda de entre el seu poble. Sis dies faràs obres, però el dia setè dissabtes, descans sant al Senyor; tot qui farà obra el dia setè serà posat a mort. I els fills d'Israel guardaran els dissabtes, fent-los durant les seves generacions. Pacte etern entre mi i els fills d'Israel, és un senyal etern entre mi, perquè sis dies va fer el Senyor el cel i la terra, i el dia setè va cessar i va descansar. I va donar a Moisès, quan va cessar de parlar-li a la muntanya del Sinaí, les dues tauletes del testimoni, tauletes de pedra escrites amb el dit de Déu.

32

I veient el poble que Moisès havia trigat a baixar de la muntanya, el poble es va reunir contra Aaron, i li diuen: Aixeca't i fes-nos déus que vagin davant nostre, perquè aquest Moisès, l'home que ens va treure de la terra d'Egipte, no sabem què li ha esdevingut. I Aaron els diu: Traieu les arracades daurades de les orelles de les vostres dones i filles, i porteu-les-me. I tot el poble es va treure les arracades daurades de les seves orelles i les van portar a Aaron. I va rebre-ho de les seves mans, i els va formar amb el burí, i en va fer un vedell fos i va dir: Aquests són els teus déus, Israel, que et van fer pujar de la terra d'Egipte. I veient-ho, Aaron va construir un altar davant seu, i Aaron va proclamar dient: Demà, festa del Senyor. I havent-se llevat d'hora l'endemà, va oferir holocaustos i va presentar un sacrifici de salvació, i el poble es va asseure a menjar i a beure, i es van aixecar per jugar. I va parlar el Senyor a Moisès, dient: vés de pressa, baixa d'aquí, perquè el teu poble que vas treure de la terra d'Egipte ha transgredit. Van transgredir ràpidament del camí que els vaig manar, es van fer per a ells mateixos un vedell, i l'han adorat, i li han sacrificat, i van dir: Aquests són els teus déus, Israel, els quals et van fer pujar de la terra d'Egipte. I ara deixa'm, i havent estat enfurisit amb ira contra ells, els destruiré, i faré de tu una nació gran. I Moisès va suplicar davant del Senyor, el seu Déu, i va dir: Per què, Senyor, t'aïres amb ira contra el teu poble, que vas fer sortir de la terra d'Egipte amb gran força i amb el teu braç poderós? Que no diguin mai els Egipcis: Amb maldat els va treure per matar-los a les muntanyes i destruir-los completament de la terra. Atura la ira de la teva còlera, i sigues misericordiós amb la maldat del teu poble, recordant Abraham i

Isaac i Jacob, els teus servents, als quals vas jurar per tu mateix, i vas parlar-los, dient: multiplicaré la vostra descendència com els estels del cel en multitud; i tota aquesta terra que vas dir de donar-los, la posseiran per sempre. I el Senyor es va mostrar propici per preservar el seu poble. I Moisès, havent girat, va baixar de la muntanya; i les dues tauletes del testimoni a les seves mans, tauletes de pedra inscrites per ambdues les parts, d'una banda i de l'altra estaven escrites; i les tauletes eren obra de Déu, i l'escriptura, escriptura de Déu, gravada a les tauletes. I Josué, havent escoltat la veu del poble cridant, diu a Moisès: Veu de guerra al campament. I diu: No és veu dels que lideren amb força, ni veu dels que lideren la derrota, sinó que jo escolto la veu dels que lideren el vi. I quan s'acostava al campament, veu el vedell i les danses; i havent-se enfadat amb ira, Moisès va llançar de les seves mans les dues tauletes, i les va espatllar sota la muntanya; i havent agafat el vedell que van fer, el va cremar en foc, i el va moldre fi, i el va escampar a l'aigua, i el va fer beure als fills d'Israel. I Moisès va dir a Aaron: Què t'ha fet aquest poble, que has portat sobre ells un pecat tan gran? I Aaron va dir a Moisès: No t'enfadis, senyor, que tu ja coneixes l'impuls d'aquest poble. Diuen, doncs, a mi: Fes-nos déus que vagin davant nostre, perquè aquest Moisès, l'home que ens va treure d'Egipte, no sabem què li ha esdevingut. I vaig dir-los: Si algú té ornaments d'or, traieu-vos-els, i me'ls van donar, i els vaig llançar al foc, i en va sortir aquest vedell. I havent vist Moisès que el poble estava dispersat; perquè Aaron els havia dispersat com a motiu d'alegria per als seus adversaris, Moisès es va posar dret a la porta del campament, i va dir: qui és amb el Senyor?

Que vingui cap a mi. Es van reunir doncs cap a ell tots els fills de Leví. I els diu: Això diu el Senyor, el Déu d'Israel: Poseu cadascú la seva pròpia espasa sobre la cuixa, i passeu a través i retorneu de porta a porta a través del campament, i mateu cadascú el seu germà, i cadascú el seu veí, i cadascú el més proper a ell. I els fills de Leví van fer tal com Moisès els va dir, i van caure del poble aquell dia uns tres mil homes. I Moisès els va dir: Avui heu omplert les vostres mans al Senyor, cadascú en el seu fill o en el seu germà, perquè us sigui donada la benedicció. I l'endemà Moisès va dir al poble: Vosaltres heu comès un gran pecat, i ara pujaré cap a Déu perquè faci expiació pel vostre pecat. Va tornar Moisès cap al Senyor, i va dir: Suplico, senyor, aquest poble ha pecat un pecat gran, i s'han fet déus daurats per a ells mateixos. I ara, si de fet perdones el seu pecat, perdona'l; però si no, esborra'm del teu llibre que has escrit. I el Senyor va dir a Moisès: si algú ha pecat davant meu, l'esborraré del meu llibre. Ara però vés, baixa, i guia aquest poble cap al lloc que et vaig dir; mira, el meu missatger anirà davant teu; però el dia que jo visiti, portaré sobre ells el seu pecat. I el Senyor va colpejar el poble per la fabricació del vedell que Aaron va fer.

33

I va dir el Senyor a Moisès: Vés endavant, puja d'aquí tu i el teu poble, als quals vas treure de la terra d'Egipte, cap a la terra que vaig jurar a Abraham, i a Isaac, i a Jacob, dient: A la vostra descendència la donaré. I enviaré el meu missatger davant teu, i

expulsarà l'amorrita, l'hitita, el perizita, el gergesita, l'hevita, el jebusita i el cananita. I et portaré a una terra que flueix llet i mel, però no pujaré amb tu, perquè ets un poble de coll rígid, per tal que no et consumeixi pel camí. I el poble, havent escoltat aquesta paraula malvada, va plorar amb plors. I va dir el Senyor als fills d'Israel: Vosaltres sou un poble de coll rígid; veieu, no portaré jo un altre cop sobre vosaltres i us consumiré. Ara, doncs, traieu-vos les robes de les vostres opinions i el món, i et mostraré el que et faré. I els fills d'Israel es van treure els ornaments i les vestidures des de la muntanya d'Horeb. I havent pres Moisès la seva tenda, la va plantar fora del campament, lluny del campament, i va ser anomenada Tenda del Testimoni, i va passar que tot el qui buscava el Senyor sortia cap a la tenda que estava fora del campament. Quan Moisès entrava a la tenda fora del campament, tot el poble es quedava dret mirant, cadascun al costat de les portes de la seva tenda, i observaven Moisès marxant fins que ell entrava a la tenda. Quan Moisès entrava a la tenda, la columna del núvol baixava i es posava a la porta de la tenda, i parlava a Moisès; i parlava a Moisès. I tot el poble veia la columna del núvol dreta sobre la porta de la tenda; i havent-se posat dret tot el poble, es van prosternar cadascú des de la porta de la seva tenda. I el Senyor va parlar a Moisès cara a cara, com si algú parlés al seu propi amic, i ell va tornar al campament, però l'assistent Jesús, fill de Nun, jove, no sortia de la tenda. I Moisès va dir al Senyor: Mira, tu em dius porta amunt aquest poble, però no m'has fet saber qui enviaràs amb mi, i tu em vas dir et conec entre tots, i tens gràcia davant meu. Si per tant he trobat favor davant teu, revela'm tu mateix, perquè et

vegi clarament, perquè hagi trobat favor davant teu, i perquè sàpiga que aquest gran poble és el teu poble. I diu: Jo mateix aniré davant teu i et donaré descans. I li diu: si tu mateix no véns amb mi, no em facis pujar d'aquí. I com serà conegut veritablement que he trobat gràcia davant teu, jo i el teu poble, sinó anant tu amb nosaltres? I seré glorificat jo i el teu poble entre totes les nacions que hi ha sobre la terra. I el Senyor va dir a Moisès: També aquesta paraula que has dit la faré; has trobat gràcia davant meu i et conec entre tots. I diu: Mostra't a mi. I va dir: Jo passaré primer que tu amb la meva glòria, i cridaré amb el meu nom, Senyor, davant teu, i tindré misericòrdia de qui tingui misericòrdia, i tindré compassió de qui tingui compassió. I va dir: No podràs veure la meva cara, perquè cap home no pot veure la meva cara i viure. I el Senyor va dir: Mira, un lloc al costat meu, t'estaràs dempeus sobre la roca; I quan passi la meva glòria, et posaré en un forat de la roca, i et cobriré amb la meva mà sobre tu, fins que jo passi. I trauré la mà, i llavors veuràs el meu darrere, però la meva cara no et serà mostrada.

34

I va dir el Senyor a Moisès: Talla per a tu mateix dues tauletes de pedra, com les primeres, i puja cap a mi a la muntanya, i escriuré sobre les tauletes les paraules que eren en les primeres tauletes, les quals vas trencar. I estigues preparat cap al matí, i pujaràs a la muntanya del Sinaí, i et presentaràs davant meu allà al cim de la muntanya. I que ningú pugi amb tu ni sigui vist

a tota la muntanya, i les ovelles i els bous no pasturin a prop d'aquella muntanya. I ell va tallar dues tauletes de pedra, tal com les primeres, i havent-se aixecat de matinada, Moisès va pujar a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li va manar, i Moisès va agafar les dues tauletes de pedra. I el Senyor va baixar en un núvol, i es va posar al seu costat allà, i va invocar el nom del Senyor. I el Senyor va passar davant la seva cara, i va cridar el Senyor Déu compassiu i misericordiós, pacient i abundant en misericòrdia i veritable, i mantenint la justícia i la misericòrdia cap a milers, traient les transgressions i les injustícies i els pecats, i no netejarà el culpable, portant les transgressions dels pares sobre els fills i sobre els fills dels fills sobre la tercera i quarta generació. I havent-se precipitat Moisès, havent-se inclinat sobre la terra, va adorar; i va dir: si he trobat gràcia davant teu, que vagi el meu Senyor amb nosaltres; perquè el poble és de coll rígid, i tu trauràs els nostres pecats i les nostres iniquitats, i serem teus. I el Senyor va dir a Moisès: Mira, jo estableixo amb tu un pacte davant de tot el teu poble, faré coses glorioses que no han succeït en tota la terra ni en cap nació, i tot el poble entre el qual tu ets veurà les obres del Senyor, perquè són meravelloses les coses que jo faré per a tu. Para atenció a tot allò que jo et comando; mira, jo expulso davant vostre l'amorreu, el cananeu, el perizeu, l'heteu, l'heveu, el gergeseu i el jebuseu. Para atenció per a tu mateix, no facis mai un pacte amb els habitants de la terra a la qual entres, perquè no esdevingui una pedra d'ensopegada entre vosaltres. Enderrocareu els seus altars, trencareu els seus pilars, tallareu els seus boscos sagrats i cremareu en foc les imatges esculpides

dels seus déus. No adoreu déus altres, perquè el Senyor Déu, de nom Gelós, és un Déu gelós. No facis mai un pacte amb els habitants de la terra, i es prostitueixin darrere dels seus déus, i sacrifiquin als seus déus, i et cridin, i mengis de les seves coses, i prenguis de les seves filles per als teus fills, i donis de les teves filles als seus fills, i les teves filles es prostitueixin darrere dels seus déus, i els teus fills es prostitueixin darrere dels seus déus. I no faràs déus fosos per a tu mateix. I guardaràs la festa dels pans sense llevat, set dies menjaràs pans sense llevat, tal com t'he manat, en el temps del mes dels nous, perquè en el mes dels nous vas sortir d'Egipte. Tot el que obre l'úter, els mascles seran per a mi, tot primogènit de vedell i primogènit d'ovella. I el primogènit d'una bèstia de càrrega el redimiràs amb una ovella; però si no el redimeixes, en donaràs el preu. Redimiràs tot primogènit dels teus fills; no apareixeràs davant meu amb les mans buides. Sis dies treballaràs, però el setè descansaràs; a la sembra i a la collita, descans. I faràs per a mi la festa de les setmanes, al començament de la collita del blat, i la festa de la congregació a meitat de l'any. Tres vegades a l'any serà vist tot mascle teu davant del Senyor, el Déu d'Israel. Quan expulsi les nacions davant teu i ampliï les teves fronteres, ningú no desitjarà la teva terra quan pugis a ser vist davant del Senyor, el teu Déu, tres vegades l'any. No sacrificaràs sobre llevat la sang dels meus encensos, i no quedaran fins al matí els sacrificis de la festa de la pasqua. Les primícies de la teva terra les col·locaràs a la casa del Senyor, el teu Déu. No couràs un xai en la llet de la seva mare. I el Senyor va dir a Moisès: Escriu per a tu mateix aquestes paraules, perquè sobre aquestes paraules he fet un

pacte amb tu i amb Israel. I ell va estar allà Moisès davant del Senyor quaranta dies i quaranta nits, no va menjar pa i no va beure aigua, i va escriure sobre les tauletes aquestes paraules del pacte, les deu paraules. Com baixava Moisès de la muntanya, amb les dues tauletes a les mans, mentre baixava de la muntanya, Moisès no sabia que l'aspecte del color del seu rostre havia estat glorificat quan ell li parlava. I Aron i tots els ancians d'Israel van veure Moisès, i l'aparença del color de la seva cara era glorificada. I tenien por d'apropar-se a ell. I Moisès els va cridar, i Aaron i tots els governants de la congregació es van girar cap a ell, i Moisès els va parlar. I després d'aquestes coses s'acostaren cap a ell tots els fills d'Israel. I els va manar totes les coses, tantes com el Senyor li va manar a ell a la muntanya del Sinaí. I quan va deixar de parlar amb ells, es va posar un vel sobre la cara. Quan però Moisès entrava davant del Senyor per parlar amb ell, es treia el vel fins a sortir, i havent sortit parlava a tots els fills d'Israel tantes coses com el Senyor li havia manat. I els fills d'Israel van veure la cara de Moisès, que havia estat glorificada, i Moisès va posar un vel sobre la seva pròpia cara, fins que entrés a parlar amb ell.

35

I Moisès va reunir tota la congregació dels fills d'Israel, i va dir: Aquestes són les paraules que el Senyor va manar fer. Sis dies faràs obres, però el setè dia serà repòs, sant, dissabte, repòs per al Senyor; tot aquell que faci obra en aquest dia, que mori. No

cremareu foc en cap de les vostres habitacions el dia del dissabte, jo sóc el Senyor. I Moisès va dir a tota l'assemblea dels fills d'Israel, dient: Aquesta és la paraula que el Senyor va manar, dient: Preneu d'entre vosaltres mateixos una ofrena al Senyor; tot el que l'accepti amb el cor, portaran les primícies al Senyor: or, plata, bronze, jacint, porpra, escarlata doble tenyit, i lli fi filat, i pèls de cabra, i pells de moltó tenyides de vermell, i pells de color jacint, i fustes incorruptibles, i pedres de sardi, i pedres per al gravat per a l'efod i la túnica llarga. I tot savi de cor entre vosaltres, havent vingut que treballi totes les coses que va manar el Senyor: La tenda, i les cortines, i les cobertes, i les cortines, i les barres, i els pilars, i l'arca del testimoni, i els seus pals de portar, i el seu propiciatori, i el vel, i la taula i tots els seus estris, i el canelobre de la llum i tots els seus estris, i l'altar i tots els seus estris, i les vestidures santes d'Aaron el sacerdot, i les vestidures en les quals serviran, i les túniques per als fills d'Aaron del sacerdoci, i l'oli de la unció, i l'encens de la composició. I tota la congregació dels fills d'Israel va sortir de davant de Moisès. I cadascun va portar del que el seu cor portava, i tots aquells a qui va semblar bé a la seva ànima van portar una ofrena, i van portar ofrena al Senyor per a totes les obres de la tenda del testimoni, i per a tots els seus serveis, i per a totes les vestidures del sant. I els homes van portar de les dones, cadascú segons el que li va semblar bé al seu cor, van portar segells, i arracades, i anells, i ornaments entreteixits, i braçalets, tot objecte d'or. I tots aquells que portaren contribucions d'or al Senyor, i aquells entre els quals es va trobar lli fi, i pells de color jacint i pells de moltons tenyides de

vermell, les portaren. I cada un que prenia una ofrena, van portar plata i bronze, les ofrenes al Senyor, i entre aquells en els quals es va trobar fusta incorruptible, i per a tots els treballs de la preparació van portar. I tota dona sàvia de ment amb les mans per filar, van portar les coses filades: el jacint, la porpra, l'escarlata i el lli fi. I totes les dones a les quals va semblar bé a la seva ment, amb saviesa, van filar els pèls de cabra. I els governants van portar les pedres de maragda, i les pedres del farciment per a la peça d'espatlla, i el pectoral, i les composicions, i per a l'oli de l'unció, i la composició de l'encens. I tot home i dona, els quals la seva ment els portava a entrar per fer totes les obres que el Senyor va manar fer a través de Moisès, els fills d'Israel van portar una ofrena al Senyor. I Moisès va dir als fills d'Israel: Mireu, Déu ha cridat per nom a Besalel, el fill d'Uri, el fill de Hur, de la tribu de Judà, i l'ha omplert d'esperit diví de saviesa i d'enteniment, i de coneixement de tot, per dissenyar segons totes les obres de l'artesania, per fer l'or i la plata i el bronze, i per tallar la pedra, i per treballar la fusta, i per fer en tota obra de saviesa. I almenys va donar avançar en la ment a ell i a Eliab el d'Ahisamac, de la tribu de Dan. I els va omplir de saviesa, d'enteniment, de ment, per entendre a fer totes les coses, les obres del sant, i les coses teixides i brodades, teixir amb l'escarlata i amb el lli fi, fer tota obra d'artesania i de varietat.

36

I va fer Bezalel i Eliab, i tot savi de ment a qui va ser donada saviesa i coneixement per entendre i fer tots els treballs segons les coses santes convingudes, segons tot allò que va manar el Senyor. I Moisès va cridar Beseleel i Eliab, i tots els que tenien la saviesa, als quals Déu va donar coneixement en el cor, i tots els que voluntàriament volien venir a les obres, per tal de completar-les. I van prendre de Moisès totes les ofrenes que van portar els fills d'Israel per a totes les obres del sant per fer-les, i ells mateixos encara rebien les que eren portades pels qui les portaven al matí. I van venir tots els savis que feien les obres del sant, cadascú segons la seva obra que ells treballaven. I li va dir a Moisès que el poble portava en abundància segons els treballs que el Senyor va ordenar fer. I Moisès va manar i va proclamar en el campament, dient: Home i dona que ja no treballin per a les primícies del sant, i el poble va ser impedit d'oferir encara més. I les obres els eren suficients per fer la construcció, i en van deixar. I tot savi entre els qui treballaven va fer les robes de les coses santes, les quals són d'Aaron el sacerdot, tal com el Senyor va manar a Moisès. I va fer l'efod d'or, i de blau, i de porpra, i d'escarlata filat, i de lli fi teixit; i es van tallar les làmines d'or en fils, de manera que es teixissin juntament amb el blau, i la porpra, i amb l'escarlata completament filat, i el lli fi teixit; van fer-lo obra teixida; peces d'espatlla que s'unien des d'ambdues parts, obra teixida entreteixida l'una amb l'altra. D'ell van fer-ho segons la seva obra, d'or, i blau jacint, i porpra, i escarlata filat, i lli fi teixit, tal com va manar el Senyor a Moisès; i van fer ambdues les pedres de l'esmeralda subjectades juntes i envoltades amb or, gravades i esculpides amb gravat de segell

amb els noms dels fills d'Israel; i va col·locar-les sobre les espatlles de l'efod, pedres de memorial dels fills d'Israel, tal com va manar el Senyor a Moisès. I van fer el pectoral, obra teixida amb varietat segons l'obra de l'efod, d'or, i de blau, i de porpra, i d'escarlata filat, i de lli fi teixit; quadrat doble van fer el pectoral; d'un pam la longitud, i d'un pam l'amplada, doble. I va ser teixit juntament en ell un teixit amb pedres en quatre fileres; filera de pedres, sardi i topazi i maragda, la filera la primera; i la filera la segona, carboncle i safir i jaspi; i la filera la tercera, liguri i àgata i ametista; i la filera la quarta, crisòlit i beril i ònix envoltats amb or, i lligats amb or. I les pedres eren dels noms dels fills d'Israel, dotze, dels noms d'ells gravades en segells, cadascuna del seu propi nom per a les dotze tribus. I van fer sobre el pectoral franges entreteixides, obra de trenat, d'or pur. I van fer dues peces d'espatlla daurades i dos anells daurats, i van col·locar els dos anells daurats sobre ambdós els extrems del pectoral. I van col·locar les trenes d'or sobre els anells als dos costats del pectoral; i a les dues unions les dues trenes. I van col·locar sobre els dos petits escuts i els van col·locar sobre les espatlles de l'efod oposades a la part del davant. I van fer dos anells d'or, i els van col·locar sobre les dues vores a l'extrem del pectoral, i sobre l'extrem de la part posterior de l'efod a l'interior; I van fer dos anells d'or, i els van col·locar sobre ambdues espatlles de l'efod a la part inferior, a la part davantera, a la unió per sobre de la banda teixida de l'efod; i va lligar el pectoral des dels anells que hi havia sobre ell als anells de l'efod, mantinguts junts amb el fil blau, entreteixits al teixit de l'efod, perquè no s'afluixés el pectoral de l'efod, tal com el

Senyor va manar a Moisès. Van fer la túnica sota l'efod, obra teixida, tota de blau; i l'obertura de la túnica al mig teixida entreteixida, tenint una vora al voltant de l'obertura indissoluble; I van fer sobre l'orla de la túnica des de baix com de magrana florint magranes, de blau, i porpra, i escarlata filat, i lli fi retorçat. I van fer campanetes d'or, i van col·locar les campanetes sobre la vora de la túnica al voltant entre mig de les maganes; campaneta d'or i magana sobre la vora de la túnica al voltant, per a servir, tal com va manar el Senyor a Moisès. I van fer túniques de lli fi, treball teixit, per a Aaron i per als seus fills, i els turbants de lli fi, i la mitra de lli fi, i els calçotets de lli fi retorçat, i els seus cinturons de lli fi, i blau, i porpra, i escarlata filat, treball brodat, de la manera que el Senyor va manar a Moisès. I van fer la placa daurada, porció separada del sant, d'or pur; i va escriure sobre ella lletres gravades de segell, Santuari al Senyor; I la van col·locar sobre el cordó blau, de manera que estigués col·locada sobre el turbant des de dalt, de la manera que el Senyor va manar a Moisès.

37

I van fer per a la tenda deu cortines; vint-i-vuit colzes la longitud de la cortina de l'una; el mateix era per a totes; i de quatre colzes l'amplada de la cortina de l'una. I van fer el vel de blau, i porpra, i escarlata filada, i lli fi teixit, obra teixida de querubins; i el van col·locar sobre quatre columnes incorruptibles recobertes d'or; i els capitells seus daurats, i les bases seves quatre de plata. I van

fer la cortina de la porta de la tenda del testimoni de blau, i porpra, i escarlata filat, i lli fi teixit, treball teixit de querubins; i els seus pilars, cinc, i els anells; i els seus capitells, i les seves bandes les van recobrir amb or; i les seves bases, cinc, de bronze. I van fer el pati, les parts cap al Sud, cortines del pati de lli fi trenat de cent per cent; i els seus pilars vint, i les seves bases vint. I el costat cap al Nord, cent sobre cent; i el costat cap al Sud, cent sobre cent; i els seus pilars vint, i les seves bases vint; I el costat cap a la mar cortines de cinquanta colzes; els seus pilars deu, i les seves bases deu; I el costat cap a llevant cinquanta colzes veles, quinze colzes el de l'esquena; i els seus pilars tres, i les seves bases tres; I sobre l'esquena del segon d'aquí i d'aquí segons la porta del pati, cortines de quinze colzes; els seus pilars tres, i les seves bases tres; totes les cortines de la tenda de lli fi teixit. I les bases de les seves columnes eren de bronze, i els seus ganxos de plata, i els seus capitells recoberts de plata, i les columnes recobertes de plata, totes les columnes del pati; i la cortina de la porta del pati era obra de brodador de blau, i porpra, i escarlata filat, i lli fi teixit; vint colzes de longitud, i l'altura i l'amplada de cinc colzes igualant a les cortines del pati; i les seves columnes quatre, i les seves bases quatre de bronze, i els seus ganxos de plata, i els seus capitells recoberts de plata. I totes les clavilles del pati al voltant de bronze, i elles mateixes recobertes de plata. I aquesta és la disposició de la tenda del testimoni, tal com va ser ordenat a Moisès, que el ministeri fos dels levites a través d'Itamar, el fill d'Aaron el sacerdot. I Betseleel el d'Uri, de la tribu de Judà, va fer tal com va manar el Senyor a Moisès, i Eliab el d'Ahisamac de la

tribu de Dan, qui va ser mestre artesà de les coses teixides i les coses brodades i obres variegades, per teixir amb l'escarlata i el lli fi.

38

I Betxalel va fer l'arca, i la va recobrir amb or pur per dins i per fora; i va fondre per a ella quatre anells d'or; dos sobre un costat, i dos sobre el segon costat, amples per als pals, de manera que aixecar-la amb ells. I va fer el propiciatori a sobre de l'arca d'or pur, i els dos querubins d'or; un querub sobre l'extrem del propiciatori l'un, i un querub sobre l'extrem del propiciatori el segon, fent ombra amb les seves ales sobre el propiciatori. I va fer la taula posada davant d'or pur, i va fondre per a ella quatre anells, dos sobre un costat, i dos sobre el segon costat, amples, de manera que aixecar-la amb les barres en ells. I va fer els pals de l'arca i de la taula, i els va recobrir amb or. I va fer els estris de la taula: els plats, els encensers, les copes i els recipients per a libacions amb els quals vessarà les libacions, d'or. I va fer el canelobre que il·lumina, daurat, sòlida la tija, i les branques des de totes dues les parts d'ell; des de les branques d'ell els brots, des de les branques d'ell els brots sortint; tres d'un costat, i tres de l'altre, essent igualats els uns amb els altres. I les llànties d'ells, que estan sobre els extrems, en forma d'ametlla d'ells; i els inserts d'ells, perquè estiguin els llums sobre ells; i l'insert setè, el que està sobre l'extrem de la llàntia, sobre el cim des de dalt, sòlid tot d'or; I set llums sobre ella d'or, i les pinces d'ella d'or, i

els apagallums d'ells d'or. Aquest va recobrir amb plata els pilars, va fondre anells daurats per al pilar, va recobrir amb or les barres, va recobrir amb or els pilars del vel i va fer els ganxos daurats. Aquest va fer els anells de la tenda daurats, i els anells del pati, i anells per estendre la coberta de dalt de bronze; Aquest va fondre els capitells de plata de la tenda, i els capitells de bronze de les portes de la tenda, i la porta del pati; i va fer ganxos per als pilars de plata, sobre els pilars aquest els va recobrir de plata; Aquest va fer les estaques de la tenda, i les estaques del pati de bronze; Aquest va fer l'altar de bronze dels encensers de bronze, que eren dels homes que es van rebel·lar amb l'assemblea de Coré; Aquest va fer tots els estris de l'altar, i l'encenser seu, i la base, i les boles, i els garfis de carn de bronze; Aquest va fer per a l'altar una reixeta, obra de xarxa per sota de l'encenser sota ell fins a la meitat seva; i va posar-hi quatre anells de les quatre parts de la reixeta de l'altar de bronze, amples per a les barres, per tal d'aixecar amb elles l'altar; Aquest va fer l'oli de la unció sant, i la composició de l'encens pur obra de perfumista; Aquest va fer la pica de bronze, i la base seva de bronze dels miralls de les dones que van dejunar, les quals van dejunar al costat de les portes de la tenda del testimoni, en el dia que la va erigir. I va fer la pila perquè s'hi rentessin Moisès i Aaron i els seus fills les mans i els peus, quan entraven a la tenda del testimoni, o quan s'apropaven a l'altar per ministrar; es rentaven d'ella, tal com el Senyor va manar a Moisès.

39

Tot l'or, el que va ser treballat en les obres segons tot el treball de les coses santes, va ser or de les primícies, vint-i-nou talents, i set-cents vint sicles segons el sicle sant; I plata ofrena de part dels homes comptats de l'assemblea cent talents, i mil set-cents setanta-cinc sicles; dracma una al cap la meitat del sicle, segons el sicle sant; Tot el que passa per l'examen des de vint anys i amunt a les seixanta miríades, i tres mil cinc-cents cinquanta. I els cent talents de plata van ser per a la fosa dels cent capitells de la tenda, i per als capitells del vel, cent capitells per als cent talents, un talent per capitell. I els mil set-cents setanta-cinc sicles va fer per als ganxos dels pilars; i va recobrir d'or els seus capitells, i els va adornar. I el bronze de l'ofrena: setanta talents i mil cinc-cents sicles. I van fer d'ell les bases de la porta de la tenda del testimoni, i les bases del pati al voltant, i les bases de la porta del pati, i les estaces de la tenda, i les estaces del pati al voltant, i la reixeta de bronze de l'altar, i tots els estris de l'altar, i totes les eines de la tenda del testimoni. I van fer els fills d'Israel, tal com va manar el Senyor a Moisès, així van fer. I el restant or de l'ofrena van fer estris per servir amb ells davant del Senyor. I el jacint que havia quedat, i la porpra, i l'escarlata van fer vestidures litúrgiques per a Aaron, per servir amb elles al santuari. I van portar les vestidures a Moisès, i la tenda, i els estris d'ella, les bases i les barres d'ella, i les columnes, i l'altar, i tots els estris d'ell. I l'oli de la unció, i l'encens de la composició, i el canelobre pur, i els llums seus, llums de la cremació, i l'oli de

la llum; I la taula del propòsit, i tots els vasos seus; i els pans posats davant; I les vestidures del sant, les quals són d'Aaron, i les vestidures dels fills seus, per al sacerdoci; I les veles del pati, i els pilars; i el vel de la porta de la tenda, i de la porta del pati; I tots els vasos de la tenda, i totes les eines seves; i les pells de moltons tenyides de vermell, i les cobertes de blau, i de les restants les cobertes; i les estaques, i totes les eines per als treballs de la tenda del testimoni; Tantes coses com va manar el Senyor a Moisès, així van fer els fills d'Israel tot el bagatge; I va veure Moisès tots els treballs, i havien fet-los de la manera que va manar el Senyor a Moisès, així els van fer, i Moisès els va beneir.

40

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: El dia u del primer mes, en la lluna nova, aixecaràs la tenda del testimoni. I col·locaràs l'arca del testimoni, i cobriràs l'arca amb el vel. I portaràs la taula i hi posaràs la seva ofrena, i portaràs el canelobre i hi col·locaràs els seus llums. I col·locaràs l'altar daurat per a cremar encens davant de l'arca, i col·locaràs la cobertura del vel sobre la porta de la tenda del testimoni. I l'altar de les ofrenes posaràs al costat de les portes de la tenda del testimoni; i posaràs al voltant la tenda, i totes les coses d'ella consagraràs al voltant. I agafaràs l'oli de l'unció, i ungiràs la tenda, i tot el que hi ha en ella, i la consagraràs, i tots els seus recipients, i serà santa. I ungiràs l'altar de les ofrenes i tots els seus estris, i consagraràs

l'altar, i l'altar serà sant dels sants. I portaràs Aaron i els seus fills a les portes de la tenda del testimoni, i els rentaràs amb aigua. I vestiràs Aaron amb les robes santes, i l'ungiràs, i el consagraràs, i servirà com a sacerdot per a mi. I aproparàs els seus fills, i els vestiràs amb túniques. I els ungiràs de la mateixa manera que vas ungir el seu pare, i serviran com a sacerdots per a mi, i serà, de manera que tinguin una unció de sacerdoci per a sempre, per a les seves generacions. I Moisès va fer tot allò que el Senyor li va manar, així ho va fer. I va passar que en el mes primer del segon any, quan ells sortien d'Egipte, en la lluna nova es va aixecar la tenda. I Moisès va erigir la tenda, va col·locar les capitals, va inserir les barres i va erigir els pilars. I va estendre les cortines sobre la tenda, i va col·locar la coberta de la tenda sobre ella des de dalt, tal com va manar el Senyor a Moisès. I havent pres els testimonis, els va posar dins l'arca; i va col·locar els pals sota l'arca, i va portar l'arca dins la tenda, i va posar la coberta del vel, i va cobrir l'arca del testimoni, de la manera que va manar el Senyor a Moisès. I va col·locar la taula dins la tenda del testimoni, cap al nord, fora del vel de la tenda. I va afegir sobre ella els pans de la presentació davant del Senyor, de la manera que el Senyor va manar a Moisès. I va col·locar el canelobre a la tenda del testimoni, al costat de la tenda orientat cap al sud. I col·locà els llums davant del Senyor, de la manera que el Senyor havia manat a Moisès. I va col·locar l'altar daurat a la tenda del testimoni davant del vel, i va cremar-hi encens de la composició, tal com el Senyor va manar a Moisès. I va col·locar l'altar de les ofrenes al costat de les portes de la tenda. I va establir el pati al voltant de la tenda i de l'altar, i Moisès va

acabar totes les obres. I el núvol va cobrir la tenda del testimoni, i la tenda va ser plena de la glòria del Senyor. I Moisès no va poder entrar a la tenda del testimoni, perquè el núvol feia ombra sobre ella, i la tenda es va omplir de la glòria del Senyor. Quan el núvol s'alçava de la tenda, els fills d'Israel aixecaven el campament amb el seu bagatge. Si però no pujava el núvol, no aixecaven el campament fins al dia en què pujava el núvol. Un núvol era sobre el tabernacle de dia, i un foc era sobre ell de nit davant de tot Israel, en totes les seves partides.

Nombres

1

I el Senyor va parlar a Moisès en el desert del Sinaí, en la tenda del testimoni, l'u del mes segon, any segon d'haver sortit ells de la terra d'Egipte, dient: preneu el començament de tota l'assemblea d'Israel segons parentiu, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, segons els seus caps; tot mascle de vint anys i amunt, tot el que surt en força d'Israel, examineu-los amb la seva força; tu i Aaron examineu-los. I amb vosaltres hi haurà un de cada tribu, cadascun dels governants segons les cases dels pares. I aquests són els noms dels homes que estaran al vostre costat: de Rubèn, Elisur fill de Sediour; de Simeó, Salamiel fill de Surisadai. Dels de Judà, Naassó fill d'Aminadab. Dels d'Issacar, Natanael fill de Sogar; dels de Zabulon, Eliab fill de Quelon; dels fills de Josep dels d'Efraïm, Elisamà fill d'Ammiüd; dels de Manassès, Gamaliel fill de Pedasur. Dels Benjamin, Abidan fill de Gideoni. Dels Dan, Ahiezer fill d'Ammishaddai. Dels Asher, Phagaiel, fill d'Echran. Dels Gad, Elisaf fill de Raguel. De Neftalí, Aquira fill d'Ainán.

Aquests són els designats de la congregació, governants de les tribus segons les seves famílies, comandants de milers d'Israel. I Moisès i Aaron van prendre aquests homes que havien estat cridats pel nom. I van reunir tota l'assemblea l'u del mes del segon any; i es van registrar segons les seves generacions, segons les seves famílies, segons el nombre dels seus noms, des de vint anys i més amunt, tot mascle pel seu cap, de la manera que el Senyor va manar a Moisès; i van ser comptats al desert del Sinaí. I van ser els fills de Rubèn, primogènit d'Israel, segons la seva família, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, pel seu cap, tots els mascles de vint anys i més amunt, tot el que sortia a la força, el seu cens de la tribu de Rubèn, quaranta-sis mil cinc-cents. Els fills de Simeó segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, pel seu cap, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tot el que surt a la força, el cens d'ells de la tribu de Simeó, cinquanta-nou milers i tres-cents. Els fills de Judà segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, pel seu cap, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tot el que surt en la força, el cens d'ells de la tribu de Judà, setanta-quatre milers i sis-cents. Els fills d'Issacar segons les seves famílies, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, pel seu cap, tots els mascles des de vint anys i amunt, tot el que surt a la força, el seu cens de la tribu d'Issacar, cinquanta-quatre mil quatre-cents. Els fills de Zabuló segons les seves famílies, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares,

segons el nombre dels seus noms, segons els seus caps, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tots els que surten a la força, el seu cens de la tribu de Zabuló, cinquanta-set mil quatre-cents. Els fills de Josep, fills d'Efraïm, segons les seves famílies, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, segons el seu cap, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tot el que surt a la força, el seu cens de la tribu d'Efraïm, quaranta milers i cinc-cents. Els fills de Manassès segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, segons el seu cap, tots els mascles, des de vint anys i més amunt, tot el que surt en la força, el cens d'ells de la tribu de Manassès, trenta-dos milers i dos-cents. Els fills de Benjamí segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, segons el seu cap, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tot el que surt en la força, el cens d'ells de la tribu de Benjamí, trenta-cinc milers i quatre-cents. Els fills de Gad segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, per caps, tots els mascles des de vint anys i més amunt, tot el que surt a la guerra, el seu cens: de la tribu de Gad, quaranta-cinc mil sis-cents cinquanta. Els fills de Dan segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, segons el nombre dels seus noms, pel seu cap, tots els mascles des de vint anys i amunt, tot el que surt a la força, el seu cens de la tribu de Dan, seixanta-dos milers i set-cents. Els fills d'Aser segons la seva parentela, segons els seus clans, segons les seves cases paternals, segons el nombre dels seus noms, segons el seu cap, tots els

mascles des de vint anys i amunt, tot el que surt a la força, el seu cens de la tribu d'Aser, quaranta-un milers i cinc-cents. Els fills de Neftalí segons el seu parentiu, segons els seus clans, segons les cases paterns seves, segons el nombre de noms seus, segons el seu cap, tots els mascles des de vint anys i amunt, tot el que surt a la força, el cens seu de la tribu de Neftalí, cinquanta-tres milers i quatre-cents. Aquest és el cens que van fer Moisès i Aaron i els governants d'Israel, dotze homes, un home per tribu, segons la tribu de les cases de les famílies. I tot el cens dels fills d'Israel amb la seva força des de vint anys i més amunt, tot el que sortia per formar-se en batalla a Israel, sis-centes milers i tres mil i cinc-cents i cinquanta. Els Levites, però, de la tribu de les seves famílies no van ser comptats entre els fills d'Israel. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Mira, la tribu de Leví no la comptaràs amb els altres, i el nombre d'ells no el prendràs, enmig dels fills d'Israel. I tu estableix els levites sobre la tenda del testimoni, i sobre tots els seus estris, i sobre tot el que hi ha en ella; ells mateixos portaran la tenda i tots els seus estris, i ells mateixos hi ministraran, i acamparan al voltant de la tenda. I quan calgui llevar la tenda, els Levites la desmuntaran, i quan calgui acampar la tenda, l'alçaran, i l'estranger que s'hi acosti que mori. I els fills d'Israel acamparan, cada home en el seu propi ordre, i cada home segons el seu propi lideratge, amb la seva força. Els levites, però, que acampin al voltant de la tenda del testimoni, i no hi haurà pecat entre els fills d'Israel. I els levites ells mateixos guardaran la guàrdia de la tenda del testimoni. I els fills d'Israel van fer segons tot el que va manar el Senyor a Moisès i Aaron; així ho van fer.

2

I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: cada home segons la seva divisió, segons els estàndards, segons les cases dels seus pares, que acampin els fills d'Israel enfront; al voltant de la tenda del testimoni acamparan els fills d'Israel. I els primers que acampen a l'est, l'ordre del campament de Judes amb la seva força, i el governant dels fills de Judes, Naassó fill d'Aminadab. La seva força, els inspeccionats: setanta-quatre mil sis-cents. I els que acampen al costat de la tribu d'Issachar, i el governant dels fills d'Issachar, Natanael fill de Sogar. Els seus homes inspeccionats, cinquanta-quatre mil quatre-cents. I els que acampen al costat de la tribu de Zabulon, i el governant dels fills de Zabulon, Eliab fill d'Helon. La seva força dels inspeccionats, cinquanta-set mil quatre-cents. Tots els inspeccionats del campament de Judà, cent vuitanta milers i sis milers i quatre-cents, sortiran primers amb les seves forces. Legions del campament de Rubèn, cap al sud la seva força, i el governant dels fills de Rubèn, Elisur fill de Sediur. La seva força dels inspeccionats: quaranta-sis mil cinc-cents. I els que acampen al costat seu de la tribu de Simeó, i el governant dels fills de Simeó, Salamiel fill de Sourisadai. La seva força dels inspeccionats: cinquanta-nou mil tres-cents. I els que acampen al costat seu, la tribu de Gad, i el governant dels fills de Gad, Elisaf fill de Raguel. La seva força dels inspeccionats: quaranta-cinc mil sis-cents cinquanta. Tots els inspeccionats del campament de Rubèn, cent cinquanta-un milers i quatre-cents cinquanta, amb les seves

forces sortiran en segon lloc. I la tenda del testimoni serà aixecada, i el campament dels Levites enmig dels campaments; com acamparan, així sortiran, cadascun mantenint-se segons el seu lideratge. Ordre del camp d'Efraïm des de la mar amb la seva força, i el governant dels fills d'Efraïm, Elisamà fill d'Amiüd. La seva força, els inspeccionats: quaranta mil cinc-cents. I els que acampen al costat de la tribu de Manassès, i el governant dels fills de Manassès, Gamaliel fill de Fadassor. La seva força dels inspeccionats: trenta-dos mil dos-cents. I els que acampen al costat de la tribu de Benjamí, i el governant dels fills de Benjamí, Abidan fill de Gadeoni. La seva força inspeccionada: trenta-cinc mil quatre-cents. Tots els inspeccionats del campament d'Efraïm, cent milers i vuit mil i cent, amb les seves forces sortiran en tercer lloc. La divisió del campament de Dan cap al nord amb la seva força, i el governant dels fills de Dan, Ahiezer fill d'Ammixadai. El seu poder, els inspeccionats: seixanta-dos mil set-cents. I els que acampen al costat seu, la tribu d'Asher, i el governant dels fills d'Asher, Fageel fill d'Ecran. La seva força dels inspeccionats: quaranta-un mil cinc-cents. I els que acampen al costat de la tribu de Neftalí, i el cap dels fills de Neftalí, Aquire, fill d'Ainán. La seva força inspeccionada: cinquanta-tres mil quatre-cents. Tots els comptats del campament de Dan, cent cinquanta-set mil sis-cents; sortiran els últims segons les seves divisions. Aquest és el cens dels fills d'Israel segons les cases de les seves famílies, tot el cens dels campaments amb les seves forces, sis-centes milers i tres mil cinc-cents cinquanta. Els levites, però, no van ser comptats entre ells, tal com va manar el Senyor a Moisès. I els fills d'Israel van fer tot el que el Senyor va

manar a Moisès, així van acampar segons el seu ordre, i així van partir cadascun al costat dels seus clans, segons les cases dels seus pares.

3

I aquestes són les generacions d'Aaron i Moisès, el dia que va parlar el Senyor a Moisès a la muntanya del Sinaí. I aquests són els noms dels fills d'Aaron: el primogènit Nadab, i Abiud, Eleazar i Ithamar. Aquests són els noms dels fills d'Aaron, els sacerdots ungits, als quals van consagrar les mans per servir com a sacerdots. I Nadab i Abiu van morir davant del Senyor, oferint ells foc estranger davant del Senyor, en el desert del Sinaí, i no tenien fills; i Eleazar i Itamar van servir com a sacerdots amb Aaron, el pare seu. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: pren la tribu de Leví, i els posaràs davant d'Aaron el sacerdot, i li serviran, i guardaran les seves guàrdies, i les guàrdies dels fills d'Israel davant de la tenda del testimoni, per treballar els treballs de la tenda. I guardaran tots els estris de la tenda del testimoni, i les guàrdies dels fills d'Israel segons tots els treballs del tabernacle. I donaràs els levites a Aaron i als seus fills els sacerdots; aquests em són donats com a regal dels fills d'Israel. I establiràs Aron i els seus fills sobre la tenda del testimoni, i guardaran el seu sacerdoci i totes les coses segons l'altar i dins del vel, i l'estranger que el toqui morirà. I va parlar el Senyor a Moisès, dient, i mira jo he pres els Levites de mig dels fills d'Israel en lloc de tot primogènit que obre matriu dels fills

d'Israel; rescat d'ells seran, i els Levites seran meus. A mi pertany tot primogènit, perquè el dia que vaig colpejar tot primogènit a la terra d'Egipte, vaig santificar per a mi tot primogènit a Israel, des de l'home fins al bestiar, seran meus, jo el Senyor. I el Senyor va parlar a Moisès en el desert del Sinaí, dient: examina els fills de Leví segons les cases dels pares d'ells, segons els clans d'ells; tot mascle des d'un mes i en amunt, examineu-los. I Moisès i Aaron els van visitar per veu del Senyor, de la manera que el Senyor els va manar. I aquests eren els fills de Leví segons els seus noms: Gersó, Caat i Merarí. I aquests són els noms dels fills de Gershon segons els seus clans: Lobeni i Shimei. I els fills de Caat segons els seus clans: Amram i Issaar, Hebron i Oziel. I els fills de Merari segons els seus clans, Mooli i Musi, aquests són els clans dels Levites segons les cases dels seus pares. Al Gershon: el poble del Lobeni i el poble del Shimei; aquests són els pobles del Gershon. El seu cens segons el nombre de tots els mascles d'un mes en amunt, el seu cens: set mil cinc-cents. I els fills de Gershon acamparan darrere de la tenda, al costat del mar. I el governant de la casa de les famílies del poble de Gershon, Elisaph fill de Dael. I la guàrdia dels fills de Gersó a la tenda del testimoni: la tenda i la coberta, i la coberta de la porta de la tenda del testimoni, i les cortines del pati, i la cortina de la porta del pati que està sobre la tenda, i la resta de totes les obres seves. Al Kohath: el poble d'Amram, un; i el poble d'Izhar, un; i el poble d'Hebron, un; i el poble d'Uzziel, un. Aquests són els pobles de Kohath, segons el nombre. Tot mascle d'un mes d'edat en amunt, vuit mil sis-cents, guardant les guàrdies de les coses santes. Els pobles dels fills de Caàt acamparan al costat de

la tenda cap al sud. I el governant de la casa paterna dels pobles de Caàt era Elisafan, fill d'Oziel. I la seva guàrdia era l'arca, la taula, el canelobre, els altars, els vasos del santuari amb els quals ministren, la coberta i tots els seus treballs. I el cap dels caps dels levites, Eleazar, el fill d'Aaron el sacerdot, nomenat per guardar les guàrdies de les coses santes. Al Merari: el poble dels Mooli i el poble dels Musi; aquests són els pobles de Merari. El cens d'ells segons el nombre: tot mascle d'un mes d'edat en endavant, sis mil cinquanta. I el cap de la casa paterna del poble de Merari, Suriel fill d'Abihail, acamparà al costat de la tenda, cap al nord. La inspecció de la guàrdia dels fills de Merari: els capitells de la tenda, i les barres d'ella, i els pilars d'ella, i les bases d'ella, i tots els estris d'ells, i les obres d'ells, i els pilars del pati al voltant, i les bases d'ells, i les estaques, i les cordes d'ells. Els que acampen davant la tenda del testimoni, a l'est, Moisès i Aaron i els seus fills, guardant les guàrdies del sant per a les guàrdies dels fills d'Israel, i l'estranger que la toqui morirà. Tot el cens dels levites, els quals van visitar Moisès i Aaron per veu del Senyor segons els seus clans, tot mascle d'un mes en amunt, vint-i-dos mil. I el Senyor va dir a Moisès: Examina tots els primogènits mascles dels fills d'Israel d'un mes d'edat en endavant, i fes-ne el recompte nominal. I prendràs els levites per a mi, jo el Senyor, en lloc de tots els primogènits dels fills d'Israel, i el bestiar dels levites en lloc de tots els primogènits del bestiar dels fills d'Israel. I Moisès va inspeccionar de la manera que va manar el Senyor tot primogènit entre els fills d'Israel. I tots els primogènits mascles segons el nombre de noms, d'un mes d'edat i més grans, segons el seu cens, foren vint-i-dos mil dos-cents

setanta-tres. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: pren els levites en lloc de tots els fills primogènits d'Israel, i el bestiar dels levites en lloc del bestiar d'ells, i els levites seran meus; jo sóc el Senyor. I el rescat de dos-cents setanta-tres, els que excedeixen dels Levites, dels primogènits dels fills d'Israel; I prendràs cinc sicles per cap, segons el didracma sant prendràs, vint òbols del sicle. I donaràs la plata a Aaron i als seus fills com a rescat dels qui excedeixen entre ells. I Moisès va prendre la plata del rescat dels excedents per a la redempció dels levites. D'entre els primogènits dels fills d'Israel va prendre la plata: mil tres-cents seixanta-cinc sicles, segons el sicle sant. I Moisès va donar el rescat dels qui excedien a Aaron i als seus fills, per veu del Senyor, de la manera que el Senyor va manar a Moisès.

4

I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: pren el resum dels fills de Caat d'entre els fills de Leví, segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, des de vint-i-cinc anys i per sobre fins a cinquanta anys, tot el que entra per servir, per fer tots els treballs a la tenda del testimoni. I aquestes són les obres dels fills de Caat a la tenda del testimoni, el sant dels sants. I Aaron i els seus fills entraran, quan s'aixequi el campament, i trauran el vel que fa ombra, i cobriran amb ell l'arca del testimoni, i posaran sobre ella una cobertura de pell blava, i posaran sobre ella un vestit tot blau des de dalt, i hi posaran els pals. I sobre la taula esmentada posaran un vestit totalment porpra, i els bols, i els

encensers, i les copes, i els vasos de libació en els quals es vessa la libació, i els pans que contínuament hi estaran. I col·locaran sobre ella un vestit escarlata, i la cobriran amb una coberta de pell jacintina, i hi passaran a través les barres. I agafaran un vestit blau i cobriran el canelobre que dóna llum, i els seus llums, i les seves tenalles, i les seves gerres, i tots els recipients de l'oli amb els quals ministren. I la posaran, juntament amb tots els seus estris, en una coberta de pell blava, i la col·locaran sobre les barres de transport. I sobre l'altar daurat cobriran un vestit blau, i el cobriran amb una cobertura de pell blava, i hi posaran els seus pals. I agafaran tots els vasos ministerials amb els quals ministren en els llocs sants, i els posaran en un vestit blau, i els cobriran amb una coberta de pell blava, i els col·locaran sobre les barres. I posarà el cobriment sobre l'altar, i el cobriran amb un vestit totalment porpra. I posaran sobre això tots els estris amb els quals serveixen sobre ell en ells, i els encensers, i els ganxos de carn, i els bols, i la coberta, i tots els estris de l'altar; i posaran sobre això una coberta de cuir blau, i inseriran els seus pals portadors; i agafaran un vestit porpra, i cobriran la pica i la seva base, i posaran això en una coberta de cuir blau, i ho posaran sobre pals portadors, i acabaran Aaron i els seus fills, cobrint les coses santes, i tots els estris de les coses santes, en llevar el campament; i després d'això entraran els fills de Coat per portar, i no tocaran les coses santes, perquè no morin; aquestes coses portaran els fills de Coat en la tenda del testimoni. Supervisor Eleazar, fill d'Aaron el sacerdot: l'oli de la llum, l'encens de la composició, el sacrifici diari, l'oli de l'unció, la supervisió de tota la tenda i tot allò que hi ha en ella, en el lloc

sant, en totes les obres. I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: no destruïu el poble dels Coatites de la tribu d'enmig dels Levites. Això feu-los, i viuran i no morin, quan ells s'apropin a les coses santes de les santes; Aaron i els seus fills que s'apropin, i els establiran cadascun segons la seva tasca, i que no entrin a veure de sobte les coses santes, o moriran. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: pren el cens dels fills de Guersó, i aquests segons cases dels pares dels seus, segons clans dels seus, des de vint-i-cinc anys i a dalt fins cinquanta anys examina'ls, tot el que entra a servir, a fer les obres seves a la tenda del testimoni. Aquest és el ministeri del poble de Gershon, per ministrar i portar. I aixecarà les pells de la tenda, i la tenda del testimoni, i la coberta d'ella, i la coberta blava que està sobre ella des de dalt, i la coberta de la porta de la tenda del testimoni, i les cortines del pati que estan sobre la tenda del testimoni, i les que sobren, i tots els estris litúrgics amb els quals serveixen els faran. Segons la boca d'Aaron i dels seus fills serà el ministeri dels fills de Gersón segons tots els seus ministeris i segons totes les seves obres, i els assignaràs per nom totes les càrregues que han de portar. Aquest és el ministeri dels fills de Gershon a la tenda del testimoni, i la seva guàrdia sota la mà d'Ithamar, fill d'Aaron, el sacerdot. Els fills de Merari segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, compteu-los, des de vint-i-cinc anys i amunt fins a cinquanta anys compteu-los, tot el que entra a servir les obres de la tenda del testimoni. I aquestes són les guàrdies de les coses aixecades per ells segons tots els treballs seus a la tenda del testimoni: els capitells de la tenda, i les barres, i els pilars seus, i les bases seves, i la coberta, i les bases

seves, i els pilars seus, i la coberta de les portes de la tenda, i els pilars del pati al voltant, i les bases seves, i els pilars del vel de la porta del pati, i les bases seves, i les estaques seves, i les cordes seves, i tots els estris seus, i tots els serveis seus; per noms examineu-los, i tots els estris de la guàrdia de les coses aixecades per ells. Aquest és el ministeri del poble dels fills de Merari en totes les seves obres a la tenda del testimoni, sota la mà d'Ithamar, fill d'Aaron, el sacerdot. I Moisès i Aaron i els governants d'Israel van visitar els fills de Quehat segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, des de vint-i-cinc anys i més amunt fins a cinquanta anys, tots els que entren a servir i fer a la tenda del testimoni. I el seu cens segons els seus clans va ser de dos mil set-cents cinquanta. Aquest és el cens del poble de Caath, tots els qui ministren a la tenda del testimoni, tal com van visitar Moisès i Aaron per veu del Senyor, per mà de Moisès. I els fills de Guersó van ser comptats segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, des de vint-i-cinc anys i més amunt fins a cinquanta anys, tot el que entrava per servir i fer les obres a la tenda del testimoni. I va esdevenir-se el cens d'ells segons els seus clans, segons les cases de les seves famílies: dos mil sis-cents trenta. Aquest és el cens del poble dels fills de Gershon, tots els qui ministraven en la tenda del testimoni, als quals van visitar Moisès i Aaron per la veu del Senyor, per mà de Moisès. Van ser comptats i també el poble dels fills de Merari segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, des de vint-i-cinc anys i més amunt fins a cinquanta anys, tot el que entrava a servir per als treballs de la tenda del testimoni. I el seu cens va ser segons els seus clans, segons les cases dels seus pares, tres

mil dos-cents. Aquest és el cens del poble dels fills de Merari, els quals van visitar Moisès i Aaron per veu del Senyor, per mà de Moisès. Tots els comptats, els quals van comptar Moisès i Aaron i els governants d'Israel, els levites, segons clans i segons cases dels pares seus, des de vint-i-cinc anys i amunt fins cinquanta anys, tot el que entra al treball dels treballs, i els treballs portats a la tenda del testimoni. I els que van ser comptats van ser vuit mil cinc-cents vuitanta. A través de la veu del Senyor els va visitar per mà de Moisès, home per home sobre les seves obres, i sobre allò que ells aixequen, i van ser comptats, de la manera que el Senyor va manar a Moisès.

5

I va parlar el Senyor a Moisès, dient: ordena als fills d'Israel que enviïn fora del campament tot leprós, i tot el que té una descàrrega, i tot impur sobre l'ànima. Des de mascle fins a femella, envieu-los fora del campament, i no profanaran els seus campaments, en els quals jo habito entre ells. I els fills d'Israel van fer així, i els van enviar fora del campament, tal com va parlar el Senyor a Moisès, així van fer els fills d'Israel. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, dient: home o dona, qualsevol que faci qualsevol dels pecats humans, i passant per alt passi per alt i sigui culpable aquella ànima, confessarà el pecat que va fer, i restituirà la transgressió; la suma, i la cinquena part d'ella hi afegirà, i restituirà a qui va transgredir contra ell. Si però no hi ha per a l'home el venjador,

de manera que es pugui retornar a ell l'ofensa cap a ell, l'ofensa que és retornada al Senyor serà per al sacerdot, excepte el xai de l'expiació, a través del qual farà expiació amb ell pel que fa a ell. I tota primícia segons totes les coses consagrades entre els fills d'Israel, tantes com ofereixin al Senyor, seran del sacerdot; I de cadascú les coses consagrades seran seves; i l'home que doni al sacerdot, seran seves. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i diràs a ells: si la dona d'un home transgredeix, i havent-lo menyspreat el menyspreï, i algú jeu amb ella en llit de llavor, i això escapa dels ulls del seu home, i s'amaga, i ella està contaminada, i no hi havia testimoni amb ella, i ella no està agafada, i ve a ell un esperit de gelosia, i té gelosia de la seva dona, i ella ha estat contaminada, o ve a ell un esperit de gelosia, i té gelosia de la seva dona, i ella no està contaminada, llavors l'home portarà la seva dona al sacerdot, i portarà l'ofrena sobre ella, la dècima part de l'efà de farina d'ordi; no hi vessarà oli, ni hi posarà encens; perquè és un sacrifici de gelosia, un sacrifici de memorial, que porta a record el pecat. I el sacerdot la portarà i la posarà davant del Senyor. I el sacerdot prendrà aigua pura viva en un vas de terrissa, i de la terra que hi ha sobre el sòl de la tenda del testimoni, i el sacerdot, havent-la pres, la llançarà dins l'aigua. I el sacerdot establirà la dona davant del Senyor, i descobrirà el cap de la dona, i posarà sobre les seves mans el sacrifici del memorial, el sacrifici de la gelosia, i en la mà del sacerdot hi haurà l'aigua de la reprensió d'aquesta maledicció. I el sacerdot la farà jurar, i dirà a la dona: si ningú no ha dormit amb tu, si no has transgredida per ser contaminada sota el teu propi home, sigues innocent d'aquesta aigua del reproche de la

maledicció. Si però tu has transgredit essent casada, o t'has profanat, i algú ha donat el seu llit en tu, excepte el teu marit: I el sacerdot farà jurar la dona amb els juraments d'aquesta maledicció, i el sacerdot dirà a la dona, que el Senyor et posi en maledicció i jurament enmig del teu poble, en donar el Senyor la teva cuixa caiguda, i el teu ventre inflat. I entrarà aquesta aigua maleïda a la teva ventre per inflar l'estómac i per fer caure la teva cuixa, i dirà la dona: esdevingui, esdevingui. I el sacerdot escriurà aquestes malediccions en un llibre, i les esborrarà dins l'aigua amarga de la maledicció. I donarà a beure a la dona l'aigua de la reprensió maleïda, i entrarà en ella l'aigua maleïda de la reprensió. I el sacerdot prendrà de la mà de la dona el sacrifici de la gelosia, i posarà el sacrifici davant del Senyor, i el portarà cap a l'altar. I el sacerdot prendrà un grapat del sacrifici, el seu memorial, i l'oferirà sobre l'altar, i després. Aquestes coses faran beure l'aigua a la dona. I serà que si és profanada i per oblit escapa l'atenció del seu home, i entrarà en ella l'aigua de la reprensió, la maleïda, i s'inflarà el ventre, i caurà la seva cuixa, i la dona serà en maledicció per al seu poble. Si però la dona no és contaminada i és pura, serà innocent i concebrà llavor. Aquesta és la llei de la gelosia, quan la dona casada transgredeixi, i sigui profanada. O un home que si ve sobre ell un esperit de gelosia, i tingui gelosia de la seva dona, i posi la seva dona davant del Senyor, i el sacerdot li faci a ella tota aquesta llei, i l'home serà innocent del pecat; i aquella dona rebrà el seu pecat.

6

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i els diràs: un home o una dona, qui faria grandament un vot de consagrar puresa al Senyor, de vi i beguda forta es purificarà; i vinagre de vi i vinagre de beguda forta no beurà; i tot el que es produeix de raïm no beurà; i raïm fresc i pansa no menjarà tots els dies del seu vot; de tot el que es fa de vinya, vi de pells de raïm fins a llavor no menjarà tots els dies de la purificació; navalla no vindrà sobre el seu cap, fins que es compleixin els dies que va votar al Senyor; sant serà nodrint cabellera cabell de cap tots els dies del vot al Senyor; sobre tota ànima morta no entrarà sobre pare i mare, i sobre germà i sobre germana, no es contaminarà sobre ells morint ells, perquè el vot del seu Déu està sobre ell sobre el seu cap; Tots els dies del seu vot sant serà al Senyor. Si però algú mor sobre ell sobtadament, immediatament serà profanada la seva cap de vot, i afaitarà la seva cap el dia que sigui purificat; el dia setè serà afaitat. I el vuitè dia portarà dues tórtores, o dos coloms joves, al sacerdot, a les portes de la tenda del testimoni. I el sacerdot en farà una pel pecat, i una per a l'holocaust; i el sacerdot farà expiació per ell pel que va pecar respecte a l'ànima; i santificarà el seu cap en aquell dia, en què va ser consagrat al Senyor, els dies del vot; i portarà un xai d'un any per a la transgressió; i els dies anteriors seran sense valor, perquè el cap del seu vot va ser profanat. I aquesta és la llei del qui ha fet un vot: el dia que compleixi els dies del seu vot, ell mateix portarà la seva ofrena a les portes de la tenda del testimoni. I portarà el seu regal al Senyor: un xai d'un any sense defecte per a holocaust, i una ovella d'un any sense defecte per a pecat, i un moltó sense defecte per a salvació,

i una cistella de pans sense llevat de flor de farina barrejats amb oli, i galetes sense llevat ungides amb oli, i el seu sacrifici, i la seva libació. I el sacerdot el portarà davant del Senyor, i farà l'ofrena pel seu pecat i el seu holocausta. I el xai farà sacrifici de salvació al Senyor sobre el cistell dels pans sense llevat, i el sacerdot farà el seu sacrifici i la seva libació. I el qui ha fet vot s'afaitarà el cap del seu vot al costat de les portes de la tenda del testimoni, i posarà els cabells sobre el foc que hi ha sota el sacrifici de salvació. I el sacerdot prendrà el braç bullit del moltó, i un pa sense llevat del cistell, i una galeta sense llevat, i els posarà sobre les mans del que ha fet vot després que ell s'hagi rapat el seu vot, i el sacerdot els portarà com a ofrena davant del Senyor; serà sant per al sacerdot sobre el pit de l'ofrena, i sobre el braç de l'ofrena; i després d'això beurà vi el que ha fet vot. Aquesta és la llei del qui ha fet vot, qui vota al Senyor el seu regal al Senyor sobre el seu vot, sense allò que la seva mà trobi, segons la força del seu vot que vota segons la llei de puresa. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla a Aaron i als seus fills, dient: així beneireu els fills d'Israel, dient-los: el Senyor et beneeixi i et guardi. Que el Senyor faci brillar el seu rostre sobre tu i tingui misericòrdia de tu. Que el Senyor aixequi el seu rostre sobre tu i et doni pau. I ells col·locaran el meu nom sobre els fills d'Israel, i jo, el Senyor, els beneïré.

7

I va passar el dia que Moisès va acabar d'aixecar la tenda, que la

va ungir i la va consagrar, juntament amb tots els seus estris, i l'altar i tots els seus estris, i els va ungir i els va consagrar. I van portar els governants d'Israel, dotze governants de les cases de les seves famílies, aquests governants de tribus, aquests els que estaven al davant de la inspecció. I van portar el seu regal davant del Senyor: sis carros coberts i dotze bous, un carro per cada dos governants i un vedell per cadascun, i els van portar davant de la tenda. I va dir el Senyor a Moisès, dient: pren d'ells, i seran per als treballs litúrgics de la tenda del testimoni; i els donaràs als levites, a cadascun segons el seu servei. I Moisès, havent pres els carros i els bous, els va donar als levites. I va donar els dos carros i els quatre bous als fills de Gershon segons el seu ministeri. I els quatre carros i els vuit bous els va donar als fills de Merari segons els seus ministeris, per mitjà d'Ithamar, fill d'Aaron el sacerdot. I als fills de Caath no els ha donat res, perquè tenen els objectes del ministeri del sant que portaran sobre les espatlles. I els governants portaren ofrenes per a la dedicació de l'altar el dia que el va ungir, i els governants portaren els seus regals davant de l'altar. I el Senyor va dir a Moisès: un governant cada dia, un governant cada dia portaran els seus regals per a la dedicació de l'altar. I era el qui oferia el seu regal el primer dia Naassó, fill d'Aminadab, governant de la tribu de Judà. I va portar el seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de farina fina barrejada amb oli per a sacrifici. Un encenser de deu [unitats] d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació

dues vedelles, cinc ariers, cinc bocs, cinc anyelles d'un any, aquest és el regal de Naassó, fill d'Aminadab. El segon dia va portar Natanael, fill de Sogar, el governant de la tribu d'Issacar. I va portar el seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de farina fina barrejada amb oli per a sacrifici. Un encenser de deu [sicles] d'or, ple d'encens. Un vedell de bous, un moltó, un xai d'un any per a holocaust, i un cabrit de cabres pel pecat. I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyelles d'un any, aquest és el regal de Natanael fill de Sogar. El dia tercer, el governant dels fills de Zabulon, Eliab fill de Helon. El seu regal: un plat de plata, el seu pes cent trenta; una copa de plata, setanta sicles segons el sicle sant; tots dos plens de flor de farina barrejada amb oli per a sacrifici; un encenser de deu d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació: dues vedelles, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyelles d'un any. Aquest és el regal d'Eliab, fill de Hailon. El dia quart, el governant dels fills de Rubèn, Elisur, fill de Sediour. El seu regal, un plat de plata, cent trenta el seu pes; una copa de plata, setanta sicles segons el sicle sant; tots dos plens de flor de farina barrejada amb oli per a sacrifici; un encenser de deu d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc aríets, cinc bocs, cinc anyelles d'un any, aquest és el regal d'Elisur, fill de Sediur. El cinquè dia, el governant dels fills de Simeó, Salamiel, fill de Surisadai. El seu regal: un bol d'argent de

cent trenta sicles de pes, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina barrejada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu [unitats] d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació dues vaques, cinc marrans, cinc bocs, cinc anyelles d'un any; aquest és el regal de Salamiel, fill de Sourisadai. El dia sisè, el governant dels fills de Gad, Eliasaf fill de Raguel. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina barrejada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu [unitats] d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per al sacrifici de salvació: dues vedelles, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyelles d'un any. Aquest fou el regal d'Elisaf, fill de Raguel. El dia setè, el governant dels fills d'Efraïm, Elisamà fill d'Amiüd. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta sicles, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina mesclada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu [sicles] d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyelles d'un any; aquest és el regal d'Elisamà, fill d'Amiüd. El dia vuitè, el governant dels fills de Manassès, Gamaliel, fill de Fadassor. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta sicles, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina mesclada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu [unitats]

d'or, ple d'encens. Un vedell de bous, un moltó, un xai d'un any per a holocaust, i un cabrit de cabres per al pecat; I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc moltons, cinc cabrons, cinc xaies d'un any; aquest és el regal de Gamaliel fill de Fedasur. El dia novè, el governant dels fills de Benjamín, Abidan fill de Gideoni. El seu regal, un plat de plata, cent trenta el seu pes; una copa de plata, setanta sicles segons el sicle sant; tots dos plens de flor de farina barrejada amb oli per a sacrifici; un encenser de deu sicles d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I dues vaques, cinc carneres, cinc bocs, cinc anyelles d'un any per a sacrifici de salvació; aquest és el do d'Abidan, fill de Gadeoni. El dia desè, el governant dels fills de Dan, Aquièzer fill d'Ammixaddai. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina barrejada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu [unitats] d'or, ple d'encens. Un vedell dels bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocaust, i un cabrit de les cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyelles d'un any; aquest és el regal d'Aquièzer, fill d'Ammixaddai. El dia onzè, el governant dels fills d'Aser, Fagiel fill d'Ecran. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta sicles, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina mesclada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu d'or, ple d'encens. Un vedell de bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocauste, i un cabrit de cabres per al pecat. I per a sacrifici de salvació dues vedelles, cinc ariers, cinc bocs, cinc anyelles d'un any, aquest és el regal

de Fageel, fill d'Ecran. El dia dotzè, el governant dels fills de Neftalí, Aquire fill d'Ainán. El seu regal: un bol d'argent, el seu pes de cent trenta sicles, un bol d'argent de setanta sicles segons el sicle sant, ambdós plens de flor de farina mesclada amb oli per al sacrifici. Un encenser de deu d'or, ple d'encens. Un vedell de bous, un moltó, un anyell d'un any per a holocauste, i un cabrit de cabres sobre el pecat. I en sacrifici de salvació dues vedelles, cinc ariers, cinc bocs, cinc anyelles d'un any, aquest és el regal d'Aquira, fill d'Ainán. Aquesta és la dedicació de l'altar el dia que el va ungir, de part dels governants dels fills d'Israel: dotze plats de plata, dotze bols de plata, dotze encensers d'or. Cent trenta sicles cada bol, i setanta sicles cada copa; tota la plata dels vasos, dos mil quatre-cents sicles, segons el sicle del santuari. Dotze encensers daurats plens d'encens, tot l'or dels encensers, cent vint daurats. Tots els bous per a l'ofrena cremada: dotze vedells, dotze moltons, dotze anyells d'un any, i les seves ofrenes, i les seves libacions, i dotze bocs de entre les cabres per al pecat. Tots els bous per al sacrifici de salvació, vedelles vint-i-quatre, moltons seixanta, bocs seixanta d'un any, anyells seixanta d'un any sense taca; aquesta és la dedicació de l'altar, després d'omplir les seves mans i després d'ungir-lo. En entrar Moisès a la tenda del testimoni per parlar-li, va escoltar la veu del Senyor que li parlava des de dalt del seient de misericòrdia, el qual és sobre l'arca del testimoni, entre els dos querubins, i li parlava.

8

I el Senyor va parlar a Moisès, dient, parla a l'Aaron, i li diràs a ell, quan col·loquis els llums des de la part del davant, donaran llum els set llums segons la cara del canelobre. I va fer així Aaron: des d'una part davant del canelobre va encendre els llums seus, tal com va manar el Senyor a Moisès. I aquesta és la construcció del canelobre: sòlida, daurada, el tronc seu, i els lliris seus, sòlida tota; segons la forma que va mostrar el Senyor a Moisès, així va fer el canelobre. I el Senyor va parlar a Moisès dient: pren els levites de entre els fills d'Israel, i els purificaràs. I així faràs la seva purificació, els esquitxaràs amb aigua de purificació, i passarà la navalla per tot el seu cos, i rentaran les seves vestidures, i seran nets. I prendran un vedell del ramat, i amb aquest com a sacrifici flor de farina barrejada amb oli, i prendràs un vedell d'un any del ramat per al pecat. I portaràs els levites davant de la tenda del testimoni; i reuniràs tota l'assemblea dels fills d'Israel; I portaràs els levites davant del Senyor, i els fills d'Israel posaran les seves mans sobre els levites; I Aaron apartarà els levites com a ofrena davant del Senyor d'entre els fills d'Israel; i seran per treballar les obres del Senyor. Els levites, però, col·locaran les mans sobre els caps dels vedells, i faràs l'un per al pecat i l'un com a holocaust al Senyor, per expiar per ells. I presentaràs els levites davant del Senyor, i davant d'Aaron, i davant dels seus fills, i els lliuraràs com a ofrena davant del Senyor; I separaràs els levites d'entre els fills d'Israel; i seran meus. I després d'això, els levites entraran a treballar en les tasques de la tenda del testimoni, i els purificaràs, i els presentaràs davant del Senyor. Perquè aquests m'han estat donats com a ofrena de entre els fills d'Israel, en lloc

dels que obren tota matriu, els primogènits tots dels fills d'Israel, els he pres per a mi. Perquè a mi pertany tot primogènit entre els fills d'Israel, des dels homes fins a les bèsties; el dia que vaig colpejar tot primogènit a la terra d'Egipte, els vaig consagrar per a mi, i vaig prendre els levites en lloc de tot primogènit entre els fills d'Israel. I he donat els levites com a ofrena donats a Aaron i als seus fills de entre els fills d'Israel, per treballar les obres dels fills d'Israel a la tenda del testimoni, i per expiar pels fills d'Israel, i no hi haurà entre els fills d'Israel ningú que s'apropi a les coses santes. I Moisès i Aaron i tota la congregació dels fills d'Israel van fer als levites segons va manar el Senyor a Moisès sobre els levites, així els van tractar els fills d'Israel. I es van purificar els levites i es van rentar les vestidures, i Aaron els va presentar com a ofrena davant del Senyor, i Aaron va expiar per ells per consagrar-los. I després d'això, els levites entraren a exercir el seu ministeri a la tenda del testimoni davant d'Aaron i davant dels seus fills, tal com el Senyor manà a Moisès sobre els levites, així ho feren amb ells. I va parlar el Senyor a Moisès, dient: això és el concernent als Levites: des de vint-i-cinc anys i amunt, entraran a treballar a la tenda del testimoni; I des dels cinquanta anys es retirarà del servei, i no treballarà més. I el seu germà ministrarà a la tenda del testimoni per fer guàrdies, però no treballarà en obres; així faràs amb els levites en les seves guàrdies.

9

I el Senyor va parlar a Moisès al desert del Sinaí l'any segon, després que ells van sortir de la terra d'Egipte, al mes primer, dient: Digues, i que facin els fills d'Israel la pasqua a la seva hora, el dia catorze del mes primer cap al vespre, ho faràs als temps establerts; segons la seva llei, i segons el seu estatut ho faràs. I Moisès va parlar als fills d'Israel de celebrar la pasqua el catorzè dia del mes al desert del Sinaí. Com va comandar el Senyor a Moisès, així ho van fer els fills d'Israel. I van arribar els homes que eren impurs per ànima d'home, i no podien fer la pasqua en aquell dia; i es van apropar davant de Moisès i Aaron en aquell dia; I aquells homes li van dir: Nosaltres som impurs per ànima d'home; no hem de ser privats doncs d'oferir el do al Senyor segons el seu temps en mig dels fills d'Israel? I Moisès els va dir: Estigueu aquí, i escollaré què us comandarà el Senyor. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, dient: home home, el qual si es torna impúr sobre ànima d'home, o en camí lluny de vosaltres, o en les generacions vostres, i farà la pasqua al Senyor en el mes segon en el dia catorzè; cap al vespre faran això, sobre pans sense llevat i herbes amargues menjaran això. No en deixaran res fins al matí, i no en trencaran cap os; ho faran segons la llei de la pasqua. I l'home que si és net i no està en camí llunyà i falla a fer la pasqua, serà destruïda aquella ànima del seu poble, perquè no va oferir el do al Senyor segons el seu temps; aquell home prendrà el seu pecat. Si però s'acosta cap a vosaltres un foraster a la vostra terra, i celebra la pasqua al Senyor, segons la llei de la pasqua i segons el seu ordenament la farà, una mateixa llei serà per a vosaltres i per al foraster i per al natiu de la terra. I el dia que va ser erigida la tenda, el

núvol va cobrir la tenda, la casa del testimoni, i al vespre era sobre la tenda com una forma de foc fins al matí. Així era contínuament: el núvol la cobria de dia, i una forma de foc durant la nit. I quan el núvol es va alçar de la tenda, després d'això van partir els fills d'Israel, i al lloc on s'havia aturat el núvol, allà van acampar els fills d'Israel. Per comandament del Senyor acamparan els fills d'Israel, i per comandament del Senyor partiran. Tots els dies en què el núvol ombregi la tenda, acamparan els fills d'Israel. I quan el núvol s'estigui sobre la tenda durant més dies, els fills d'Israel guardaran la guàrdia de Déu, i no es mouran. I serà que quan el núvol cobreixi la tenda durant un nombre de dies, per la veu del Senyor acamparan, i per manament del Senyor partiran. I serà que quan el núvol estigui des del vespre fins al matí, i el núvol s'elevi al matí, llavors partiran de dia o de nit. Durant els dies del mes en què el núvol prevalent ombrejava sobre ella, els fills d'Israel acampaven i no partien. Que per comandament del Senyor partiran, guardaren la guàrdia del Senyor per comandament del Senyor en mans de Moisès.

10

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Fes per a tu mateix dues trompetes de plata; les faràs batudes; i seran per a tu per convocar l'assemblea i per aixecar els campaments. I sonaràs la trompeta en elles, i es reunirà tota l'assemblea a la porta de la tenda del testimoni. Però si sonen la trompeta en una, vindran

cap a tu tots els governants caps d'Israel. I tocareu la trompeta un senyal, i es posaran en marxa els que acampen a l'est; i tocareu la trompeta un segon senyal, i es posaran en marxa els campaments dels que acampen al sud; i tocareu la trompeta un tercer senyal, i es posaran en marxa els campaments dels que acampen al costat del mar; i tocareu la trompeta un quart senyal, i es posaran en marxa els campaments dels que acampen cap al nord; amb un senyal tocaran la trompeta en la seva partida. I quan reuniu la congregació, tocareu la trompeta, però no amb senyal especial. I els fills d'Aaron, els sacerdots, tocaran les trompetes, i serà per a vosaltres una llei eterna per a les vostres generacions. Si però sortiu a la guerra a la vostra terra contra els adversaris que s'han oposat a vosaltres, i soneu les trompetes, sereu recordats davant del Senyor i sereu salvats dels vostres enemics. I en els dies de la vostra alegria, i en les vostres festes, i en les vostres llunes noves, sonareu les trompetes sobre els holocaustos i sobre els sacrificis de la vostra salvació, i serà per a vosaltres record davant del vostre Déu, jo el Senyor, el vostre Déu. I va passar que en el segon any, en el mes segon, el dia vintè del mes, el núvol va pujar des de la tenda del testimoni. I els fills d'Israel van partir amb les seves provisions al desert del Sinaí, i el núvol es va aturar al desert de Paran. I van partir primers per la veu del Senyor per mà de Moisès. I van aixecar l'ordre del camp dels fills de Judà primers amb la seva força, i sobre la seva força, Naassó fill d'Aminadab. I sobre el poder de la tribu dels fills d'Issachar, Nathanael fill de Sogar. I sobre el poder de la tribu dels fills de Zabulon, Eliab, fill de Helon. I desmuntaran la tenda, i sortiran els fills de Gersó i els fills de

Merari, els qui porten la tenda. I van aixecar la divisió del campament de Rubèn amb la seva força; i sobre la seva força, Elisur fill de Xedeur; i sobre la força de la tribu dels fills de Simeó, Xelumiel fill de Zurixadai. I sobre el poder de la tribu dels fills de Gad, Elisaf fill de Raguel. I els fills de Caàt, portant les coses sagrades, sortiran, i muntaran la tenda fins que arribin. I ells sortiran l'ordre del campament d'Efraïm amb la seva força, i sobre la seva força, Elisamà fill d'Amiüd. I sobre la força de la tribu dels fills de Manassès, Gamaliel el de Fadasur. I sobre la força de la tribu dels fills de Benjamín, Abidan fill de Gideoni. I la divisió del campament dels fills de Dan sortirà, última de tots els campaments, amb la seva força; i sobre la seva força, Aquièzer el fill d'Ammixaddai. I sobre la força de la tribu dels fills d'Aser, Fageel fill d'Ecran. I sobre la força de la tribu dels fills de Neftalí, Aquire fill d'Ainan. Aquestes són les hosts dels fills d'Israel, i van partir amb la seva força. I Moisès va dir a Obab, fill de Raguel el madianita, parent per matrimoni de Moisès: Nosaltres partim cap al lloc que el Senyor va dir: Aquest donaré a vosaltres. Vine amb nosaltres i et tractarem bé, perquè el Senyor ha parlat coses bones sobre Israel. I li va dir: No hi aniré, sinó que aniré a la meva terra i amb la meva família. I va dir: No ens abandonis, perquè estaves amb nosaltres al desert, i seràs entre nosaltres un ancià. I serà que si véns amb nosaltres, i serà que aquelles coses bones que el Senyor ens farà de bé, també a tu et tractarem bé. I van partir de la muntanya del Senyor un camí de tres dies, i l'arca de l'aliança del Senyor anava al davant d'ells un camí de tres dies per explorar-los un lloc de descans. I va passar que en llevar l'arca, Moisès va dir: Desperta't, Senyor, i

que siguin dispersats els teus enemics, que fugin tots els qui t'odien. I quan es posava en repòs va dir: Torna, Senyor, als milers de miríades d'Israel. I el núvol els feia ombra de dia, quan ells sortien del campament.

11

I el poble estava murmurant coses dolentes davant del Senyor, i el Senyor va escoltar, i es va enutjar amb ira, i es va encendre entre ells un foc de part del Senyor, i va devorar una part del campament. I la gent va cridar a Moisès, i Moisès va pregar al Senyor, i el foc va cessar. I el nom d'aquell lloc va ser anomenat Conflagració, perquè el foc va ser encès entre ells pel Senyor. I la multitud mixta que hi havia entre ells desitjà amb desig, i asseguts ploraven també els fills d'Israel, i digueren: qui ens donarà carn? Vam recordar els peixos que menjàvem a Egipte de regal. I les carabasses, i els melons, i els porros, i les cebes, i els alls. Ara però la nostra ànima està completament seca, els nostres ulls no veuen res més que el mannà. El mannà, però, és com llavors de coriandre, i el seu aspecte és com el del cristall. I la gent viatjava, i recollien, i molien allò al molí, i ho fregaven al morter, i ho bullien a l'olla, i en feien pastissos, i el seu gust era com el d'un pastís d'oli. I quan la rosada baixava sobre el campament durant la nit, el mannà baixava sobre ella. I Moisès va escoltar-los plorant segons els seus clans, cadascun a la porta seva, i el Senyor es va enutjar amb gran ira, i davant de Moisès era malvat. I Moisès va dir al Senyor: Per què has maltractat el

teu servent, i per què no he trobat gràcia davant teu, per imposar l'impuls d'aquest poble sobre mi? No vaig jo concebre en el ventre tot aquest poble, o jo els vaig donar a llum? Perquè em dius, agafa'l al teu si, com si aixequés una dida el nadó que mama, a la terra que vas jurar als seus pares? D'on he de treure jo carn per donar a tot aquest poble? Perquè ploren davant meu, dient: Dóna'ns carn perquè puguem menjar. No podré jo sol portar aquest poble, perquè aquesta paraula és massa pesada per a mi. Si però així tu ho fas amb mi, mata'm amb destrucció, si he trobat misericòrdia davant de tu, perquè no vegi la meva aflicció. I el Senyor va dir a Moisès: Reuneix per a mi setanta homes d'entre els ancians d'Israel, als quals tu mateix coneixes, perquè aquests són ancians del poble i escribes igualment, i els portaràs a la tenda del testimoni, i es quedaran allà amb tu. I baixaré i parlaré allà amb tu, i trauré de l'esperit que hi ha sobre tu i el posaré sobre ells, i t'ajudaran amb l'impuls del poble, i no el portaràs tu sol. I a la gent diràs: purifiqueu-vos per a demà, i menjareu carn; perquè vau plorar davant del Senyor, dient: qui ens donarà de menjar carn? Que bo per a nosaltres és a Egipte; i el Senyor us donarà carn per menjar, i menjareu carn. No un dia menjareu, no i dos, no i cinc dies, no i deu dies, no i vint dies, fins un mes de dies menjareu, fins que surti de les narius vostres; i serà per a vosaltres en còlera, perquè vau desobeir al Senyor, qui és entre vosaltres, i vau plorar davant d'ell, dient: per què vam sortir nosaltres d'Egipte? I Moisès va dir: el poble és de sis-centes milers de soldats de peu, entre els quals estic jo; i tu vas dir: els donaré carn per menjar, i menjaran un mes de dies. No seran sacrificades ovelles i bous per a ells, i els bastarà? O tot

el peix del mar es reunirà per a ells, i els serà suficient? I va dir el Senyor a Moisès: La mà del Senyor no serà suficient? Ja sabràs si la meva paraula et sobrepassarà o no. I Moisès va sortir i va parlar al poble les paraules del Senyor, i va reunir setanta homes d'entre els ancians del poble, i ell els va col·locar al voltant de la tenda. I va baixar el Senyor en un núvol, i va parlar amb ell, i va prendre de l'esperit que era sobre ell, i el va col·locar sobre els setanta homes ancians. Quan va reposar l'esperit sobre ells, van profetitzar, però no ho van continuar fent. I dos homes van quedar al campament, el nom d'un era Eldad i el nom del segon era Medad, i l'esperit va reposar sobre ells, i aquests estaven entre els registrats, però no van anar a la tenda, i van profetitzar al campament. I havent corregut el jove, va informar a Moisès i va dir: Eldad i Medad profetitzen al campament. I Josuè, el fill de Nun, que estava al costat de Moisès, l'escollit, va dir: Senyor meu Moisès, atura'ls. I Moisès li va dir: No tens gelosia de mi? I qui pogués fer tot el poble del Senyor profetes, quan el Senyor doni el seu esperit sobre ells! I Moisès va anar-se'n al campament, ell mateix i els ancians d'Israel. I un esperit va sortir d'entre el Senyor, i va portar guatlles des de la mar, i les va llançar sobre el campament, camí d'un dia des d'aquí i camí d'un dia des d'aquí, al voltant del campament, com a dos colzes des de la terra. I el poble, havent-se aixecat, va recollir guatlles tot el dia, tota la nit i tot el dia següent; el que menys en va recollir va reunir deu cors, i les van estendre al voltant del campament per assecar-les. La carn encara era a les seves dents abans de desaparèixer, i el Senyor es va enfadar contra el poble, i el Senyor va colpejar el poble amb un cop molt gran. I el nom d'aquell lloc va ser

anomenat Tombes del Desig, perquè allà van enterrar el poble que desitjava. Des de les Tombes dels Desitjos va partir el poble cap a Aseroth, i el poble va estar a Aseroth.

12

I Miriam i Aaron van parlar contra Moisès, a causa de la dona etíop que va prendre Moisès, perquè va prendre una dona etíop, i van dir: No ha parlat el Senyor només a Moisès? No ens va parlar també a nosaltres? I el Senyor va escoltar. I l'home Moisès era molt humil entre tots els homes que hi havia sobre la terra. I el Senyor va dir immediatament a Moisès, a Aaron i a Miriam: Sortiu vosaltres tres a la tenda del testimoni. I els tres van sortir a la tenda del testimoni, i el Senyor va baixar en un pilar de núvol, i es va quedar dret sobre la porta de la tenda del testimoni, i Aaron i Miriam van ser cridats, i van sortir ambdós. I va dir-los: Escolteu les meves paraules, si hi ha un profeta vostre del Senyor, en visió em faré conèixer a ell, i en somni parlaré amb ell. No és així el meu servent Moisès, en tota la meva casa és fidel; Boca a boca parlaré amb ell, en forma, i no per enigmes, i va veure la glòria del Senyor; i per què no vau témer parlar contra el meu servent Moisès? I la ira de còlera del Senyor va caure sobre ells, i se'n va anar. I el núvol es va retirar de la tenda, i heus aquí que Miriam estava leprosa com la neu, i Aaron va mirar Miriam, i heus aquí que estava leprosa. I va dir Aaron a Moisès, et prego senyor, no posis sobre nosaltres el pecat, perquè vam actuar ignorantment segons el que vam

pecar; Que no esdevingui com igual a la mort, com un avortament sortint de l'úter d'una mare, i devora la meitat de les carns d'ella. I Moisès va cridar al Senyor, dient: Oh Déu, et necessito, cura-la. I el Senyor va dir a Moisès: si el seu pare escupint va escupir a la seva cara, no seria avergonyida set dies? Que sigui separat set dies fora del campament, i després d'això entrarà. I Miriam va ser separada fora del campament set dies, i el poble no va partir fins que Miriam va ser purificada. I després d'això el poble va sortir d'Aseroth, i van acampar al desert de Paran.

13

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: envia per tu mateix homes, i que espiïn la terra dels cananeus, la qual jo dono als fills d'Israel per a possessió; un home per tribu, segons clans dels pares seus els enviaràs, tot líder d'ells. I Moisès els va enviar des del desert de Paran per veu del Senyor, tots aquests homes líders dels fills d'Israel. I aquests són els seus noms, de la tribu de Rubèn, Samuel fill de Zacur. De la tribu de Simeó, Safat fill de Souri. De la tribu de Judà, Caleb fill de Jefunè. De la tribu d'Issacar, Igal, fill de Josep. De la tribu d'Efraïm, Ausè fill de Nauè. De la tribu de Benjamín, Paltí, fill de Rafu. De la tribu de Zebulun, Goudièl, fill de Soudí. De la tribu de Josep, dels fills de Manassès, Gaddi, fill de Susi. De la tribu de Dan, Amiel fill de Gamaliel. De la tribu d'Asher, Sathour, fill de Miquel. De la tribu de Neftalí, Nabí fill de Sabí. De la tribu de Gad, Gudi'el fill de

Machi. Aquests són els noms dels homes que Moisès va enviar a espiar la terra, i Moisès va nomenar Hosea, fill de Nun, Josuè. I Moisès els va enviar a espiar la terra de Canaan, i els va dir: pugeu per aquest desert, i pujareu a la muntanya, i veureu la terra com és, i el poble que habita sobre ella, si és fort o dèbil, o si són pocs o molts. I quina és la terra on aquests habiten, si és bona o dolenta, i quines són les ciutats on aquests viuen, si són fortificades o sense fortificar. I quina la terra, la fèrtil o la estèril; si hi ha en ella arbres, o no; i havent perseverat prendreu dels fruits de la terra. I els dies, dies de primavera, precursors del raïm. I havent pujat van explorar la terra des del desert de Sin fins a Rehob, entrant a Hamath. I van pujar pel desert, i van anar fins a Hebron, i allà hi havia Ahiman, i Sheshai, i Talmai, descendents d'Anak, i Hebron va ser construïda set anys abans de Tanis d'Egipte. I van arribar fins a la vall del raïm, i la van explorar, i van tallar d'allà una branca amb un raïm de raïms, i el van aixecar sobre pals, i també maganes i figues. I van anomenar aquell lloc Vall del Raïm, a causa del raïm que els fills d'Israel van tallar d'allà. I van tornar des d'allà després d'haver explorat la terra durant quaranta dies. I havent anat van venir cap a Moisès i Aaron i cap a tota l'assemblea dels fills d'Israel, al desert de Paran, Cadès; i els van respondre paraula i a tota l'assemblea, i van mostrar el fruit de la terra, i li van relatar, i van dir: vam venir a la terra a la qual ens vas enviar, terra que flueix llet i mel; i aquest és el fruit d'ella. Però que audaç és la nació que habita sobre ella, i les ciutats són fortificades, emmurallades i molt grans, i hem vist allà la generació d'Enac. I Amalec habita a la terra del sud, i l'heteu, i l'hivita, i el jebuseu, i

l'amorreu habita a la muntanya, i el cananeu habita vora el mar i vora el riu Jordà. I Caleb va fer callar el poble davant de Moisès, i li va dir: No, sinó que pujarem, i l'heretarem, perquè serem capaços contra ells. I els homes que havien pujat amb ell van dir: No hi pujarem, perquè no podrem pujar contra aquesta nació, ja que és més forta que nosaltres. Van portar consternació de la terra que havien explorat als fills d'Israel, dient: La terra que vam travessar per explorar-la és una terra que devora els habitants que hi ha, i tota la gent que vam veure en ella són homes de gran estatura. I allà hem vist els gegants, i érem davant d'ells com llagostes, però així érem davant d'ells.

14

Havent agafat tota la congregació, va cedir la veu, i el poble va plorar tota aquella nit. I tots els fills d'Israel estaven murmurant contra Moisès i Aaron; i tota l'assemblea els va dir, Tant de bo haguéssim mort a la terra d'Egipte, o en aquest desert, si haguéssim mort; i per què el Senyor ens porta a aquesta terra per caure en la guerra? Les nostres dones i els nostres nens seran per al saqueig; ara doncs és millor tornar a Egipte. I ells van dir l'un a l'altre: Donem-nos un líder i tornem a Egipte. I Moisès i Aaron van caure sobre el rostre davant de tota la congregació dels fills d'Israel. Jesús, el fill de Nun, i Caleb, el fill de Jefunné, dels que havien espiat la terra, van esquinçar les seves vestidures, i van dir a tota l'assemblea dels fills d'Israel, dient: La terra que vam espiar és molt, molt bona. Si el Senyor

ens tria, ens portarà a aquesta terra i ens la donarà, terra que flueix llet i mel. Però no sigueu rebels del Senyor, i vosaltres no tingueu por del poble de la terra, perquè són menjar per a vosaltres, ja que el temps s'ha apartat d'ells, i el Senyor és amb nosaltres, no els tingueu por. I tota la congregació va dir d'apedregarlos amb pedres, i la glòria del Senyor va aparèixer en el núvol sobre la tenda del testimoni a tots els fills d'Israel. I va dir el Senyor a Moisès, fins quan em provocarà aquest poble? I fins quan no em creuen malgrat tots els senyals que vaig fer davant d'ells? Jo els colpiré de mort, i els destruiré, i faré de tu i de la casa del teu pare una nació gran, i molt més que això. I Moisès va dir al Senyor: Egipte ho escoltarà, perquè tu vas fer pujar aquest poble d'ells amb la teva força. Però tots els habitants d'aquesta terra han escoltat que tu ets Senyor en aquest poble, tu que ets vist ull a ull, Senyor, i el teu núvol s'ha establert sobre ells, i tu vas davant d'ells en pilar de núvol durant el dia, i en pilar de foc durant la nit. I tu destruiràs aquest poble com si fos un sol home; i les nacions, tantes com han escoltat el teu nom, diran: Per no poder el Senyor portar aquest poble a la terra que els va jurar, els va abatre al desert. I ara que sigui exaltada la teva força, Senyor, de la manera que vas dir, dient: el Senyor pacient, i abundant en misericòrdia, i veritable, traient les iniquitats i les injustícies i els pecats, i per purificació no purificarà el culpable, tornant els pecats dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació. Perdona el pecat d'aquest poble segons la teva gran misericòrdia, tal com vas ser graciós amb ells des d'Egipte fins ara. I el Senyor va dir a Moisès: Sóc graciós amb ells segons la teva paraula. Però jo visc i

viu el meu nom, i la glòria del Senyor omplirà tota la terra. Que tots els homes que han vist la meva glòria i els signes que vaig fer a Egipte i al desert, i m'han posat a prova aquesta desena vegada, i no han escoltat la meva veu, certament no veuran la terra que vaig jurar als seus pares; però els seus fills que estan amb mi aquí, tots els que no saben ni el bo ni el dolent, tot jove inexpert, a aquests donaré la terra; però tots els que m'han provocat no la veuran. Però el meu fill Caleb, perquè té un altre esperit en ell, i em va seguir, el portaré a la terra a la qual va entrar allà, i la seva descendència l'heretarà. L'Amalek i el Cananeu habiten a la vall; demà gireu-vos i partiu cap al desert, camí del mar Vermell. I va dir el Senyor a Moisès i a Aaron, dient: Fins quan aquesta assemblea malvada? El que ells mateixos murmuren davant meu, la murmuració dels fills d'Israel, que van murmurar sobre vosaltres, l'he escoltada. Els vaig dir: Visc jo, diu el Senyor, certament de la manera que heu parlat a les meves orelles, així us faré. En aquest desert cauran els vostres cossos; i tota la vostra gent comptada, i els vostres comptats des de vint anys i amunt, tots els que van murmurar contra mi; si vosaltres entrareu a la terra sobre la qual vaig estendre la meva mà per fer-vos habitar sobre ella; llevat de Caleb fill de Jefoné, i Josuè el fill de Nun. I els nens, que vau dir que serien saquejats, els portaré a la terra; i heretaran la terra de la qual vosaltres us vau apartar. I els vostres membres cauran en aquest desert. Els vostres fills estaran habitant en el desert quaranta anys; i portaran la vostra fornicació, fins que siguin consumits els vostres membres en el desert, segons el nombre dels dies que vau espiar la terra, quaranta dies, un dia per any,

rebreu els vostres pecats quaranta anys; i coneixereu la ira de la meva còlera. Jo, el Senyor, he parlat; en veritat, així faré a aquesta congregació malvada que s'ha reunit contra mi: en aquest desert seran consumits i allà moriran. I els homes que Moisès va enviar a espiar la terra, i havent arribat van murmurar contra ella davant l'assemblea per treure paraules dolentes sobre la terra, i van morir els homes que van parlar contra la terra en el cop davant del Senyor. I Jesús, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefunne, van sobreviure d'aquells homes que havien anat a espiar la terra. I Moisès va parlar aquestes paraules a tots els fills d'Israel, i el poble va plorar molt. I havent-se llevat d'hora al matí van pujar a la cim de la muntanya, dient: Heus aquí, nosaltres pujarem al lloc que va dir el Senyor, perquè hem pecat. I Moisès va dir, per què vosaltres transgrediu la paraula del Senyor? No us serà pròsper. No pugeu, perquè el Senyor no és amb vosaltres, i caureu davant dels vostres enemics. Que l'amalequita i el cananeu són allà davant vostre, i caureu per l'espasa, perquè us vau apartar desobeint el Senyor, i el Senyor no serà amb vosaltres. I havent forçat, van pujar al cim de la muntanya, però l'arca de l'aliança del Senyor i Moisès no es van moure del campament. I l'amalec i el cananeu que habitaven en aquella muntanya van baixar, els van fer recular i els van massacrar fins a Hormà, i van tornar al campament.

15

I el Senyor va dir a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i els diràs, quan entreu a la terra de la vostra habitació, la qual jo us dono, i fareu holocaustos al Senyor, ofrena cremada sencera o sacrifici, per magnificar un vot, o segons voluntat, o en les vostres festes per fer olor de fragància al Senyor, si certament dels bous o de les ovelles. I el que ofereix el seu regal el portarà al Senyor, un sacrifici d'una dècima part de l'efà de farina fina mesclada amb un quart de hin d'oli. I vi per a libació la quarta part del hin fareu sobre l'holocaust, o sobre el sacrifici; per a cada anyell faràs tant, ofrena d'olor de fragància al Senyor. I amb el moltó, quan el feu en holocausta o en sacrifici, faràs un sacrifici de flor de farina de dos dècimes barrejada amb oli, la tercera part del hin; I vi en libació, la tercera part del hin, oferireu com a olor agradable al Senyor. I si feu del bestiar boví un holocauste o un sacrifici per complir un vot, o un sacrifici de salvació al Senyor, portarà sobre el vedell un sacrifici de flor de farina, tres dècimes barrejades en oli, mig hin. I vi per a libació la meitat del hin, ofrena d'olor de fragància al Senyor. Així faràs amb el vedell, amb el moltó, o amb el xai de les ovelles o de les cabres; Segons el nombre que feu, així fareu amb cadascun, segons el nombre d'ells. Tot el natiu farà així per oferir tals ofrenes en olor de fragància al Senyor. Si però un estranger s'afegeix a vosaltres en la vostra terra, o qui esdevingui entre vosaltres en les vostres generacions, i farà una ofrena d'olor de fragància al Senyor, de la manera que feu vosaltres, així farà la congregació al Senyor. Una llei serà per a vosaltres i per als forasters que habiten entre vosaltres, llei eterna per a les vostres generacions; com vosaltres, així el foraster serà davant del

Senyor. Una mateixa llei i un mateix estatut serà per a vosaltres i per al foraster que resideix entre vosaltres. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i els diràs: en entrar vosaltres a la terra a la qual jo us porto allà, i serà que quan mengeu del pa de la terra, apartareu una ofrena, una porció separada al Senyor, primícies de la vostra massa. Separareu pa com a ofrena; com l'ofrena de l'era, així el separareu, primícies de la massa vostra, i donareu al Senyor una ofrena per a les vostres generacions. Quan però pequeu i no feu tots aquests manaments, els quals va parlar el Senyor a Moisès, tal com va manar el Senyor a vosaltres per mà de Moisès, des del dia en què va manar el Senyor a vosaltres i més enllà a les vostres generacions, i serà si passa sense voler davant dels ulls de l'assemblea, i farà tota l'assemblea un vedell de bestiar sense defecte per a holocaust per a olor de fragància al Senyor, i el seu sacrifici i la seva libació segons l'ordenança, i un cabrit de cabres per al pecat. I el sacerdot farà expiació per tota la congregació dels fills d'Israel, i els serà perdonat, perquè és involuntari, i ells portaren el seu do com a ofrena al Senyor pel seu pecat davant del Senyor, pels seus actes involuntaris. I serà perdonat a tota la congregació dels fills d'Israel, i al foraster que resideix entre vosaltres, perquè tot el poble ho ha fet involuntàriament. Si una ànima peque involuntàriament, portarà una cabra d'un any concernent el pecat. I el sacerdot farà expiació per l'ànima que ha pecat involuntàriament i que ha pecat sense voler davant del Senyor, per fer expiació per ella. Al natiu entre els fills d'Israel i a l'estranger que resideix entre ells, una mateixa llei serà per a ells, per a qui actuï

involuntàriament. I l'ànima que actuï amb mà d'arrogància dels nadius o dels prosèlits, a Déu aquest provoca, serà destruïda aquella ànima del seu poble, perquè ha menyspreat la paraula del Senyor, i ha escampat els seus manaments; destruirà, serà destruïda aquella ànima, el seu pecat en ella. I els fills d'Israel eren al desert, i trobaren un home recollint llenya el dia de dissabte. I el van portar, els que l'havien trobat recollint fusta el dia dels dissabtes, a Moisès i Aaron, i a tota la congregació dels fills d'Israel. I ells el van posar a la presó, perquè no havien decidit què haurien de fer amb ell. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Que sigui condemnat a mort l'home, apedregeu-lo amb pedres tota la congregació. I tota la congregació el va treure fora del campament, i tota la congregació el va apedegar amb pedres fora del campament, tal com el Senyor va manar a Moisès. I va dir el Senyor a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i els diràs, i que facin per a ells mateixos franges sobre les vores dels seus vestits per a les seves generacions; i posareu sobre les franges de les vores un cordó de color jacint. I estarà per a vosaltres en les franges, i les veureu; i recordareu tots els manaments del Senyor, i les fareu; i no sereu desviats darrere dels vostres pensaments, i dels ulls amb els quals vosaltres forniqueu darrere d'ells, perquè recordeu i feu tots els meus manaments, i sereu sants per al vostre Déu. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us va treure de la terra d'Egipte, per ser el vostre Déu, jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

16

I va parlar Coré fill d'Ishar fill de Caat fill de Leví, i Datan i Abiram fills d'Eliab, i On fill de Pèlet fill de Rubèn; i es van aixecar davant de Moisès, i homes dels fills d'Israel dos-cents cinquanta, caps d'assemblea, convocats de consell, i homes de renom. Es van revoltar contra Moisès i Aaron, i van dir: Prou ja, perquè tota la congregació, tots són sants, i el Senyor és entre ells, i per què us alceu sobre la congregació del Senyor? I havent escoltat Moisès, va caure de cara. I va parlar a Coré i a tota la seva congregació, dient: Déu ha visitat i ha conegut els qui són seus i els sants, i els ha portat a prop d'ell mateix, i els quals va triar per a ell mateix, els ha portat a prop d'ell mateix. Això feu: preneu per a vosaltres mateixos encensers, Coré i tota la seva assemblea, i poseu-hi foc, i poseu-hi encens davant del Senyor demà; i serà l'home que ha escollit el Senyor, aquest, sant; que us sigui suficient, fills de Leví. I Moisès va dir a Coré: Escolteu-me, fills de Leví. No és poca cosa això per a vosaltres, que el Déu d'Israel us va separar de la congregació d'Israel, i us va apropar cap a ell mateix per ministrar els ministeris de la tenda del Senyor, i presentar-vos davant de la tenda per servir-los? I t'ha apropat a tu i tots els teus germans, els fills de Leví, amb tu, i cerqueu també exercir el sacerdoci? Així tu i tota la teva congregació reunida davant de Déu, i qui és Aaron perquè murmureu contra ell? I Moisès va enviar a cridar Datan i Abiram, fills d'Eliab, i van dir: No hi pujarem. No és poca cosa això, que tu ens vas portar a una terra que flueix llet i mel per matar-nos al desert, i que tu governes sobre nosaltres? Ets governant? I tu ens vas portar a una terra que flueix llet i mel, i ens vas donar herència de camp i vinyes? Hauries arrencat els

ulls d'aquells homes? No pugem. I Moisès es va entristir molt, i va dir al Senyor: No tinguis en compte el seu sacrifici; no he pres res desitjable d'ells, ni he fet mal a cap d'ells. I Moisès va dir a Coré: santifica la teva assemblea, i sigueu preparats davant del Senyor tu i Aaron i ells mateixos demà; I preneu cadascú el seu encenser, i posareu sobre ells encens, i presentareu davant del Senyor cadascú el seu encenser, dos-cents cinquanta encensers, i tu i Aaron cadascú el seu encenser. I cadascun va prendre el seu encenser, i van col·locar-hi foc, i van posar-hi encens, i es van situar al costat de les portes de la tenda del testimoni Moisès i Aaron. I Coré va reunir contra ells tota la seva congregació al costat de la porta de la tenda del testimoni, i la glòria del Senyor va aparèixer a tota la congregació. I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: separeu-vos del mig d'aquesta assemblea, i els consumiré d'una vegada. I caigueren sobre la seva cara i digueren: Déu, Déu dels esperits i de tota carn, si un home ha pecat, sobre tota la congregació la ira del Senyor? I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Parla a l'assemblea, dient: Retireu-vos del voltant de l'assemblea de Coré. I Moisès es va aixecar i va anar cap a Datan i Abiram, i tots els ancians d'Israel van anar amb ell. I ell va parlar a la congregació, dient: Separeu-vos de les tendes d'aquests homes durs, i no toqueu res del que és d'ells, no perigueu amb ells en tot el seu pecat. I ells es van apartar dels voltants de la tenda de Coré, i Datan i Abiram van sortir i es van quedar drets a les portes de les seves tendes, amb les seves dones, els seus infants i el seu bagatge. I Moisès va dir: En això sabreu que el Senyor m'ha enviat a fer totes aquestes obres, que no vénen de mi mateix. Si aquests moren segons la mort de tots

els homes, si la seva inspecció serà segons la inspecció de tots els homes, el Senyor no m'ha enviat. Però o en visió el Senyor ho mostrarà, i havent obert la terra la seva boca els devorarà a ells, i les seves cases, i les seves tendes, i tot allò que els pertany, i baixaran vivents a l'hades, i sabreu que aquests homes van provocar el Senyor. Com però va cessar de parlar totes aquestes paraules, la terra es va esquinçar sota d'ells. I la terra es va obrir, i els va empassar, i les seves cases, i tots els homes que estaven amb Korah, i els seus ramats. I van baixar ells i tot allò que era seu, vivents, cap a l'hades, i la terra els va cobrir, i van perir d'entre la congregació. I tot Israel que era al seu voltant va fugir de la seva veu, perquè deien: No sigui que la terra ens engolixi. I un foc va sortir de davant del Senyor, i va devorar els dos-cents cinquanta homes que oferien l'encens.

17

I el Senyor va dir a Moisès i a Eleazar, el fill d'Aaron el sacerdot: recolliu els encensers de bronze del mig dels cremats, i el foc estrany aquest escampeu-lo allà, perquè van consagrar els encensers d'aquests pecadors amb les seves ànimes, i fes-ne làmines batudes com a cobertura per a l'altar, perquè van ser portats davant del Senyor i van ser santificats; i es van convertir en senyal per als fills d'Israel. I Eleazar fill d'Aaron el sacerdot va agafar els encensers de bronze, tants com van portar els cremats, i els van afegir com a coberta a l'altar, memorial als fills d'Israel, perquè no s'acosti cap estranger, que no és de la llavor

d'Aaron, a posar encens davant del Senyor; i no serà com Coré i la seva rebel·lió, tal com va parlar el Senyor per mà de Moisès a ell. I els fills d'Israel van murmurar l'endemà contra Moisès i Aaron, dient: Vosaltres heu matat el poble del Senyor. I va passar que, en reunir-se la congregació contra Moisès i Aaron, es van llançar sobre la tenda del testimoni, i el núvol la va cobrir, i va aparèixer la glòria del Senyor. I Moisès i Aaron van entrar davant la tenda del testimoni. I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: aparteu-vos del mig d'aquesta assemblea, i els consumiré d'una vegada; i van caure sobre les seves cares. I va dir Moisès a Aaron: Pren l'encenser, i posa-hi foc de l'altar, i llança-hi encens, i porta'l ràpidament al campament, i fes expiació per ells, perquè ha sortit la ira de la faç del Senyor, ha començat a destruir el poble. I Aaron va prendre-ho tal com li havia parlat Moisès, i va córrer cap a la congregació, i ja havia començat la plaga entre el poble, i va imposar l'encens i va expiar pel poble. I va estar entre els morts i els vivents, i la plaga va cessar. I els morts en la plaga van ser catorze mil set-cents, sense comptar els morts a causa de Corè. I Aaron va retornar cap a Moisès a la porta de la tenda del testimoni, i la plaga va cessar. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i pren d'ells una vara, una vara segons les cases dels pares de tots els seus governants, segons les cases dels seus pares, dotze vares, i escriu el nom de cadascun sobre la vara. I escriu el nom d'Aaron sobre la vara de Leví, perquè és una vara, segons la tribu de la casa de les seves famílies donaran. I les posaràs en la tenda del testimoni, enfront del testimoni, on em faré conèixer a tu. I serà que l'home que jo esculli, la seva vara

brotarà, i trauré de mi el murmuri dels fills d'Israel que ells mateixos murmuren sobre vosaltres. I Moisès va parlar als fills d'Israel, i tots els seus governants li van donar una vara, una vara per governant, segons les cases dels seus pares, dotze vares, i la vara d'Aaron estava entre les seves vares. I Moisès va dipositar les vares davant del Senyor a la tenda del testimoni. I va passar l'endemà que van entrar Moisès i Aaron a la tenda del testimoni, i heus aquí que havia brotat la vara d'Aaron de la casa de Leví, i havia tret un brot, i havia florit flors, i havia produït nous. I Moisès va treure totes les vares de davant del Senyor vers tots els fills d'Israel; i van veure, i cadascun va agafar la seva vara. I el Senyor va dir a Moisès: Posa la vara d'Aaron davant dels testimonis per a la seva preservació, com a senyal per als fills dels desobedients, i que cessi el seu murmuri contra mi, i no morin. I Moisès i Aaron van fer tal com el Senyor va manar a Moisès, així ho van fer. I els fills d'Israel van dir a Moisès, dient: Mira, som consumits, hem perit, som destruïts. Tot el que toca el tabernacle del Senyor mor, fins que al final morim?

18

I va dir el Senyor a Aaron, dient: Tu i els teus fills i la casa del teu pare prendreu els pecats de les coses santes, i tu i els teus fills prendreu els pecats del vostre sacerdoci. I els teus germans de la tribu de Levi, el poble del teu pare, porta'ls prop de tu mateix, i que s'uneixin a tu, i que et serveixin, i tu i els teus fills amb tu

davant de la tenda del testimoni. I guardaran les teves guàrdies, i les guàrdies de la tenda. Excepte cap als vasos sants, i cap a l'altar no s'acostaran, i no moriran ni aquests ni vosaltres. I s'uniran a tu i guardaran les guàrdies de la tenda del testimoni, segons tots els ministeris de la tenda, i l'estranger no s'aproparà a tu. I guardareu les guàrdies de les coses santes i les guàrdies de l'altar, i no hi haurà ira entre els fills d'Israel. I jo he pres els vostres germans els Levites d'entre els fills d'Israel, un do donat al Senyor, per ministrar en els ministeris de la tenda del testimoni. I tu i els teus fills amb tu guardareu el vostre sacerdoci, segons tota manera de l'altar i el que hi ha dins del vel, i ministrareu els ministeris com a regal del vostre sacerdoci, i l'estranger que s'acosti morirà. I el Senyor va parlar a Aaron: Mira, jo us he donat la custòdia de les primícies de totes les coses santificades a mi pels fills d'Israel; a tu les he donat com a honor, i als teus fills amb tu, com a estatut etern. I això us sigui de les coses santes santificades de les ofrenes, de tots els seus dons, i de tots els seus sacrificis, i de tota la seva transgressió, i de tots els seus pecats, tants com em retornen de totes les coses santes, serà per a tu i per als teus fills. En el sant dels sants les menjareu, tot mascle les menjarà, tu i els teus fills; seran santes per a tu. I això serà per a vosaltres les primícies dels seus dons, de totes les ofrenes dels fills d'Israel; a tu te les he donat, i als teus fills i a les teves filles amb tu, com a estatut etern; tot el qui sigui pur a casa teva les menjarà. Tota primícia d'oli, i tota primícia de vi, la primícia dels seus grans, tantes com en donin al Senyor, te les he donat a tu. Les primícies, totes les que hi ha a la seva terra, totes les que portin al Senyor, seran per a tu; tot el que sigui pur a

casa teva les menjarà. Tot el que estigui dedicat entre els fills d'Israel serà per a tu. I tot el que obre el ventre de tota carn, tants com ofereixen al Senyor, des de l'home fins al bestiar, serà teu, però amb rescat seran rescatats els primogènits dels homes, i els primogènits del bestiar impur els redimiràs. I la seva redempció, des d'un mes d'edat, la valoració és de cinc sicles, segons el sicle sant que són vint òbols. Excepte els primogènits dels vedells i els primogènits de les ovelles i els primogènits de les cabres no redimiràs, sant és, i la sang d'ells vesseràs cap a l'altar, i el greix oferiràs com a ofrena en olor de fragància al Senyor. I la carn serà per a tu, com també el pit de l'ofrena ondulatòria i el braç dret, seran per a tu. Tota ofrena de les coses santes que els fills d'Israel apartin per al Senyor, te l'he donada a tu i als teus fills i a les teves filles amb tu, com a estatut etern; és un pacte de sal eterna davant del Senyor, per a tu i per a la teva descendència amb tu. I el Senyor va parlar a Aaron: En la terra d'ells no heretaràs, i no tindràs cap porció entre ells, perquè jo sóc la teva porció i la teva herència enmig dels fills d'Israel. I als fills de Leví, heus aquí, he donat tot delme en Israel com a herència, en lloc dels seus ministeris, tots aquells que ells ministren com a ministeri a la tenda del testimoni. I els fills d'Israel no s'acostaran més a la tenda del testimoni per prendre un pecat mortal. I el levita ell mateix exercirà el ministeri de la tenda del testimoni, i ells assumiran els seus pecats, estatut etern per a les seves generacions, i enmig dels fills d'Israel no heretaran herència. Perquè els delmes dels fills d'Israel, tants com apartin al Senyor com a ofrena, els he donat als Levites en herència; a causa d'això els he dit que en mig dels fills d'Israel

no heretaran herència. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: i als Levites parlaràs, i diràs a ells: si rebeu dels fills d'Israel el delme que he donat a vosaltres d'ells en herència, i apartareu vosaltres d'ell ofrena al Senyor, delme del delme. I se us comptarà les vostres ofrenes com el gra de l'era i l'ofrena del cup de vi. Així els apartareu també vosaltres de totes les ofertes del Senyor, de tots els vostres delmes, tants com rebeu dels fills d'Israel, i en donareu una ofrena al Senyor Aaron, el sacerdot. De tots els vostres dons apartareu una ofrena al Senyor, o de totes les primícies apartareu la cosa consagrada. I els diràs: Quan prengueu les primícies d'ell, serà comptat als levites com a producte de l'era i com a producte del cup. I vosaltres el menjareu en tot lloc, vosaltres i les vostres cases, perquè aquesta és la vostra recompensa en lloc dels vostres ministeris a la tenda del testimoni. I no rebreu pecat a través d'això, perquè hauríeu de treure les primícies d'ell, i no profanareu les coses santes dels fills d'Israel, perquè no moriu.

19

I el Senyor va parlar a Moisès i Aaron, dient: aquesta és la distinció de la llei que va manar el Senyor, dient: parla als fills d'Israel i que prenguin cap a tu una vedella roja sense defecte, la qual no té en ella cap defecte, i sobre la qual no ha estat posat jou. I la donaràs a Eleazar, el sacerdot, i la trauran fora del campament a un lloc pur, i la sacrificaran davant d'ell. I Eleazar prendrà de la seva sang, i ruixarà davant de la tenda del

testimoni de la seva sang set vegades. I ells la cremaran davant d'ell, i la pell i les carns d'ella i la sang d'ella amb l'excrement d'ella seran cremats. I el sacerdot prendrà fusta de cedre i hisop i escarlata, i els llançaran al mig de la crema de la vedella. I el sacerdot rentarà les seves vestidures i banyarà el seu cos amb aigua, i després d'això entrarà al campament, i el sacerdot serà impur fins al vespre. I el qui la crema rentarà les seves vestidures, i banyarà el seu cos, i serà impur fins al vespre. I un home pur recollirà les cendres de la vedella i les dipositarà fora del campament en un lloc pur, i serà per a la congregació dels fills d'Israel per a conservació; aigua d'aspersió de purificació és. I el qui recull la cendra de la vedella rentarà les seves vestidures i serà impur fins al vespre, i serà per als fills d'Israel i per als forasters residents un estatut etern. El qui toqui el cadàver de qualsevol ànima humana serà impur set dies. Aquest serà purificat el tercer dia i el setè dia, i serà pur; però si no és purificat el tercer dia i el setè dia, no serà pur. Tot el qui toca el mort d'ànima d'home, si mor, i no sigui purificat, ha profanat la tenda del Senyor, serà destruïda aquella ànima d'Israel, perquè l'aigua d'aspersió no va ser aspergida sobre ell, és impure, encara la seva impuresa és en ell. I aquesta és la llei: si un home mor en una casa, tot el que entra a la casa, i tot el que hi ha a la casa, serà impur set dies. I tot vas obert que no tingui tapa lligada sobre ell és impur. I tot qui toqui sobre la superfície del camp un ferit o un mort o un os humà o una tomba, serà impur set dies. I agafaran per a l'impur de les cendres de la cremada de la purificació, i abocaran sobre ella aigua viva en un recipient. I agafarà hisop i el mullarà dins l'aigua un home pur, i asperjarà

sobre la casa i sobre els estris i sobre les ànimes, tantes com hi hagi allà, i sobre el que ha tocat l'os humà, o el ferit, o el mort, o la tomba. I el pur esquitxarà sobre l'impur el tercer dia i el setè dia, i serà purificat el setè dia, i rentarà les seves vestidures, i es banyarà amb aigua, i serà impur fins al vespre. I l'home que sigui profanat i no sigui purificat, serà destruïda aquella ànima de mig de la congregació, perquè va profanar les coses santes del Senyor, perquè aigua de purificació no va ser aspergida sobre ell; impura és. I serà per a vosaltres un estatut etern, i el que esquitxa l'aigua de purificació rentarà les seves vestidures, i el que toca l'aigua de la purificació serà impur fins al vespre. I tot allò que toqui l'impur serà impur, i l'ànima que el toqui serà impura fins al vespre.

20

I els fills d'Israel, tota la congregació, van arribar al desert de Sin, en el primer mes, i el poble va romandre a Cades, i allà va morir Miriam, i allà va ser enterrada. I no hi havia aigua per a la congregació, i es van reunir contra Moisès i Aaron. I el poble es queixava a Moisès, dient: Plaguera que haguéssim mort en la destrucció dels nostres germans davant del Senyor. I per què heu portat la congregació del Senyor a aquest desert per matar-nos a nosaltres i el nostre bestiar? I per què això? Ens vau fer pujar des d'Egipte per arribar a aquest lloc malvat; un lloc on no es sembra, ni hi ha figueres, ni vinyes, ni magranes, ni hi ha aigua per beure. I Moisès i Aaron van venir des de davant de la

congregació a la porta de la tenda del testimoni, i van caure de cara en terra, i la glòria del Senyor es va manifestar davant d'ells. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Pren la teva vara, i reuneix l'assemblea tu i Aaron el teu germà, i parleu a la roca davant d'ells, i donarà les seves aigües, i traureu per a ells aigua de la roca, i donareu de beure a l'assemblea i al seu bestiar. I Moisès va prendre la vara de davant del Senyor, tal com el Senyor va manar. I Moisès i Aaron van reunir la congregació davant de la roca, i els va dir: Escolteu-me, desobedients, no farem sortir per a vosaltres aigua d'aquesta roca? I havent aixecat Moisès la seva mà, va colpejar la roca amb la vara dues vegades, i va sortir molta aigua, i va beure la congregació i els seus ramats. I el Senyor va dir a Moisès i Aaron: Perquè no vau creure en santificar-me davant dels fills d'Israel, a causa d'això no portareu vosaltres aquesta congregació a la terra que els he donat. Aquesta és l'aigua de Contradicció, perquè els fills d'Israel van ser injuriats davant del Senyor, i va ser consagrat en ells. I Moisès va enviar missatgers des de Cadès cap al rei d'Edom, dient: Això diu el teu germà Israel: Tu coneixes tota la pena que ens ha trobat. I els nostres pares van baixar a Egipte, i vam residir a Egipte molts dies, i els egipcis ens van maltractar a nosaltres i als nostres pares. I vam clamar al Senyor, i el Senyor va escoltar la nostra veu, i havent enviat un missatger, ens va treure d'Egipte, i ara som a la ciutat de Cadès, a la vora de les teves fronteres. Passarem per la teva terra, no passarem pels camps ni pels cellers, ni beurem aigua del teu pou; anirem pel camí reial, no ens desviarem ni a la dreta ni a l'esquerra, fins que hàgim passat les teves fronteres. I Edom li va dir: No

passaràs pel meu territori; si no, sortiré a fer-te la guerra. I els fills d'Israel li diuen: Passarem vora la muntanya; si beguem de la teva aigua, jo i els meus ramats, et pagaré el preu; però no és res, passarem vora la muntanya. Però ell va dir: No passaràs a través del meu territori. I Edom va sortir al seu encontre amb una multitud nombrosa i amb mà forta. I Edom no va voler permetre a Israel passar a través de les seves fronteres, i Israel es va desviar d'ell. I ells van partir de Cadès, i van arribar els fills d'Israel, tota la congregació, a la muntanya d'Hor. I el Senyor va dir a Moisès i Aaron a Hor, la muntanya sobre les fronteres de la terra d'Edom, dient: que sigui afegit Aaron al seu poble, perquè no entrareu a la terra que he donat als fills d'Israel, perquè em vau provocar sobre l'aigua dels insults. Pren l'Aaron i Eleazar, el seu fill, i fes-los pujar a la muntanya d'Hor, davant de tota l'assemblea, i despulla l'Aaron de la seva vestidura i vesteix Eleazar, el seu fill; i l'Aaron, havent estat reunit, que mori allà. I Moisès va fer tal com el Senyor li va manar, i el va fer pujar al mont Hor, davant de tota l'assemblea, i va treure a Aaron les seves vestidures, i les va posar a Eleazar, el seu fill; i Aaron va morir al cim de la muntanya; i Moisès i Eleazar van baixar de la muntanya. I va veure tota la congregació que Aaron havia mort, i van plorar Aaron trenta dies tota la casa d'Israel.

21

I el rei cananeu Arad, que habitava al desert, va escoltar que Israel havia vingut pel camí d'Atharein, i va lluitar contra Israel,

i va prendre'n captius com a botí. I Israel va pregar una pregària al Senyor, i va dir: Si em lliures aquest poble sota el meu control, el destruiré completament, ell i les seves ciutats. I el Senyor va escoltar la veu d'Israel i va lliurar el cananeu sota el seu control, el va consagrar a ell i a les seves ciutats, i van anomenar aquell lloc Anatema. I havent sortit de la muntanya de Hor, pel camí cap a la mar Roja, van envoltar la terra d'Edom; i el poble es va desanimar en el camí. I la gent parlava contra Déu i contra Moisès, dient, per què això? Ens vas treure d'Egipte per matar-nos al desert? Que no hi ha pa, ni aigua; però la nostra ànima s'ha cansat d'aquest pa buit. I el Senyor va enviar contra el poble les serps mortals, i van mossegar el poble, i va morir molta gent dels fills d'Israel. I el poble, havent arribat a Moisès, deien: Hem pecat, perquè hem parlat contra el Senyor i contra tu; prega, doncs, al Senyor que tregui de nosaltres la serpent. I Moisès va pregar al Senyor pel poble, i el Senyor va dir a Moisès: Fes per a tu mateix una serp, i posa-la sobre un pal, i serà que si una serp mossega un home, tot el qui hagi estat mossegat, en veure-la, viurà. I Moisès va fer una serp de bronze, i la va col·locar sobre un pal, i succeïa que quan una serp mossegava un home, i mirava la serp de bronze, vivia. I els fills d'Israel van partir, i van acampar a Oboth. I havent partit d'Oboth, van acampar a Achalga, a l'altra banda del desert, que està davant de Moab, cap a llevant. I d'allà van partir i van acampar a la vall de Zared. I d'allà van partir i van acampar a l'altra banda d'Arnon, al desert, la part que sobresurt des de les fronteres dels amorrites, ja que Arnon és la frontera de Moab, entre Moab i l'amorrita. Per això es diu en el llibre: La guerra del Senyor va incendiar Zahab i els

torrents de l'Arnon. I va establir els torrents per assentar Er, i s'afegeix a les fronteres de Moab. I des d'allà el pou, aquest pou del qual va dir el Senyor a Moisès: Reuneix el poble, i els donaré aigua per beure. Aleshores Israel va cantar aquesta cançó sobre el pou: comenceu-li, pou, el van cavar governants, el van excavar reis de nacions en el seu regne, en governar ells; i des del pou a Mattanà, i des de Mattanà a Nahaliel, i des de Nahaliel a Bamot, i des de Bamot a Jahaz, que és en la plana de Moab, des del cim del tallat, que mira cap a la cara del desert. I Moisès va enviar ambaixadors a Sihon, rei dels amorreus, amb paraules pacífiques, dient: Passarem per la teva terra, pel camí anirem; no ens desviarem ni cap a camp ni cap a vinya; no beurem aigua del teu pou; pel camí reial passarem, fins que passem les teves fronteres. I no va permetre Sihon a Israel passar per les seves fronteres, i va reunir Sihon tot el seu poble, i va sortir per combatre contra Israel al desert, i va venir a Jahaz, i es va desplegar en batalla contra Israel. I Israel el va colpejar amb l'espasa, i van prendre possessió de la seva terra, des d'Arnon fins a Jabbok, fins als fills d'Ammon, perquè Jazer és la frontera dels fills d'Ammon. I Israel va prendre totes aquestes ciutats, i Israel va habitar en totes les ciutats dels amorrites, a Hesbon i en totes les que limitaven amb aquesta. És perquè Hesbon és la ciutat de Sihon, rei dels Amorites, i aquest va lluitar contra el rei de Moab anteriorment, i van prendre tota la seva terra, des d'Aroer fins a Arnon. A causa d'això diran els enigmatistes: veniu a Hesbon, perquè sigui edificada i sigui establerta la ciutat de Sihon; perquè foc va sortir d'Hesbon, flama de la ciutat de Sihon, i va devorar fins a Moab, i va engolir els pilars d'Arnon. Ai

de tu Moab, has perit poble de Quemox; van ser lliurats els seus fills per salvar-se, i les seves filles captives al rei dels amorreus Sihon, i la seva llavor pereixerà, Hesbon fins a Dibon; i les dones encara van encendre més foc sobre Moab. Va habitar Israel en totes les ciutats dels amorreus. I Moisès va enviar a espiar Iazer, i la van capturar, i les seves viles, i van expulsar l'amorreu que habitava allà. I havent tornat, van pujar pel camí cap a Basan, i va sortir Og, rei de Basan, a trobar-los, i tot el seu poble per a la guerra a Edraín. I el Senyor va dir a Moisès: No el temis, perquè l'he lliurat a les teves mans, i tot el seu poble, i tota la seva terra, i faràs amb ell com vas fer amb Sihon, rei dels amorrites, qui va habitar a Hesbon. I el va colpejar a ell i als seus fills, i a tot el seu poble, fins a no deixar-ne cap supervivent, i van heretar la seva terra.

22

I havent partit, els fills d'Israel van acampar a ponent de Moab, al costat del Jordà, davant de Jericó. I havent vist Balac fill de Seffor tot allò que va fer Israel a l'amorreu, i Moab va témer el poble molt perquè eren molts, i Moab es va disgustar davant dels fills d'Israel. I va dir Moab al consell d'ancians de Midian: Ara aquesta congregació lleparà tot el que hi ha al nostre voltant, com llapa el vedell les herbes verdes de la plana. I Balak, fill de Zippor, era rei de Moab en aquell temps. I va enviar ambaixadors a Balaam, fill de Beor, a Pethor, que és sobre el riu de la terra dels fills del seu poble, per cridar-lo, dient: Mira, un

poble ha sortit d'Egipte, i mira, ha cobert la superfície de la terra, i aquest s'asseu al costat meu. I ara vine aquí a maleir-me aquest poble, perquè aquest és més fort que nosaltres, per si som capaços de colpejar-los, i els expulsaré de la terra, perquè sé que a qui tu beneeixis són beneïts, i a qui tu maleeixes han estat maleïts. I el consell d'ancians de Moab i el consell d'ancians de Madian van anar amb els oracles a les seves mans, i van venir cap a Balaam, i li van dir les paraules de Balak. I va dir-los: Allotgeu-vos aquí aquesta nit, i us respondré els assumptes que el Senyor em parli, i els governants de Moab van romandre amb Balaam. I Déu va venir cap a Balaam i li va dir: Què fan aquests homes amb tu? I Balaam va dir a Déu: Balac fill de Sippor, rei de Moab, els ha enviat a mi, dient: mira, un poble ha sortit d'Egipte, i ha cobert la vista de la terra, i aquest seu al costat meu, i ara vine aquí i maleeix-lo per mi, si llavors podré colpejar-lo, i l'expulsaré de la terra. I Déu va dir a Balaam: No aniràs amb ells, ni maleiràs el poble, perquè és beneït. I havent-se aixecat Balaam al matí, va dir als governants de Balak: Marxeu cap al vostre senyor, Déu no em deixa anar amb vosaltres. I els governants de Moab, havent-se aixecat, van anar cap a Balak i van dir: Balaam no vol venir amb nosaltres. I Balak va afegir encara enviar governants més nombrosos i més honorables que aquests. I van venir a Balaam, i li diuen: Això diu Balak, el de Zippor: et demano que no vacil·lis a venir cap a mi. T'honraré honorablement, i faré per a tu tot el que diguis, i vine a maleir aquest poble per a mi. I va respondre Balaam, i va dir als governants de Balak: Si Balak em dóna la seva casa plena de plata i or, no podré transgredir la paraula del Senyor Déu, per

fer-ho petit o gran en la meva ment. I ara romangueu aquí també vosaltres aquesta nit, i sabré què més em dirà el Senyor. I Déu va venir cap a Balaam de nit, i li va dir: si aquests homes estan presents per cridar-te, aixeca't i segueix-los, però faràs allò que jo et diré. I havent-se aixecat Balaam el matí, va ensellar la seva somera i va anar amb els governants de Moab. I Déu es va enfadar amb ira perquè ell va anar; i el missatger de Déu es va aixecar per oposar-se a ell; i ell anava muntant sobre la seva somera, i els seus dos criats amb ell. I la somera, en veure el missatger de Déu dret al camí amb l'espasa desenvainada a la mà, es va apartar del camí i anava cap a la plana, i ell va colpejar la somera amb la seva vara per guiar-la al camí. I el missatger de Déu es va quedar dret en els solcs de les vinyes, una tanca d'aquí i una tanca d'allà. I havent vist la somera el missatger de Déu, es va prémer contra la paret, i va aixafar el peu de Balaam contra la paret; i ell va continuar colpejant-la encara. I el missatger de Déu va continuar, i havent marxat es va plantar en un lloc estret on no era possible girar ni a la dreta ni a l'esquerra. I la burra, en veure el missatger de Déu, es va ajupir sota Balaam, i Balaam es va enutjar i va colpejar la burra amb la vara. I Déu va obrir la boca de l'ase, i li diu a Balaam: Què t'he fet, que m'has colpejat aquesta tercera vegada? I Balaam va dir a la somera: Perquè t'has burlat de mi, i si tingués una espasa a la mà, ja t'hauria traspassat. I la somera diu a Balaam: No sóc jo la teva somera sobre la qual has cavalcat des de la teva joventut fins al dia d'avui? No t'he fet això després de despreciar-te? Però ell va dir que no. Déu va revelar els ulls de Balaam, i veu el missatger del Senyor dret contra ell en el camí, i

l'espasa desenvainada a la seva mà, i inclinant-se va adorar amb la seva cara. I li va dir el missatger de Déu: Per què has colpejat la teva somera aquesta tercera vegada? I mira, jo vaig sortir contra teu perquè el teu camí no és noble davant meu, i la somera, havent-me vist, es va apartar de mi aquesta tercera vegada. I si no hagués girat de costat, ara t'hauria matat a tu, però hauria salvat aquella. I Balaam va dir al missatger del Senyor: He pecat, perquè no sabia que tu t'oposaves a mi en el camí per sortir-me al pas, i ara, si no t'és suficient, em giraré enrere. I el missatger de Déu va dir a Balaam, vés amb els homes; però la paraula que jo et digui, aquesta guardaràs de dir. I va anar Balaam amb els governants de Balac. I havent escoltat Balak que Balaam ha vingut, va sortir a trobar-se amb ell a la ciutat de Moab, que és sobre els límits d'Arnon, que és a la part dels límits. I va dir Balac a Balaam: No vaig enviar per tu per cridar-te? Per què no venies cap a mi? De veritat no podré honorar-te? I va dir Balaam a Balac: Mira, he vingut cap a tu ara; seré capaç de dir alguna cosa? La paraula que si Déu llança a la boca meva, aquesta parlaré. I Balaam va anar amb Balak, i van arribar a les ciutats de les zones perifèriques. I Balak va sacrificar ovelles i vedells, i va enviar a Balaam i als governants que eren amb ell. I va passar al matí, i havent pres Balak a Balaam, el va portar amunt sobre la columna de Baal, i li va mostrar des d'allà una part del poble.

23

I Balaam va dir a Balak: Construeix-me aquí set altars, i prepara'm aquí set vedells i set moltons. I Balak va fer de la manera que Balaam li va dir, i va oferir un vedell i un moltó sobre l'altar. I Balaam va dir a Balak: Para't sobre el teu sacrifici, i aniré a veure si Déu se m'apareixerà en la trobada, i la paraula que em mostri te l'anunciaré. I Balak es va quedar sobre el seu sacrifici. I Balaam va anar a consultar Déu, i va anar directament, i Déu va aparèixer a Balaam, i Balaam li va dir: He preparat els set altars, i he ofert un vedell i un moltó sobre l'altar. I Déu va posar una paraula a la boca de Balaam, i li va dir, havent-se girat cap a Balak: Així parlaràs. I va girar-se cap a ell, i ell estava dret sobre els seus holocausts, i tots els governants de Moab amb ell, i l'esperit de Déu va venir sobre ell. I havent pres la seva paràbola, va dir: Des de Mesopotàmia em va fer venir Balak, rei de Moab, des de les muntanyes de l'est, dient: Vine a maleir-me Jacob, i vine a maleir-me Israel. Què maleiré a qui el Senyor no maleeix? O què maleiré jo a qui Déu no maleeix? Perquè des del cim de les muntanyes el veuré, i des dels turons l'observaré; mira, el poble habitarà sol, i entre les nacions no serà comptat. Qui ha comptat exactament la llavor de Jacob, i qui comptarà els pobles d'Israel? Mori l'ànima meva entre ànimes de justos, i esdevingui la llavor meva com la llavor d'aquests. I va dir Balac a Balaam: Què m'has fet? T'he cridat per a una maledicció dels meus enemics, i mira, has beneït amb benedicció. I Balaam va dir a Balak: No diré allò que Déu posi a la meva boca? I Balak li va dir: Vine encara amb mi cap a un altre lloc des d'on no el veuràs des d'allà, sinó que veuràs només una part seva, però no els veuràs tots, i maleeix-lo per mi des

d'allà. I el va portar a la torre de guaita del camp sobre el cim tallat, i va construir allà set altars, i va oferir un vedell i un moltó sobre l'altar. I Balaam va dir a Balak: Estigues dret sobre el teu sacrifici, però jo aniré a consultar Déu. I Déu va trobar Balaam, i va posar una paraula a la seva boca, i va dir: Torna't cap a Balak, i diràs aquestes coses. I va girar-se cap a ell, i ell estava al càrrec del seu holocaust, i tots els governants de Moab amb ell, i Balac li va dir: què va dir el Senyor? I havent pres la seva paràbola, va dir: Aixeca't, Balac, i escolta, dóna orella, testimoni fill de Sefor. No és Déu com un home per mentir, ni com un fill d'home per ser amenaçat; ell mateix ho ha dit, no ho farà? Parlarà, i no romandrà? Heus ací he emprès de beneir, beneiré, i no ho tornaré enrere. No hi haurà treball a Jacob, ni es veurà dolor a Israel; el Senyor, el seu Déu, és amb ell, les coses glorioses dels governants hi són en ell. Déu, que el va treure d'Egipte, és com la glòria d'un unicorn per a ell. No, perquè no hi ha endevinació en Jacob, ni profecia en Israel; al temps oportú se li dirà a Jacob i a Israel què acomplirà Déu. Heus que un poble com un cadell s'alçarà, i com un lleó s'exultarà; no dormirà fins que mengi la presa, i begui la sang dels ferits. I Balak va dir a Balaam: ni el maleiràs amb malediccions per a mi, ni el beneiràs beneint-lo. I responent Balaam, va dir a Balac: No et vaig dir que la paraula que Déu parli, això faré? I va dir Balak a Balaam: Vine, et portaré a un altre lloc, si plau a Déu, i maleeix-lo per mi des d'allà. I Balak va portar Balaam al cim del Peor, que s'estén cap al desert. I Balaam va dir a Balak: Edifica'm aquí set altars i prepara'm aquí set vedells i set moltons. I Balac va fer tal com li va dir Balaam, i va oferir un vedell i un moltó sobre l'altar.

24

I havent vist Balaam que és bo davant del Senyor beneir Israel, no va anar segons el seu costum a la trobada dels auguris, i va girar el seu rostre cap al desert. I aixecant Balaam els seus ulls, veu Israel acampat segons les tribus, i va venir sobre ell l'esperit de Déu. I havent pres la seva paràbola, va dir, diu Balaam fill de Beor, diu l'home que veritablement veu, diu escoltant paraules del fort, qui va veure visió de Déu en son, els seus ulls descoberts. Què belles són les teves cases, Jacob, les teves tendes, Israel! Com valls ombrívoles, i com jardins vora un riu, i com tendes que va plantar el Senyor, i com cedres vora les aigües. Sortirà un home de la seva llavor, i governarà moltes nacions, i serà exaltat el regne de Gog, i el seu regne creixerà. Déu el va guiar fora d'Egipte, com la glòria d'un unicorn per a ell; devorarà les nacions enemigues seves i xucllarà la medul·la de les seves parts grasses, i amb les seves fletxes disparará l'enemic. Havent-se ajagut, va descansar com un lleó i com un cadell de lleó; qui l'aixecarà? Els que et beneeixen siguin beneïts, i els que et maleeixen siguin maleïts. I Balak es va enfadar amb Balaam, i va batre les mans, i Balak va dir a Balaam: Per maleir el meu enemic t'he cridat, i heus aquí que beneint has beneït per tercera vegada. Ara doncs fuig cap al teu lloc, vaig dir que t'honoraria, i ara el Senyor t'ha privat de la glòria. I Balaam va dir a Balac: No vaig parlar també als teus missatgers que vas enviar a mi, dient: Si Balac em dóna la seva casa plena de plata i d'or, no podré transgredir la paraula del Senyor per fer bo o

dolent pel meu compte; tot el que digui Déu, això diré? I ara mira, jo marxo cap al meu lloc, vine, t'aconsellaré què farà aquest poble al teu poble al final dels dies. I havent pres la seva paràbola, va dir: Diu Balaam fill de Beor, diu l'home que veritablement veu, escoltant paraules de Déu, coneixent el coneixement de l'Altíssim, i havent vist visió de Déu en son; els seus ulls descoberts. Li mostraré a ell, i no ara, beneeixo, i no s'apropa. Sortirà un estel de Jacob, s'alçarà un home d'Israel, i ell destrossarà els líders de Moab, i saquejará tots els fills de Set. I Edom serà herència, i Esaú, el seu enemic, serà herència, i Israel va actuar amb força. I s'alçarà de Jacob, i destruirà el que es salva de la ciutat. I havent vist l'Amalec, i havent pres la seva paràbola, va dir: Amalec és el començament de les nacions, i la seva llavor pereixerà. I havent vist el quenita i havent pres la seva paràbola, va dir: forta és la teva habitació; i si poses el teu niu en roca, i si esdevé a Beor niu d'astúcia, els assiris et capturaran. I havent vist l'Og i havent pres la seva paràbola, va dir: oh, oh, qui viurà quan Déu posi aquestes coses? I sortirà de la mà dels Kittim, i maltractaran Assíria, i maltractaran els Hebreus, i ells mateixos unànimement pereixeran. I havent-se aixecat, Balaam va marxar, havent-se girat cap al seu lloc, i Balak va marxar cap a si mateix.

25

I Israel va allotjar-se a Sattein, i el poble va ser profanat en fornicar amb les filles de Moab. I els van cridar als sacrificis dels

seus ídols, i el poble va menjar dels seus sacrificis, i es van inclinar davant els seus ídols. I Israel es va consagrar a Baal Peor, i el Senyor es va enfadar amb ira contra Israel. I va dir el Senyor a Moisès: pren tots els caps del poble i fes-ne un exemple davant del Senyor, a la vista del sol, i la ira de la còlera del Senyor es girarà des d'Israel. I Moisès va dir a les tribus d'Israel: Mateu cadascú el seu propi que va ser iniciat a Baal-peor. I heus aquí que un home dels fills d'Israel, havent vingut, va portar el seu germà cap a la midianita davant de Moisès i davant de tota la congregació dels fills d'Israel, i ells ploraven al costat de la porta de la tenda del testimoni. I havent vist Pinehas fill d'Eleazar fill d'Aaron el sacerdot, es va aixecar del mig de l'assemblea, i havent agafat una llança a la mà, va entrar darrere de l'home israelita cap a la fornalla, i va travessar tots dos, tant l'home israelita, com la dona a través del seu úter; i va cessar la plaga dels fills d'Israel. I els morts a causa de la plaga van ser vint-i-quatre mil. I va parlar el Senyor a Moisès, dient: Pinehas fill d'Eleazar fill d'Aaron el sacerdot va aturar la meva ira dels fills d'Israel, en emular ell el meu zel entre ells, i no vaig destruir els fills d'Israel en el meu zel. Així vaig dir, mira jo li dono un pacte de pau, i serà per a ell i per a la seva descendència després d'ell un pacte de sacerdoci etern, a canvi del qual va ser zelós pel seu Déu, i va fer expiació pels fills d'Israel. El nom de l'home israelita que va ser colpejat amb la madianita era Zambri, fill de Salmon, governant de la casa de la família dels simeonites. I el nom de la dona madianita que va ser colpejada era Chasbi, filla de Sur, governant de la nació d'Ommoth, de la casa de les famílies de Midian. I el Senyor va

parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, dient: sigueu hostils als madianites i colpegeu-los, perquè ells mateixos són hostils a vosaltres amb engany, en tot allò que us enganyen a causa de Peor, i a causa de Casbí, filla del governant de Madian, germana d'ells, la que va ser colpejada el dia del cop a causa de Peor.

26

I va passar després del cop, i el Senyor va parlar a Moisès i a Eleazar el sacerdot, dient: pren el recompte de tota l'assemblea dels fills d'Israel des de vint anys i a sobre, segons les cases dels pares seus, tot el que surt a posar-se en formació de batalla a Israel. I parlà Moisès i Eleazar el sacerdot a les planes de Moab sobre el Jordà davant de Jericó, dient: des de vint anys i a sobre, de la manera que manà el Senyor a Moisès; i els fills d'Israel els que sortiren d'Egipte, Rubèn primogènit d'Israel; fills però de Rubèn: Enoc, i poble de l'Enoc; a Pal·lu, poble del Pal·lui. A l'Asron, el poble de l'Asronei; al Carmi, el poble del Carmi. Aquests eren els pobles de Rubén, i el seu cens va ser de quaranta-tres mil set-cents trenta. I els fills de Pal·lu: Eliab. I els fills d'Eliab: Namuel, i Datan, i Abiram, aquests designats de la congregació, aquests són els que es van aixecar contra Moisès i Aaron en la congregació de Coré, en la revolta contra el Senyor. I la terra, havent obert la seva boca, va empassar-los a ells i a Coré, en la mort de la seva assemblea, quan el foc va devorar els dos-cents cinquanta, i van esdevenir un senyal; però els fills de Coré no van morir. I els fills de Simeó, el poble dels fills de

Simeó: de Namuel, el poble dels Namuelites; de Jamín, el poble dels Jaminites; de Jaquín, el poble dels Jaquinites; de Zèrah, el poble dels Zerahites; de Saül, el poble dels Saulites. Aquests pobles de Simeó del seu cens, vint-i-dos mil dos-cents. Fills de Judà: Er i Onan, i van morir Er i Onan a la terra de Canaan. I els fills de Judà es van dividir segons els seus clans: de Shiloh, el clan dels shelanites; de Phares, el clan dels perezites; de Zerah, el clan dels zerahites. I els fills de Fares van ser: d'Asron, el poble dels asronites; de Iamun, el poble dels iamunites. Aquests pobles de Judà segons el seu cens: setanta-sis mil cinc-cents. I els fills d'Issacar segons els seus clans: a Tola, el clan dels tolaïtes; a Puà, el clan dels puaïtes; a Jasub, el clan dels jasubites; a Ximron, el clan dels ximronites. Aquests són els pobles d'Issacar segons el seu cens: seixanta-quatre mil quatre-cents. Fills de Zabulon segons els seus clans: de Sared, el clan dels Saredites; de Allon, el clan dels Allonites; de Allel, el clan dels Allelites. Aquests són els pobles de Zabulon segons el seu cens: seixanta mil cinc-cents. Els fills de Gad segons els seus clans: a Sefon, el clan dels sefonites; a Hagui, el clan dels haguites; a Xuni, el clan dels xunites; a Ozni, el clan dels oznites; a Addi, el clan dels addites; a Arodi, el clan dels arodites; a Ariel, el clan dels arielites. Aquests són els pobles dels fills de Gad segons el seu cens: quaranta-quatre mil cinc-cents. Fills d'Asher segons els seus clans: de Jamin, el clan dels jaminites; de Jesou, el clan dels jesouites; de Baria, el clan dels bariaites. Al Kober, el poble dels Koberi; al Melchiel, el poble dels Melchieli. I el nom de la filla d'Asher era Sarai. Aquests són els pobles d'Asher segons el seu cens: quaranta-tres mil quatre-cents. Fills de Josep segons els seus clans, Manassès i Efraïm.

Fills de Manassès. A Maquir, el poble dels maquirites; i Maquir va engendrar Galaad; a Galaad, el poble dels galadites. I aquests són els fills de Galaad: Aquièzer, el poble aquièzerita; de Queleg, el poble queleguita. A l'Esriel, el poble l'esrielita; al Siquem, el poble el siquemita; a l'Shemaer, el poble el shemaerita; i a l'Ofer, el poble l'oferita. I a Salpaad, fill d'Opher, no li van néixer fills, sinó filles, i aquests són els noms de les filles de Salpaad: Malà, i Nouà, i Eglà, i Melkhà, i Thersà. Aquests són els pobles de Manassès segons el seu cens: cinquanta-dos milers i set-cents. I aquests són els fills d'Efraïm: de Suthala, el poble dels shuthelahites; de Taanach, el poble dels tahanites. Aquests són els fills de Suthala: el poble d'Eden, el poble edenita. Aquests són els pobles d'Efraïm segons el seu cens: trenta-dos milers i cinc-cents. Aquests són els pobles dels fills de Josep segons els seus clans. Fills de Benjamin segons els seus clans: de Bale, el clan dels balites; d'Asybèr, el clan dels asybèrites; de Iachiran, el clan dels iachiranites. Al Sofan, el poble de Sofanes. I els fills de Balè van ser Adar i Noeman; a Adar, el poble dels Adari, i a Noeman, el poble dels Noemani. Aquests són els fills de Benjamín segons els seus clans, del seu cens: trenta-cinc mil cinc-cents. I els fills de Dan segons els seus clans: a Samà, el clan dels Samaïtes, aquests són els clans de Dan segons els seus clans. Tots els pobles de Samei segons la seva inspecció: seixanta-quatre mil quatre-cents. Fills de Neftalí segons els seus clans: d'Asiel, el clan dels asielites; de Gauni, el clan dels gaunites. A Jeser, el poble dels Jeseri; a Sellem, el poble dels Sellemi. Aquests són els pobles de Neftalí segons el seu cens: quaranta mil tres-cents. Aquest és el cens dels fills d'Israel: sis-centes milers i mil i set-cents i trenta. I

el Senyor va parlar a Moisès, dient: a aquests es dividirà la terra, per heretar segons el nombre de noms. Als més nombrosos augmentaràs l'herència, i als menys nombrosos disminuiràs la seva herència; a cadascun, segons com van ser comptats, se li donarà la seva herència. Per sorts serà dividida la terra segons els noms, segons les tribus dels seus pares heretaran. De la sort dividiràs la seva herència entre molts i pocs. I els fills de Leví segons els seus clans: de Gersó, el clan dels gersonites; de Caat, el clan dels caatites; de Merarí, el clan dels merarites. Aquests són els pobles dels fills de Leví: el poble dels Lobení, el poble dels Hebroní, el poble dels Coré, i el poble dels Mousí, i Caat va engendrar Amram. El nom de la seva dona era Jochebed, filla de Levi, la qual va parir aquests a Levi a Egipte, i va parir a Amram Aaron i Moisès, i Miriam, la germana d'ells. I van néixer a Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar. I van morir Nadab i Abiud en oferir ells foc estranger davant del Senyor al desert del Sinaí. I ells van ser del seu cens vint-i-tres milers, tot mascle d'un mes d'edat i amunt, perquè no van ser comptats entre els fills d'Israel, ja que no els és donat lot entre els fills d'Israel. I aquest és el cens de Moisès i Eleazar el sacerdot, els quals van visitar els fills d'Israel a Araboth de Moab, vora el Jordà, davant de Jericó. I entre aquests no hi havia cap home dels inspeccionats per Moisès i Aaron, quan van inspeccionar els fills d'Israel al desert del Sinaí. Perquè el Senyor els va dir que moririen de mort al desert, i no en va quedar ni un d'ells, excepte Caleb fill de Jefunè, i Jesús fill de Nun.

27

I les filles de Salpaad fill d'Ofer, fill de Galaad, fill de Maquir, del poble de Manassès, dels fills de Josep, i aquests els noms d'elles: Maala, i Noua, i Egla, i Melca, i Tersa, i havent estat dempeus davant de Moisès, i davant d'Eleazar el sacerdot, i davant dels governants, i davant de tota l'assemblea a les portes de la tenda del testimoni, diuen: el nostre pare va morir al desert, i ell no era al mig de l'assemblea que es va reunir contra el Senyor a l'assemblea de Coré, perquè per el seu pecat va morir, i fills no li van néixer; que no sigui esborrat el nom del nostre pare del mig del seu poble, perquè no té fill; doneu-nos una possessió al mig dels germans del nostre pare. I Moisès va portar el seu judici davant del Senyor. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Correctament han parlat les filles de Salfaad; com a regal donaràs a elles possessió d'herència enmig dels germans del seu pare, i transferiràs l'herència del seu pare a elles. I als fills d'Israel parlaràs, dient: si un home mor i no té fill, transferireu la seva herència a la seva filla. Però si no té filla, donareu la herència al seu germà. Però si no té germans, donareu l'herència al germà del seu pare. Si però no hi ha germans del seu pare, donareu l'herència al parent més proper seu de la seva tribu, per heretar els seus béns, i això serà per als fills d'Israel una ordenança de judici, tal com el Senyor va manar a Moisès. I va dir el Senyor a Moisès: Puja a la muntanya que hi ha a l'altra banda del Jordà, aquesta muntanya de Nabau, i mira la terra de Canaan, que jo dono als fills d'Israel en possessió. I la veuràs, i

seràs reunit amb el teu poble tu també, tal com va ser reunit Aaron, el teu germà, a la muntanya de Hor. Perquè vau transgredir la meva paraula al desert de Sin, quan la congregació s'oposava, per santificar-me, no em vau santificar sobre l'aigua davant d'ells; aquesta és l'aigua de la contradicció a Cades, al desert de Sin. I Moisès va dir al Senyor: que el Senyor el Déu dels esperits i de tota carn designi un home sobre aquesta assemblea, qui sortirà davant d'ells, i qui entrarà davant d'ells, i qui els traurà fora, i qui els farà entrar, i l'assemblea del Senyor no serà com ovelles que no tenen pastor. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: pren per a tu mateix Josuè fill de Nun, un home que té esperit en ell mateix, i posaràs les teves mans sobre ell. I el posaràs davant d'Eleazar el sacerdot, i li donaràs càrrec davant de tota l'assemblea, i donaràs càrrec sobre ell davant d'ells. I donaràs part de la teva glòria sobre ell, perquè els fills d'Israel puguin obeir-lo. I es posarà davant d'Eleazar el sacerdot, i li preguntaran el judici dels signes davant del Senyor, segons la seva paraula sortiran, i segons la seva paraula entraran ell mateix i els fills d'Israel unànimement, i tota la congregació. I Moisès va fer tal com li va manar el Senyor; i havent pres Josuè, el va posar davant d'Eleazar el sacerdot, i davant de tota l'assemblea, i va imposar les seves mans sobre ell, i el va establir tal com va manar el Senyor a Moisès.

28

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: ordena als fills d'Israel, i

diràs a ells, dient: els meus regals, els meus dons, les meves ofertes en olor de fragància, guardareu d'oferir a mi en les meves festes. I diràs cap a ells: aquestes són les ofrenes que oferireu al Senyor, dos anyells d'un any sense defecte cada dia en holocaust contínuament. Faràs el primer anyell al matí, i faràs el segon anyell cap al vespre. I faràs la desena part de l'efà de flor fina per a sacrifici barrejada amb oli, amb la quarta part de l'hin. Ofrena cremada continual, la que va ser feta a la muntanya del Sinaí com a olor de fragància per al Senyor. I la seva libació serà la quarta part del hin per al xai, l'un; en el lloc sant vesseràs libació de beguda forta al Senyor; i el xai segon el faràs cap al vespre; segons el seu sacrifici i segons la seva libació ho fareu per a olor de fragància al Senyor. I el dia dels dissabtes oferireu dos anyells d'un any sense defecte, i dues dècimes de flor de farina barrejada amb oli per a sacrifici i libació, holocauste dels dissabtes en els dissabtes sobre l'holocauste continu, i la seva libació. I en les llunes noves oferireu holocaust al Senyor, dos vedells de bous, i un moltó, set anyells d'un any sense defecte; tres dècimes de flor de farina barrejada amb oli per al vedell, i dues dècimes de flor de farina barrejada amb oli per al moltó; una dècima de flor de farina barrejada amb oli per a l'anyell, sacrifici d'olor de fragància, ofrena al Senyor. La seva libació serà la meitat del hin per a un vedell i el terç del hin serà per a un moltó. I la quarta del hin serà per al xai, l'un, de vi; aquest l'holocauste mes de mes pels mesos de l'any. I un cabrit de cabres concernent el pecat al Senyor, a més de l'ofrena cremada perpètua es farà, i la seva libació. I en el mes primer, el dia catorze del mes, pasqua del Senyor. I el quinzè dia d'aquest

mes hi haurà festa, set dies menjareu pa sense llevat. I el primer dia, cridat sant, serà per a vosaltres; no fareu cap treball servil. I oferiu holocaustos com a ofrena al Senyor: dos vedells de bous, un moltó, set anyells d'un any; seran sense defecte per a vosaltres. I el seu sacrifici de farina fina mesclada amb oli, tres dècimes per al vedell, i dues dècimes per al moltó. Una desena faràs per a cada anyell, per als set anyells. I un cabrit de les cabres pel pecat, per fer expiació per vosaltres; Excepte l'holocaust continu del matí, que és l'holocaust continu. Aquestes coses segons aquestes fareu cada dia durant els set dies, un do, una ofrena d'olor de fragància al Senyor; sobre l'holocaust perpetu faràs la seva libació. I el setè dia serà cridat sant per a vosaltres, no fareu cap treball servil en aquest. I el dia dels fruits nous, quan porteu un sacrifici nou al Senyor de les setmanes, serà per a vosaltres una convocació santa, no fareu cap treball servil. I oferiu holocaustos en olor de fragància al Senyor: dos vedells de bous, un moltó, set anyells d'un any sense defecte. El seu sacrifici de farina fina barrejada amb oli: tres dècimes per al vedell, i dues dècimes per al moltó. Una dècima una dècima per al xai l'un, per als set xais; i un cabrit de cabres un sobre pecat, per fer expiació sobre vosaltres; excepte l'holocaust el continu; i el sacrifici d'ells fareu a mi, sense defecte seran per a vosaltres, i les libacions d'ells.

29

I al mes setè, l'u del mes, serà per a vosaltres una convocació

santa, no fareu cap treball servil, serà per a vosaltres un dia de senyal. I fareu holocaustos en olor de fragància al Senyor: un vedell d'entre els bous, un moltó i set anyells d'un any sense defecte. El seu sacrifici de flor fina barrejada amb oli; tres dècimes per al vedell, i dues dècimes per al moltó; una dècima per a cada xai, per als set xais; I un boc de entre les cabres per al pecat, per fer expiació per vosaltres; A més dels holocaustos de la lluna nova; i els seus sacrificis, i les seves libacions, i l'holocaust continu; i els seus sacrificis i les seves libacions segons la seva norma com a olor de fragància al Senyor. I el desè d'aquest mes serà convocat sant per a vosaltres, i afligireu les vostres ànimes, i no fareu cap treball. I oferiu holocaustos en olor de fragància al Senyor, ofrenes al Senyor: un vedell de bous, un moltó, set anyells d'un any; seran sense defecte per a vosaltres. El sacrifici d'ells: flor fina barrejada amb oli, tres dècimes per al vedell, per a l'un, i dues dècimes per al moltó, per a l'un; una dècima per al xai, per a l'un, per als set xais; i un cabrit de cabres sobre el pecat, per fer expiació sobre vosaltres; excepte el concernent al pecat de l'expiació, i l'holocaust el continu, el sacrifici d'ella, i la libació d'ella segons la norma, a olor de fragància, ofrena al Senyor. I el quinzè dia del setè mes, aquest serà convocat sant per a vosaltres, no fareu cap treball servil, i celebrareu aquesta festa al Senyor durant set dies. I oferiu holocaustos com a ofrena d'olor de fragància al Senyor: el primer dia, tretze vedells de bous, dos aries, catorze anyells d'un any, que seran sense taca. Les seves ofrenes de flor fina barrejada amb oli: tres dècimes per al vedell, per als tretze vedells; i dues dècimes per al moltó, per als dos moltons; una

dècima per al xai, per als catorze xais; i un cabrit de entre les cabres per al pecat; excepte l'holocaust continuo; les seves ofrenes i les seves libacions. I el segon dia dotze vedells, dos marrans, catorze anyells d'un any sense defecte. El seu sacrifici i la seva libació per als vedells i per als carneres i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'ofrena cremada contínua, els seus sacrificis i les seves libacions. El tercer dia: onze vedells, dos marrecs, catorze anyells d'un any sense defecte. El seu sacrifici i la seva libació per als vedells, per als carneres i per als anyells, segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de les cabres sobre el pecat, a més de l'holocausta continu, els seus sacrificis i les seves libacions. El quart dia: deu vedells, dos aries, catorze anyells d'un any sense defecte. Els seus sacrificis i les seves libacions per als vedells i per als aries i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'holocausta continu, els seus sacrificis i les seves libacions. El cinquè dia, nou vedells, dos aríets, catorze anyells d'un any sense defecte. Els seus sacrificis i les seves libacions per als vedells i per als aries i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'ofrena cremada perpètua, els seus sacrificis i les seves libacions. El sisè dia: vuit vedells, dos marrans, catorze anyells d'un any sense defecte. Els seus sacrificis i les seves libacions per als vedells i per als aries i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'holocaustament continu, els

seus sacrificis i les seves libacions. El dia setè, set vedells, dos aríets, catorze anyells d'un any sense taca. Els seus sacrificis i les seves libacions per als vedells i per als aries i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva interpretació. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'holocaustament continu, els seus sacrificis i les seves libacions. I el vuitè dia hi haurà per a vosaltres una assemblea de clausura; no fareu cap treball servil en aquest dia. I oferiu holocaustos en olor de fragància, ofrenes al Senyor: un vedell, un moltó, set anyells d'un any sense defecte. Els seus sacrificis i les seves libacions per al vedell i per al moltó i per als anyells segons el seu nombre, segons la seva disposició. I un cabrit de entre les cabres sobre el pecat, a més de l'holocausta perpetu, els seus sacrificis i les seves libacions. Aquestes coses fareu al Senyor en les vostres festes, excepte les vostres pregàries, i les vostres ofertes voluntàries, i els vostres holocaustos, i els vostres sacrificis, i les vostres libacions, i les vostres ofertes de salvació.

30

I Moisès va parlar als fills d'Israel segons tot allò que el Senyor havia manat a Moisès. I Moisès va parlar als governants de les tribus dels fills d'Israel, dient: Aquesta és la paraula que va manar el Senyor. L'home que faci un vot al Senyor, o juri un jurament, o es lligui amb un lligam concernent la seva ànima, no profanarà la seva paraula; tot allò que surti de la seva boca, ho farà. Si una dona fa un vot al Senyor, o lliga una obligació a la

casa del seu pare en la seva joventut, i el seu pare escolta els seus vots i les seves obligacions que va lligar contra la seva ànima, i el seu pare roman en silenci, es mantindran tots els seus vots i totes les obligacions que va lligar contra la seva ànima romandran amb ella. Si però el seu pare refusa refusant, el dia que escolti tots els seus vots i les obligacions que va lligar contra la seva ànima, no es mantindran; i el Senyor la netejarà, perquè el seu pare va refusar. Si però havent esdevingut esdevé d'un home, i les pregàries d'ella sobre ella segons la distinció dels llavis d'ella, les quals va lligar contra l'ànima d'ella, i escolti l'home d'ella, i romangui en silenci amb ella el dia que escolti, i així es mantindran totes les pregàries d'ella, i les obligacions d'ella, les quals va lligar contra l'ànima d'ella, es mantindran. Si però el seu home, refusant, refusi el dia que ho escolti, totes les seves pregàries i les seves obligacions que va determinar contra la seva ànima no romandran, perquè el seu home les va refusar, i el Senyor la netejarà. I el vot d'una vídua i d'una repudiada, tots els que hagi promès sobre la seva ànima, romandran sobre ella. Si però a la casa del seu home el seu vot, o l'obligació vinculant segons la seva ànima amb jurament, i el seu home escolta, i guarda silenci davant d'ella, i no li prohibeix, i es mantindran tots els seus vots, i totes les seves obligacions vinculants que va vincular segons la seva ànima, es mantindran contra ella. Si però el seu marit les anul·la el dia que les escolti, tot allò que surti dels seus llavis segons les seves pregàries, i segons les obligacions relatives a la seva ànima, no romandrà vàlid per a ella, el seu marit les ha anul·lat, i el Senyor la netejarà. Tota pregària i tot jurament de vincle per fer mal a

l'ànima, el seu marit l'establirà per a ella, i el seu marit l'eliminarà. Però si estant callat roman callat per a ella dia rere dia, llavors establirà per a ella totes les seves pregàries, i les obligacions que són sobre ella les establirà per a ella, perquè va callar per a ella el dia en què va escoltar. Si però el seu marit l'anul·la després del dia que ho va escoltar, prendrà el seu pecat. Aquestes són les ordenances que el Senyor va manar a Moisès, entre un home i la seva dona, i entre un pare i la seva filla en la joventut a la casa del pare.

31

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: venja la venjança dels fills d'Israel dels Madianites, i després seràs reunit al teu poble. I Moisès va parlar al poble, dient: Armeu homes d'entre vosaltres, i disposeu-los en formació de batalla davant del Senyor contra Madian, per donar venjança del Senyor a Madian. Mil de cada tribu, mil de cada tribu, de totes les tribus dels fills d'Israel, envieu-los a combatre. I van comptar dels milers d'Israel mil de cada tribu, dotze milers armats per a la batalla. I Moisès els va enviar, mil de cada tribu, mil de cada tribu amb la seva força, i Finees fill d'Eleazar fill d'Aaron el sacerdot, i els vasos sagrats, i les trompetes dels senyals a les seves mans. I es van desplegar en batalla contra Madià, tal com el Senyor va manar a Moisès, i van matar tots els mascles. I van matar els reis de Madian al mateix temps que els seus ferits; i a Evi, i a Requem, i a Sur, i a Hur, i a Reba, cinc reis de Madian; i a Balaam fill de Beor van

matar amb espasa amb els seus ferits; I van saquejar les dones de Madian, i el seu bagatge, i el seu bestiar, i totes les seves possessions; i van saquejar la seva força; I totes les seves ciutats, les que estaven en els seus assentaments, i les seves granges les van cremar amb foc. I van prendre tot el botí, i tots els despulls, des d'homes fins a bestiar. I van portar cap a Moisès i cap a Eleazar el sacerdot, i cap a tots els fills d'Israel, la captivitat, i els despulls, i el botí al campament d'Araboth de Moab, que és sobre el Jordà davant de Jericó. I va sortir Moisès i Eleazar el sacerdot i tots els governants de la congregació a trobar-se amb ells fora del campament. I Moisès es va enfadar amb els caps de l'exèrcit, els comandants de milers i els comandants de centenes que tornaven de la batalla. I Moisès els va dir: per què heu deixat amb vida totes les femelles? Aquestes eren per als fills d'Israel segons la paraula de Balaam per apartar-se i menystenir la paraula del Senyor a causa de Peor, i va succeir la plaga en la congregació del Senyor. I ara mateu tot mascle entre el botí, i tota dona que hagi conegut llit d'home, mateu-la. I tot el botí de les dones que no coneixen llit de mascle, captureu-les vives. I vosaltres acampeu fora del camp set dies; tot el qui hagi matat i el qui toqui el mort es purificarà el dia tercer i el dia setè, vosaltres i els vostres captius. I tota cobertura i tot vas de cuir, i tota obra de pell de cabra, i tot vas de fusta ho purificareu. I Eleazar, el sacerdot, va dir als homes de l'exèrcit que venien de la línia de batalla de la guerra: Aquest és l'estatut de la llei que el Senyor va manar a Moisès. Excepte l'or i la plata i el bronze i el ferro i el plom i l'estany, tota cosa que passi pel foc serà purificada, però amb l'aigua de la purificació serà purificada; i

totes les coses que no passin pel foc passaran per l'aigua. I rentareu les vestidures el setè dia i sereu purificats, i després d'això entrareu al campament. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: pren el resum de les despulles de la captivitat des d'home fins a bèstia, tu i Eleazar el sacerdot i els caps dels pares de l'assemblea. I dividireu les despulles entre els guerrers que van sortir a la batalla i tota la congregació. I apartareu un tribut al Senyor dels homes dels guerrers dels que han sortit a la batalla, una ànima de cinc-cents, dels homes, i dels animals, i dels bous, i de les ovelles, i dels ases; i de la meitat d'ells prendreu. I donaràs a Eleazar el sacerdot les primícies del Senyor. I de la meitat dels fills d'Israel prendràs un de cada cinquanta dels homes, i dels bous, i de les ovelles, i dels ases, i de tot el bestiar, i els donaràs als levites que fan la guàrdia a la tenda del Senyor. I Moisès i Eleazar el sacerdot van fer tal com el Senyor va manar a Moisès. I va ser l'excedent del botí que van saquejar els homes guerrers, de les ovelles, sis-centes setanta-cinc mil; I bous, setanta-dos mil; I ases, seixanta-un mil; I ànimes de persones de les dones que no van conèixer llit d'home, totes les ànimes, trenta-dos mil. I la meitat, la porció dels que havien sortit a la guerra, del nombre de les ovelles, va ser de tres-centes trenta mil set-centes cinquanta. I va ser el tribut al Senyor de les ovelles, sis-centes setanta-cinc; I bous, trenta-sis milers, i el tribut al Senyor, setanta-dos; I ases, trenta milers i cinc-cents, i el tribut al Senyor, seixanta-un; I ànimes d'homes, setze milers, i el tribut d'ells al Senyor, trenta-dos ànimes. I Moisès va donar al Senyor l'ofrena de Déu a Eleazar el sacerdot, tal com va manar el Senyor a Moisès, de la meitat dels fills d'Israel, que Moisès va separar dels

homes guerrers. I la meitat de l'assemblea de les ovelles va ser tres-centes trenta mil set-centes cinquanta; I bous, trenta-sis mil; Ases, trenta mil cinc-cents; I ànimes d'homes, setze mil. I Moisès va prendre de la meitat porció dels fills d'Israel un de cada cinquanta, dels homes i dels ramats, i els va donar als levites que guardaven les guàrdies de la tenda del Senyor, de la manera que el Senyor va manar a Moisès. I van apropar-se a Moisès tots els nomenats a les quiliàrquies de la força, quiliàrques i centurions, i van dir a Moisès: Els teus servents han pres el recompte dels homes guerrers que hi ha entre nosaltres, i no n'ha desaparegut ni un. I hem ofert el regal al Senyor, cada home el que va trobar: vas d'or, braçalet, polsera de turmell, anell, braçalet de braç i collaret, per expiar pels nostres pecats davant del Senyor. I Moisès i Eleazar el sacerdot van prendre d'ells l'or, tot objecte treballat. I tot l'or de l'ofrena que van prendre per al Senyor va ser setze mil set-cents cinquanta sicles, de part dels comandants de milers i de part dels comandants de centenes. I els homes guerrers van saquejar cadascun per si mateix. I Moisès i Eleazar el sacerdot van prendre l'or dels comandants de milers i dels comandants de centenes, i el van portar a la tenda del testimoni, com a memorial dels fills d'Israel davant del Senyor.

32

I els fills de Rubèn i els fills de Gad tenien bestiar en multitud, multitud molt gran; i van veure la terra de Jàzer, i la terra de

Galaad; i era el lloc, un lloc per a bestiar; I havent-se acostat els fills de Rubèn i els fills de Gad, van dir a Moisès i a Eleazar el sacerdot i als governants de l'assemblea, dient: Atarot, i Dibó, i Jàzer, i Nimrà, i Hesebó, i Elealè, i Sebam, i Nebo, i Beón, la terra que ha lliurat el Senyor davant dels fills d'Israel, és terra de ramaderia, i els teus servidors tenen bestiar. I van dir: Si hem trobat favor davant teu, que aquesta terra sigui donada als teus servents en possessió, i no ens facis travessar el Jordà. I Moisès va dir als fills de Gad i als fills de Rubèn: Els vostres germans van a la guerra, i vosaltres us quedareu aquí? I per què pervertiu les ments dels fills d'Israel per a no creuar cap a la terra que el Senyor els dóna? No així van fer els vostres pares, quan els vaig enviar de Cades Barnea a reconèixer la terra? I ells van pujar al ravin del raïm, i van observar la terra, i van apartar el cor dels fills d'Israel, perquè no entressin a la terra que el Senyor els va donar. I el Senyor es va enfadar amb ira en aquell dia, i va jurar, dient: si veuran aquests homes que han pujat d'Egipte des de vint anys i més amunt, els que coneixen el bo i el dolent, la terra que vaig jurar a Abraham i a Isaac i a Jacob, perquè no van seguir darrere meu; excepte Caleb fill de Jefoné el que ha estat separat, i Josuè el de Nun, perquè va seguir darrere del Senyor. I el Senyor es va enfadar amb ira contra Israel, i els va dispersar pel desert durant quaranta anys, fins que va ser consumida tota la generació dels que feien el mal davant del Senyor. Heus aquí que us heu aixecat en lloc dels vostres pares, destrucció d'homes pecadors, per afegir encara més a la ira de la còlera del Senyor sobre Israel. Que us tornareu enrere d'ell per afegir encara més, deixant-lo en el desert, i actuareu sense llei

contra tota aquesta congregació. I van apropar-se a ell i li deien: Construirem aquí corrals d'ovelles per al nostre bestiar i ciutats per al nostre equipatge. I nosaltres, havent-nos armat com a guàrdia avançada davant dels fills d'Israel, fins que els portem al seu propi lloc, i el nostre bagatge habitarà en ciutats fortificades a causa dels habitants de la terra. No tornarem a les nostres cases fins que els fills d'Israel siguin repartits, cadascú a la seva herència. I ja no hereterem amb ells des de l'altra banda del Jordà i més enllà, perquè tenim les nostres sorts a l'altra banda del Jordà, a l'est. I Moisès va dir a ells: si feu segons aquesta paraula, si us armeu davant del Senyor per a la guerra, i tot soldat armat de vosaltres passa el Jordà davant del Senyor, fins que sigui destruït el seu enemic de davant seu, i sigui sotmesa la terra davant del Senyor, i després d'això us tornareu, i sereu innocents davant del Senyor i davant d'Israel; i aquesta terra serà vostra en possessió davant del Senyor. Si però no feu així, pecareu davant del Senyor, i coneixereu el vostre pecat quan els mals us agafin. I construireu per a vosaltres mateixos ciutats per al vostre equipatge, i masies per al vostre ramat, i fareu allò que surt de la vostra boca. I els fills de Rubèn i els fills de Gad van dir a Moisès, dient: Els teus servidors faran tal com el nostre Senyor mana. El nostre bagatge, les nostres dones i tot el nostre bestiar estaran a les ciutats de Galaad. I els fills teus però passaran tots armats i ordenats davant del Senyor a la guerra, de la manera que el Senyor diu. I Moisès els va presentar Eleazar el sacerdot, i Josuè fill de Nun, i els caps de les famílies de les tribus d'Israel. I Moisès va dir cap a ells: si els fills de Rubèn i els fills de Gad travessen amb vosaltres el Jordà, tots armats per a la guerra

davant del Senyor, i sotmeteu la terra davant vostre, llavors donareu a ells la terra de Galaad en possessió. Si però no creuen armats amb vosaltres a la guerra davant del Senyor, portareu el seu bagatge, les seves dones i el seu bestiar abans que vosaltres a la terra de Canaan, i heretaran juntament amb vosaltres a la terra de Canaan. I els fills de Reuben i els fills de Gad van respondre dient: Tot allò que el Senyor diu als seus servidors, així ho farem nosaltres. Creuarem armats davant del Senyor cap a la terra de Canaan, i ens donareu la possessió a l'altra banda del Jordà. I Moisès va donar als fills de Gad, i als fills de Rubèn, i a la meitat de la tribu de Manassès, fills de Josep, el regne de Sihon, rei dels amorrites, i el regne d'Og, rei de Basan, la terra i les ciutats amb les seves fronteres, les ciutats de la terra del voltant. I els fills de Gad van construir Dibon, i Atarot, i Aroer, i Sofar, i Jazer, i les van aixecar, i Nimram, i Bet-Haran, ciutats fortificades, i masies d'ovelles. I els fills de Rubèn van construir Hesbon, i Eleale, i Quiriataim, i Baal Meon, fortificades, i Sibma; i van anomenar segons els seus noms els noms de les ciutats que van construir. I el fill de Maquir, fill de Manassès, va anar a Galaad, i la va prendre, i va destruir l'amorreu que hi habitava. I Moisès va donar Galaad a Maquir, fill de Manassès, i va habitar allà. I Jair, el de Manassès, va anar i va prendre les seves masies, i les va anomenar masies de Jair. I Nabau va anar i va prendre Kaat i les seves viles, i les va anomenar Nabot pel seu nom.

33

I aquestes són les etapes dels fills d'Israel, quan van sortir de la terra d'Egipte amb el seu poder en mans de Moisès i Aaron. I Moisès va escriure les seves partides i les seves etapes per paraula del Senyor, i aquestes són les etapes del seu viatge. Van partir de Ramesses el mes primer, el dia quinzè del mes primer, l'endemà de la pasqua van sortir els fills d'Israel amb mà alta davant de tots els egipcis. I els egipcis enterraven tots els seus morts als quals el Senyor va colpejar, tot primogènit a la terra d'Egipte, i contra els seus déus el Senyor va fer venjança. I havent partit els fills d'Israel de Ramesses, van acampar a Succot. I havent sortit de Succot, van acampar a Etam, que és una part del desert. I van partir d'Etam, i van acampar a la boca de Pihajirot, que és davant de Baal-Sefon, i van acampar davant de Migdol. Van partir davant d'Eiroth, van creuar el mig de la mar cap al desert, van anar tres dies de camí a través del desert i van acampar a Pikríais. I van partir de les Aigües Amargues i van arribar a Elim, i a Elim hi havia dotze fonts d'aigua i setanta palmeres, i van acampar allà vora l'aigua. I van partir d'Elim i van acampar vora la mar Roja. I van partir de la mar Vermella i van acampar al desert de Sin. I van partir del desert de Sin, i van acampar a Rephaka. I van partir de Rafacà i van acampar a Ailús. I van partir d'Ailús i van acampar a Rafidín, i no hi havia allà aigua perquè el poble begués. I van partir de Rafidín i van acampar al desert del Sinaí. I van partir del desert del Sinaí, i van acampar a les tombes del desig. I van partir de les tombes del desig, i van acampar a Aseroth. I van partir d'Aseroth i van acampar a Ratamà. I van partir de Rathamà i van acampar a Remmon Pharés. Van partir de Remmon Phares i van acampar a

Lebona. I van partir de Lebona i van acampar a Ressan. I van partir de Ressan i van acampar a Makellath. I van partir de Makellath i van acampar a Saphar. I van partir de Safar i van acampar a Caradath. I van partir de Charadath i van acampar a Makeloth. I van partir de Makeloth i van acampar a Kataath. I van partir de Kataath i van acampar a Tarath. I van partir de Tarath i van acampar a Mathekka. I van partir de Matekkà i van acampar a Selmonà. I van partir de Selmona i van acampar a Masouruth. I van partir de Masourut i van acampar a Banaia. I van partir de Banaia, i van acampar a la muntanya Gadgad. I van partir de la muntanya de Gadgad, i van acampar a Etebathà. I van partir d'Etebathà i van acampar a Ebronà. I van partir d'Ebronà i van acampar a Gesió Gàber. I ells van partir de Gesion Gaber i van acampar al desert de Sin, i van partir del desert de Sin i van acampar al desert de Faran, que és Cadès. I van partir de Cadès, i van acampar a la muntanya de Hor, veïna de la terra d'Edom. I Aron el sacerdot va pujar per manament del Senyor, i va morir allà en el quarantè any de la sortida dels fills d'Israel de la terra d'Egipte, el mes cinquè, l'u del mes. I Aarón tenia cent vint-i-tres anys quan va morir a la muntanya de Hor. I el rei cananeu d'Arad, i aquest habitava en terra de Canaan, quan entraven els fills d'Israel; i van partir del mont Hor, i van acampar a Selmona. I van partir de Selmona i van acampar a Finó. I van partir de Finó i van acampar a Oboт. I van partir d'Oboth i van acampar a Ai, a l'altra banda de les fronteres de Moab. I van partir d'Ai, i van acampar a Dibon Gad. I van partir de Daibon de Gad, i van acampar a Gelmon de Deblathaim. I van partir de Gelmon Deblathaim, i van acampar

sobre les muntanyes d'Abarim, enfront de Nabau. I van partir de les muntanyes d'Abarim, i van acampar a l'oest de Moab, al Jordà davant de Jericó. I van acampar al costat del Jordà entre Aesimoth fins a Belsa, a l'occident de Moab. I el Senyor va parlar abans. Moisès a l'oest de Moab al costat del Jordà vora Jericó, dient: parla als fills d'Israel, i diràs a ells: vosaltres creueu el Jordà cap a la terra de Canaan. I destruireu tots els habitants de la terra davant vostre, i traureu les seves atalaies, i destruireu totes les seves imatges foses, i traureu totes les seves columnes. I destruireu tots els habitants de la terra, i habitareu en ella, perquè a vosaltres us he donat la seva terra en herència. I hereatareu la seva terra per sorteig segons les vostres tribus; als més nombrosos augmentareu la seva possessió, i als menys nombrosos disminuireu la seva possessió; allà on surti el seu nom, allà serà la seva; segons les tribus dels vostres pares hereatareu. Si però no destruïu els habitants de la terra davant vostre, i serà que aquells que deixeu d'ells seran espines en els vostres ulls i dards en els vostres costats, i seran enemics vostres sobre la terra on vosaltres habitareu. I serà tal com vaig decidir fer a ells, us faré a vosaltres.

34

I el Senyor va parlar a Moisès, dient: Comana als fills d'Israel, i els diràs: Vosaltres entreu a la terra de Canaan; aquesta serà per a vosaltres una herència, la terra de Canaan amb les seves fronteres. I el costat sud serà per a vosaltres des del desert de

Sin fins a tocar Edom, i la frontera sud serà per a vosaltres des de la part oriental de la mar Salada. I les fronteres us envoltaran des del Sud cap a la pujada d'Akrabin, i passarà per Ennak, i la seva sortida serà cap al Sud de Kadesh de Barnea, i sortirà cap a l'assentament d'Arad, i passarà per Asemona. I envoltar els límits des d'Asemona, el torrent d'Egipte, i la sortida serà la mar. I els límits de la mar seran per a vosaltres, la gran mar marcarà el límit, això seran per a vosaltres els límits de la mar. I això seran per a vosaltres els límits cap al nord: des de la mar gran mesurareu per a vosaltres mateixos al costat de la muntanya. I des de la muntanya mesurareu la muntanya per a ells, entrant a Hamath, i la seva sortida seran els límits de Saradak. I les fronteres sortiran de Defrona, i la seva sortida serà Arsenain; aquesta serà per a vosaltres la frontera del Nord. I els límits baixaran des de Sefefamar fins a Bela, des de l'est, sobre les fonts, i els límits baixaran de Bela sobre l'esquena del mar de Quinerot, des de l'est. I les fronteres baixaran des de Sefamar fins a Bela, a l'est, sobre les fonts, i les fronteres baixaran de Bela sobre l'esquena del mar de Quinerot, a l'est. I les fronteres baixaran fins al Jordà, i la sortida serà la mar salada, aquesta serà per a vosaltres la terra i les seves fronteres al voltant. I va manar Moisès als fills d'Israel, dient: aquesta és la terra que hereretareu per sorteig, de la manera que el Senyor va manar donar-la a les nou tribus i a la meitat de la tribu de Manassès. Perquè la tribu dels fills de Rubèn i la tribu dels fills de Gad, segons les cases de les seves famílies, i la meitat de la tribu de Manassès van rebre les seves sorts. Dues tribus i mitja van rebre els seus lots més enllà del Jordà, davant de Jericó, al sud cap a

l'est. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: aquests són els noms dels homes que heretaran la terra per a vosaltres: Eleazar el sacerdot i Josuè el fill de Nun. I prendreu un governant de cada tribu per heretar-vos la terra. I aquests són els noms dels homes de la tribu de Judà: Caleb, fill de Jefoné. De la tribu de Simeó, Salamiel fill de Semiud. De la tribu de Benjamí, Eldad fill de Caslon; de la tribu de Dan, governant Baquir fill d'Eglí. Dels fills de Josep, de la tribu dels fills de Manassès, el governant Aniel, fill de Soufi. De la tribu dels fills d'Efraïm, el governant Kamuel, fill de Sabathan. De la tribu de Zabulon, el governant Elisafan, fill de Parnac. De la tribu dels fills d'Issacar, el governant Faltiel, fill d'Oza. De la tribu dels fills d'Asher, el governant Achior, fill de Salami. De la tribu de Neftalí, el governant Fadael, fill d'Iamiud. El Senyor va manar a aquests de dividir als fills d'Israel a la terra de Canaan.

35

I el Senyor va parlar a Moisès a l'oest de Moab al costat del Jordà davant de Jericó, dient: ordena als fills d'Israel que donaran als levites de les herències de la seva possessió ciutats per habitar; i els suburbis de les ciutats al voltant d'elles els donaran als levites. I les ciutats seran per a ells per habitar-hi, i els seus tancaments seran per al seu bestiar i per a tots els seus quadrúpedes. I els terrenys adjacents de les ciutats que donareu als levites, des de la muralla de la ciutat i cap a fora dos mil colzes al voltant. I tu mesuraràs fora de la ciutat el costat cap a

l'est dos mil colzes, i el costat cap al sud dos mil colzes, i el costat cap al mar dos mil colzes, i el costat cap al nord dos mil colzes, i la ciutat serà al mig d'això per a vosaltres, i les fronteres de les ciutats. I donareu les ciutats als levites: les sis ciutats de refugi que donareu perquè l'assassí pugui fugir-hi, i a més d'aquestes, quaranta-dues ciutats. Donareu totes les ciutats als levites, quaranta-vuit ciutats, aquestes, i els seus suburbis. I les ciutats que donareu de la possessió dels fills d'Israel, dels que tenen moltes, moltes, i dels que tenen menys, menys, cadascú segons la seva herència que heretaran, donaran de les ciutats als levites. I el Senyor va parlar a Moisès, dient: parla als fills d'Israel, i els diràs, vosaltres creueu el Jordà cap a la terra de Canaan. I separareu per a vosaltres ciutats, refugis seran per a vosaltres perquè fugi allà l'assassí, tot aquell que hagi colpejat una ànima involuntàriament. I les ciutats us seran refugis de l'venjador de la sang, i l'assassí no morirà fins que comparegui davant de la congregació per a judici. I les ciutats que donareu, les sis ciutats, seran refugis per a vosaltres. Les tres ciutats les donareu més enllà del Jordà, i les tres ciutats les donareu a la terra de Canaan. Refugi serà per als fills d'Israel, i per a l'estranger, i per al resident estranger que hi ha entre vosaltres, seran aquestes ciutats un refugi, per fugir allà tot aquell que hagi colpejat una ànima involuntàriament. Si però amb un objecte de ferro el colpeja i mor, és un assassí; que l'assassí sigui condemnat a mort. Si però amb una pedra a la mà amb la qual morirà per ella el colpeja i mor, és un assassí; que l'assassí sigui posat a mort. Si però amb un objecte de fusta de la mà amb el qual pot morir per ell, el colpeja, i mor, és un assassí; que l'assassí sigui condemnat

a mort. El venjador de la sang matarà l'assassí; quan es trobi amb ell, el matarà. Si però per enemistat l'empeny, i llança sobre ell qualsevol objecte des d'una emboscada, i mor, o per ira el va colpejar amb la mà, i mor, que sigui condemnat a mort el que va colpejar, és un assassí; que sigui condemnat a mort l'assassí; el venjador de la sang matarà l'assassí quan el trobi. Si però de sobte, no per enemistat l'empeny, o llança sobre ell algun objecte, no des d'una emboscada, o amb alguna pedra amb la qual pot morir, sense saber-ho, i cau sobre ell, i mor, però ell no era enemic seu, ni buscava fer-li mal; i l'assemblea jutjarà entre el que va colpejar i el venjador de la sang, segons aquests judicis. I la congregació alliberarà l'assassí del venjador de la sang, i la congregació el retornarà a la ciutat del seu refugi on va fugir, i habitarà allà fins que mori el gran sacerdot, a qui van ungir amb l'oli sant. Si però sortint surt l'assassí dels límits de la ciutat a la qual va fugir allà, i el troba el venjador de la sang fora dels límits de la ciutat de refugi seva, i el venjador de la sang mata l'assassí, no és culpable. Perquè en la ciutat del refugi ha d'habitar fins que mori el gran sacerdot, i després de la mort del gran sacerdot, l'assassí retornarà a la terra de la seva possessió. I això serà per a vosaltres una ordenança de judici per a les vostres generacions en tots els vostres habitatges. Tot el que hagi colpejat una ànima, per mitjà de testimonis assassinaràs l'assassí, i un sol testimoni no testificarà sobre una ànima per a morir. I no prendreu rescat per l'ànima de l'assassí que sigui culpable de ser mort, perquè serà condemnat a mort. No rebreu rescat per fugir a una ciutat dels refugis, per tornar a habitar sobre la terra, fins que mori el gran sacerdot. I no assassinareu

la terra on vosaltres habiteu, perquè aquesta sang assassina la terra, i la terra no serà expiada de la sang que ha estat vessada sobre ella, sinó sobre la sang del qui la vessa. I no profanareu la terra sobre la qual habiteu, sobre la qual jo habito entre vosaltres, perquè jo sóc el Senyor que habita enmig dels fills d'Israel.

36

I s'acostaren els governants de la tribu dels fills de Galaad, fill de Maquir, fill de Manassès, de la tribu dels fills de Josep, i parlaren davant de Moisès, i davant d'Eleazar el sacerdot, i davant dels governants de les cases paternals dels fills d'Israel, i digueren: al senyor nostre va manar el Senyor donar la terra de l'herència per sorteig als fills d'Israel; i al senyor va ordenar el Senyor donar l'herència de Salfaad el nostre germà a les seves filles. I seran dones d'una de les tribus dels fills d'Israel, i el lot d'elles serà tret de la possessió dels nostres pares, i serà afegit a l'herència de la tribu a la qual esdevinguin dones, i de la sort de la nostra herència serà tret. Si però es produeix l'alliberament dels fills d'Israel, la seva herència serà afegida a la herència de la tribu a la qual esdevinguin esposes, i de l'herència de la tribu de la nostra família serà retirada la seva herència. I això va manar Moisès als fills d'Israel per manament del Senyor, dient: així parla la tribu dels fills de Josep. Aquesta és la paraula que va manar el Senyor a les filles de Salpaad, dient: amb qui els plagui, que siguin dones, excepte que siguin dones del poble del seu

pare. I no serà transferida l'herència als fills d'Israel de tribu a tribu, perquè cadascun es mantindrà ferm en l'herència de la tribu de la seva família, els fills d'Israel. I tota filla que hereti una herència de les tribus dels fills d'Israel es casarà amb un home del poble del seu pare, perquè els fills d'Israel heretin cadascun la seva herència paterna. I no es transferirà el lot d'una tribu a una altra tribu, sinó que cadascun es mantindrà ferm en la seva herència, els fills d'Israel. De la manera que va manar el Senyor a Moisès, així ho van fer les filles de Salpaad. I Tirsa i Hogla i Milca i Noa i Maala, filles de Salfaad, es van casar amb els seus cosins, del poble de Manassès fills de Josep; i l'herència d'elles va quedar a la tribu del poble del seu pare. Aquests són els manaments i les ordenances i els judicis que el Senyor va manar per mà de Moisès a l'occident de Moab, vora el Jordà, davant de Jericó.

Deuteronomi

1

Aquestes són les paraules que Moisès va pronunciar a tot Israel més enllà del Jordà, al desert, cap a l'oest, prop de la mar Vermella, entre Paran, Tofel, Lobon, Aulon i Catacrúsia. Onze dies des de Horeb, camí cap a la muntanya de Seir, fins a Cades Barnea. I passà en l'any quarantè en el mes onzè el dia u del mes, Moisès parlà a tots els fills d'Israel, segons tot el que el Senyor li manà a ell per a ells; després de colpejar Sihon rei dels amorreus el que habitava en Hesbon, i Og rei de Basan el que habitava en Astarot i en Edrei, en l'altra banda del Jordà en terra de Moab, Moisès començà a explicar clarament aquesta llei, dient: El Senyor el nostre Déu ens parlà en Horeb, dient: Que us sigui suficient habitar en aquesta muntanya. Gireu-vos i partiu vosaltres i entreu a la muntanya dels Amorrites, i cap a tots els veïns de l'Arabà, a la muntanya i la plana, i cap al Sud, i la costa de la terra dels Cananeus, i l'Antilíban fins al riu gran, el riu Eufrates. Veieu, ha lliurat davant vostre la terra; havent entrat, preneu possessió de la terra que vaig jurar als vostres pares, a

Abraham, Isaac i Jacob, de donar a ells i a la seva descendència després d'ells. I us vaig dir en aquell temps, dient: No podré portar-vos jo sol. El Senyor, el vostre Déu, us ha multiplicat, i avui sou com les estrelles del cel en multitud. El Senyor, el Déu dels vostres pares, us multipliqui mil vegades més del que sou, i us beneeixi tal com us va prometre. Com podré jo sol suportar el vostre treball i la vostra càrrega i les vostres disputes? Doneu-vos a vosaltres mateixos homes savis, coneixedors i intel·ligents de les vostres tribus, i els establiré com a líders vostres. I vau respondre'm i vau dir: És bona la paraula que has dit de fer. I vaig prendre de vosaltres homes savis i experts i intel·ligents, i els vaig establir per liderar sobre vosaltres com a tribuns i centurions i comandants de cinquanta i comandants de deu i oficials per als vostres jutges. I vaig manar als vostres jutges en aquell temps, dient: escolteu entre els vostres germans, i jutgeu justament entre home i entre germà i entre el seu prosèlit. No reconeixeràs ningú en el judici, jutjaràs tant el petit com el gran, no mostraràs parcialitat envers cap home, perquè el judici és de Déu, i la paraula que sigui dura per a vosaltres, la portareu davant meu, i jo l'escollaré. I us vaig manar en aquell temps totes les paraules que hauríeu de complir. I havent partit de Horeb vam travessar tot aquell desert gran i terrible que vau veure, camí de la muntanya de l'Amorreu, tal com ens va manar el Senyor, el nostre Déu, i vam arribar fins a Cadès Barnea. I vaig dir-vos: Heu arribat fins a la muntanya de l'Amorreu, que el Senyor, el nostre Déu, us dóna. Veieu, el Senyor, el vostre Déu, us ha lliurat davant vostre la terra; pugeu i preneu-ne possessió tal com us va dir el Senyor, el Déu dels vostres pares; no tingueu por

ni us espanteu. I vau venir tots a mi, i vau dir: Enviem homes davant nostre, i que espiïn la terra per a nosaltres, i que ens declarin resposta sobre el camí pel qual hi pujarem, i les ciutats a les quals hi entrarem. I la paraula em va agradar, i vaig triar de entre vosaltres dotze homes, un home per tribu. I havent girat enrere van pujar a la muntanya, van arribar fins al barranc del raïm i el van espiar. I ells van prendre a les seves mans del fruit de la terra, i el van portar cap a vosaltres, i deien: Bona és la terra que el Senyor, el nostre Déu, ens dóna. I no vau voler pujar, sinó que vau desobeir la paraula del Senyor, el nostre Déu. I vau murmurar en les vostres tendes, i vau dir: Perquè el Senyor ens odia, ens va treure de la terra d'Egipte per lliurar-nos a les mans dels amorrites, per destruir-nos. On pugem nosaltres? Els vostres germans van revoltar el vostre cor, dient: una nació gran i nombrosa i més poderosa que nosaltres, i ciutats grans i fortificades fins al cel; però també hem vist fills de gegants allà. I us vaig dir: no us aterreu ni tingueu por d'ells. El Senyor el vostre Déu que va anant davant vostre, ell lluitarà juntament amb vosaltres contra ells segons totes les coses que va fer per vosaltres a la terra d'Egipte, i en aquest desert que vau veure, camí de la muntanya de l'Amorreu; com el Senyor el teu Déu et va portar com a nodrissa, com un home porta com a nodrissa el seu fill, segons tot el camí pel qual vau caminar fins que vau arribar a aquest lloc. I en aquesta paraula no vau confiar en el Senyor el nostre Déu, qui va davant vostre en el camí per escollir-vos un lloc, guiant-vos amb foc de nit, mostrant-vos el camí pel qual aneu, i amb núvol de dia. I el Senyor va escoltar la veu de les vostres paraules, i havent estat provocat va jurar,

dient: si algun d'aquests homes veurà aquesta terra bona, la qual vaig jurar als seus pares, excepte Caleb fill de Jefonè, aquest la veurà, i a aquest donaré la terra sobre la qual va trepitjar, i als seus fills, perquè ell s'ha mantingut adherit al Senyor. I a mi el Senyor es va enutjar per causa vostra, dient: Ni tu entraràs allà. Joshua fill de Nun, que està al teu costat, aquest entrarà allà; enforteix-lo, perquè ell la donarà com a herència a Israel. I tot nen jove que no sap avui el bo o el dolent, aquests hi entraran, i a aquests la donaré, i ells mateixos l'heretaran. I vosaltres, havent tornat enrere, vau acampar cap al desert, pel camí de la mar Vermella. I vau respondre i vau dir: Hem pecat davant del Senyor, el nostre Déu. Nosaltres, havent pujat, lluitarem segons tot allò que el Senyor, el nostre Déu, ens va manar. I cadascun, havent pres les seves armes de guerra, i havent-se reunit, pugeu a la muntanya. I el Senyor em va dir: Digues-los: no pujareu ni lluitareu, perquè no sóc amb vosaltres, i sereu derrotats davant dels vostres enemics. Vaig parlar-vos, i no em vau escoltar, i vau transgredir la paraula del Senyor, i, havent transgredit, vau pujar a la muntanya. I va sortir l'amorreu que habitava en aquella muntanya a trobar-vos, i us va perseguir com farien les abelles, i us van ferir des de Seir fins a Horma. I vosaltres, asseguts, ploràveu davant del Senyor, el nostre Déu, i el Senyor no va escoltar la vostra veu, ni us va prestar atenció. I vau romandre a Cadès molts dies, tants dies com hi vau romandre.

2

Havent tornat enrere, vam partir cap al desert, camí del mar Vermell, de la manera que el Senyor em va parlar, i vam encerclar la muntanya de Seir durant molts dies. I va dir el Senyor a mi: que us sigui suficient rodejant aquesta muntanya; gireu-vos doncs cap al Nord. I ordena al poble, dient: vosaltres passeu a través de les fronteres dels vostres germans fills d'Esaú, els quals habiten a Seir, i us tindran por, i us respectaran molt. No engagueu guerra amb ells, perquè no us donaré de la seva terra ni un pam de peu, ja que he donat en herència als fills d'Esaú la muntanya de Seir. Compreu menjar amb plata d'ells i en menjareu, i prendreu aigua amb mesura d'ells amb plata i en beureu. El Senyor, el nostre Déu, et va beneir en tota obra de les teves mans, pren nota de com vas travessar aquell desert gran i temible, mira, quaranta anys el Senyor, el teu Déu, ha estat amb tu, no et va mancar res. I vam passar pels nostres germans, els fills d'Esau, els habitants de Seir, al costat del camí de l'Arabà, des d'Ailon i des de Gesion Gaber, i havent tornat vam passar pel camí del desert de Moab. I el Senyor em va dir: No sigueu hostils als moabites, i no us llanceu a la guerra contra ells, perquè no us donaré res de la seva terra en herència, ja que als fills de Lot he donat Aroer per heretar. Els Ommin antics s'havien assentat sobre ella, una nació gran, nombrosa i forta, igual que els Anakim. Seran considerats Refaïm, i aquests just com els Anaquim, i els Moabites els criden Ommín. I a Seir hi va habitar l'horreu anteriorment, i els fills d'Esaú els van destruir, i els van aniquilar de davant seu. I es van establir en lloc d'ells, de la manera que Israel va fer amb la terra de la seva herència, que el Senyor els havia donat. Ara doncs, aixequeu-vos i partiu, i

travesseu la vall de Zaret. I els dies que vam viatjar des de Cadès Barnea fins que vam passar el barranc de Zered van ser trenta-vuit anys, fins que va perir tota la generació d'homes guerrers morint del campament, segons el Senyor Déu els va jurar. I la mà de Déu era sobre ells per destruir-los completament de mig del campament fins que van perir. I va passar que quan van caure tots els homes guerrers morint de mig del poble, el Senyor va parlar amb mi, dient: tu passaràs avui les fronteres de Moab, Aroer, i us apropareu prop dels fills d'Ammon; no sigueu hostils amb ells, ni us uniu amb ells en guerra; perquè no et donaré de la terra dels fills d'Ammon en herència, perquè als fills de Lot l'he donada en herència. Terra dels Refaïm serà comptada, ja que sobre ella van habitar els Refaïm anteriorment, i els Ammonites els anomenen Zamzummim. Nació gran i nombrosa i més poderosa que vosaltres, just com els Enakeim, i el Senyor els va destruir davant d'ells, i van heretar i es van establir en lloc d'ells fins al dia d'avui. Tal com van fer amb els fills d'Esaú que habitaven a Seir, de la mateixa manera van exterminar l'horreu davant d'ells, i els van heretar, i es van establir en el seu lloc fins al dia d'avui. I els euaiois que habitaven a Asedoth fins a Gaza, i els capadocis que havien sortit de Capadòcia, els van exterminar i es van establir en el seu lloc. Ara, doncs, aixequeu-vos i partiu, i travesseu vosaltres la vall d'Arnon. Mira, he lliurat a les teves mans Sihon, rei d'Hesbon, l'amorreu, i la seva terra. Comença a heretar-la, entaula guerra contra ell en aquest dia. Comença a infondre el teu tremolor i la teva por sobre la cara de totes les nacions que hi ha sota el cel, les quals, havent escoltat el teu nom, seran pertorbades i tindran dolors davant la teva

presència. I vaig enviar ambaixadors des del desert de Quedemot cap a Sihon, rei de Hesbon, amb paraules pacífiques, dient: Passaré a través de la teva terra; aniré pel camí, no giraré ni a la dreta ni a l'esquerra. Menjar per plata vendràs a mi, i menjaré; i aigua per plata vendràs a mi, i beuré; només que passaré amb els peus; tal com van fer amb mi els fills d'Esaú que habiten a Seir, i els moabites que habiten a Aroer; fins que passi el Jordà cap a la terra que el Senyor el nostre Déu ens dóna. I no va voler Sihon, rei d'Heshbon, deixar-nos passar pel seu territori, perquè el Senyor, el nostre Déu, va endurir el seu esperit i va enfortir el seu cor, perquè fos lliurat a les teves mans com en aquest dia. I el Senyor em va dir: Mira, he començat a lliurar davant teu Sihon, rei d'Hesbon l'amorreu, i la seva terra; comença a heretar la seva terra. I Sihon, rei d'Hesbon, va sortir a trobar-nos, ell i tot el seu poble, per fer la guerra a Jahaz. I el Senyor, el nostre Déu, el va lliurar davant nostre, i el vam colpejar a ell i als seus fills i a tot el seu poble. I vam capturar totes les seves ciutats en aquell temps, i vam destruir totalment cada ciutat, una després de l'altra, i les seves dones i els seus infants; no en vam deixar cap amb vida. Excepte el bestiar vam saquejar, i els despulls de les ciutats vam prendre des d'Aroer, que és al costat del marge del torrent Arnon, i la ciutat que està al barranc, i fins a la muntanya de Galaad; no hi va haver ciutat que se'ns escapés. El Senyor, el nostre Déu, va lliurar-les totes a les nostres mans. Excepte prop dels fills d'Ammon no ens vam apropar a tot el que s'ajunta al torrent Jabbok, i a les ciutats que hi ha a la muntanya, tal com ens va manar el Senyor, el nostre Déu.

3

I havent-nos tornat, vam pujar pel camí cap a Basan, i va sortir Og, rei de Basan, al nostre encontre, ell i tot el seu poble, a la guerra a Edraïm. I el Senyor em va dir: No el temis, perquè l'he lliurat a les teves mans, i tot el seu poble, i tota la seva terra, i faràs amb ell tal com vas fer amb Sihon, rei dels amorrites, qui va habitar a Hesbon. I el Senyor, el nostre Déu, el va lliurar a les nostres mans, i a Og, rei de Basan, i a tot el seu poble, i el vam colpejar fins a no deixar-ne llavor. I vam conquerir totes les seves ciutats en aquell temps; no hi havia ciutat que no prenguéssim d'ells; seixanta ciutats, tota la regió circumdant d'Argob del rei Og a Basan; Totes ciutats fortificades, murs alts, portes i barres; excepte les ciutats dels ferezeus, les molt nombroses. Vam destruir completament, tal com vam fer amb Sihon rei d'Hesbon, i vam destruir completament cada ciutat següent, i les dones, i els nens, i tot el bestiar; i els despulls de les ciutats els vam saquejar per a nosaltres mateixos. I vam prendre en aquell temps la terra de les mans de dos reis dels amorreus, els quals estaven més enllà del Jordà des del torrent Arnon i fins a Hermon. Els fenicis anomenen l'Hermon Sanior, i l'amorreu va anomenar-lo Sanir. Totes les ciutats de Misor, i tota Galaad, i tota Basan fins a Elca i Edraïm, ciutats del regne d'Og a Basan. Perquè excepte Og rei de Basan va ser deixat dels refaïtes; heus aquí el seu llit, un llit de ferro, heus aquí aquest a la ciutadella dels fills d'Ammon; nou colzes la seva longitud, i quatre colzes la seva amplada en colze d'home. I aquella terra la vam heretar en

aquell temps des d'Aroer, que és vora la riba del torrent Arnon, i la meitat de la muntanya de Galaad, i les seves ciutats les vaig donar a Rubèn i a Gad. I la resta de Galaad, i tot el regne de Basan d'Og, el vaig donar a la meitat de la tribu de Manassès, i tota la regió circumdant d'Argob, tota aquella Basan, terra dels refaïtes serà comptada. I Jair, fill de Manassès, va prendre tota la regió circumdant d'Argob fins a les fronteres de Gargasi i Machathi, i les va nomenar amb el seu nom: Basan Thauoth de Jaeir, fins al dia d'avui. I a Maquir li vaig donar Galaad. I a Rubèn i a Gad he donat des de Galaad fins al torrent Arnon, el mig del torrent frontera, i fins al Jaboc; el torrent frontera als fills d'Ammon. I l'Arabà i el Jordà frontera de Quinerèt, i fins al mar de l'Arabà, mar de sal, sota Asdot la Pisga a l'est. I vaig manar-vos en aquell temps, dient: El Senyor, el vostre Déu, us va donar aquesta terra en herència; havent-vos armat, aneu davant dels vostres germans, els fills d'Israel, tots els qui sou capaços. Excepte les vostres dones i els vostres fills i el vostre bestiar, sé que teniu molt bestiar, que habiti en les vostres ciutats, les quals us vaig donar, fins que el Senyor el vostre Déu doni descans als vostres germans, igual que a vosaltres, i heretin també aquests la terra, la qual el Senyor el nostre Déu dóna a ells a l'altra banda del Jordà; i tornareu cadascun a la seva herència, la qual us vaig donar. I a Joshua vaig manar en aquell temps, dient: els vostres ulls han vist tot allò que el Senyor, el nostre Déu, va fer als dos reis aquests; així farà el Senyor, el nostre Déu, a tots els regnes sobre els quals tu creues allà. No temereu d'ells, perquè el Senyor, el nostre Déu, ell mateix lluitarà per vosaltres. I vaig pregar al Senyor en aquell temps, dient: Senyor Déu, tu vas

començar a mostrar al teu servent la teva força, i el teu poder, i la mà forta, i el braç alt; qui doncs és Déu en el cel o sobre la terra, que farà com tu vas fer, i segons la teva força? Havent creuat, doncs, veuré la terra bona aquesta que és més enllà del Jordà, aquesta muntanya bona i l'Antilíban. I el Senyor em va ignorar per causa vostra, i no em va escoltar, i el Senyor em va dir: Que et sigui suficient, no tornis a parlar més d'aquest assumpte. Puja al cim de la muntanya tallada i, havent alçat els ulls cap a la mar, el Nord, el Sud i l'est, mira amb els teus ulls, perquè no travessaràs aquest Jordà. I comana Josuè i enforteix-lo i encoratja'l, perquè ell travessarà davant d'aquest poble, i ell els donarà com a herència tota la terra que has vist. I ens vam asseure en una vall prop de la casa de Peor.

4

I ara, Israel, escolta les ordenances i els judicis que jo t'ensenyo avui a fer, perquè visquis i et multipliquis, i perquè, havent entrat, heretis la terra que el Senyor, el Déu dels teus pares, et dóna. No afegireu res a la paraula que jo us comando, i no en traureu res, guardeu els manaments del Senyor, el nostre Déu, tal com jo us comando avui. Els vostres ulls han vist tot el que va fer el Senyor, el nostre Déu, a Baal Peor, perquè el Senyor, el vostre Déu, va destruir d'entre vosaltres tot home que va anar darrere de Baal Peor. Vosaltres, però, els adherits al Senyor el vostre Déu, viviu tots avui. Veieu, us he mostrat ordenances i judicis tal com el Senyor em va manar, per fer així a la terra a la

qual entreu per heretar-la. I vosaltres guardareu i fareu, perquè aquesta és la vostra saviesa i la vostra comprensió davant de totes les nacions, tantes com escoltin totes aquestes ordenances, i ells diran: Heus aquí un poble savi i coneixedor, aquesta gran nació. Perquè quina nació gran té un Déu que s'apropa a ells com el Senyor, el nostre Déu, en tot allò en què el cridem? I quina nació gran té ordenances i judicis justos segons tota aquesta llei que jo us dono avui? Para atenció a tu mateix, i guarda la teva ànima molt; no oblidis totes les paraules que els teus ulls han vist, i que no se'n vagin del teu cor tots els dies de la teva vida; i ensenyaràs als teus fills i als fills dels teus fills, el dia que vas estar davant del Senyor el nostre Déu a Horeb el dia de l'assemblea; quan el Senyor va dir-me, reuneix davant meu el poble, i que escoltin les meves paraules, perquè aprenguin a témer-me tots els dies que ells viuen sobre la terra, i ensenyaran als seus fills. I us vau apropar i us vau quedar al peu de la muntanya, i la muntanya cremava amb foc fins al cel, foscor, tenebra, tempesta. I el Senyor va parlar a vosaltres des del mig del foc amb una veu de paraules, la qual vosaltres vau escoltar; i no vau veure cap semblança, sinó només veu; I us va declarar el seu pacte, el qual us va manar fer, les deu paraules, i les va escriure sobre dues tauletes de pedra. I a mi em va manar el Senyor en aquell temps ensenyar-vos ordenances i judicis, perquè els complíssiu sobre la terra cap a la qual entreu allà per heretar-la. I guardareu molt les vostres ànimes, perquè no vau veure cap semblança el dia que el Senyor us va parlar a Horeb, a la muntanya, des del mig del foc. No actueu sense llei i feu per a vosaltres mateixos una imatge esculpida semblança, tota imatge

semblança de mascle o de femella, semblança de tota bèstia de les que són sobre la terra, semblança de tot ocell alat que vola sota el cel, semblança de tot rèptil que s'arrossega sobre la terra, semblança de tot peix, tots els que són a les aigües sota la terra. I no hagis mirat amunt cap al cel i, havent vist el sol i la lluna i els estels i tot el món del cel, essent desviat, adoris a ells i els serveis, els quals el Senyor el teu Déu va assignar a totes les nacions que són sota del cel. Però a vosaltres us va prendre Déu, i us va treure de la terra d'Egipte, del forn de ferro, d'Egipte, per ser-li un poble en possessió, com en aquest dia. I el Senyor Déu es va enfadar amb mi a causa de les coses que vosaltres vau dir, i va jurar que jo no travessaria aquest Jordà, i que no entraria a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en herència. Jo, perquè estic morint en aquesta terra i no creuaré aquest Jordà, però vosaltres el creuareu i hereretareu aquesta bona terra. Pareu atenció, no oblideu l'aliança del Senyor, el nostre Déu, que va fer amb vosaltres, i actueu sense llei, i us feu per a vosaltres mateixos una imatge esculpida, semblança de totes les coses que el Senyor, el teu Déu, et va manar. Que el Senyor, el teu Déu, és un foc consumidor, un Déu gelós. Si engendres fills i fills dels fills teus, i romangueu molt de temps sobre la terra, i actueu sense llei, i feu una imatge tallada a semblança de tot, i feu el mal davant del Senyor el vostre Déu per provocar-lo a ira, testifico solemnement avui davant vostre el cel i la terra que amb destrucció perireu de la terra a la qual vosaltres creueu el Jordà per heretar-la; no viureu molt de temps dies sobre ella, sinó que sereu completament destruïts. I el Senyor us dispersarà entre totes les nacions, i quedareu pocs en nombre entre totes les

nacions on el Senyor us portarà. I servireu allà altres déus, obres de mans d'homes, fustes i pedres, els quals no veuran, ni escoltaran, ni menjaran, ni oloraran. I allà cercareu el Senyor, el vostre Déu, i el trobareu quan el cerqueu de tot el teu cor i de tota la teva ànima en la teva aflicció. I totes aquestes paraules et trobaran a l'últim dels dies, i tornaràs cap al Senyor, el teu Déu, i escoltaràs la seva veu. Perquè el Senyor, el teu Déu, és un Déu compassiu; no t'abandonarà, ni et destruirà; no oblidarà l'aliança dels teus pares, que el Senyor va jurar a ells. Pregunteu dels dies antics que van passar abans de tu des del dia en què Déu va crear l'home sobre la terra, i des d'un extrem del cel fins a l'extrem del cel, si ha passat segons aquesta gran paraula, si s'ha escoltat tal cosa; si ha escoltat una nació la veu de Déu viu parlant des del mig del foc, de la manera que tu has escoltat i has viscut; si Déu ha provat entrant a prendre per a si mateix una nació de mig d'una nació amb prova, i amb signes, i amb prodigis, i amb guerra, i amb mà poderosa, i amb braç alt, i amb visions grans, segons tot el que va fer el Senyor el nostre Déu a Egipte davant teu veient; de manera que sàpigues tu que el Senyor el teu Déu aquest és Déu, i no n'hi ha cap més excepte ell. Del cel es va fer audible la seva veu per instruir-te, i sobre la terra et va mostrar el seu gran foc, i vas escoltar les seves paraules des de mig del foc. Perquè ell va estimar els teus pares, i va triar la seva descendència després d'ells, vosaltres, i ell mateix et va treure amb la seva gran força d'Egipte, per destruir completament nacions grans i més fortes que tu davant de tu, per fer-te entrar per donar-te la seva terra per heretar, tal com ho tens avui. I sabràs avui, i tornaràs amb la ment, que el

Senyor, el teu Déu, aquest Déu en el cel a dalt i sobre la terra a baix, i no n'hi ha cap més excepte ell. I guardeu els seus manaments i els seus estatuts, tants com jo et comando avui, perquè et vagi bé a tu i als teus fills després de tu, perquè visqueu llargament sobre la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna per a tots els dies. Aleshores Moisès va separar tres ciutats més enllà del Jordà des de l'est del sol, perquè hi fugís l'homicida que matés el proïsme sense saber-ho, i aquest no l'odiava abans d'ahir i de l'abans-d'ahir, i fugirà a una d'aquestes ciutats, i viurà: la Bosor en el desert en la terra de la plana de Rubèn, i la Ramot en Galaad de Gad, i la Gaulon en Basan de Manassès. Aquesta és la llei que Moisès va establir davant dels fills d'Israel. Aquests són els testimonis, i els estatuts, i els judicis, tants com va parlar Moisès als fills d'Israel, després que ells van sortir de la terra d'Egipte, a l'altra banda del Jordà, en un barranc, prop de la casa de Peor, a la terra de Sihon rei dels amorreus, qui habitava a Hesbon, a qui va colpejar Moisès, i els fills d'Israel, després que ells van sortir de la terra d'Egipte. Van heretar la seva terra, i la terra d'Og rei de Basan, dos reis dels amorreus, que eren més enllà del Jordà cap a l'est del sol, des d'Aroer, que és sobre la vora del torrent d'Arnon, i sobre la muntanya de Sihon, que és Hermon, tota l'Arabà més enllà del Jordà cap a l'est del sol sota Asedot la tallada.

5

I Moisès va cridar tot Israel, i va dir-los: Escolta, Israel, els

estatuts i els judicis que jo parlo a les vostres orelles en aquest dia, i els aprendreu, i els guardareu per fer-los. El Senyor, el vostre Déu, va fer un pacte amb vosaltres a Horeb. No va fer el Senyor aquest pacte amb els vostres pares, sinó amb vosaltres, vosaltres tots que viviu avui aquí. Cara a cara va parlar el Senyor amb vosaltres a la muntanya des del mig del foc. I jo estava dret entre el Senyor i vosaltres en aquell temps per anunciar-vos les paraules del Senyor, perquè vau témer la cara del foc, i no vau pujar a la muntanya, dient: Jo sóc el Senyor el teu Déu, el que et va treure de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavitud. No tindràs altres déus davant meu. No faràs per a tu mateix cap imatge, ni cap semblança de tot allò que hi ha al cel a dalt, ni de tot allò que hi ha a la terra a baix, ni de tot allò que hi ha a les aigües sota la terra. No els adoraràs, ni tampoc els serviràs; perquè jo sóc el Senyor el teu Déu, Déu gelós, que dono els pecats dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació als qui m'odien, i faig misericòrdia a milers als qui m'estimen, i als qui guarden els meus manaments. No prendràs el nom del Senyor, el teu Déu, en va, perquè el Senyor, el teu Déu, no deixarà sense càstig el qui prengui el seu nom en va. Guarda el dia dels dissabtes per santificar-lo, de la manera que et va manar el Senyor, el teu Déu. Sis dies treballaràs i faràs tots els teus treballs; però el dia setè és dissabte per al Senyor el teu Déu; no faràs en ell cap treball tu i el teu fill i la teva filla, el teu servent i la teva serventa, el teu bou i la teva bèstia de càrrega, i tot animal teu, i el foraster que resideix entre tu; perquè descansi el teu servent, i la teva serventa, i la teva bèstia de càrrega, igual que tu. I recordaràs que eres servent a la terra

d'Egipte, i el Senyor, el teu Déu, et va treure d'allà amb mà poderosa i amb braç alt; a causa d'això el Senyor, el teu Déu, et va manar guardar el dia dels dissabtes i santificar-lo. Honora el teu pare i la teva mare, tal com et va manar el Senyor, el teu Déu, perquè et vagi bé i perquè visquis molts anys sobre la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna. No mataràs. No cometeràs adulteri. No robaràs. No portaràs fals testimoni contra el teu veí. No desitjaràs la dona del teu veí; no desitjaràs la casa del teu veí, ni el seu camp, ni el seu servent, ni la seva serventa, ni el seu bou, ni la seva bèstia de càrrega, ni cap bèstia seva, ni res del que és del teu veí. Aquestes paraules les va parlar el Senyor a tota la vostra congregació a la muntanya des del mig del foc, la foscor, l'obscuritat, la tempesta, amb veu gran, i no va afegir res més, i les va escriure sobre dues tauletes de pedra, i me les va donar. I va passar que quan vau escoltar la veu des del mig del foc, i la muntanya cremava amb foc, i us vau apropar cap a mi tots els caps de les vostres tribus, i el vostre consell d'ancians, i vau dir: Mira, el Senyor el nostre Déu ens ha mostrat la seva glòria, i vam escoltar la seva veu des del mig del foc; en aquest dia vam veure que Déu parlarà a l'home, i viurà. I ara no morim, perquè aquest gran foc ens consumirà, si continuem escoltant la veu del Senyor, el nostre Déu, encara, i morirem. Quina carn ha escoltat la veu del Déu vivent parlant des del mig del foc, com nosaltres, i ha viscut? Aproxima't tu i escolta tot el que digui el Senyor, el nostre Déu, i tu ens parlaràs tot el que el Senyor, el nostre Déu, et digui a tu, i escoltarem i ho farem. I el Senyor va escoltar la veu de les vostres paraules quan em parlàveu, i el Senyor em va dir: He escoltat la veu de les paraules d'aquest

poble, tot el que et van dir; han parlat correctament en tot el que van dir. Qui donarà que el seu cor sigui així en ells, de manera que em temin i guardin els meus manaments tots els dies, perquè els vagi bé a ells i als seus fills per sempre? Vés, vaig dir-los, torneu-vos vosaltres a les vostres cases; però tu estigues aquí amb mi, i et parlaré dels manaments i dels estatuts i dels judicis que ensenyaràs a ells, i que facin així a la terra que jo els dono en herència. I guardareu de fer de la manera que us va manar el Senyor el vostre Déu; no us girareu ni a la dreta ni a l'esquerra, segons tot el camí que us va manar el Senyor el vostre Déu de caminar en ell, perquè us doni descans, i us vagi bé, i prolongueu els dies sobre la terra que heretereu.

6

I aquests són els manaments i les ordenances i els judicis que el Senyor, el nostre Déu, va manar ensenyar-vos perquè els complíssiu així a la terra a la qual entreu per heretar-la. Per tal que temeu el Senyor, el vostre Déu, guardeu tots els seus estatuts i els seus manaments que jo et mano avui, tu i els teus fills, i els fills dels teus fills, tots els dies de la teva vida, per tal que visqueu llargament. I escolta Israel, i guarda de fer-ho, perquè et vagi bé, i perquè sigueu multiplicats molt, tal com va parlar el Senyor el Déu dels teus pares de donar-te una terra que flueix llet i mel; i aquestes són les ordenances i els judicis que el Senyor va manar als fills d'Israel en el desert, quan ells van sortir de la terra d'Egipte. Escolta, Israel: el Senyor, el nostre Déu,

el Senyor és un. I estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tota la teva ment, i amb tota la teva ànima, i amb tota la teva força. I aquestes paraules que jo et comando avui seran al teu cor i a la teva ànima. I les ensenyaràs als teus fills, i en parlaràs assegut a casa, i caminant pel camí, i estirat, i aixecant-te. I tu els lligaràs com a signe sobre la teva mà, i serà inquebrantable davant dels teus ulls. I les escriureu sobre els muntants de les vostres cases i de les vostres portes. I serà quan el Senyor el teu Déu et porti a la terra que va jurar als teus pares, a Abraham, i a Isaac, i a Jacob, de donar-te ciutats grans i bones que no vas construir, cases plenes de totes les coses bones que no vas omplir, cisternes excavades que no vas excavar, vinyes i oliverars que no vas plantar, i havent menjat i havent estat omplert, vigila't de no oblidar-te del Senyor el teu Déu que et va treure de la terra d'Egipte, de la casa de l'esclavitud. Temeràs el Senyor, el teu Déu, i serviràs només a ell, i t'aferraràs a ell, i juraràs pel seu nom. No aneu darrere de déus altres dels déus de les nacions del voltant vostre, perquè el Déu gelós, el Senyor el teu Déu, està en tu; no sigui que, havent-se enfadat amb ira el Senyor el teu Déu contra tu, et destrueixi de la faç de la terra. No temptaràs el Senyor, el teu Déu, de la manera que el vas posar a prova en la temptació. Guardant, guardaràs els manaments del Senyor, el teu Déu, els testimonis i els estatuts que et va manar. I faràs el que és agradable i el que és bo davant del Senyor el teu Déu, perquè et vagi bé, i entris i heretis la terra bona, la qual el Senyor va jurar als vostres pares, d'expulsar tots els teus enemics davant de la teva cara, tal com va parlar el Senyor. I serà que quan el teu fill et pregunti demà, dient: Què són els testimonis, i els estatuts i els

judicis que el Senyor, el nostre Déu, ens va manar? I diràs al teu fill: Érem servents del Faraó a la terra d'Egipte, i el Senyor ens va treure d'allà amb mà poderosa i amb braç enlairat. I el Senyor va donar signes i meravelles grans i dolentes a Egipte, a Faraó i a la seva casa davant nostre, i ens va treure d'allà per donar-nos aquesta terra, la qual va jurar donar als nostres pares. I el Senyor ens va manar fer tots aquests estatuts, témer el Senyor el nostre Déu, perquè ens vagi bé tots els dies, perquè vivim tal com també avui. I misericòrdia serà per a nosaltres, si guardem de fer tots aquests manaments davant del Senyor el nostre Déu, com ens va manar.

7

I si el Senyor el teu Déu t'introdueix a la terra a la qual entres allà per heretar-la, i tregui nacions grans de davant la teva cara, l'hitita i el girgasita i l'amorrita i el cananeu i el perizita i l'hivita i el jebuseu, set nacions moltes i més fortes que vosaltres; I el Senyor el teu Déu els lliurarà a les teves mans, i els colpejaràs; amb destrucció els destruiràs; no faràs amb ells pacte, ni tindreu pietat d'ells, ni us casareu amb ells; la teva filla no donaràs al seu fill, i la seva filla no prendràs per al teu fill. Perquè girarà el teu fill lluny de mi, i servirà altres déus, i el Senyor s'enfadarà amb ira contra vosaltres, i et destruirà ràpidament. Però així fareu amb ells: enderrocareu els seus altars, i tritureu els seus pilars, i tallareu els seus boscos sagrats, i cremareu amb foc les imatges esculpides dels seus déus. Perquè ets un poble sant per

al Senyor el teu Déu, i el Senyor el teu Déu et va triar per ser per a ell un poble tresor entre totes les nacions que hi ha sobre la faç de la terra. No és perquè sigueu nombrosos entre totes les nacions que el Senyor us va triar, i us va escollir el Senyor, ja que vosaltres sou pocs entre totes les nacions. Però perquè el Senyor us estima, i mantenint el jurament que va jurar als vostres pares, el Senyor us va treure amb mà poderosa, i el Senyor et va redimir de la casa d'esclavitud, de la mà de Faraó, rei d'Egipte. I sabràs que el Senyor el teu Déu, aquest és Déu; Déu fidel, el que guarda l'aliança i la misericòrdia als que l'estimen i als que guarden els seus manaments fins a mil generacions, i donant als que odien cara a cara per destruir-los completament; i no tarda amb els que odien; cara a cara els donarà. I guardaràs aquests manaments, ordenances i judicis, tants com jo et comando avui de fer. I serà que quan vosaltres escolteu aquests estatuts i els guardeu i els feu, el Senyor el vostre Déu protegirà per a vosaltres l'aliança i la misericòrdia que va jurar als vostres pares. I t'estimarà, i et beneïrà, i et multiplicarà, i beneïrà els descendents del teu ventre, i el fruit de la teva terra, el teu gra, i el teu vi, i el teu oli, els ramats dels teus bous, i els ramats de les teves ovelles sobre la terra que el Senyor va jurar als teus pares donar-te. Beneït seràs entre totes les nacions, no hi haurà entre vosaltres ningú estèril, ni cap femella estèril, i tampoc entre el teu bestiar. I el Senyor, el teu Déu, traurà de tu tota malaltia i totes les malalties dolentes d'Egipte que has vist i que vas conèixer; no les posarà sobre tu, sinó que les posarà sobre tots els qui t'odien. I menjaràs tots els despulls de les nacions que el Senyor, el teu Déu, et dóna. El teu ull no els estalviarà, i no

serviràs els seus déus, perquè això és una pedra d'ensopec per a tu. Si però dius en la teva ment que aquesta nació és molt més gran que jo, com podré destruir-la? No els temeràs; recordant recordaràs tot el que va fer el Senyor el teu Déu al Faraó i a tots els egipcis: les proves grans que van veure els teus ulls, els senyals i les meravelles grans aquelles, la mà forta i el braç alt; com et va fer sortir el Senyor el teu Déu, així farà el Senyor el vostre Déu a totes les nacions que tu tems davant de la seva cara. I els vespers enviarà el Senyor el teu Déu contra ells, fins que siguin destruïts els que han quedat i els amagats davant teu. No seràs ferit per ells, perquè el Senyor el teu Déu és amb tu, Déu gran i poderós. I el Senyor, el teu Déu, consumirà aquestes nacions davant teu poc a poc; no podràs consumir-les ràpidament, perquè la terra no esdevingui deserta i les bèsties salvatges es multipliquin sobre tu. I el Senyor el teu Déu els lliurarà a les teves mans, i tu els destruiràs amb gran destrucció, fins que els hagis destruït completament. I lliurarà els seus reis a les vostres mans, i destruireu el seu nom d'aquell lloc; ningú no resistirà davant de la teva cara, fins que els hagis destruït completament. Les imatges tallades dels seus déus les cremareu amb foc, no desitjaràs la plata ni l'or que hi ha en elles, no en prendràs res per a tu mateix, no ensopeguis per causa d'això, perquè és una abominació per al Senyor, el teu Déu. I no portaràs cap abominació a casa teva, i seràs maleït igual que això. L'abominaràs completament i la detestaràs, perquè és una cosa maleïda.

8

Tots els manaments que jo us mano avui, els guardareu per fer-los, perquè visqueu i us multipliqueu, i entreu i hereteu la terra que el Senyor, el vostre Déu, va jurar als vostres pares. I recordaràs tot el camí que el Senyor, el teu Déu, et va conduir pel desert, perquè t'humiliés i et provés, i es poguessin conèixer les coses del teu cor, si guardaries els seus manaments o no. I et va afligir, i et va fer passar fam, i et va alimentar amb el mannà, que no van conèixer els teus pares, perquè et pogués declarar que no només de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que procedeix de la boca de Déu viurà l'home. Les teves vestidures no es van envellir, les teves sandàlies no es van desgastar, els teus peus no es van encallosir, mira, quaranta anys. I coneixeràs amb el teu cor que, com un home disciplina el seu fill, així el Senyor, el teu Déu, et disciplinarà. I guardaràs els manaments del Senyor, el teu Déu, per caminar en els seus camins i témer-lo. El Senyor el teu Déu et portarà a una terra bona i gran, on hi ha torrents d'aigües, i fonts d'abismes que flueixen a través de les planes i a través de les muntanyes; Terra de blat i d'ordi, vinyes, figueres, magranes; terra d'olivera, d'oli i de mel; terra sobre la qual menjaràs el teu pa sense pobresa, i no et faltarà res sobre ella; terra de la qual les pedres són ferro, i de les muntanyes d'ella minaràs bronze. I menjaràs i seràs fart, i beneïràs el Senyor, el teu Déu, per la terra bona que t'ha donat. Vés amb compte amb tu mateix de no oblidar el Senyor el teu Déu, de no guardar els seus manaments, i els seus judicis i els seus estatuts,

tants com jo et comando avui; No sigui que havent menjat i havent estat fart, i havent construït cases bones i havent habitat en elles, i havent-se multiplicat els teus bous i les teves ovelles, havent-se multiplicat la plata i l'or, i havent-se multiplicat tot el que tinguis, t'exaltis en el cor, i oblidis el Senyor el teu Déu, que et va treure de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavitud; que et va conduir a través del desert gran i terrible aquell, on hi havia serp mossegadora, i escorpí, i set, on no hi havia aigua; que et va treure de la roca escarpada una font d'aigua; que et va alimentar amb el mannà en el desert que no coneixies tu, i no coneixien els teus pares, per tal d'humiliar-te, i provar-te, i fer-te bé en els últims dels teus dies. No diguis en el teu cor: La meva força i el poder de la meva mà m'han fet aquesta gran potència. I recordaràs del Senyor, el teu Déu, perquè ell et dóna força per fer poder, i perquè estableixi el seu pacte que el Senyor va jurar als teus pares, com avui. I serà que si per oblit oblides el Senyor, el teu Déu, i vas darrere d'altres déus, i els serveixes, i els adores, testifico avui davant vostre el cel i la terra, que perireu amb destrucció. Com les altres nacions que el Senyor Déu destrueix davant vostre, així perireu, perquè no vau escoltar la veu del Senyor, el vostre Déu.

9

Escolta Israel: tu estàs creuant avui el Jordà per entrar a heretar nacions grans i més fortes que vosaltres, ciutats grans i emmurallades fins al cel, un poble gran i nombrós i alt, fills

d'Anac, els quals tu coneixes, i tu has escoltat, qui es posarà contra els fills d'Anac? I sabràs avui que el Senyor, el teu Déu, aquest anirà davant teu, és un foc consumidor, aquest els destruirà, i aquest els farà girar davant teu, i els destruirà ràpidament, tal com el Senyor et va dir. No diguis en el teu cor, quan el Senyor el teu Déu destrueixi aquestes nacions davant la teva cara, dient: A causa de la meva justícia el Senyor m'ha portat a heretar aquesta bona terra. No és a través de la teva justícia, ni a través de la santedat del teu cor que tu entres a heretar la seva terra, sinó que a causa de la impietat d'aquestes nacions el Senyor els destruirà davant teu, i perquè estableixi el pacte que el Senyor va jurar als nostres pares, a Abraham i a Isaac i a Jacob. I sabràs avui que no és per les teves justícies que el Senyor, el teu Déu, et dóna aquesta terra bona per heretar, perquè ets un poble de coll rígid. Recorda, no oblidis quant vas provocar el Senyor, el teu Déu, al desert, des del dia que vau sortir d'Egipte i vau arribar a aquest lloc; vau continuar desobeint envers el Senyor. I a Horeb vau provocar el Senyor, i el Senyor es va enfadar contra vosaltres per destruir-vos, quan jo pujava a la muntanya per rebre les tauletes de pedra, tauletes de l'aliança que el Senyor va establir amb vosaltres, i vaig romandre a la muntanya quaranta dies i quaranta nits, no vaig menjar pa i no vaig beure aigua. I el Senyor em va donar les dues tauletes de pedra escrites amb el dit de Déu, i sobre elles hi estaven escrites totes les paraules que el Senyor va parlar a vosaltres a la muntanya el dia de l'assemblea. I va passar que després de quaranta dies i quaranta nits el Senyor em va donar les dues tauletes de pedra, tauletes de l'aliança. I el Senyor em va

dir: aixeca't, baixa ràpidament d'aquí, perquè el teu poble, que vas treure de la terra d'Egipte, ha actuat sense llei; s'han apartat ràpidament del camí que els vaig manar, i s'han fet una imatge fosa. I el Senyor em va dir, dient: He parlat a tu una vegada i dues vegades, dient: He vist aquest poble, i mira, és un poble de coll rígid. I ara permet-me destruir-los completament, i esborrare el seu nom de sota del cel, i et faré una nació gran, i forta, i molt més que aquesta. I havent tornat, vaig baixar de la muntanya, i la muntanya cremava amb foc fins al cel, i les dues taules dels testimonis a les meves dues mans. I vaig veure que havíeu pecat davant del Senyor el vostre Déu, i havíeu fet per a vosaltres mateixos una imatge fosa, i us havíeu apartat del camí que el Senyor us havia manat seguir; i havent agafat les dues tauletes, les vaig llançar de les meves dues mans, i les vaig trencar davant vostre. I vaig pregar davant del Senyor una segona vegada, tal com la primera, quaranta dies i quaranta nits; no vaig menjar pa i no vaig beure aigua, a causa de tots els vostres pecats que vau cometre en fer el mal davant del Senyor Déu per provocar-lo. I jo estic aterrit a causa de la ira i la còlera, perquè el Senyor va ser provocat contra vosaltres per destruir-vos, i el Senyor em va escoltar també en aquest temps. I sobre Aaron es va enfadar per destruir-lo, i vaig pregar també per Aaron en aquell temps. I el vostre pecat que vau cometre, el vedell, el vaig agafar i el vaig cremar al foc, i el vaig moldre triturant-lo molt fins que es va tornar fi, i es va convertir en pols, i vaig llançar la pols al torrent que descendia de la muntanya. I a la cremada, i a la prova, i a les tombes del desig vau provocar el Senyor. I quan el Senyor us va enviar des de Cadès Barnea, dient:

Pugeu i preneu possessió de la terra que us dono, vau desobeir la paraula del Senyor, el vostre Déu, i no vau creure en ell, i no vau escoltar la seva veu. Desobeint éreu al Senyor des del dia en què us va ser conegut. I vaig pregar davant del Senyor quaranta dies i quaranta nits, tantes com vaig pregar, perquè el Senyor va dir que us destruiria. I vaig pregar a Déu, i vaig dir: Senyor, rei dels déus, no destrueixis el teu poble i la teva porció que vas redimir, als quals vas treure de la terra d'Egipte amb la teva gran força, amb la teva mà forta i amb el teu braç enlairat. Recorda't d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, els teus servidors, als quals vas jurar per tu mateix, no miris la duresa d'aquest poble, ni les impietats, ni els seus pecats. No diguin els habitants de la terra d'on ens vas treure d'allà, dient: Perquè el Senyor no va poder portar-los a la terra que els va prometre, i perquè els odiava, els va treure al desert per matar-los. I aquests són el teu poble i la teva herència, els quals vas treure de la terra d'Egipte amb la teva gran força, i amb la teva mà poderosa, i amb el teu braç enlairat.

10

En aquell temps, el Senyor em va dir: talla per a tu mateix dues tauletes de pedra, just com les primeres, i puja cap a mi a la muntanya, i faràs per a tu mateix una arca de fusta. I escriuràs sobre les tauletes les paraules que hi havia en les primeres tauletes que vas trencar, i les posaràs dins l'arca. I vaig fer una arca de fusta incorruptible, i vaig tallar les tauletes de pedra

com les primeres, i vaig pujar a la muntanya amb les dues tauletes a les meves mans. I va escriure sobre les tauletes segons la primera escriptura les deu paraules que el Senyor va parlar a vosaltres a la muntanya des de mig del foc, i el Senyor me les va donar. I havent tornat vaig baixar de la muntanya, i vaig posar les tauletes dins l'arca que vaig fer, i estaven allà, tal com el Senyor m'havia manat. I els fills d'Israel van partir de Beerot dels fills de Jakan cap a Moserah. Allà va morir Aaron, i allà va ser enterrat, i Eleazar, fill seu, va servir com a sacerdot en lloc seu. D'allà van partir cap a Gadgad, i des de Gadgad cap a Etebathà, terra de torrents d'aigües. En aquell temps el Senyor va apartar la tribu de Levi per portar l'arca de l'aliança del Senyor, per estar davant del Senyor, per ministrar i pregar sobre el seu nom fins al dia d'avui. A causa d'això, els levites no tenen porció ni lot entre els seus germans; el Senyor mateix és el seu lot, tal com li va dir. I jo vaig estar a la muntanya quaranta dies i quaranta nits. I el Senyor em va escoltar també en aquest temps, i el Senyor no va voler destruir-vos completament. I el Senyor em va dir: Vés, parteix davant d'aquest poble, i que entrin i posseeixin la terra que vaig jurar als seus pares que els donaria. I ara, Israel, què demana de tu el Senyor el teu Déu, sinó témer el Senyor el teu Déu, i caminar en tots els seus camins, i estimar-lo, i servir el Senyor el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima, guardar els manaments del Senyor el teu Déu i les seves ordenances, tantes com jo et mano avui, perquè et vagi bé? Mira, del Senyor el teu Déu són el cel i el cel dels cels, la terra i tot el que hi ha en ella. Però el Senyor va triar els vostres pares per estimar-los, i va triar la seva descendència després d'ells,

vosaltres, d'entre totes les nacions, fins aquest dia. I circumcidireu la duresa del vostre cor, i no endurecereu el vostre coll. Perquè el Senyor, el vostre Déu, aquest és Déu dels déus i Senyor dels senyors, el Déu gran i fort i temible, que no fa distinció de persones ni accepta regals, que fa justícia al foraster i a l'orfe i a la vídua, i estima el foraster donant-li pa i vestit. I estimareu el foraster, perquè forasters éreu a la terra d'Egipte. Al Senyor el teu Déu temeràs, i a ell serviràs, i a ell t'aferraràs, i pel seu nom juraràs. Aquest és el teu orgull, i aquest és el teu Déu, qui va fer en tu les coses grans i glorioses aquestes, que van veure els teus ulls. Amb setanta ànimes van baixar els teus pares a Egipte, però ara el Senyor, el teu Déu, t'ha fet com les estrelles del cel en multitud.

11

I estimaràs el Senyor, el teu Déu, i guardaràs les seves ordenances, els seus estatuts, els seus manaments i els seus judicis tots els dies. I sabreu avui, que no els vostres fills, tots els que no saben ni van veure la instrucció del Senyor el vostre Déu, i les seves grans coses, i la seva mà forta, i el seu braç alt, i els seus signes, i les seves meravelles, totes les que va fer enmig d'Egipte al Faraó rei d'Egipte, i a tota la seva terra, i totes les que va fer a la força dels egipcis, i als seus carros, i al seu cavall, i a la seva força, com va inundar l'aigua del mar roig sobre la seva cara mentre ells us perseguien des de darrere vostre, i el Senyor els va destruir fins al dia d'avui, i totes les que va fer per a

nosaltres al desert fins que vau arribar a aquest lloc, i totes les que va fer a Datan i Abiram fills d'Eliab fill de Rubèn, als quals la terra obrint la seva boca els va empassar, i les seves cases, i les seves tendes, i tota la seva substància que estava amb ells enmig de tot Israel· Perquè els vostres ulls han vist totes les grans obres del Senyor, totes les que va fer entre vosaltres avui. I guardareu tots els seus manaments que jo et comando avui, perquè visqueu, i us multipliqueu, i havent entrat hereteu la terra a la qual vosaltres creieu el Jordà per heretar-la. Perquè prolongueu els dies sobre la terra que el Senyor va jurar als vostres pares de donar-los a ells i a la seva llavor amb ells, terra que flueix llet i mel. És perquè la terra a la qual entres allà per heretar-la no és com la terra d'Egipte, d'on heu sortit d'allà, quan sembren la llavor i reguen amb els seus peus, com un hort de verdures. Però la terra a la qual entres allà per heretar-la, terra muntanyosa i plana, de la pluja del cel beu aigua. Terra que el Senyor el teu Déu observa contínuament, els ulls del Senyor el teu Déu estan sobre ella des del començament de l'any fins a la completació de l'any. Si i escoltant escolteu tots els manaments que jo et comando avui, estimar el Senyor el teu Déu i servir-lo de tot el teu cor i de tota la teva ànima, i donarà la pluja a la teva terra segons l'estació primerenca i tardana, i portaràs el teu gra i el teu vi i el teu oli, i donarà farratge als teus camps per al teu bestiar, i havent menjat i havent estat omplert, vigila per a tu mateix que no s'eixampli el teu cor i transgredir i servir déus altres i adorar-los, i havent-se enutjat amb ira el Senyor sobre vosaltres i tanqui el cel i no hi haurà pluja i la terra no donarà el seu fruit, i perireu ràpidament de la terra bona que el Senyor va

donar a vosaltres. I posareu aquestes paraules al vostre cor i a la vostra ànima, i les lligareu com a senyal sobre la vostra mà, i serà incommovible davant dels vostres ulls. I ensenyareu-les als vostres fills a parlar d'elles quan estiguis assegut a casa, i quan vagis pel camí, i quan dormis, i quan t'aixequis. I les escriureu sobre les llindes de les vostres cases i de les vostres portes, perquè prolongueu els dies, i els dies dels vostres fills sobre la terra que el Senyor va jurar als vostres pares de donar-los, així com els dies del cel sobre la terra. I serà que si realment escolteu tots aquests manaments que jo et comando avui de fer, estimar el Senyor el nostre Déu, i caminar en tots els seus camins, i aferrar-vos a ell, llavors el Senyor expulsarà totes aquestes nacions davant vostre, i hereretareu nacions grans i fortes més que vosaltres. Tot el lloc on trepitgi la petjada del vostre peu, serà vostre, des del desert i l'Antilíban, i des del riu Melas, el riu Eufrates, i fins a la mar de ponent seran els vostres límits. Ningú no s'oposarà davant vostre, i el Senyor, el vostre Déu, posarà la por vostra i el tremolor vostre sobre la faç de tota la terra sobre la qual trepitgeu, de la manera que us va parlar. Mira, jo dono davant vostre avui la benedicció i la maledicció. La benedicció, si escolteu els manaments del Senyor el vostre Déu, tants com jo us mano avui; i la maledicció, si no escolteu els manaments del Senyor el vostre Déu, tants com jo us mano avui, i us desviïeu del camí que jo us vaig manar, havent anat a servir altres déus, els quals no coneixeu. I serà que quan el Senyor, el teu Déu, et porti a la terra a la qual travesses per heretar-la, donaràs la benedicció sobre la muntanya Garizín i la maledicció sobre la muntanya Ebal. No són aquests més enllà del Jordà, darrere del

camí del ponent del sol, a la terra de Canaan, l'habitant sobre el ponent que segueix Golgol, veí de l'alzina alta? Vosaltres, doncs, creueu el Jordà per entrar a heretar la terra que el Senyor, el nostre Déu, us dóna en herència per a tots els dies, i hi habitareu. I guardareu de fer tots els seus manaments i aquests judicis, tants com jo dono davant vostre avui.

12

I aquests són els manaments i els judicis que guardareu per fer a la terra que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna en herència, tots els dies que viviu sobre la terra. Amb destrucció destruireu tots els llocs en els quals van servir allà als seus déus, els quals vosaltres hereteu, sobre les muntanyes altes, i sobre els turons, i sota l'arbre espès. I enderrocareu els seus altars, i trencareu els seus pilars, i tallareu els seus bosquets, i cremareu amb foc les imatges esculpides dels seus déus, i destruireu el seu nom d'aquell lloc. No fareu així al Senyor, el vostre Déu. Però al lloc que el Senyor, el teu Déu, esculli en una de les vostres ciutats per establir-hi el seu nom i ser-hi invocat, allà cercareu i allà vindreu. I portareu allà els vostres holocaustos, i els vostres sacrificis, i les vostres primícies, i les vostres pregàries, i les vostres ofertes voluntàries, i els vostres acords, els primogènits dels vostres bous i dels vostres ovelles. I menjareu allà davant del Senyor, el vostre Déu, i us alegrareu en tot allò on poseu la vostra mà, vosaltres i les vostres cases, tal com el Senyor, el vostre Déu, us ha beneït. No fareu tot el que nosaltres fem aquí

avui, cadascú el que li sembla bé; perquè no heu arribat fins ara al descans i a l'herència que el Senyor el nostre Déu us dóna. I creuareu el Jordà, i habitareu sobre la terra que el Senyor, el nostre Déu, us dóna com a herència, i us farà descansar de tots els vostres enemics del voltant, i habitareu amb seguretat. I el lloc que el Senyor, el teu Déu, escollirà perquè el seu nom sigui invocat allà, allà portareu tot el que jo us comando avui: els vostres holocaustos, i els vostres sacrificis, i els vostres delmes, i les primícies de les vostres mans, i tot el millor dels vostres dons, quants en fareu vot al Senyor, el vostre Déu. I vosaltres us alegrareu davant del Senyor el vostre Déu, vosaltres i els vostres fills, i les vostres filles, i els vostres criats, i les vostres criades, i el levita de les vostres portes; perquè no hi ha per a ell porció ni herència amb vosaltres. Para atenció a tu mateix, no ofereixis els teus holocaustos en qualsevol lloc que vegis. Però al lloc que escollirà el Senyor, el teu Déu, en una de les teves tribus, allà portareu els vostres holocaustos, i allà faràs tot allò que jo et comando avui. Però en tot desig teu sacrificaràs, i menjaràs carn segons la benedicció del Senyor el teu Déu, que et va donar en tota ciutat; l'impur entre tu i el pur igualment en menjaran, com la gasela o el cérvol. Excepte la sang, no la menjareu; la vessereu sobre la terra com aigua. No podràs menjar a les teves ciutats el delme del teu gra, del teu vi i del teu oli, els primogènits dels teus bous i de les teves ovelles, ni tots els vots que puguis fer, ni els teus acords, ni les primícies de les teves mans. Però davant del Senyor el teu Déu menjaràs això en el lloc que el Senyor el teu Déu escollirà per a ell, tu i el teu fill i la teva filla, el teu servent i la teva serventa i el prosèlit que està en les vostres

ciutats; i t'alegraràs davant del Senyor el teu Déu sobre tot allò on posis la teva mà. Para atenció: no abandonis el Levita durant tot el temps que visquis sobre la terra. Si però el Senyor, el teu Déu, engrandeix les teves fronteres, tal com et va dir, i tu dius: Menjaré carn, si la teva ànima ho desitja de manera que vulguis menjar carn, menjaràs carn segons tot el desig de la teva ànima. Si però el lloc que el Senyor el teu Déu escolliria per a ser-hi invocat el seu nom està lluny de tu, sacrificaràs dels teus bous i de les teves ovelles que el Déu et donaria, de la manera que et vaig manar, i menjaràs a les teves ciutats segons el desig de la teva ànima. Com es menja la gasela i el cérvol, així ho menjaràs; el impur entre tu i el pur igualment en menjaran. Para atenció fortament de no menjar sang, perquè la sang d'ell és l'ànima; no serà menjada l'ànima amb les carns. No ho menjareu, ho vessereu sobre la terra com aigua. No ho menjaràs, perquè et vagi bé a tu i als teus fills després de tu, si fas el bo i l'agradable davant del Senyor, el teu Déu. Excepte les teves coses santes, si n'hi ha, i les teves pregàries, havent-les pres, vindràs al lloc que el Senyor, el teu Déu, escollirà perquè el seu nom sigui invocat allà. I faràs els teus holocaustos, oferiràs les carns sobre l'altar del Senyor, el teu Déu, però la sang dels teus sacrificis la vesseràs cap a la base de l'altar del Senyor, el teu Déu, i les carns les menjaràs. Guarda i escolta, i faràs totes les paraules que jo et comando, perquè et vagi bé a tu i als teus fills per sempre, si fas allò que és plaent i bo davant del Senyor, el teu Déu. Si i el Senyor el teu Déu destrueix les nacions a les quals entres allà per heretar la seva terra, de davant teu, i en prens possessió, i hi habites a la seva terra, fes atenció per tu mateix de no cercar

seguir-los després de ser destruïts ells de davant teu, dient: com fan aquestes nacions amb els seus déus? Jo també ho faré. No faràs així al teu Déu, perquè les abominacions del Senyor que va odiar, les van fer amb els seus déus, ja que cremen en foc els seus fills i les seves filles als seus déus.

13

Tota paraula que jo us comando avui, aquesta la guardareu per fer-la, no hi afegireu res, ni en traureu res. Si però s'aixeca entre vosaltres un profeta o un somniador de somnis, i us dóna un senyal o un prodigi, i es compleix el senyal o el prodigi que us va anunciar, dient, anem i servim altres déus que no coneixeu, no escoltareu les paraules d'aquell profeta o d'aquell somniador de somnis; perquè el Senyor el vostre Déu us posa a prova, per saber si estimeu el vostre Déu amb tot el vostre cor i amb tota la vostra ànima. Aneu després del Senyor, el vostre Déu, i temereu-lo, i escoltareu la seva veu, i us aferrareu a ell. I aquell profeta o aquell somiador morirà, perquè va parlar per enganyar-te del Senyor el teu Déu que et va treure de la terra d'Egipte, que et va redimir de l'esclavitud, per expulsar-te del camí pel qual el Senyor el teu Déu et va manar anar, i eliminaràs el malvat d'entre vosaltres. Si però et crida el teu germà del teu pare o de la teva mare, o el teu fill, o la teva filla, o la teva dona la del teu pit, o amic igual a la teva ànima secretament, dient, anem i servim a altres déus, els quals no vas conèixer tu i els teus pares, dels déus de les nacions de les al voltant vostre, de les que

s'acosten a tu o de les lluny de tu, des de l'extrem de la terra fins a l'extrem de la terra, no consentiràs amb ell, i no l'escoltaràs, i no estalviarà el teu ull sobre ell, no tindràs compassió sobre ell, ni el cobriràs; anunciant anunciaràs sobre ell, i les teves mans seran sobre ell en primer lloc per matar-lo, i les mans de tot el poble al final. I l'apedregaran amb pedres, i morirà, perquè va cercar apartar-te del Senyor, el teu Déu, que et va treure de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavitud. I tot Israel, havent sentit, temerà, i no tornarà a fer aquesta cosa malvada entre vosaltres. Si però sents en una de les teves ciutats, les quals el Senyor el teu Déu et dóna per habitar-hi, que diuen: han sortit homes sense llei de entre vosaltres, i han fet revoltar tots els habitants de la seva terra, dient: anem i servim altres déus, els quals no coneixíeu, i examinaràs i preguntaràs, i investigaràs molt, i mira, la paraula és clarament veritable, ha passat aquesta abominació entre vosaltres; matant mataràs tots els habitants d'aquella terra amb matança d'espasa, amb maledicció la destruiràs completament, i totes les coses que hi ha en ella. I tots els despulls seus els reuniràs als carrers seus, i cremaràs la ciutat amb foc, i tots els despulls seus amb tot el poble davant del Senyor el teu Déu, i quedarà deshabitada per sempre, no serà reconstruïda mai més. I no s'adherirà res de la cosa consagrada a la teva mà, perquè el Senyor es giri de la ira de la seva còlera, i et doni misericòrdia, i tingui misericòrdia de tu, i et multipliqui, de la manera que va jurar als teus pares, si escoltes la veu del Senyor el teu Déu, per guardar els seus manaments, tants com jo et mano avui, per fer el bo i l'agradable davant del Senyor el teu Déu.

14

Sou fills del Senyor, el vostre Déu, no us fareu cap calvície entre els ulls per un mort. Perquè ets un poble sant per al Senyor, el teu Déu, i el Senyor, el teu Déu, et va triar per esdevenir per a ell un poble tresor d'entre totes les nacions que hi ha sobre la faç de la terra. No menjareu cap abominació. Aquests ramats que menjareu: vedell de bous, i anyell d'ovelles, i cabrit de cabres; cérvol, i gasela, i antílop de gropa blanca, òrix, i girafa. Tot animal que divideix la peülla i té dues peülles fetes amb urpes, i que rumia entre els animals, aquests menjareu. I aquestes coses no menjareu dels animals que rumien, i dels que tenen la peülla dividida, i que tenen ungles fendedores: el camell, la llebre i el damà, perquè rumien però no tenen la peülla dividida; aquests animals són impurs per a vosaltres. I el porc, perquè té la peülla dividida i les divisions de la peülla, però no rumia, és impur per a vosaltres; de les seves carns no en menjareu, i els seus cadàvers no els tocareu. I aquestes coses menjareu de tots els que són a l'aigua: tots els que tenen aletes i escates, els menjareu. I tots aquells que no tenen aletes i escates, no els menjareu, són impurs per a vosaltres. Menjareu tot ocell pur. I aquests no els menjareu: l'àguila, i el voltor, i l'àguila marina, i el voltor, i el milà, i els semblants a ell, i l'estruç, i el mussol, i la gavina, i l'agró, i el cigne, i l'ibis, i el cormorà, i el falcó, i els semblants a ell, i la puput, i el corb nocturn, i el pelicà, i el corriol, i els semblants a ell, i la polla d'aigua porpra, i el ratpenat. Totes les coses reptants dels ocells són impures per a

vosaltres, no en menjareu. Tot ocell pur el menjareu. No menjareu cap carronya; es donarà al foraster que està a les teves ciutats i la menjarà, o la vendràs a l'estranger, perquè ets un poble sant per al Senyor el teu Déu. No couràs un xai amb la llet de la mare seva. Delmaràs la desena part de tot el producte de la teva llavor, el producte del teu camp, any rere any. I el menjaràs en el lloc que escollirà el Senyor, el teu Déu, perquè el seu nom sigui invocat allà; portareu els delmes del teu gra, i del teu vi, i del teu oli, els primogènits dels teus bous i de les teves ovelles, perquè aprenguis a témer el Senyor, el teu Déu, tots els dies. Si però llarg es faci el camí des de tu, i no puguis portar-les, perquè lluny de tu el lloc que triï el Senyor el teu Déu per ser cridat el seu nom allà, perquè et beneirà el Senyor el teu Déu, i les vendràs per plata, i prendràs la plata a les teves mans, i aniràs al lloc que el Senyor el teu Déu triï. I tu donaràs plata per tot el que desitgi l'ànima teva, per bous o per ovelles, o encara per vi o per beguda forta, o per beguda forta, o per tot el que desitgi l'ànima teva, i menjaràs allà davant del Senyor el Déu teu, i t'alegraràs tu i la casa teva, i el Levita que està a les ciutats teves, perquè no hi ha per a ell porció ni herència amb tu. Després de tres anys portaràs fora tot el delme dels teus productes; en aquell any el posaràs a les teves ciutats. I vindrà el levita, perquè no té porció ni lot amb tu, i el foraster i l'orfe i la vídua que són a les teves ciutats, i menjaran i seran saciats, perquè el Senyor, el teu Déu, et beneeixi en tots els treballs que facis.

15

Cada set anys faràs alliberament. I així el manament de l'alliberament: deixaràs anar tot deute propi que et deu el veí, i al teu germà no li reclamaràs, perquè ha estat proclamat alliberament al Senyor, el teu Déu. A l'estranger li reclamaràs tot allò que tingui teu, però al teu germà li concediràs l'alliberament del teu deute. Perquè no hi haurà entre tu cap mancant, ja que el Senyor, el teu Déu, et beneïrà abundantment a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en herència perquè la posseeixis. Si i per audició escolteu la veu del Senyor el vostre Déu per guardar i fer tots aquests manaments, tants com jo et comando avui, perquè el Senyor el teu Déu t'ha beneït de la manera que et va parlar; i prestaràs a moltes nacions, però tu no prendràs prestat; i governaràs moltes nacions, però elles no et governaran. Si però esdevé que hi hagi algú necessitat entre els teus germans en una de les teves ciutats, a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna, no enduriràs el teu cor ni tancaràs la teva mà al teu germà necessitat. Obriràs les teves mans a ell i li prestaràs tant com necessita, segons la seva necessitat. Para atenció a tu mateix que no esdevingui una paraula secreta en el teu cor una transgressió, dient: S'apropa l'any setè, any de la remissió, i el teu ull sigui malvat cap al teu germà necessitat, i no li donis res, i ell cridarà contra teu al Senyor, i serà en tu un pecat gran. Donant, donaràs a ell, i en préstec prestaràs a ell tant com necessita, perquè està en necessitat, i no t'afligiràs en el teu cor en donar-li, perquè a causa d'aquesta paraula et beneïrà el Senyor, el teu Déu, en totes les teves obres i en tot allò on posis la teva mà. Perquè no falti el necessitat de la teva terra, a causa d'això jo et comando fer aquesta paraula, dient: obriràs les teves

mans al teu germà pobre i al necessitat que és sobre la teva terra. Si però et venen el teu germà hebreu o hebrea, et servirà sis anys, i el setè any l'enviaràs lliure. Quan però l'enviïs lliure, no l'enviaràs buit. Li proveïràs provisió de les teves ovelles, i del teu gra, i del teu vi; segons et va beneir el Senyor, el teu Déu, li donaràs. I recordaràs que eres servent a la terra d'Egipte, i el Senyor, el teu Déu, et va redimir d'allà; per això jo et comando complir aquesta paraula. Si però et diu: No me n'aniré de casa teva, perquè t'estima a tu i la teva casa, perquè li va bé estar amb tu. I agafaràs el punxó i foradaràs la seva orella contra la porta, i serà el teu servent per sempre, i amb la teva serventa faràs el mateix. No et serà dur quan els enviïs lliures lluny de tu, perquè t'ha servit sis anys pel salari anual d'un treballador contractat, i el Senyor el teu Déu et beneïrà en tot allò que facis. Tot primogènit que neixi entre les teves vaques i entre les teves ovelles, els mascles els consagraràs al Senyor, el teu Déu; no faràs treballar el teu vedell primogènit, i no esquilaràs els primogènits de les teves ovelles. Davant del Senyor menjaràs això any rere any en el lloc que triï el Senyor el teu Déu, tu i la teva casa. Si però hi ha en ell un defecte, coix o cec, un defecte malvat, no el sacrificaràs al Senyor el teu Déu. A les teves ciutats ho menjaràs, tant l'impur com el pur igualment en menjaran, com si fos gasela o cérvol. Excepte sang no menjareu; sobre la terra la vessereu com aigua.

16

Guarda el mes dels joves, i faràs la pasqua al Senyor el teu Déu, perquè en el mes dels joves vas sortir d'Egipte de nit. I sacrificaràs la pasqua al Senyor, el teu Déu, ovelles i bous en el lloc que el Senyor, el teu Déu, triï perquè el seu nom sigui invocat allà. No menjaràs sobre seu llevat, set dies menjaràs sobre seu àzims, pa d'aflicció, perquè en zel vau sortir d'Egipte, perquè recordeu el dia de la vostra sortida de terra d'Egipte tots els dies de la vostra vida. No es veurà llevat en totes les teves fronteres durant set dies, i no quedarà res de les carns que sacrifiquis al vespre del primer dia fins al matí. No podràs sacrificar la pasqua en cap de les teves ciutats, les quals el Senyor el teu Déu et dóna; sinó en el lloc que escollirà el Senyor el teu Déu per ser invocat el seu nom allà, sacrificaràs la pasqua al vespre cap a ponent del sol, en el temps en què vas sortir d'Egipte. I bulliràs i rostaràs i menjaràs en el lloc que el Senyor, el teu Déu, escollirà, i tornaràs al matí i aniràs a casa teva. Durant sis dies menjaràs pa sense llevat, i el setè dia hi haurà una assemblea de clausura, festa per al Senyor, el teu Déu; no faràs cap treball en aquest dia, excepte allò que sigui necessari per a cada persona. Set setmanes comptaràs per a tu mateix; quan hagis començat a posar la falç sobre la collita, començaràs a comptar set setmanes. I tu faràs la festa de les setmanes al Senyor el teu Déu, segons la força de la teva mà, tant com el Senyor el teu Déu et doni. I t'alegraràs davant del Senyor el teu Déu, tu i el teu fill, i la teva filla, el teu servent, i la teva serventa, i el levita, i el prosèlit, i l'orfe, i la viuda que està entre vosaltres, en el lloc que escollirà el Senyor el teu Déu, per ser invocat el seu nom allà. I recordaràs que vas ser servent a la terra d'Egipte,

i guardaràs i compliràs aquests manaments. Faràs per a tu mateix la festa de les tendes durant set dies quan hagis recollit de la teva era i del teu cup. I tu t'alegraràs en la teva festa, tu i el teu fill, i la teva filla, el teu servent, i la teva serventa, i el levita, i el prosèlit, i l'orfe, i la vídua que està en les teves ciutats. Set dies faràs festa al Senyor el teu Déu en el lloc que el Senyor el teu Déu esculli per a ell. Si el Senyor el teu Déu et beneeix en tots els teus productes i en tota obra de les teves mans, seràs rejoient. Tres vegades a l'any tot mascle teu serà vist davant del Senyor, el teu Déu, en el lloc que el Senyor escollirà: en la festa dels pans sense llevat, en la festa de les setmanes i en la festa dels tabernacles. No et presentaràs davant del Senyor, el teu Déu, amb les mans buides. Cadascú segons el poder de les vostres mans, segons la benedicció del Senyor el vostre Déu que us va donar. Faràs jutges i oficials per a tu mateix en les teves ciutats que el Senyor, el teu Déu, et dóna segons les tribus, i jutjaran el poble amb un judici just. No tornen de costat el judici ni acceptaran regals, perquè els regals ceguen els ulls dels savis i treuen les paraules dels justos. Justament hauràs de perseguir allò que és just, perquè visqueu i, havent entrat, hereteu la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna. No plantaràs per a tu mateix cap bosc sagrat, ni cap arbre al costat de l'altar del teu Déu. No establiràs per a tu mateix un pilar que va odiar el Senyor, el teu Déu.

17

No sacrificaràs al Senyor, el teu Déu, un vedell o una ovella en el qual hi hagi cap taca, cap cosa dolenta, perquè és una abominació per al Senyor, el teu Déu. Si però és trobat en una de les teves ciutats, les quals el Senyor el teu Déu et dóna, un home o una dona que faci el mal davant del Senyor el teu Déu, traspassant la seva aliança, i havent vingut serveixin déus altres, i els adoren, al sol, o a la lluna, o a tot allò del món del cel, que no et va manar, i et sigui reportat i investiguis molt, i mira, veritablement ha esdevingut la paraula, ha esdevingut aquesta abominació en Israel; I trauràs aquell home, o aquella dona, i els apedreguareu amb pedres, i moriran. Sobre la base de dos testimonis o tres testimonis morirà; el condemnat a mort no morirà sobre la base d'un sol testimoni. I la mà dels testimonis serà sobre ell en primer lloc per matar-lo, i la mà del poble en últim lloc, i trauràs el malvat de entre vosaltres. Si però és impossible per a tu una paraula en judici entre sang i sang, i entre judici i judici, i entre toc i toc, i entre disputa i disputa, paraules de judici a les vostres ciutats, i havent-te aixecat pujaràs al lloc que el Senyor el teu Déu triï allà, i vindràs als sacerdots levites, i al jutge que hi hagi en aquells dies, i havent investigat t'anunciaran el judici. I faràs segons l'assumpte que et declarin des del lloc que esculli el Senyor, el teu Déu, i tindràs cura de fer tot allò que et sigui prescrit. Segons la llei i segons el judici que et diguin, faràs; no t'apartaràs de la paraula que et declarin ni a la dreta ni a l'esquerra. I l'home que actua amb arrogància, de manera que no obeeix el sacerdot que està present per ministrar en el nom del Senyor, el teu Déu, o el jutge que hi hagi en aquells dies, morirà aquell home, i trauràs el

malvat d'Israel. I tot el poble, havent escoltat, temerà i no actuarà impiosament mai més. Si entres a la terra que el Senyor el teu Déu et dóna, i l'heretes, i hi habites, i diguis: nomenaré sobre mi mateix un governant, així com també les restants nacions al voltant meu; nomenant nomenaràs sobre tu mateix un governant, a qui el Senyor el Déu escollirà; dels teus germans nomenaràs sobre tu mateix un governant; no podràs nomenar sobre tu mateix un home estranger, perquè no és germà teu. Perquè no multiplicarà cavalls per a ell mateix, ni farà tornar el poble cap a Egipte, perquè no multipliqui cavalls per a ell, però el Senyor va dir: no tornareu a fer tornar el poble per aquest camí mai més. I no multiplicarà per a si mateix dones, perquè no es desviï el seu cor, i plata i or no multiplicarà per a si mateix excessivament. I quan s'assegui sobre el seu govern, escriurà per a si mateix aquesta segona llei en un llibre dels sacerdots dels levites, i estarà amb ell, i llegirà en ell tots els dies de la seva vida, perquè aprengui a témer el Senyor el teu Déu, i a guardar tots aquests manaments, i a fer aquests estatuts; perquè no s'elevi el seu cor per sobre dels seus germans, perquè no transgredeixi dels manaments a la dreta o a l'esquerra, perquè pugui prolongar sobre el seu govern, ell i els seus fills entre els fills d'Israel.

18

No tindran els sacerdots levites, tota la tribu de Leví, porció ni lot amb Israel; les ofrenes del Senyor són el seu lot, les

menjaran. Però no tindran lot entre els seus germans, el Senyor mateix és el seu lot, tal com li va dir. I aquest és el judici dels sacerdots, les coses del poble, dels que sacrifiquen els sacrificis, tant si és vedell com si és ovella; i donaràs el braç al sacerdot, i les galtes, i l'estómac, i les primícies del teu gra, i del teu vi, i del teu oli; i la primícia de les esquilades de les teves ovelles li donaràs. Perquè el Senyor el va triar d'entre totes les teves tribus per estar davant del Senyor Déu, per ministrar i beneir en el seu nom, ell i els seus fills entre els fills d'Israel. Si arriba el Levita d'una de les ciutats de tots els fills d'Israel, on ell habita, segons que desitja la seva ànima, al lloc que ell escollirà, servirà en el nom del Senyor el seu Déu, igual que tots els seus germans els Levites que estan allà davant del Senyor el teu Déu. Menjarà una porció dividida, excepte la de la venda segons la família. Si però entres a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna, no aprendràs a fer segons les abominacions d'aquelles nacions. No es trobarà en tu un que purifica pel foc el seu fill i la seva filla, endevinant endevinació, interpretant presagis, i prenent presagis, cantant encantaments amb drogues, ventríloqu, i intèrpret de portents, preguntant als morts. És una abominació per al Senyor el teu Déu tot aquell que fa aquestes coses, perquè a causa d'aquestes abominacions el Senyor els destruirà davant teu. Seràs perfecte davant del Senyor, el teu Déu. Aquestes nacions, a les quals tu desposseïxes, escoltaran omens i divinacions, però a tu no t'ho va donar així el Senyor, el teu Déu. Un profeta dels teus germans, com jo, aixecarà per a tu el Senyor el teu Déu; d'ell escoltareu; Segons totes les coses que vas demanar del Senyor el teu Déu a Horeb el dia de l'assemblea,

dient, no afegirem a escoltar la veu del Senyor el teu Déu, i aquest foc gran no el veurem més, ni no morim. I el Senyor em va dir: Han parlat correctament tot allò que et van dir. Un profeta aixecaré per a ells d'entre els seus germans, tal com tu, i posaré les meves paraules a la seva boca, i ell els parlarà segons tot allò que jo li ordeni. I l'home que no escolti tot allò que parli aquell profeta en el meu nom, jo el castigaré. Excepte el profeta que actuï impiosament per parlar en el meu nom una paraula que no vaig ordenar que parlés, i qui parli en nom d'altres déus, morirà aquell profeta. Si però dius en el teu cor, com sabrem la paraula que no va parlar el Senyor? Tot allò que aquell profeta parli en nom del Senyor, i no esdevingui, i no passi, aquesta paraula que el Senyor no parlà, en impietat parlà aquell profeta, no el temereu.

19

Si però el Senyor el teu Déu destrueix les nacions a les quals el Déu et dóna la terra, i les hereteu, i habiteu en les seves ciutats i en les seves cases, tres ciutats separaràs per a tu mateix en mig de la teva terra que el Senyor el teu Déu et dóna. Considera el teu camí i dividiràs en tres parts els límits de la teva terra, que el Senyor, el teu Déu, distribueix a tu, i serà refugi per a tot homicida. Això serà el manament de l'assassí que pugui fugir allà i viurà: qui pugui colpejar el seu veí sense saber-ho, i aquest no l'odiava abans d'ahir ni l'altre dia. I qui si entra amb el veí cap al bosc a recollir fusta, i la seva mà rellisca amb la destral

tallant l'arbre, i el ferro cau de l'arbre i per desgràcia toca el veí, i mor, aquest fugirà per refugi cap a una d'aquestes ciutats, i viurà. Perquè no persegueixi el venjador de la sang l'assassí, ja que s'ha escalfat el cor, i l'agafi, si el camí és més llarg, i colpegi la seva ànima, i a aquest no li correspon judici de mort, perquè no l'odiava abans d'ahir ni abans d'abans-d'ahir. Per això jo et comando aquesta paraula, dient: separaràs tres ciutats per a tu mateix. Si i el Senyor el teu Déu amplia les teves fronteres, de la manera que va jurar als teus pares, i et dóna el Senyor tota la terra que va dir de donar als teus pares, si tu escoltes de fer tots aquests manaments que jo et mano avui, d'estimar el Senyor el teu Déu, de caminar en tots els seus camins tots els dies; afegiràs per a tu mateix encara tres ciutats a aquestes tres. I no es vesarà sang innocent a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en herència, i no seràs culpable de sang. Si i es torna en tu un home odiant el proper, i li posa una emboscada, i s'aixeca contra ell, i colpeja la seva ànima, i mor, i fuig a una d'aquestes ciutats; i el consell d'ancians de la seva ciutat enviarà, i l'agafaran d'allà, i el lliuraran a les mans dels parents de la sang, i morirà. El teu ull no el perdonarà, i netejaràs la sang innocent d'Israel, i estaràs bé. No mouràs els límits del veí que van establir els teus pares en l'herència que has heretat en la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en sort. No romandrà un testimoni per testificar contra un home segons tota injustícia, i segons tot pecat, i segons tot pecat que hagi comès; sobre la boca de dos testimonis, i sobre la boca de tres testimonis, es mantindrà tota paraula. Si però s'estableix un testimoni injust contra un home, llistant la seva impietat; i es posaran drets els dos homes als quals pertany la

disputa, davant del Senyor, i davant dels sacerdots, i davant dels jutges que hi hagi en aquells dies; I els jutges examinaran exactament, i mira, un testimoni injust ha testificat injustament, s'ha posat contra el seu germà; I fareu a ell de la manera que va actuar malament per fer contra el seu germà, i trauràs el mal de vosaltres mateixos. I els restants, havent escoltat, tindran por, i no tornaran a fer aquesta cosa malvada entre vosaltres. No perdonarà el teu ull sobre ell, ànima en lloc d'ànima, ull en lloc d'ull, dent en lloc de dent, mà en lloc de mà, peu en lloc de peu.

20

Si però surts a la guerra contra els teus enemics, i veus cavall i genet i un poble més nombrós que tu, no tindràs por d'ells, perquè el Senyor el teu Déu és amb tu, el que et va fer pujar de la terra d'Egipte. I serà quan t'acostis a la guerra, i havent-se acostat el sacerdot parlarà al poble, i els dirà: escolta Israel, vosaltres aneu avui a la guerra contra els vostres enemics; que no es debiliti el vostre cor, no tingueu por, ni sigueu trencats, ni us aparteu de davant d'ells. Perquè el Senyor, el vostre Déu, el que va davant vostre, lluitarà al vostre costat contra els vostres enemics per salvar-vos. I els escribes parlaran al poble, dient: qui és l'home que ha construït una casa nova i no l'ha dedicada? Que vagi i que torni a la seva casa, que no mori en la guerra, i un altre home la dedicarà. I qui és l'home que ha plantat una vinya, i no s'ha alegrat d'ella? Que vagi i que torni a casa seva, no mori en la guerra, i un altre home se n'alegrarà. I qui és l'home que

s'ha promès amb una dona, i no l'ha presa? Que vagi i que torni a casa seva, no mori a la guerra, i un altre home la prendrà. I els escribes continuaran parlant al poble, i diran: qui és l'home que té por i és covard de cor? Que vagi i que torni a la casa seva, perquè no faci témer el cor del germà seu, igual que el seu. I serà que quan els escribes cessin de parlar al poble, establiran governants de l'exèrcit al capdavant del poble. Si però t'acostes a una ciutat per fer-los la guerra, crida'ls oferint-los la pau. Si responen pacíficament a tu i t'obren, tot el poble que es trobi en aquesta serà tributari teu i súbdit teu. Si però no t'obeeixen, i fan guerra contra tu, l'assetjaràs, fins que el Senyor el teu Déu la lliuri a les teves mans, i colpejaràs tot mascle d'ella en mort d'espasa, excepte les dones i el bagatge; i tot el bestiar, i tot el que existeixi a la ciutat, i tot el botí saquejaran per a tu mateix, i menjaràs tot el botí dels teus enemics, que el Senyor el teu Déu et dóna. Així faràs amb totes les ciutats que estiguin molt lluny de tu, no amb les ciutats d'aquestes nacions de les quals el Senyor el teu Déu et dóna a heretar la seva terra. No deixareu amb vida cap ésser que respira, sinó que amb maledicció els destruireu completament, l'hitita, i l'amorreo, i el cananeu, i el perizeu, i l'heveu, i el jebuseu, i el guergaseu, de la manera que et va manar el Senyor el teu Déu, perquè no us ensenyin a fer totes les seves abominacions, tantes com van fer als seus déus, i pequeu davant del Senyor el vostre Déu. Si però assetges una ciutat durant molts dies per fer-li la guerra fins a prendre-la, no destruiràs els seus arbres imposant-los el ferro, sinó que menjaràs d'ell, però no el tallaràs. És potser l'arbre del camp un home per entrar davant teu a l'empalissada? Però la fusta que tu

saps que no és de fruit comestible, aquesta la destruiràs i la tallaràs, i construiràs obres de setge contra la ciutat que et fa la guerra, fins que sigui lliurada.

21

Si és trobat un ferit a la terra que el Senyor el teu Déu et dóna per heretar, caigut a la plana, i no saben qui el va colpejar, sortiran el teu consell d'ancians i els teus jutges, i mesuraran cap a les ciutats del voltant del ferit. I serà la ciutat més propera al ferit, i el consell d'ancians d'aquella ciutat prendrà una vedella de bous, que no hagi estat treballada i que no hagi arrossegat jou. I el consell d'ancians d'aquella ciutat faran baixar la vedella a un barranc aspre, que no hagi estat treballat ni sembrat, i trencaran el coll a la vedella al barranc. I els sacerdots levites s'acostaran, perquè el Senyor Déu els va triar per estar davant d'ell i per beneir en el seu nom, i segons la seva paraula es resoldrà tota disputa i tot cas d'infecció. I tot el consell d'ancians d'aquella ciutat, els que s'acosten a l'home ferit, es rentaran les mans sobre el cap de la vedella que ha estat desnucada a la vall; i havent respost, diran: les nostres mans no van vessar aquesta sang, i els nostres ulls no han vist. Sigues graciós amb el teu poble Israel, al qual vas redimir, Senyor, perquè no hi hagi sang innocent en el teu poble Israel, i la sang els serà expiada. Tu però trauràs la sang innocent de vosaltres mateixos, si fas el bé i allò que és agradable davant del Senyor, el teu Déu. Si però, havent sortit a la guerra contra els teus enemics, i el Senyor el

teu Déu els entrega a les teves mans, i prens com a botí el seu botí, i veus en el botí una dona bella d'aparença, i la desitges, i la prens per a tu mateix com a dona, i la portes dins a la teva casa, i li afaitaràs el cap, i li tallaràs les ungles, i li trauràs les vestidures de la captivitat, i s'asseurà a la teva casa, i plorarà el pare i la mare durant dies d'un mes; i després d'aquestes coses entraràs cap a ella i viuràs amb ella, i serà la teva dona. I serà que si no la vols, l'enviaràs lliure, i no serà venuda per diners, no la tractaràs amb menyspreu, perquè la vas humiliar. Si un home té dues dones, una d'elles estimada i una d'elles odiada, i li donen fills l'estimada i l'odiada, i el fill primogènit sigui de l'odiada; i serà el dia que reparteixi als seus fills les seves possessions, no podrà tractar com a primogènit el fill de l'estimada, passant per alt el fill de l'odiada el primogènit; sinó que reconeixerà el fill primogènit de l'odiada per donar-li el doble de tot el que es trobi que té, perquè aquest és el començament dels seus fills, i a aquest li correspon el dret de primogenitura. Si algú té un fill desobedient i rebel·liós que no obeeix la veu del pare i la veu de la mare, i el disciplinin, i no els escolta. I havent-lo agafat el seu pare i la seva mare, el portaran al consell d'ancians de la seva ciutat, i a la porta del lloc. I diran als homes de la seva ciutat: aquest fill nostre desobeeix i provoca, no obeeix la nostra veu, és glotó i borratxo. I els homes de la seva ciutat l'apedregaran amb pedres, i morirà, i trauràs el malvat de entre vosaltres, i els qui restin, en escoltar-ho, temeran. Si es fa en algú un pecat, judici de mort, i mor, i el pengeu sobre un arbre; no dormirà el seu cos sobre l'arbre, sinó que l'enterrareu amb enterrament en aquell dia, perquè maleït

per Déu tot penjat sobre arbre; i no profanareu la terra, la qual el Senyor el teu Déu et dóna en herència.

22

Si veus el vedell del teu germà, o la seva ovella, errants pel camí, no els passis per alt; els tornaràs al teu germà i els retornaràs a ell. Si però el teu germà no s'apropa a tu, ni el coneixes, el recolliràs dins de casa teva, i estarà amb tu fins que el teu germà els cerqui, i els retornaràs a ell. Així faràs amb el seu ruc, i així faràs amb el seu vestit, i així faràs amb tota pèrdua del teu germà, tantes com si es perdessin de seu i les trobis, no podràs passar-les per alt. No veuràs l'ase del teu germà o el seu vedell caiguts al camí sense ajudar-los; els alçaràs amb ell. No hi haurà estris d'home sobre una dona, ni es vestirà un home amb vestidura de dona, perquè abominació per al Senyor, el teu Déu, és tot el que fa aquestes coses. Si però trobes un niu d'ocells davant teu en el camí o sobre qualsevol arbre, o sobre la terra, amb pollets o ous, i la mare cova sobre els pollets o sobre els ous, no prendràs la mare amb els fills. Enviant enviaràs la mare, i els fills prendràs per tu mateix, perquè et vagi bé i visquis molts dies. Si construeixes una casa nova, faràs un parapet al teu sostre, i no causaràs un assassinat a la teva casa si algú cau des d'ell. No sembraràs la teva vinya amb llavors diferents, perquè no sigui santificat el producte i la llavor que sembris juntament amb el producte de la teva vinya. No llauraràs amb un vedell i un ase alhora. No vestiràs teixit barrejat, llana i lli alhora. Faràs

retorçades per a tu mateix sobre les quatre vores de les teves vestidures amb les quals et cobreixes. Si algú pren una dona i viu amb ella, i l'odia, i posa sobre ella paraules acusatòries, i porta contra d'ella un nom malvat, i diu: he pres aquesta dona, i havent-me apropat a ella no he trobat la seva virginitat. I el pare de la noia i la mare portaran fora la virginitat de la noia cap al consell d'ancians a la porta. I el pare de la noia dirà al consell: La meva filla, aquesta, l'he donada a aquest home com a dona, i ell, havent-la odiada, ara li imposa paraules acusatòries, dient: No he trobat virginitat a la teva filla; i aquestes són les proves de la virginitat de la meva filla. I desplegaran el vestit davant del consell d'ancians de la ciutat. I el consell d'ancians d'aquella ciutat prendrà aquell home, i el disciplinaran, i el multaran cent sicles, i els donaran al pare de la jove, perquè va treure un nom malvat sobre una verge israelita, i ella serà la seva dona; no la podrà repudiar durant tot el temps. Si però aquesta paraula es converteix en veritat, i no es trobi la virginitat a la jove dona, i trauran la jove dona a les portes de la casa del seu pare, i l'apedregaran amb pedres, i morirà, perquè va fer una follia entre els fills d'Israel en prostituir la casa del seu pare; i trauràs el malvat de vosaltres mateixos. Si però es troba un home dormint amb una dona casada amb un home, matareu ambdós, l'home que dorm amb la dona i la dona, i trauràs el malvat d'Israel. Si es converteix una noia verge promesa a un home, i havent-la trobat un home a la ciutat es giti amb ella, portareu tots dos a la porta de la seva ciutat, i seran apedregats amb pedres, i moriran; la jove, perquè no va cridar a la ciutat; i l'home, perquè va humiliar la dona del veí; i trauràs el malvat

de vosaltres mateixos. Si però en la plana un home troba la noia promesa, i havent-la forçat jeu amb ella, matareu només el que jeu amb ella. I per a la jove dona no hi ha pecat de mort; com si un home s'aixequés contra el veí i matés la seva ànima, així és aquest assumpte, perquè al camp la va trobar; la jove dona promesa va cridar, i no hi havia qui l'ajudés. Si algú troba la noia verge que no ha estat promesa, i havent-la forçat jeu amb ella, i sigui trobat, l'home que ha jegut amb ella donarà al pare de la jove cinquanta didracmes de plata, i ella serà la seva esposa, perquè la va humiliar; no la podrà repudiar en tot el temps.

23

Un home no prendrà la dona del seu pare, i no revelarà el cobriment del seu pare. No entrarà cap castrat, ni tampoc cap tallat, a l'assemblea del Senyor. No entrarà el fill d'una prostituta a l'assemblea del Senyor. No entrarà l'ammonita i el moabita a l'assemblea del Senyor, i fins a la desena generació no entrarà a l'assemblea del Senyor, i fins a l'era; perquè ells no us van sortir a trobar amb pa i aigua al camí, quan sortíeu d'Egipte, i perquè van contractar contra tu Balaam fill de Beor de Mesopotàmia per maleir-te. I el Senyor, el teu Déu, no va voler escoltar Balaam, i el Senyor, el teu Déu, va canviar les malediccions en benedicció, perquè el Senyor, el teu Déu, t'estimava. No adreçaràs coses pacífiques ni coses avantatjoses a ells tots els dies de la teva vida per sempre. No abominaràs l'idumeu, perquè és el teu germà; no abominaràs l'egipci, perquè vas ser

foraster a la seva terra. Fills, si neixen d'ells, a la tercera generació entraran a l'assemblea del Senyor. Si però surts a acampar contra els teus enemics, et guardaràs de tota paraula malvada. Si hi ha en tu un home que no serà net a causa d'una descàrrega seva nocturna, sortirà fora del campament i no entrarà al campament. I serà que cap al vespre es banyarà el seu cos amb aigua, i quan el sol s'hagi post entrarà al campament. I hi haurà un lloc per a tu fora del campament, i sortiràs allà fora. I una estaca serà per a tu sobre el teu cinturó; i serà quan tu t'asseguis fora, i cavaràs amb ella, i havent-ho portat cobriràs la teva indecència. Perquè el Senyor el teu Déu camina pel teu campament per alliberar-te i lliurar el teu enemic davant la teva cara; i el teu campament serà sant, i no es veurà en tu indecència d'assumpte, i es girarà de tu. No lliuraràs el nen al seu senyor, que s'ha refugiat amb tu escapant del seu senyor. Amb tu habitarà, entre vosaltres habitarà on li plagui, no l'afligiràs. No hi haurà prostituta entre les filles d'Israel, i no hi haurà cap que es prostitueixi entre els fills d'Israel, no hi haurà iniciadora entre les filles d'Israel, i no hi haurà cap que sigui iniciat entre els fills d'Israel. No portaràs el pagament d'una prostituta, ni l'intercanvi d'un gos, a la casa del Senyor, el teu Déu, per cap vot, perquè ambdós són una abominació per al Senyor, el teu Déu. No prestaràs amb interès al teu germà: ni interès de plata, ni interès d'aliments, ni interès de cap cosa que puguis prestar. A l'estranger cobraràs interès, però al teu germà no cobraràs interès, perquè el Senyor, el teu Déu, et beneeixi en tots els teus treballs sobre la terra a la qual entres allà per heretar-la. Si però fas un vot al Senyor el teu Déu, no trigaràs a

complir-lo, perquè el Senyor el teu Déu el reclamarà de tu, i serà en tu pecat. Si però no vols pregar, no hi ha pecat en tu. Allò que procedeix dels teus llavis ho guardaràs, i faràs de la manera que vas prometre al Senyor el teu Déu com a regal, el qual vas pronunciar amb la teva boca. Si però entris a la collita del teu veí i reculls espigues amb les teves mans, no posaràs la falç sobre la collita del teu veí. Si entres en el vinyer del teu veí, menjaràs raïm tant com per omplir la teva ànima, però no en posaràs en un vas.

24

Si algú pren una dona, i viu amb ella, i serà que si no troba gràcia davant d'ell, perquè ha trobat en ella una cosa indecent, i li escriurà un llibre de divorci, i el donarà a les seves mans, i l'enviarà fora de casa seva, i havent marxat esdevingui d'un altre home, i l'odii l'home darrer, i li escrigui un llibre de divorci, i el donarà a les seves mans, i l'enviarà fora de casa seva, i mori l'home darrer, qui la va prendre per a si mateix com a dona, no podrà l'home primer que la va enviar fora, havent tornat, prendre-la per a si mateix com a dona, després de ser profanada ella, perquè abominació és davant del Senyor el teu Déu, i no profanareu la terra, que el Senyor el teu Déu et dóna en herència. Si algú pren dona recentment, no sortirà a la guerra, i no se li imposarà cap obligació; innocent serà a la seva casa, un any alegrarà la seva dona que va prendre. No prendràs com a penyora una mola, ni una mola superior, perquè aquest pren

com a penyora l'ànima. Si però un home és atrapat robant una ànima dels seus germans dels fills d'Israel, i havent-lo oprimit el vengui, morirà aquell lladre, i trauràs el malvat d'entre vosaltres. Para atenció per a tu mateix en el contagi de la lepra; guardaràs molt de fer segons tota la llei que us puguin anunciar els sacerdots levites, de la manera que us vaig manar; guardeu-vos de fer-ho. Recorda tot allò que va fer el Senyor, el teu Déu, a Miriam en el camí, quan sortíeu d'Egipte. Si hi ha un deute o qualsevol deute en el teu veí, no entraràs a casa seva per prendre la seva penyora. Estaràs fora, i l'home que té el teu préstec et portarà la garantia a fora. Si però l'home es fa pobre, no et jaràs en la seva penyora. Tornaràs la seva penyora cap a ponents del sol, i dormirà amb el seu vestit, i et beneïrà, i serà per a tu misericòrdia davant del Senyor el teu Déu. No faràs injustícia amb el salari del pobre i del necessitat dels teus germans, o dels forasters que hi ha a les teves ciutats. El mateix dia tornaràs el seu salari, no es posarà el sol sobre ell, perquè és pobre, i en això té la seva esperança, i cridarà contra tu al Senyor, i serà pecat en tu. No moriran els pares pels fills, i els fills no moriran pels pares; cadascú morirà pel seu propi pecat. No torçaràs el judici d'un prosèlit i d'un orfe i d'una vídua; no prendràs en penyora el vestit d'una vídua, i recordaràs que eres servent a la terra d'Egipte, i el Senyor el teu Déu et va redimir d'allà; per això jo et mano fer aquesta paraula. Si però segues collita al teu camp i oblides una garba al teu camp, no tornaràs a agafar-la; serà per al foraster, per a l'orfe i per a la vídua, perquè el Senyor, el teu Déu, et beneeixi en tots els treballs de les teves mans. Si collites olives, no tornaràs enrere a recollir les que

queden darrere teu; seran per al foraster, per a l'orfe i per a la vídua, i recordaràs que eres servent a la terra d'Egipte; per això jo et comando complir aquesta paraula. Si veremes la teva vinya, no la veremaràs de nou el que queda darrere teu; per al foraster i per a l'orfe i per a la vídua serà; i recordaràs que eres servent a terra d'Egipte; per això jo et mano fer aquesta paraula.

25

Si es fa una disputa entre homes, i vinguin a judici, i jutgin, i justifiquin el just, i condemnen l'impiu; I serà, si l'impiu és digne de cops, el faràs ajeure davant dels jutges, i el flagel·laran davant d'ells segons la seva impietat. I el flagel·laran amb un nombre de quaranta cops, no n'afegiran més, però si n'afegeixes per flagel·lar per sobre d'aquests cops, el teu germà serà deshonrat davant teu. No embossaràs el bou que està trillant. Si germans habiten junts, i mor un d'ells sense tenir descendència, la dona del mort no serà per a un home estrany, sinó que el germà del seu marit entrarà cap a ella, i la prendrà per a si mateix com a dona, i viurà amb ella. I el nen que doni a llum serà establert amb el nom del difunt, i no serà esborrat el seu nom d'Israel. Si però l'home no desitja prendre la dona del seu germà, la dona pujarà a la porta davant del consell d'ancians i dirà: El germà del meu home no vol aixecar el nom del seu germà a Israel, el germà del meu home no ha volgut. I el consell d'ancians de la seva ciutat el cridarà, i li diran; i havent-se posat dret digui: No vull prendre-la; i havent-se apropat la dona del seu germà

davant del consell d'ancians, li desfermarà una sandàlia del seu peu, i escupirà a la seva cara, i havent respost dirà: Així faran a l'home que no edificarà la casa del seu germà a Israel. I el seu nom serà anomenat a Israel: casa del que s'ha tret la sandàlia. Si i lluiten homes junts, home amb el seu germà, i s'acosta la dona d'un d'ells per alliberar el seu home de la mà del que el colpeja, i havent estès la mà agafa els seus genitals, tallaràs la mà; el teu ull no la perdonarà. No tindràs a la teva bossa pes i pes, gran o petit. No hi haurà a casa teva dues mesures, una gran i una petita. Un pes vertader i just tindràs, i una mesura vertadera i justa tindràs, perquè visquis molts dies sobre la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en herència. Perquè tot el que fa aquestes coses és una abominació per al Senyor, el teu Déu, tot el que fa injustícia. Recorda tot el que va fer Amalec contra tu en el camí, quan sortíeu de la terra d'Egipte, com es va oposar a tu en el camí, i va tallar la teva rereguarda, els que anaven cansats darrere teu, i tu tenies fam i estaves cansat; i no va témer Déu. I serà que quan el Senyor, el teu Déu, et doni descans de tots els teus enemics que t'envolten, a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna per heretar, esborraràs el nom d'Amalec de sota el cel, i no ho oblidis.

26

I serà que si entres a la terra que el Senyor el teu Déu et dóna per heretar, i en prenguis possessió, i hi habitis, i agafis de les primícies dels fruits de la teva terra que el Senyor el teu Déu et

dóna, i les posis en una cistella, i vagis al lloc que triï el Senyor el teu Déu perquè el seu nom sigui invocat allà. I vindràs cap al sacerdot que serà en aquells dies, i li diràs: Anuncio avui al Senyor, el meu Déu, que he entrat a la terra que el Senyor va jurar als nostres pares donar-nos. I el sacerdot prendrà el cistell de les teves mans, i el posarà davant de l'altar del Senyor, el teu Déu. I responent dirà davant del Senyor, el teu Déu: Síria va abandonar el meu pare, i va baixar a Egipte, i va residir allà en nombre petit, i es va convertir allà en una nació gran i una multitud nombrosa. I els egipcis ens van maltractar, i ens van humiliar, i ens van posar treballs durs. I vam cridar al Senyor el nostre Déu, i el Senyor va escoltar la nostra veu, i va veure la nostra humiliació, i el nostre treball, i la nostra opressió. I el Senyor ens va treure d'Egipte ell mateix amb la seva gran força, i amb mà poderosa, i braç enlairat, i amb grans visions, i amb signes, i amb prodigis. I ens va portar a aquest lloc, i ens va donar aquesta terra, terra que raja llet i mel. I ara mira, he portat la primícia del producte de la terra, la qual em vas donar, Senyor, terra que flueix llet i mel; i deixaràs això davant del Senyor el teu Déu, i adoraràs davant del Senyor el teu Déu, i t'alegraràs en totes les coses bones, les quals et va donar el Senyor el teu Déu, i la teva casa, i el levita, i el prosèlit que està en tu. Si però completes de delmar tot el delme dels teus productes en el tercer any, el segon delme el donaràs al levita i a l'estranger i a l'orfe i a la vídua, i menjaran a les teves ciutats, i s'alegraran. I tu diràs davant del Senyor, el teu Déu: He tret les coses sagrades de casa meva i les he donat al levita, a l'estranger, a l'orfe i a la vídua, segons tots els manaments que em vas

manar. No he transgredít el teu manament i no l'he oblidat. I no en vaig menjar en el meu dolor, no en vaig prendre fruit per a res immund, no en vaig donar al mort, vaig obeir la veu del Senyor el nostre Déu, vaig fer tal com em vas manar. Mira avall des de la teva casa santa, des del cel, i beneeix el teu poble Israel i la terra que vas donar a ells, com vas jurar als nostres pares, de donar-nos una terra que flueix llet i mel. En aquest dia el Senyor, el teu Déu, et va manar fer totes les ordenances i els judicis, i les guardareu i les fareu de tot el vostre cor i de tota la vostra ànima. Avui has escollit Déu per ser el teu Déu, i caminar en tots els seus camins, i guardar els estatuts i els judicis, i obeir la seva veu. I el Senyor et va triar avui perquè et convertissis en un poble especial per a ell, tal com va dir, per guardar els seus manaments, i perquè siguis per sobre de totes les nacions, com et va fer famós i motiu de glòria i gloriós, perquè siguis un poble sant per al Senyor el teu Déu, tal com va parlar.

27

I Moisès i el consell d'ancians d'Israel van manar, dient: Guardeu tots aquests manaments que jo us mano avui. I serà el dia que creueu el Jordà cap a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna, i erigeixis per a tu mateix pedres grans, i les enguixis amb guix. I escriuràs sobre aquestes pedres totes les paraules d'aquesta llei, quan creueu el Jordà, quan entreu a la terra que el Senyor, el Déu dels teus pares, et dóna, terra que flueix llet i mel, de la manera que el Senyor, el Déu dels teus pares, et va dir. I serà que

quan creueu el Jordà, alçareu aquestes pedres que jo et comando avui a la muntanya d'Ebal, i les enguixaràs amb guix. I tu construiràs allà un altar al Senyor el teu Déu, un altar de pedres; no posaràs sobre ell ferro; amb pedres senceres construiràs un altar al Senyor el teu Déu, i oferiràs sobre ell holocaustos al Senyor el teu Déu. I sacrificaràs allà un sacrifici de salvació, i menjaràs, i seràs farcit, i t'alegraràs davant del Senyor, el teu Déu. I escriuràs sobre les pedres tota aquesta llei molt clarament. I va parlar Moisès i els sacerdots levites a tot Israel, dient: Calla i escolta, Israel! En aquest dia t'has convertit en poble del Senyor el teu Déu, i escoltaràs la veu del Senyor el teu Déu, i faràs tots els seus manaments i els seus estatuts, tants com jo et mano avui. I Moisès va manar al poble en aquell dia, dient: aquests es posaran drets per beneir el poble a la muntanya Garizim havent creuat el Jordà: Simeó, Leví, Judà, Issacar, Josep i Benjamí. I aquests es posaran sobre la maledicció a la muntanya Ebal, Rubèn, Gad, i Aser, Zabuló, Dan, i Neftalí. I responent, els levites diran a tot Israel amb veu gran: Maleït l'home que farà una imatge tallada i fosa, abominació per al Senyor, obra de mans d'artesans, i la posarà en lloc secret. I responent tot el poble, diran: Que sigui. Maleït el qui deshonra el seu pare o la seva mare, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït sigui el que mou els límits del veí, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït el que enganya un cec en el camí, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleit qui aparti el judici del foraster, de l'orfe i de la vídua, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït el que dorm amb la dona del seu pare, perquè ha descobert la coberta del seu pare; i tot el poble dirà, que així sigui. Maleït el qui dorm amb

qualsevol animal, i tot el poble dirà: Que així sigui. Maleït el que dorm amb la seva germana de pare o de mare. I tot el poble dirà: Que sigui així. Maleït el qui dorm amb la seva nora, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït el qui dorm amb la germana de la seva dona, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleit el qui colpeja el seu veí amb engany, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït qui prendria regals per colpejar una ànima de sang innocent, i tot el poble dirà: que així sigui. Maleït tot home que no roman en totes les paraules d'aquesta llei per fer-les, i tot el poble dirà: que així sigui.

28

I serà si escoltant escoltes la veu del Senyor el teu Déu, guardar i fer tots aquests manaments que jo et comando avui, i el Senyor el teu Déu et posarà per sobre de totes les nacions de la terra, i vindran sobre tu totes aquestes benediccions, i et trobaran; si escoltant escoltes la veu del Senyor el teu Déu, beneït tu a la ciutat, i beneït tu al camp. Beneïda la descendència del teu ventre, i els productes de la teva terra, i els ramats dels teus bous, i els ramats de les teves ovelles. Beneïts siguin els teus magatzems i les teves reserves. Beneït seràs en entrar i beneït seràs en sortir. El Senyor, el teu Déu, lliurarà els teus enemics que s'han oposat a tu, trencats davant teu; per un camí sortiran cap a tu, i per set camins fugiрan de davant teu. Que el Senyor enviï sobre tu la benedicció en els teus magatzems, i sobre tot allò on posis la teva mà, sobre la terra que el Senyor, el teu Déu,

et dóna. El Senyor t'aixecarà per a ell mateix un poble sant, de la manera que va jurar als teus pares; si escoltes la veu del Senyor el teu Déu, i camines en tots els seus camins, i totes les nacions de la terra et veuran, perquè el nom del Senyor ha estat invocat sobre tu, i et tindran por. I el Senyor, el teu Déu, et multiplicarà en béns amb els descendents del teu ventre, i amb els descendents del teu bestiar, i amb els fruits de la teva terra, sobre la teva terra que el Senyor va jurar als teus pares donar-te. Que obri a tu el Senyor el seu tresor bo, el cel, per donar la pluja a la teva terra al temps oportú; que beneeixi totes les obres de les teves mans; i prestaràs a moltes nacions, però tu no prendràs prestat. I tu governaràs moltes nacions, però elles no et governaran. El Senyor, el teu Déu, t'establirà com a cap i no com a cua, i seràs llavors a dalt i no seràs a baix, si escoltes la veu del Senyor, el teu Déu, i guardes tot allò que jo et comando avui. No transgredeixis cap dels manaments que jo et comando avui, ni a la dreta ni a l'esquerra, per anar darrere d'altres déus i servir-los. I serà que si no escoltes la veu del Senyor, el teu Déu, per guardar tots els seus manaments que jo et comando avui, vindran sobre tu totes aquestes maledicciones i t'assoliran. Maleït seràs tu a la ciutat, i maleït seràs tu al camp. Maleïts els teus magatzems i les teves reserves. Maleïda la descendència del teu ventre, i els productes de la teva terra, els ramats del teu bestiar, i els ramats de les teves ovelles; maleït tu en entrar, i maleït tu en sortir. El Senyor enviarà sobre tu la manca i la consumpció i la destrucció sobre tot allò on posis la teva mà, fins que et destrueixi, i fins que et destrueixi ràpidament a causa de les teves males pràctiques, perquè m'has abandonat. Que el Senyor

faci enganxar a tu la mort, fins que et consumeixi completament de la terra a la qual entres per heretar-la. El Senyor et colpirà amb perplexitat, febre, tremolors, inflamació, plaga i pal·lidesa, i et perseguiran fins que et destrueixin. I el cel que hi ha sobre el teu cap serà de bronze, i la terra que hi ha sota teu serà de ferro. Que el Senyor, el teu Déu, doni com a pluja de la teva terra pols, i pols del cel baixarà fins que et destrueixi i fins que et destrueixi ràpidament. Que el Senyor et doni un cop davant dels enemics, per un camí sortiràs cap a ells, i per set camins fugiràs davant d'ells, i seràs dispersió en tots els regnes de la terra. I els vostres morts seran menjar per als ocells del cel i per a les bèsties de la terra, i no hi haurà ningú que els espanti. El Senyor et colpirà amb la plaga d'Egipte al seient, i amb sarna salvatge, i amb picor, de manera que no puguis ser curat. El Senyor et colpirà amb bogeria, amb ceguesa i amb èxtasi de la ment. I andaràs a les palpentes en ple migdia, com un cec que palpa en la foscor, i no prosperaràs en els teus camins, i llavors seràs injusticiat i saquejat tots els dies, i no hi haurà ningú que t'ajudi. Prendràs dona, i un altre home la tindrà, edificaràs una casa i no hi habitaràs, plantaràs una vinya i no la veremaràs. El teu vedell sacrificat davant teu, i no en menjaràs; el teu ruc arrabassat de tu, i no et serà retornat; les teves ovelles donades als teus enemics, i no hi haurà qui t'ajudi. Els teus fills i les teves filles donades a una altra nació, i els teus ulls miraran consumint-se cap a ells; la teva mà no tindrà força. Les collites de la teva terra i tots els teus treballs els menjarà una nació que no coneixes, i seràs injusticiat i oprimit tots els dies. I seràs colpejat de bogeria a causa de les visions que veuran els teus ulls. El Senyor et

colpirà amb una úlcera maligna sobre els genolls i sobre les cames, de manera que no puguis ser curat des de la planta dels teus peus fins al cim del teu cap. Que el Senyor et pugui portar lluny a tu i als teus governants, els quals pots nomenar sobre tu mateix, cap a una nació que no coneixes tu ni els teus pares, i serviràs allà altres déus de fusta i de pedra. I seràs allà en enigma, paràbola i narrativa entre totes les nacions a les quals el Senyor et condueixi. Llavor molta portaràs fora a la plana, i poca en portaràs, perquè la devorarà la llagosta; Vinya plantaràs i cultivaràs, i vi no beuràs ni t'alegraràs d'ella, perquè la devorarà el cuc. Oliveres tindràs en tots els teus territoris, i oli no t'ungiràs, perquè la teva olivera es perdrà. Fills i filles engendraràs i no seran teus, perquè se n'aniran en captivitat. Tots els teus arbres i els productes de la teva terra els consumirà la plaga. L'estranger que és entre tu pujarà amunt amunt, però tu baixaràs avall avall. Aquest et prestarà, però tu no li prestaràs a ell, aquest serà el cap, però tu seràs la cua. I vindran sobre tu totes aquestes maledicciones, i et perseguiran, i t'atraparan, fins que et destrueixi, i fins que et destrueixi, perquè no vas escoltar la veu del Senyor, el teu Déu, per guardar els seus manaments i els estatuts que et va manar. I hi haurà en tu signes, i meravelles en la teva descendència fins a l'eternitat, a canvi de que no vas servir el Senyor el teu Déu amb alegria i bon ànim a causa de l'abundància de tot. I serviràs els teus enemics, als quals el Senyor enviarà sobre tu, en fam, i en set, i en nuesa, i en mancança de tot, i posaràs un collar de ferro sobre el teu coll, fins que et destrueixi. El Senyor portarà sobre tu una nació de lluny des del final de la terra com un impuls d'àguila, una nació

de la qual no escoltaràs la veu, una nació descarada de cara, que no respectarà la cara d'ancià, i del jove no tindrà pietat. I devorarà les cries dels teus ramats i els fruits de la teva terra, de manera que no et deixi gra, vi, oli, els ramats dels teus bous i els ramats de les teves ovelles, fins que et destrueixi. I ell et destruirà a les teves ciutats, fins que siguin enderrocats els murs alts i fortificats en els quals tu has confiat, a tota la teva terra, i t'afligirà a les teves ciutats que et va donar. I menjàs les descendències del teu ventre, la carn dels teus fills i de les teves filles, tants com et va donar, en la teva angoixa i en la teva aflicció amb què t'afligirà el teu enemic. El tendre entre tu i el molt delicat, mirarà amb enveja amb el seu ull el seu germà, i la seva dona del seu si, i els fills que li quedin, de manera que no donarà a cap d'ells de les carns dels seus fills, que menjarà, perquè no li quedi res en la teva angoxa i en la teva aflicció, amb la qual t'afligiran els teus enemics en totes les teves ciutats. I la tendra entre vosaltres i la delicada, de la qual el peu no va prendre experiència de caminar sobre la terra a causa de la delicadesa i a causa de la tendresa, mirarà amb enveja amb el seu ull al seu home que està al seu si, i al seu fill i a la seva filla, i a la seva placenta que ha sortit a través de les seves cuixes, i al seu nen que dóna a llum; perquè els devorarà a causa de la manca de tot en secret en la teva angoixa, i en la teva aflicció, amb la qual el teu enemic t'afligirà a les teves ciutats, si no escoltes per fer totes les paraules d'aquesta llei, les escrites en aquest llibre, per témer aquest nom honorable i meravellós, el SENYOR el teu DÉU. I el Senyor farà meravelloses les teves plagues, i les plagues de la teva descendència, plagues grans i

meravelloses, i malalties dolentes i persistents. I ell retornarà tot el dolor malvat d'Egipte, que vas evitar davant d'ells, i s'aferrarà a tu. I tota malaltia, i tot cop no escrit, i tot el que està escrit en el llibre d'aquesta llei, el Senyor els portarà sobre tu, fins que et destrueixi. I sereu deixats en nombre petit, en lloc del que éreu com les estrelles del cel en multitud, perquè no vas escoltar la veu del Senyor, el teu Déu. I serà que de la mateixa manera que el Senyor es va alegrar sobre vosaltres per fer-vos bé i multiplicar-vos, així s'alegrarà el Senyor sobre vosaltres per destruir-vos, i sereu arrabassats amb rapidesa de la terra a la qual entreu allà per heretar-la. I el Senyor, el teu Déu, et dispersarà entre totes les nacions, d'un extrem de la terra fins a l'altre extrem de la terra, i allà serviràs altres déus, de fusta i de pedra, en els quals no vas creure tu ni els teus pares. Però fins i tot en aquelles nacions no descansaràs, ni la planta del teu peu tindrà repòs, i el Senyor et donarà allà un cor desobedient, ulls que fallen, i una ànima llanguida. I la teva vida estarà penjant davant dels teus ulls, i temeràs dia i nit, i no confiaràs en la teva vida. Al matí diràs: Com podria esdevenir vespre!, i al vespre diràs: Com podria esdevenir matí!, a causa de la por del teu cor que temeràs, i a causa de les visions dels teus ulls que veuràs. I el Senyor et tornarà a Egipte en vaixells, en el camí del qual vaig dir: no tornaràs a veure'l més; i sereu venuts allà als vostres enemics com a esclaus i esclaves, i no hi haurà comprador. Aquestes són les paraules de l'aliança que el Senyor va manar a Moisès establir amb els fills d'Israel a la terra de Moab, a més de l'aliança que va fer amb ells a Horeb.

29

I Moisès va cridar tots els fills d'Israel, i els va dir: vosaltres heu vist tot allò que va fer el Senyor a la terra d'Egipte davant vostre al Faraó i als seus servents, i a tota la seva terra, les grans proves que han vist els teus ulls, els senyals i aquells grans prodigis. I el Senyor Déu no us va donar cor per conèixer, ni ulls per veure, ni orelles per escoltar fins al dia d'avui. I us va conduir quaranta anys pel desert, no es van envellir les vostres vestidures, i les vostres sandàlies no es van gastar dels vostres peus. Pa no vau menjar, vi i beguda forta no vau beure, perquè sapigueu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu. I vau venir fins a aquest lloc, i va sortir Sihon rei de Heshbon, i Og rei de Bashan, a trobar-nos en guerra. I els vam colpejar, i vam prendre la seva terra, i la vaig donar en sort a Rubèn, i a Gad, i a la meitat de la tribu de Manassès. I guardareu de fer totes les paraules d'aquesta aliança, perquè entengueu tot allò que fareu. Vosaltres esteu tots avui davant del Senyor el vostre Déu, els vostres caps de tribus, i el vostre consell d'ancians, i els vostres jutges, i els vostres escribes, tot home d'Israel, les vostres dones, i els vostres fills i el prosèlit que està enmig del vostre campament, des del vostre llenyataire i fins al vostre portador d'aigua, per entrar en l'aliança del Senyor el vostre Déu, i en les seves malediccions, tantes com el Senyor el teu Déu disposa cap a tu avui; perquè t'estableixi per a ell com a poble, i ell serà el teu Déu, de la manera que et va dir, i de la manera que va jurar als teus pares Abraham i Isaac i Jacob. I no solament amb vosaltres jo disposo

aquest pacte i aquesta maledicció, sinó també amb els que estan aquí amb vosaltres avui davant del Senyor el vostre Déu, i amb els que no estan amb vosaltres aquí avui. Que vosaltres sabeu com vam habitar a la terra d'Egipte, com vam passar pel mig de les nacions per les quals vau passar. I vau veure les seves abominacions i els seus ídols de fusta i pedra, de plata i d'or, que hi ha entre ells. No hi ha entre vosaltres cap home, o dona, o costum ancestral, o tribu, d'algú la ment del qual s'hagi apartat del Senyor el vostre Déu, havent anat a servir els déus d'aquelles nacions; no hi ha entre vosaltres cap arrel que creixi cap amunt en fel i amargor. I serà que si escolta les paraules d'aquesta maledicció, i es beneeixi en el seu cor, dient: que coses santes em passin, perquè en l'extraviar del meu cor aniré, perquè el pecador no destrueixi juntament el sense pecat. Déu no voldrà ser misericordiós amb ell, sinó que llavors s'encendrà la ira del Senyor i el seu zel en aquell home; i s'adheriran a ell totes les maledicions d'aquest pacte, les escrites en aquest llibre; i el Senyor esborrarà el seu nom de sota el cel. I el Senyor el separarà per al mal de tots els fills d'Israel, segons totes les maledicions del pacte escrites en el llibre d'aquesta llei. I dirà l'altra generació, els fills vostres, els que s'aixecaran després de vosaltres, i l'estranger que vingui de terra llunyana, i veuran els cops d'aquella terra i les malalties d'ella, que el Senyor va enviar sobre ella, sofre i sal cremats· tota la seva terra no serà sembrada, ni brotarà, ni pujarà sobre ella cap verd. Tal com van ser destruïdes Sodoma i Gomorra, Admà i Seboïm, les quals va destruir el Senyor amb ira i còlera. I diran totes les nacions: per què va fer el Senyor així a aquesta terra? Qui és aquesta gran ira

de la còlera? I diran, que van abandonar l'aliança del Senyor el Déu dels seus pares, la qual va establir amb els seus pares, quan els va treure de la terra d'Egipte, i havent-se'n anat van servir altres déus, els quals no coneixien, ni els va assignar a ells. I el Senyor es va enfadar amb ira sobre aquella terra per portar sobre ella totes les malediccions escrites en el llibre d'aquesta llei. I el Senyor els va treure de la seva terra amb ira i còlera i fúria molt gran, i els va expulsar a una altra terra com ara. Les coses amagades pertanyen al Senyor el nostre Déu, però les visibles a nosaltres i als nostres fills per sempre, per complir totes les paraules d'aquesta llei. Les coses amagades pertanyen al Senyor el nostre Déu, però les visibles a nosaltres i als nostres fills per sempre, per fer totes les paraules d'aquesta llei.

30

I serà quan vinguin sobre tu totes aquestes paraules, la benedicció i la maledicció, que vaig posar davant teu I tu rebràs al teu cor en totes les nacions on el Senyor et dispersi allà, i tu tornaràs al Senyor el teu Déu, i tu escoltaràs la seva veu segons tot el que jo et mano avui, de tot el teu cor i de tota la teva ànima, i el Senyor curarà els teus pecats, i tindrà misericòrdia de tu, i altra vegada et reunirà de totes les nacions a les quals el Senyor et va dispersar allà. Si la teva dispersió és des de l'extrem del cel fins a l'extrem del cel, des d'allà et reunirà el Senyor, el teu Déu, i des d'allà et prendrà el Senyor, el teu Déu. I el teu Déu et portarà des d'allà a la terra que van heretar els teus pares, i

l'heretaràs, i et farà bé, i et farà més nombrós que els teus pares. I el Senyor netejà a fons el teu cor i el cor de la teva descendència, per estimar el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima, perquè tu visquis. I el Senyor, el teu Déu, donarà aquestes malediccions sobre els teus enemics i sobre els qui t'odien, els quals et van perseguir. I tu et tornaràs i escoltaràs la veu del Senyor, el teu Déu, i faràs els seus manaments, tots els que jo et comando avui. I el Senyor el teu Déu et beneïrà en tota obra de les teves mans, en els descendents del teu ventre, i en els descendents dels teus ramats, i en els productes de la teva terra, perquè el Senyor el teu Déu tornarà a alegrar-se sobre tu en coses bones, tal com es va alegrar sobre els teus pares; si escoltes la veu del Senyor el teu Déu, per guardar els seus manaments, i els seus estatuts, i els seus judicis els escrits en el llibre d'aquesta llei; si et tornes cap al Senyor el teu Déu des de tot el teu cor, i des de tota la teva ànima. Perquè aquest manament que jo et mano avui no és massa difícil, ni està lluny de tu. No és al cel a dalt, dient: Qui pujarà per nosaltres al cel i ens la portarà, i l'haurem escoltada i la farem? Ni és més enllà del mar, dient: Qui travessarà per nosaltres cap a l'altra banda del mar, i l'agafarà per nosaltres, i ens la farà audible, i la farem? La paraula és molt a prop teu, en la teva boca, i en el teu cor, i en les teves mans per fer-la. Mira, avui he posat davant teu la vida i la mort, el bé i el mal. Si escoltes els manaments del Senyor, el teu Déu, que jo et comando avui, d'estimar el Senyor, el teu Déu, de caminar en tots els seus camins, i de guardar els seus estatuts i els seus judicis, viureu i sereu molts, i el Senyor, el teu Déu, et beneïrà en

tota la terra a la qual entres per heretar-la. I si el teu cor es desvia, i no escoltes, i havent estat desviat adores altres déus i els serveixes, et declaro avui que amb destrucció perireu, i no us fareu longeus sobre la terra a la qual vosaltres creueu el Jordà allà per heretar-la. Declaro solemnement a vosaltres avui tant el cel com la terra, he donat davant la vostra cara la vida i la mort, la benedicció i la maledicció; tria tu la vida, perquè visquis tu i la teva descendència, estimant el Senyor el teu Déu, escoltant la seva veu, i aferrant-te a ell; perquè això és la teva vida i la llargària dels teus dies, habitar sobre la terra que el Senyor va jurar als teus pares Abraham i Isaac i Jacob de donar-los.

31

I Moisès va completar de parlar totes aquestes paraules a tots els fills d'Israel, i va dir-los: Cent i vint anys tinc avui; ja no podré entrar i sortir; però el Senyor em va dir: No creuaràs aquest Jordà. El Senyor, el teu Déu, que va davant teu, ell destruirà aquestes nacions davant teu, i les heretaràs, i Jesús, que va davant teu, com va dir el Senyor. I el Senyor, el teu Déu, els farà com va fer a Sihon i a Og, els dos reis dels Amorreus que eren més enllà del Jordà, i a la seva terra, perquè els va destruir completament. I el Senyor els va lliurar a vosaltres, i els fareu tal com us vaig manar. Sigues valent i fort, no temis, ni siguis covard, ni t'espantis davant d'ells, perquè el Senyor, el teu Déu, que va davant teu, no et deixarà ni t'abandonarà. I Moisès va cridar Jesús i li va dir davant de tot Israel: Sigues valent i sigues

fort, perquè tu entraràs davant d'aquest poble a la terra que el Senyor va jurar als vostres pares de donar-los, i tu els la donaràs com a herència. I el Senyor que t'acompanya no et deixarà anar ni t'abandonarà; no tinguis por ni et deixis vèncer per la covardia. I Moisès va escriure les paraules d'aquesta llei en un llibre, i el va donar als sacerdots, els fills de Leví que porten l'arca de l'aliança del Senyor, i als ancians dels fills d'Israel. I Moisès els va manar aquell dia, dient: després de set anys, en el temps de l'any d'alliberament, en la festa dels tabernacles, quan tot Israel viatgi junt per ser vist davant del Senyor el vostre Déu, en el lloc que el Senyor escollirà, llegireu aquesta llei davant de tot Israel a les seves orelles, havent reunit el poble, els homes i les dones i els descendents i el foraster que hi ha a les vostres ciutats, perquè escoltin i perquè aprenguin a témer el Senyor el vostre Déu; i escoltaran per fer totes les paraules d'aquesta llei. I els seus fills, els que no saben, escoltaran i aprendran a témer el Senyor, el teu Déu, tots els dies que ells visquin sobre la terra a la qual vosaltres creueu el Jordà per heretar-la. I el Senyor va dir a Moisès: Mira, s'han acostat els dies de la teva mort. Crida Josuè i poseu-vos al costat de les portes de la tenda del testimoni, i jo li donaré ordres. I Moisès i Josuè van anar a la tenda del testimoni i es van posar al costat de les portes de la tenda del testimoni. I el Senyor va baixar en un núvol, i es va posar al costat de les portes de la tenda del testimoni, i el pilar del núvol es va posar al costat de les portes de la tenda del testimoni. I el Senyor va dir a Moisès: Mira, tu dormiràs amb els teus pares, i aquest poble, havent-se aixecat, fornicarà darrere dels déus estrangers de la terra a la qual entra, i m'abandonaran i trencaran la meva

aliança que vaig establir amb ells. I m'enfadaré amb ira contra ells en aquell dia, i els abandonaré, i giraré la meva cara d'ells, i serà consum, i el trobaran molts mals i tribulacions, i dirà en aquell dia: Perquè el Senyor, el meu Déu, no és amb mi, aquests mals m'han trobat. Jo, però, giraré definitivament la meva cara d'ells en aquell dia, a causa de totes les malícies que van fer, perquè es van girar cap a déus estrangers. I ara escriviu les paraules d'aquesta cançó, i ensenyeu-la als fills d'Israel, i poseu-la a la seva boca, perquè aquesta cançó esdevingui per a mi un testimoni davant dels fills d'Israel. Jo els portaré a la terra bona que vaig jurar als seus pares de donar-los, terra que flueix llet i mel, i menjaran, i havent estat omplerts se satisfaran, i es giraran cap a déus estrangers, i els serviran, i em provocaran, i trencaran la meva aliança. I aquesta cançó serà substituïda davant seu com a testimoni, perquè no serà oblidada de la seva boca, ni de la boca de la seva descendència, ja que jo conec la seva maldat, totes les coses que fan aquí avui, abans que jo els introdueixi a la terra bona, que vaig jurar als seus pares. I Moisès va escriure aquesta cançó aquell dia, i la va ensenyar als fills d'Israel. I ell va manar a Josuè, i va dir: Sigues valent i sigues fort, perquè tu portaràs els fills d'Israel cap a la terra que el Senyor va jurar a ells, i ell serà amb tu. Quan Moisès va acabar d'escriure totes les paraules d'aquesta llei en un llibre fins al final, va manar als levites que portaven l'arca de l'aliança del Senyor, dient: Havent pres el llibre d'aquesta llei, el posareu al costat de l'arca de l'aliança del Senyor el vostre Déu, i estarà allà en tu com a testimoni. Perquè jo conec la teva provocació i el teu coll dur; encara que jo visc amb vosaltres avui, éreu

provocadors cap a Déu. Com no ho sereu després de la meva mort? Reuniu davant meu els vostres caps tribals, i els vostres ancians, i els vostres jutges, i els vostres escribes, perquè parlaré a les seves orelles totes aquestes paraules, i posaré per testimoni davant d'ells el cel i la terra. Sé que després de la meva mort actuareu il·legalment amb ilegalitat, i us apartareu del camí que us vaig manar, i us trobaran els mals en els últims dies, perquè fareu coses dolentes davant del Senyor, per provocar-lo a ira amb les obres de les vostres mans. I Moisès va parlar a les orelles de tota l'assemblea les paraules d'aquesta cançó fins al final.

32

Para atenció, cel, i parlaré, i que escolti la terra les paraules de la meva boca. Que el meu dit sigui esperat com la pluja, i que les meves paraules descendeixin com la rosada, com la pluja sobre l'herba i com la neu sobre l'herba. Perquè he invocat el nom del Senyor, doneu grandesa al nostre Déu. Déu, vertaderes són les seves obres, i tots els seus camins són judicis, Déu fidel, i no hi ha injustícia, just i sant és el Senyor. Van pecar; no són fills seus, sinó censurables, una generació tortuosa i pervertida. Aquestes coses retorneu al Senyor? Així, un poble ximple i no savi? No va ser aquest mateix el teu pare qui et va adquirir i et va fer i et va formar? Recordeu els dies de l'eternitat, enteneu els anys de generació en generació. Pregunta al teu pare i et declararà, als teus ancians i et diran. Quan l'Altíssim dividia les nacions, quan

escampava els fills d'Adam, va establir les fronteres de les nacions segons el nombre dels missatgers de Déu. I el seu poble, Jacob, va esdevenir la porció del Senyor; Israel, la seva herència mesurada. El va satisfer en el desert, en set de calor en terra sense aigua; el va encerclar i el va educar, i el va preservar, com la nena de l'ull; Com l'àguila protegeix el seu niu, i sobre els seus pollets va planar, estenent les seves ales els va rebre, i els va agafar sobre les seves espatlles. El Senyor sol els conduïa, no hi havia amb ells cap déu estranger. Els va portar amunt sobre la força de la terra, els va alimentar amb productes dels camps, van mamar mel de la roca i oli de la roca sòlida. Mantega de bous i llet d'ovelles, amb greix d'anyells i de carners, fills de toros i de cabres, amb greix de ronyons de blat; i sang de raïm va beure, vi. I va menjar Jacob i es va omplir, i l'estimat va copejar, va engreixar-se, es va fer gros, es va eixamplar, i va abandonar el Déu que l'havia fet, i es va apartar de Déu, el seu salvador. Em van provocar amb déus estrangers, em van amargar amb les seves abominacions. Van sacrificar a dimonis, i no a Déu, a déus que no coneixien, nous i recents que han vingut, que els seus pares no coneixien. Vas abandonar Déu que et va engendrar, i vas oblidar Déu que et nodreix. I va veure el Senyor, i va ser gelós, i va ser provocat per ira dels seus fills i filles, i va dir: apartaré la meva cara d'ells, i mostraré què els passarà en els últims dies; perquè és una generació perversa, fills en els quals no hi ha fe. Ells em van provocar gelosia amb un no-déu, em van provocar amb els seus ídols, i jo els provocaré gelosia amb un no-poble, amb una nació nècia els provocaré a ira. Perquè un foc ha estat encès per la meva ira,

cremarà fins a l'hades d'avall, devorarà la terra i la seva producció, incendiarà els fonaments de les muntanyes. Reuniré sobre ells desgràcies, i les meves fletxes les gastaré lluitant contra ells. Consumint-se per la fam i pel menjar dels ocells, i amb tètanus incurable, enviaré contra ells dents de bèsties salvatges, amb la ira dels que s'arrosseguen sobre la terra. Des de fora, l'espasa els deixarà sense fills, i des dels magatzems, la por; el jove amb la verge, l'infant de pit amb l'home vell. Vaig dir: Els dispersaré, faré cessar d'entre els homes el seu memorial. Si no fos per la ira dels enemics, perquè no es prolonguin, perquè no ataquin junts els adversaris, no diguin: la nostra mà alta, i no el Senyor, va fer totes aquestes coses. És una nació que ha perdut el consell, i no hi ha coneixement en ells. No van pensar a entendre; que acceptin aquestes coses en el temps que vindrà. Com perseguirà un a milers, i dos desallotjaran miríades, si Déu no els va vendre, i el Senyor no els va lliurar? Que els seus déus no són com el nostre Déu, però els nostres enemics són insensats. De la vinya de Sodoma és la seva vinya, i la seva branca de Gomorra; el seu raïm és raïm de fel, raïm d'amargura per a ells. Ira de dracs és el seu vi, i ira d'àspids incurable. No són aquestes coses reunides entre mi i segellades en els meus tresors? En el dia de la venjança pagaré, quan rellisqui el peu d'ells, perquè el dia de la destrucció és a prop per a ells, i el que està preparat per a vosaltres és present. Perquè el Senyor jutjarà el seu poble, i serà consolat pels seus esclaus; ja que va veure que estaven afeblits, i abandonats en captivitat, i desanimats; I va dir el Senyor: on són els seus déus, en els quals havien confiat, dels quals menjàveu el greix dels seus sacrificis, i

bevíeu el vi de les seves libacions? Que s'aixequin i que us ajudin i que es converteixin en els vostres protectors. Veieu, veieu que jo sóc, i no hi ha Déu excepte mi, jo mato i faig viure, colpejaré i jo sanaré, i no hi ha qui lliuri de les meves mans. Que alçaré al cel la meva mà, i juraré per la meva dreta; i diré, visc jo per sempre; Que afilaré com un llamp la meva espasa, i la meva mà s'aferrarà al judici, i pagaré el càstig als enemics, i als qui m'odien els pagaré. Embriagaré les meves fletxes amb sang, i la meva espasa menjarà carns amb sang de ferits i de captivitat, des del cap dels governants enemics. Alegreu-vos, cels, juntament amb ell, i que tots els missatgers de Déu l'adorin; alegreu-vos, nacions, amb el seu poble, i que tots els fills de Déu siguin enfortits en ell, perquè la sang dels seus fills és venjada, i venjarà i retornarà justícia als enemics, i retornarà als qui odien, i el Senyor netejarà la terra del seu poble. I Moisès va escriure aquesta cançó aquell dia, i la va ensenyar als fills d'Israel, i Moisès va entrar, i va pronunciar totes les paraules d'aquesta llei a les orelles del poble, ell i Jesús fill de Nun. I Moisès va acabar de parlar a tot Israel. I va dir-los: Pareu atenció amb el cor a totes aquestes paraules que jo us testifico avui, les quals ordenareu als vostres fills de guardar i complir totes les paraules d'aquesta llei. Perquè aquesta no és una paraula buida per a vosaltres, ja que aquesta és la vostra vida, i a causa d'aquesta paraula viureu llargament sobre la terra a la qual vosaltres creueu el Jordà per heretar-la. I el Senyor va parlar a Moisès en aquest dia, dient: puja a la muntanya d'Abarim, aquesta muntanya de Nebo que és a la terra de Moab davant de Jericó, i mira la terra de Canaan, que jo dono als fills d'Israel, i

mor a la muntanya a la qual puges allà, i sigues reunit al teu poble; de la manera que va morir Aaron el teu germà a la muntanya d'Hor, i va ser reunit al seu poble. Perquè vau desobeir la meva paraula davant dels fills d'Israel a les aigües de la disputa de Cadès, al desert de Sin, perquè no em vau santificar davant dels fills d'Israel. Davant veuràs la terra, però no hi entraràs.

33

I aquesta és la benedicció amb què va beneir Moisès, home de Déu, els fills d'Israel abans de la seva mort. I va dir: El Senyor ha vingut des del Sinaí, i ha aparegut des de Seir davant nostre, i s'ha afanyat des del mont Paran, amb miríades de Cadès, a la seva dreta els àngels amb ell. I va perdonar el seu poble, i tots els santificats per les teves mans; i aquests són sota tu; i va rebre de les seves paraules una llei, la qual Moisès va manar a nosaltres, herència de les assemblees de Jacob. I serà en l'estimat governant, havent-se reunit governants de pobles juntament amb les tribus d'Israel. Que visqui Rubèn, i que no mori, i que sigui nombrós. I aquesta és per a Judà: escolta, Senyor, la veu de Judà, i vingueres al seu poble; les seves mans lluiten per ell, i seràs el seu ajudant contra els enemics. I a Leví va dir: doneu a Leví les seves manifestacions clares, i la seva veritat a l'home sant, a qui van provar en prova; el van insultar sobre les aigües de disputa; El que diu al pare i a la mare: no t'he vist, i no va reconèixer els seus germans, i va renunciar als seus fills; va

guardar les teves paraules, i va preservar el teu pacte. Declararan les teves ordenances a Jacob i la teva llei a Israel, posaran encens en la teva ira contínuament sobre el teu altar. Beneeix, Senyor, la seva força, i accepta les obres de les seves mans, destrossa el llom dels enemics que s'han aixecat contra ell, i que els qui l'odien no s'aixequin. I a Benjamin va dir: estimat pel Senyor, habitarà confiant, i Déu l'ombreja tots els dies, i entre les seves espatlles va descansar. I a Josep va dir: de la benedicció del Senyor la seva terra, de les hores del cel i la rosada, i de les profunditats de les fonts de sota, i segons l'estació dels productes de les estacions del sol, i de les conjuncions dels mesos, del cim de les muntanyes del principi, i del cim dels turons eterns, i segons l'estació del farciment de la terra; i les coses acceptables al que va aparèixer a l'arbust que vinguin sobre el cap de Josep, i sobre el cim del que va ser glorificat entre els germans. La seva bellesa és com la d'un brau primogènit, les seves banyes són com les banyes d'un unicorn; amb elles cornejarà les nacions alhora, fins a l'extrem de la terra; aquestes són les desenes de milers d'Efraïm, i aquestes són els milers de Manassès. I a Zabulon va dir: Alegra't, Zabulon, en la teva sortida, i Issacar en les seves tendes. Les nacions destruiran, i vosaltres cridareu allà, i sacrificareu allà un sacrifici de justícia, perquè la riquesa del mar us nodirà, i els comerços costaners dels habitants. I a Gad va dir: Beneït el qui eixampla Gad; com un lleó ha descansat, després d'haver esclafat braç i governant. I va veure les seves primícies, perquè allà va ser dividida la terra dels governants reunits juntament amb els caps dels pobles; el Senyor va fer justícia, i el seu judici

amb Israel. I a Dan va dir: Dan és un cadell de lleó, i saltarà des de Basan. I a Neftalí va dir: Neftalí, plenitud de coses acceptables, i que sigui omplert de benedicció de part del Senyor, heretarà el mar i el Sud. I a l'Asher va dir: beneït entre fills Asher, i serà acceptable als seus germans, mullarà el seu peu en oli. Ferro i bronze serà la seva sandàlia, com els teus dies, la teva força. No hi ha com el Déu de l'estimat, el que trepitja sobre el cel, el teu ajudant, i el magnífic del firmament. I el principi de Déu et cobrirà, i sota la força dels braços eterns expulsarà l'enemic de davant teu, dient: que perixis. I Israel habitarà confiant, sol sobre la terra de Jacob, sobre gra i vi, i el cel estarà ennuvolat de rosada per a tu. Benaurat tu Israel· qui semblant a tu, poble essent salvat pel Senyor? El teu ajudant defensarà, i l'espasa serà el teu orgull; i els teus enemics et mentiran; i tu trepitjaràs sobre el seu coll.

34

I Moisès va pujar des de les planes d'Araboth de Moab sobre la muntanya Nebo, sobre el cim de Pisgah, que està davant de Jericó; i el Senyor li va mostrar tota la terra de Galaad fins a Dan, i tota la terra de Neftalí, i tota la terra d'Efraïm, i Manassès, i tota la terra de Judà fins a la mar extrema, i el desert, i les regions circumdants de Jericó, ciutat de palmeres fins a Segor. I va dir el Senyor a Moisès: aquesta és la terra que vaig jurar a Abraham, Isaac i Jacob, dient: la donaré a la vostra descendència, i te l'he mostrada als teus ulls, però allà no hi entraràs. I va morir

Moisès, el servent del Senyor, a la terra de Moab per la paraula del Senyor. I el van enterrar a Gai, prop de la casa de Fogor, i ningú no va veure el seu enterrament fins al dia d'avui. Moisès, però, tenia cent vint anys quan va morir, no se li van enfosquir els ulls, ni se li van debilitar les dents. I els fills d'Israel ploraren Moisès a Araboth de Moab, vora el Jordà, davant de Jericó, trenta dies, i es completaren els dies de dol i plor per Moisès. I Jesús, fill de Nun, va ser omplert d'esperit d'enteniment, perquè Moisès va col·locar les seves mans sobre ell, i els fills d'Israel van escoltar-lo, i van fer tal com el Senyor va manar a Moisès. I no es va alçar encara profeta a Israel com Moisès; a qui el Senyor va conèixer cara a cara en tots els signes i meravelles, a qui el Senyor va enviar a fer-les a la terra d'Egipte a Faraó, i als seus servents, i a tota la seva terra; les grans meravelles, i la mà forta, que Moisès va fer davant tot Israel.

Josuè

1

I va passar després de la mort de Moisès, va dir el Senyor a Josuè fill de Nun, el servent de Moisès, dient: Moisès, el meu servent, ha mort. Ara doncs, havent-te aixecat, creua el Jordà tu i tot aquest poble cap a la terra que jo els dono. Tot el lloc sobre el qual pugeu amb la planta dels vostres peus, us el donaré, de la manera que he dit a Moisès: El desert i l'Antilíban, fins al riu gran, el riu Èufrates, i fins a la mar extrema; des de la posta del sol seran les vostres fronteres. Cap home no resistirà davant vostre tots els dies de la teva vida, i tal com era amb Moisès, així seré també amb tu, i no t'abandonaré ni et menystimaré. Sigues fort i valent, perquè tu dividiràs entre aquest poble la terra que vaig jurar als vostres pares que els donaria. Sigues fort doncs i sigues valent, guarda i fes tal com et va manar Moisès el meu servent; i no te'n giraràs a la dreta ni a l'esquerra, perquè prosperis en tot el que facis. I no se separarà el llibre d'aquesta llei de la teva boca, i meditaràs en ell dia i nit, perquè puguis saber fer tot allò escrit, llavors prosperaràs i faràs pròspers els

teus camins, i llavors entendràs. Mira, t'he comandat: sigues fort i sigues valent, no siguis covard, ni tinguis por, perquè amb tu està el Senyor el teu Déu a tot arreu on vagis; I va comandar Jesús als escribes del poble, dient: Entreu al mig del campament del poble, i comandeu al poble, dient: prepareu provisions, perquè d'aquí a tres dies vosaltres creuareu aquest Jordà, per entrar a ocupar la terra que el Senyor el Déu dels vostres pares us dóna. I a Rubèn, i a Gad, i a la meitat de la tribu de Manassès va dir Josuè: recordeu la paraula que us va manar Moisès, el servent del Senyor, dient: el Senyor, el vostre Déu, us va fer descansar i us va donar aquesta terra. Les vostres dones i els vostres infants i el vostre bestiar que habiti en la terra que us va donar; però vosaltres creuareu ben armats davant dels vostres germans, tots els que són forts; i lluitareu al costat d'ells, fins que el Senyor el nostre Déu doni repòs als vostres germans, igual que també a vosaltres, i heretin també aquests la terra que el Senyor el nostre Déu dóna a ells; i tornareu cadascú a la seva herència que us va donar Moisès a l'altra banda del Jordà cap a l'est del sol. I havent respost a Jesús, van dir: Tot el que ens comandis, ho farem, i a tot lloc on ens enviïs, hi anirem. Segons tot el que vam escoltar de Moisès, t'escoltarem a tu, amb tal que el Senyor, el nostre Déu, sigui amb tu, de la mateixa manera que era amb Moisès. L'home que et desobeeixi i qualsevol que no escolti les teves paraules tal com li comandis, que mori, però sigues fort i valent.

2

I Jesús, fill de Nun, va enviar des de Shittim dos joves a espiar, dient: Pugeu i veieu la terra i Jericó. I havent marxat, els dos joves van entrar a Jericó, i van entrar a casa d'una dona prostituta, de nom Rahab, i es van allotjar allà. I va ser reportat al rei de Jericó, dient: Han entrat aquí homes dels fills d'Israel per espiar la terra. I el rei de Jericó va enviar i va dir a Rahab, dient: Treu fora els homes que han entrat a casa teva aquesta nit, perquè han vingut a espiar la terra. I la dona, havent pres els dos homes, els va amagar; i els va dir, dient: Els homes han entrat cap a mi, però quan la porta es tancava en la foscor, els homes van sortir; no sé on han anat; perseguiu-los darrere, si els atrapareu. Aquesta, però, els va portar amunt al sostre i els va amagar en la palla de lli que estava apilada sobre el sostre. I els homes els perseguiren pel camí del Jordà fins als I va passar que quan van sortir els perseguidors darrere d'ells, i abans que ells dormissin, ella va pujar cap a ells al terrat, i els va dir: Sé que el Senyor us ha donat la terra; perquè la vostra por ha caigut sobre nosaltres. Hem escoltat que el Senyor Déu va assecar el mar Roig davant vostre, quan sortíeu de la terra d'Egipte, i tot el que va fer als dos reis dels amorreus que eren més enllà del Jordà, a Sihon i a Og, als quals vau destruir. I havent escoltat, nosaltres vam quedar meravellats al cor, i no va quedar més esperit en cap de nosaltres davant la vostra cara, perquè el Senyor, el vostre Déu, és Déu al cel a dalt i sobre la terra a baix. I ara jureu-me pel Senyor el Déu, que jo faig a vosaltres misericòrdia, i feu també vosaltres misericòrdia a la casa del meu pare, i manteniu viva la casa del meu pare, la meva mare, i els meus germans, i tota la meva casa, i tot el que és d'ells, i allibereu la meva ànima

de la mort. I els homes li van dir: La nostra vida en lloc de la vostra fins a la mort. I ella va dir: Quan el Senyor us lliuri la ciutat, em fareu misericòrdia i veritat. I ella els va fer baixar per la finestra, i els va dir: Aneu a la muntanya, que no us trobin els perseguidors, i amagueu-vos allà tres dies fins que els perseguidors tornin enrere, i després d'això us anireu pel vostre camí. I els homes li van dir: Som innocents d'aquest jurament teu. Heus que nosaltres estem entrant a una part de la ciutat, i posaràs el senyal: aquesta corda escarlata la deixaràs anar per la finestra a través de la qual ens vas deixar baixar, i reuniràs cap a tu mateixa a la teva casa el teu pare, la teva mare, els teus germans i tota la casa del teu pare. I serà que tot qui surti per la porta de casa teva cap a fora serà culpable per a ell mateix, però nosaltres serem innocents d'aquest jurament teu, i tots els que estiguin amb tu dins de casa teva, nosaltres en serem culpables. Si però algú ens fa mal o revela aquestes paraules nostres, serem innocents d'aquest jurament teu. I els va dir: Que sigui segons la vostra paraula, i els va fer marxar, i se'n van anar. Van arribar a la regió muntanyosa i van romandre allà tres dies. Els perseguidors van cercar per tots els camins, però no van trobar res. I els dos joves van tornar, van baixar de la muntanya, van creuar cap a Jesús fill de Nun, i li van relatar tots els esdeveniments que els havien succeït. I ells van dir a Jesús que el Senyor ha lliurat tota la terra a les nostres mans, i tots els qui habiten aquella terra s'han fos davant nostre.

3

I Jesús es va llevantar d'hora al matí, va partir de Shittim, van arribar fins al Jordà i es van allotjar allà abans de travessar-lo. I va passar que després de tres dies els escribes van passar a través del campament, i van manar al poble, dient: quan veieu l'arca de l'aliança del Senyor el nostre Déu, i els nostres sacerdots i els levites portant-la, partireu dels vostres llocs, i anireu darrere d'ella. Però que hi hagi distància entre vosaltres i aquella, us mantindreu a uns dos mil colzes, no us hi apropeu, perquè conegueu el camí que heu de seguir, ja que no heu recorregut aquest camí des d'ahir ni des d'abans-d'ahir. I va dir Jesús al poble: Consagreu-vos per a demà, perquè demà el Senyor farà meravelles entre vosaltres. I Jesús va dir als sacerdots: Aixequeu l'arca de l'aliança del Senyor i aneu davant del poble. I els sacerdots van aixecar l'arca de l'aliança del Senyor i anaven davant del poble. I va dir el Senyor a Josuè: En aquest dia començo a exaltar-te davant de tots els fills d'Israel, perquè sàpiguen que tal com era amb Moisès, així seré també amb tu. I ara ordena als sacerdots que porten l'arca de l'aliança, dient: Quan entreu a la vora de l'aigua del Jordà, us aturareu al Jordà. I va dir Jesús als fills d'Israel: Apropeu-vos aquí i escolteu la paraula del Senyor, el nostre Déu. En això sabreu que Déu viu entre vosaltres, i que destruirà completament davant nostre el cananeu, l'heteu, el perizeu, l'heveu, l'amorreu, el gergeseu i el jebuseu. Heus aquí que l'arca de l'aliança del Senyor de tota la terra travessa el Jordà. Trieu dotze homes dels fills d'Israel, un de cada tribu. I serà que, quan descansin els peus dels sacerdots que porten l'arca de l'aliança del Senyor de tota la terra a l'aigua del Jordà, l'aigua del Jordà fallarà, i l'aigua que descendeix es

pararà. I el poble va partir de les seves tendes per creuar el Jordà, i els sacerdots van portar l'arca de l'aliança del Senyor davant del poble. Quan els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança entraven al Jordà, i els peus dels sacerdots que portaven l'arca de l'aliança del Senyor es van mullar en part de l'aigua del Jordà; i el Jordà s'omplia per tota la seva riba, com en dies de collita de blat; I es van aturar les aigües que descendien des de dalt, es va aturar un munt que s'havia apartat molt lluny violentament fins a la part de Quiriat-Jearim; i el que descendia va baixar a la mar d'Arabà, mar de sal, fins que al final va cessar; i el poble estava dret davant de Jericó. I els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança del Senyor es van mantenir drets sobre terra seca enmig del Jordà, i tots els fills d'Israel travessaven per terra seca, fins que tot el poble va acabar de travessar el Jordà.

4

I quan tot el poble va acabar de creuar el Jordà, el Senyor va dir a Josuè, dient: Agafa homes del poble, un de cada tribu, ordena'ls-ho i agafeu del mig del Jordà dotze pedres preparades, i aquestes, transportant-les amb vosaltres mateixos, poseu-les al vostre campament, on acampeu allà la nit. I havent cridat Jesús dotze homes dels distingits dels fills d'Israel, un de cada tribu, els va dir: porteu davant meu davant la cara del Senyor al mig del Jordà; i havent agafat des d'allà cadascú una pedra, que l'aixequi sobre les seves espatlles segons el nombre de les dotze

tribus d'Israel, perquè aquests siguin per a vosaltres un senyal posat contínuament; perquè quan et pregunti el teu fill demà dient: què són aquestes pedres per a nosaltres? I tu faràs clar al teu fill, dient, que el riu Jordà va cessar davant de l'arca del pacte del Senyor de tota la terra, quan la creuava, i aquestes pedres seran per a vosaltres un memorial per als fills d'Israel fins a l'eternitat. I els fills d'Israel van fer així, tal com el Senyor va manar a Josuè, i havent pres dotze pedres del mig del Jordà, tal com el Senyor va manar a Josuè en finalitzar el pas dels fills d'Israel, les van transportar amb ells cap al campament i les van col·locar allà. Va establir però Jesús també altres dotze pedres al mateix Jordà, al lloc que havia estat sota els peus dels sacerdots que portaven l'arca de l'aliança del Senyor, i són allà fins al dia d'avui. Estaven drets els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança al Jordà, fins que Jesús va completar tot el que el Senyor va manar anunciar al poble, i el poble es va afanyar i van creuar. I va passar que quan tot el poble va acabar de creuar, va creuar l'arca de l'aliança del Senyor, i les pedres davant d'ells. I els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès van creuar preparats davant dels fills d'Israel, tal com Moisès els havia manat. Quaranta mil homes armats per a la batalla van creuar davant del Senyor per anar a la guerra cap a la ciutat de Jericó. En aquell dia el Senyor va engrandir Jesús davant de tota la raça d'Israel, i el temien, tal com a Moisès, durant tot el temps que va viure. I el Senyor va dir a Josuè, dient: ordena als sacerdots que porten l'arca de l'aliança del testimoni del Senyor que surtin del Jordà. I Jesús va manar als sacerdots, dient: Sortiu del Jordà. I va passar que quan els sacerdots que

portaven l'arca de l'aliança del Senyor van sortir del Jordà i van posar els peus sobre la terra, l'aigua del Jordà va córrer segons el seu curs i anava com ahir i l'endemà per tota la riba. I el poble va pujar des del Jordà el dia deu del mes primer, i els fills d'Israel van acampar a Gàlgala, a la part de llevant de Jericó. I aquestes dotze pedres, les quals va agafar del Jordà, Josuè les va aixecar a Gàlgala, dient: Quan els vostres fills us preguntin dient: Què són aquestes pedres? Anuncieu als fills vostres, que sobre sec va creuar Israel aquest Jordà, havent assecat el Senyor el Déu nostre l'aigua del Jordà davant d'ells, fins que van creuar; tal com va fer el Senyor el Déu nostre amb la mar roja, que va assecar el Senyor el Déu nostre davant nostre, fins que vam passar; perquè coneguin totes les nacions de la terra, que el poder del Senyor és fort, i perquè vosaltres revereu el Senyor el Déu nostre en tota obra.

5

I va passar que quan van escoltar els reis dels amorrites que estaven més enllà del Jordà, i els reis de Fenícia que estaven al costat de la mar, que el Senyor Déu havia asseccat el riu Jordà davant dels fills d'Israel en creuar ells, es van fondre les seves ments, i van ser colpits de por, i no hi havia en ells cap prudència davant dels fills d'Israel. En aquest temps el Senyor va dir a Jesús: Fes per a tu mateix espases de pedra de roca tallant aguda, i havent-te assegut circumcida els fills d'Israel per segona vegada. I Jesús va fer espases de pedra afilades, i va circumcidar

els fills d'Israel al lloc anomenat Turó dels Prepucis. La manera en què Josuè va purificar completament els fills d'Israel: tots aquells que alguna vegada van néixer en el camí, i tots aquells que alguna vegada eren incircumcisos dels que havien sortit d'Egipte, tots aquests Josuè els va circumcidar; perquè durant quaranta-dos anys Israel va estar en el desert de Mabdaritis. Per tant, incircumcisos eren la majoria d'ells, dels guerrers que havien sortit de la terra d'Egipte, els qui van desobeir els manaments de Déu, als quals també va decretar que no veurien la terra que el Senyor va jurar als seus pares donar, terra que flueix llet i mel. En lloc d'aquests, va substituir els seus fills, als quals Josuè va circumcidar, perquè havien nascut incircumcisos durant el camí. Havent estat circumcidats, van romandre tranquils allà asseguts al campament fins que van ser guarits. I el Senyor va dir a Jesús, fill de Nun: Avui he tret l'oprobri d'Egipte de sobre vostre. I va cridar el nom d'aquell lloc Gàlgala. I els fills d'Israel van celebrar la pasqua el dia catorzè del mes, des del vespre, a l'oest de Jericó, a l'altra banda del Jordà, a la plana. I van menjar de la collita de la terra pa sense llevat i gra nou. En aquest dia va cessar el mannà després que van menjar del gra de la terra, i ja no hi havia mannà per als fills d'Israel, i van collir la terra de les Palmeres en aquell any. I passà que, com Jesús era a Jericó, havent alçat els ulls va veure un home dret davant d'ell, amb l'espasa desembeinada a la mà, i havent-se acostat Jesús, li va dir: Ets dels nostres o dels adversaris? I ell li va dir: jo sóc comandant en cap de la força del Senyor, ara he arribat. I Jesús va caure amb la cara sobre la terra, i li va dir: Senyor, què comanes al teu servent? I el comandant en cap del

Senyor diu a Josuè: Treu-te la sandàlia dels peus, perquè el lloc sobre el qual ara estàs dret és sant.

6

I Jericó estava tancada i fortificada, i ningú en sortia ni hi entrava. I el Senyor va dir a Jesús: Mira, jo lliuro sota el teu control Jericó i el seu rei que hi ha en ella, els homes poderosos que són forts. Tu però estaciona els guerrers al voltant d'aquesta en cercle. I serà que quan toqueu la trompeta, tot el poble cridarà alhora, i quan hagin cridat, les muralles de la ciutat cauran per si mateixes, i tot el poble entrarà llançant-se cadascun directament cap a la ciutat. I Jesús fill de Nun va entrar cap als sacerdots, i els va dir, dient: comandeu al poble d'anar al voltant i encerclar la ciutat; i els homes de guerra que passin armats davant del Senyor. I set sacerdots que tinguin set trompetes sagrades que passin igualment davant del Senyor, i que toquin vigorosament, i que l'arca de l'aliança del Senyor els segueixi. Els guerrers, però, que marxin davant, i els sacerdots que porten la rereguarda darrere de l'arca de l'aliança del Senyor tocant les trompetes. Al poble però va manar Josuè, dient: No crideu, ni que ningú escolti la vostra veu, fins que ell proclami el dia de cridar, i llavors cridareu. I havent anat al voltant, l'arca de l'aliança de Déu immediatament va marxar cap al campament, i va dormir allà. I el segon dia es va aixecar Jesús al matí, i els sacerdots van agafar l'arca de l'aliança del Senyor. I els set sacerdots que portaven les set trompetes anaven davant

del Senyor, i després d'això entraven els homes de guerra, i la resta de la multitud darrere de l'arca de l'aliança del Senyor, i els sacerdots tocaven les trompetes, i tota la resta de la multitud va encerclar la ciutat sis vegades de prop, i va marxar de nou cap al campament; així ho feia durant sis dies. I el setè dia es van aixecar a l'alba, i van marxar al voltant de la ciutat aquell dia set vegades. I va passar a la setena volta que els sacerdots van tocar les trompetes, i Jesús va dir als fills d'Israel: Crideu, perquè el Senyor us ha lliurat la ciutat. I la ciutat serà cosa maleïda, ella i tot el que hi ha en ella, per al Senyor dels exèrcits, excepte Rahab la prostituta: estalvieu-la a ella i tot el que hi ha a la seva casa. Però vosaltres us guardareu molt de la cosa consagrada, no sigui que, havent-ho considerat, vosaltres mateixos prengueu de la cosa consagrada i feu el campament dels fills d'Israel maleït, i ens destruïu. I tota la plata o l'or, o el bronze o el ferro, serà sant per al Senyor, serà portat al tresor del Senyor. I els sacerdots van tocar les trompetes, i quan el poble va escoltar les trompetes, tot el poble va cridar alhora amb un crit de guerra gran i fort, i tota la muralla va caure al voltant, i tot el poble va pujar cap a la ciutat. I Jesús la va consagrar, i tots els que eren a la ciutat, des d'home fins a dona, des de jove fins a vell, i fins a vedell i bèstia de càrrega, a fil d'espasa. I als dos joves que havien espiat va dir Jesús: Entreu a la casa de la dona i tragueu-la d'allà, i tot el que és seu. I van entrar els dos joves homes que havien espiat la ciutat a la casa de la dona, i van treure Rahab la prostituta, i el seu pare, i la seva mare, i els seus germans, i la seva parentela, i tot el que era d'ella, i la van posar fora del campament d'Israel. I la ciutat va ser cremada amb foc amb tot el que hi havia en ella,

excepte la plata i l'or i el bronze i el ferro, que van donar perquè fossin portats al tresor del Senyor. I Josuè va salvar viva Rahab la prostituta, i tota la casa paterna d'ella, i la va establir a Israel fins al dia d'avui, perquè va amagar els espies que Josuè va enviar a espiar Jericó. I Jesús va fer jurar en aquell dia davant del Senyor, dient: maleït l'home que construirà aquella ciutat; amb el seu primogènit la fonamentarà, i amb el seu més petit establirà les seves portes. I així va fer Hozan el de Betèl; amb Abiron el primogènit la va fundar, i amb el més petit preservat va erigir les seves portes. I el Senyor era amb Jesús, i el seu nom era conegut per tota la terra.

7

I els fills d'Israel van cometre una gran transgressió i van prendre per a ells mateixos de les coses consagrades, i Acar, fill de Carmí, fill de Zambrí, fill de Zarà, de la tribu de Judà, va prendre de les coses consagrades, i el Senyor es va enfadar amb ira contra els fills d'Israel. I Jesús va enviar homes a Ai, que és prop de Betel, dient: Espieu Ai. I els homes van pujar i van espiar Ai. I van tornar a Jesús, i li van dir: Que no pugi tot el poble, sinó que pugin uns dos mil o tres mil homes i que assetgin la ciutat; no portis allà tot el poble, perquè són pocs. I van pujar uns tres mil homes, i van fugir davant dels homes d'Ai. I els homes de Gai en van matar uns trenta-sis, i els van perseguir des de la porta, i els van destrossar pel pendent avall, i el cor del poble va quedar espantat, i es va tornar com aigua. I Jesús va

esquinçar les seves vestidures, i Jesús va caure a terra bocaterrosa davant del Senyor fins al vespre, ell i els ancians d'Israel, i es van posar pols sobre els caps. I Jesús va dir, et prego Senyor: per què el teu servent va fer travessar aquest poble el Jordà per entregar-lo als Amorreus, per destruir-nos? I si havíem romàs i ens havíem establert al costat del Jordà. I què diré ja que Israel ha girat el coll davant del seu enemic? I el cananeu, havent escoltat, i tots els qui habiten la terra, ens envoltaran i ens destruiran de la terra, i què faràs amb el teu gran nom? I el Senyor va dir a Josuè: Aixeca't, per què has caigut així amb la cara a terra? Ha pecat el poble i ha transgredit el pacte que vaig establir amb ells; havant robat de les coses consagrades, les van posar als seus recipients. I no podran els fills d'Israel resistir davant dels seus enemics, giraran el coll davant dels seus enemics, perquè es van convertir en cosa maleïda, no continuaré estant amb vosaltres, si no traieu la cosa maleïda de entre vosaltres. Havent-te aixecat, santifica el poble, i digues que es santifiquin demà, aquestes coses diu el Senyor, el Déu d'Israel: la cosa maleïda és entre vosaltres, no podreu resistir davant dels vostres enemics fins que tragueu la cosa maleïda de entre vosaltres. I vosaltres sereu reunits tots al matí segons tribus, i serà que la tribu que el Senyor mostri la portareu segons clans, i el clan que el Senyor mostri el portareu segons casa, i la casa que el Senyor rebi la portareu segons home. I qui sigui assenyalat, serà cremat amb foc, i tot el que li pertany, perquè va transgredir l'aliança del Senyor i va cometre una transgressió a Israel. I Josuè es va aixecar d'hora i va portar el poble segons les tribus, i va ser designada la tribu de Judà. I va ser portat

endavant segons clans, i va ser mostrat el clan dels zeraïtes. I va ser portat endavant home per home, i va ser mostrat Acar, fill de Zambri, fill de Zara. I va dir Jesús a Acar: Dóna glòria avui al Senyor Déu d'Israel, i fes la teva confessió, i explica'm què has fet, i no m'ho amaguis. I Acar va respondre a Jesús i va dir: Veritablement he pecat davant del Senyor, el Déu d'Israel, i això és el que vaig fer. Vaig veure en el botí una capa variada, i doscents didracmes de plata, i una barra d'or de cinquanta didracmes, i havent-los cobejat els vaig agafar; i heus aquí que estan amagats en la meva tenda, i la plata està amagada sota d'ells. I Jesús va enviar missatgers, i van córrer cap a la tenda del campament, i aquestes coses estaven amagades a la seva tenda, i la plata sota d'elles. I les van treure de la tenda, i les van portar a Jesús i als ancians d'Israel, i les van col·locar davant del Senyor. I Jesús va agafar Acar, fill de Zara, i el va portar a la vall d'Acor, i els seus fills, i les seves filles, i els seus vedells, i les seves bèsties de càrrega, i totes les seves ovelles, i la seva tenda, i totes les seves possessions, i tot el poble amb ell, i els va portar a Emecacor. I va dir Jesús a Acar: Per què ens has destruït? Que el Senyor et destrueixi completament, tal com passa avui. I tot Israel el va apedegar amb pedres, i van aixecar sobre ell un gran munt de pedres; i el Senyor va fer cessar la ira de la seva còlera. Per això el va anomenar Emekachor fins avui.

8

I el Senyor va dir a Josuè: No tinguis por ni et desanimis, pren

amb tu tots els homes guerrers, i aixeca't i puja a Ai. Mira, he lliurat a les teves mans el rei d'Ai i la seva terra. I faràs amb Ai de la mateixa manera que vas fer amb Jericó, i amb el seu rei, i saquejaran el botí dels ramats per a tu mateix, però estableix per a tu mateix una emboscada a la ciutat per la part de darrere. I Jesús es va aixecar i tot el poble guerrer per pujar a Gai. I Jesús va seleccionar trenta milers d'homes poderosos en força, i els va enviar de nit. I els va manar dient: Vosaltres poseu-vos en emboscada darrere de la ciutat, no estigueu lluny de la ciutat, i estareu tots preparats. I jo i tots els que estan amb mi ens acostarem a la ciutat, i quan els habitants d'Ai surtin a la nostra trobada, tal com va passar recentment, fugirem davant d'ells. I quan surtin darrere nostre, els apartarem de la ciutat, i diran: Aquests fugen davant nostre, de la mateixa manera que abans. Vosaltres, però, us alçareu de l'emboscada i anireu a la ciutat. Segons aquesta paraula fareu, heus aquí us ho he manat. I Jesús els va enviar, i van anar a l'emboscada, i es van situar entre Betel i Ai, a l'oest d'Ai. I Josué, havent-se llevat d'hora al matí, va visitar el poble, i van pujar ell i els ancians davant del poble cap a Ai. I tot el poble guerrer va pujar amb ell, i anant van arribar enfront de la ciutat des de l'est. I l'emboscada de la ciutat des del mar. I va passar que quan va veure el rei de Gai, es va afanyar i va sortir a l'encontre d'ells en línia recta cap a la guerra, ell i tot el poble que estava amb ell; i ell no sabia que hi havia una emboscada per a ell darrere de la ciutat. I va veure, i Josuè i Israel es van retirar davant d'ells. I van perseguir els fills d'Israel, i ells mateixos es van apartar de la ciutat. No va quedar ningú a Gai que no perseguís Israel; i van deixar la ciutat oberta,

i van perseguir Israel. I el Senyor va dir a Josuè: estén la teva mà amb la llança que tens a la mà cap a la ciutat, perquè l'he lliurada a les teves mans; i l'emboscada s'aixecarà ràpidament del seu lloc. I Jesús va estendre la seva mà amb la llança cap a la ciutat; i l'emboscada es va aixecar ràpidament del seu lloc; i van sortir quan va estendre la mà, i van entrar a la ciutat, i es van apoderar d'ella; i afanyant-se van cremar la ciutat amb foc. I els habitants d'Ai, havent mirat darrere d'ells, van veure fum que pujava de la ciutat cap al cel, i ja no tenien on fugir ni cap aquí ni cap allà. I Jesús i tot Israel van veure que l'emboscada havia pres la ciutat i que el fum de la ciutat havia pujat al cel; i canviant de direcció, van colpejar els homes de Gai. I aquests van sortir de la ciutat a la trobada, i van quedar atrapats enmig del campament, aquests d'un costat i aquests de l'altre, i els van colpejar fins que no va quedar d'ells cap supervivent ni fugitiu. I van capturar viu el rei d'Ai, i el van portar a Josuè. I quan els fills d'Israel van deixar de matar tots els que eren a Ai, i els que eren als camps, i a la muntanya sobre la baixada, on els van perseguir des d'allà fins al final, Jesús va tornar a Ai i la va colpejar a fil d'espasa. I els caiguts aquell dia, des d'home fins a dona, van ser dotze mil, tots els habitants d'Ai. Excepte els despulls de la ciutat, els fills d'Israel van saquejar tot per a ells mateixos segons el manament del Senyor, de la manera que el Senyor va manar a Josuè. I Jesús va cremar la ciutat amb foc, la va convertir en un munt inhabitat per sempre fins al dia d'avui. I va penjar el rei d'Ai sobre un arbre bifurcat, i va estar sobre l'arbre fins al vespre, i en posar-se el sol, Josuè va ordenar que baixessin el seu cos de l'arbre, i el van llançar a la fossa, i van

posar sobre ell un munt de pedres, fins al dia d'avui.

9

Com van escoltar els reis dels amorreus els de l'altra banda del Jordà, els de la regió muntanyosa, i els de la plana, i els de tota la costa de la mar gran, i els cap a l'Antilíban, i els hitites, i els cananeus, i els ferezeus, i els heveus, i els amorreus, i els guergaseus, i els jebuseus, es van reunir tots junts per fer la guerra contra Josuè i Israel alhora tots. I els habitants de Gabaon van escoltar tot el que va fer el Senyor a Jericó i a Ai. I ells mateixos també van actuar amb astúcia; i havent vingut es van proveir de provisions i es van preparar; i havent agafat sacs vells sobre les seves espatlles, i odres de vi vells i esquinçats lligats, i els buits de les seves sandàlies, i les seves sandàlies velles i esparracades als seus peus, i les seves vestidures envellides sobre ells, i el seu pa de les provisions sec i florit i menjat. I van venir cap a Josuè al campament d'Israel a Gàlgala, i van dir a Josuè i a Israel: De terres llunyanes hem vingut, i ara feu un pacte amb nosaltres. I els fills d'Israel van dir a l'Horreu: Mira que no habitis entre nosaltres; com et faré un pacte? I van dir a Jesús: Som servidors teus. I Jesús els va dir: D'on sou i d'on heu vingut? I van dir, els teus servents han vingut de terra molt lluny en nom del Senyor el teu Déu; perquè hem sentit el seu nom, i tot el que va fer a Egipte, i tot el que va fer als reis dels amorreus, els que eren més enllà del Jordà, a Sihon rei dels amorreus, i a Og rei de Basan, que habitava a Astarot i a Edrei. I

havent escoltat, van dir cap a nosaltres els nostres ancians i tots els que habiten la nostra terra, dient: Preneu provisions per al camí, i aneu a la seva trobada, i els direu: Som servents vostres, i ara feu amb nosaltres el pacte. Aquests pans, els vam proveir calents el dia que vam sortir per venir cap a vosaltres, però ara s'han assecat i s'han tornat menjats. I aquests odres de vi que vam omplir nous, i aquests han esclatat, i les nostres vestidures i les nostres sandàlies s'han desgastat pel camí tan llarg. I els governants van prendre de les seves provisions, i no van consultar el Senyor. I Jesús va fer pau amb ells, i van establir amb ells una aliança per salvar-los, i els governants de la congregació els van jurar. I va passar que després de tres dies d'haver fet un pacte amb ells, van escoltar que eren a prop d'ells i que habitaven entre ells. I els fills d'Israel van partir i van arribar a les seves ciutats; les seves ciutats eren Gabaon, Quefirà, Beerot i les ciutats de Jarim. I els fills d'Israel no van lluitar contra ells, perquè tots els governants els van jurar pel Senyor, el Déu d'Israel, i tota la congregació va murmurar contra els governants. I els governants van dir a tota la congregació: Nosaltres els vam jurar pel Senyor, el Déu d'Israel, i ara no els podrem tocar. Això farem: els capturarem vius i els preservarem, i no hi haurà ira contra nosaltres a causa del jurament que els vam fer. Viuran i seran taladors de fusta i portadors d'aigua per a tota la congregació, tal com els van dir els governants. I Jesús els va cridar junts, i els va dir: Per què m'heu enganyat, dient som molt lluny de tu, quan vosaltres sou veïns dels qui habiten entre nosaltres? I ara sou maleïts, no cessarà de vosaltres l'esclau, ni el tallador de llenya, ni el

portador d'aigua per a mi i per al meu Déu. I van respondre a Josuè, dient: Se'ns va informar de tot allò que el Senyor el teu Déu va manar a Moisès el seu servent, de donar-vos aquesta terra, i de destruir-nos completament a nosaltres i a tots els habitants d'ella davant vostre; i vam témer molt per les nostres vides davant vostre, i vam fer aquesta cosa. I ara, mireu, nosaltres estem subjectes a vosaltres; feu amb nosaltres com us plagui i com us sembli bé. I ells els van fer així, i Jesús els va alliberar aquell dia de les mans dels fills d'Israel, i no els van matar. I aquell dia Jesús els va designar talladors de llenya i portadors d'aigua per a tota la congregació i per a l'altar de Déu. A causa d'això, els habitants de Gabaon es van convertir en talladors de llenya i portadors d'aigua de l'altar de Déu fins al dia d'avui i cap al lloc que triaria el Senyor.

10

Com va escoltar Adonibezek rei de Jerusalem que Jesús va prendre Ai, i la va destruir completament, de la manera que van fer a Jericó i al seu rei, així van fer també a Ai i al seu rei, i que els habitants de Gabaon van desertar cap a Jesús i cap a Israel, van témer molt d'ells; perquè sabia que Gabaon era una ciutat gran, com una de les metròpolis, i tots els seus homes eren forts. I va enviar Adonibezek rei de Jerusalem a Elam rei d'Hebron, i a Fidon rei de Jarmut, i a Jefta rei de Laquis i a Dabein rei d'Adulam, dient: veniu, pugeu cap a mi, i ajudeu-me, i fem guerra contra Gabaon; perquè van desertar cap a Josuè i cap als

fills d'Israel. I els cinc reis dels jebuseus van pujar, el rei de Jerusalem, i el rei d'Hebron, i el rei de Jarmut, i el rei de Laquis, i el rei d'Adullam, ells mateixos i tot el seu poble. I van acampar al voltant de Gabaon, i la van assetjar. I els habitants de Gabaon van enviar missatgers a Josuè al campament d'Israel a Gàlgala, dient: No apartis les teves mans dels teus servents; puja cap a nosaltres ràpidament i ajuda'ns i allibera'ns; perquè estan reunits contra nosaltres tots els reis dels amorreus, els que habiten la regió muntanyosa. I Jesús va pujar des de Gàlgala, ell i tot el poble guerrer amb ell, tots els homes forts i valents. I el Senyor va dir a Jesús: No els temis, perquè els he lliurat a les teves mans; cap d'ells no quedarà davant vostre. I com que Jesús va caure sobre ells de sobte, havia marxat tota la nit des de Gàlgala. I el Senyor els va confondre davant dels fills d'Israel, i el Senyor els va aixafar amb un gran aixafament a Gabaó, i els van perseguir pel camí de la pujada de Bet-horon, i els anaven tallant fins a Azeca i fins a Maqueda. Però mentre fugien de la cara dels fills d'Israel per la baixada de Horonin, el Senyor llançà contra ells pedres de calamarsa des del cel fins a Azeca, i foren més els morts a causa de les pedres de la calamarsa que els que mataren els fills d'Israel amb espasa en la guerra. Aleshores va parlar Jesús al Senyor, el dia que Déu va lliurar l'amorreu sota el control d'Israel, quan els va aixafar a Gabaon, i van ser aixafats davant dels fills d'Israel, i va dir Jesús: que s'aturi el sol sobre Gabaon, i la lluna sobre el barranc d'Ailon. I el sol es va aturar i la lluna es va quedar immòbil, fins que Déu va defensar els seus enemics, i el sol es va aturar al mig del cel, no avançava cap a ponent fins al final d'un dia. I no va haver-hi un dia com aquell

ni abans ni després, en què Déu escoltés un home, perquè el Senyor va lluitar al costat d'Israel. I van fugir els cinc reis aquests i es van amagar a la cova de Makkedà. I això va ser reportat a Jesús, dient: Han estat trobats els cinc reis amagats a la cova de Makeda. I va dir Jesús: Rodoleu pedres sobre la boca de la cova i designeu homes per vigilar-los. Vosaltres, però, no us quedeu quiets, perseguint els vostres enemics, i agafeu la seva rereguarda, i no els permeteu entrar a les seves ciutats, perquè el Senyor, el nostre Déu, els ha lliurat a les nostres mans. I va passar que quan Josuè i tot fill d'Israel van cessar de colpejar-los amb un colp molt gran fins al final, els supervivents es van refugiar a les ciutats fortificades. I tot el poble va tornar cap a Jesús a Makeda sans i estalvis, i cap dels fills d'Israel va moure la seva llengua. I va dir Jesús: Obriu la cova i porteu fora aquests cinc reis de la cova. I van treure els cinc reis de la cova: el rei de Jerusalem, el rei de Hebron, el rei de Ierimouth, el rei de Lachish i el rei d'Odollam. I quan els van treure cap a Jesús, Jesús va cridar tot Israel i els que començaven la guerra, els que l'acompanyaven, dient-los: aneu endavant i poseu els vostres peus sobre els seus colls. I havent-se apropat, van posar els seus peus sobre els seus colls. I digué Josuè cap a ells: No tingueu por d'ells, ni us espanteu, sigueu valents i sigueu forts, perquè així farà el Senyor a tots els vostres enemics, als quals vosaltres combateu. I Josuè els va matar i els va penjar en cinc fustes, i van estar penjats en les fustes fins al vespre. I va passar cap a ponent que Josuè va manar, i els van baixar de les fustes, i els van llançar dins la cova on havien fugit, i van fer rodar pedres sobre la cova fins al dia d'avui. I van prendre Makkedah aquell

dia, i la van assassinar a fil d'espasa, i van destruir totalment tot ésser vivent que hi havia, i no va quedar ningú salvat ni escapat, i van fer al rei de Makkedah el mateix que havien fet al rei de Jericó. I Jesús i tot Israel amb ell van marxar de Macedà cap a Lebna, i van assetjar Lebna. I i va lliurar ella Senyor a mans Israel, i van prendre ella, i el rei d'ella, i van assassinar ella en boca d'espasa, i tot cosa que respira en aquesta, i no va ser deixat en aquesta salvat i escapat, i van fer al rei d'ella, quina manera van fer al rei J I Jesús va marxar amb tot Israel de Lebna a Laquis, la va encerclar i la va assetjar. I el Senyor va lliurar Laquis a les mans d'Israel. I la van prendre el segon dia, i la van matar a fil d'espasa, i la van destruir completament, tal com van fer amb Libna. Aleshores va pujar Elam, rei de Gazer, per ajudar Laquis, i Josuè el va colpejar a ell a fil d'espasa, i al seu poble, fins que no va quedar d'ells ni supervivent ni fugitiu. I Jesús va marxar i tot Israel amb ell de Laquis a Odol·lam, i la va assediar i la va conquerir. I el Senyor la va lliurar en mans d'Israel, i la van prendre aquell dia, i la van assassinar a fil d'espasa, i van assassinar tot ésser que respirava en la destrucció, de la mateixa manera que van fer a Laquis. I Jesús va marxar amb tot Israel cap a Hebron i la va assediar. I la van colpejar a fil d'espasa, i tot ésser que respirava que hi havia en ella, no en va quedar cap de salvat, de la mateixa manera que van fer amb Odol·lam, la van destruir completament, i tot el que hi havia en ella. I Jesús i tot Israel van tornar a Debir; i havent-la assetjat, la van prendre, i el seu rei, i els seus pobles; i la va colpejar a fil d'espasa, i la van destruir completament, i tot ésser que respirava en ella; i no hi van deixar ningú que hagués estat salvat; de la manera que van

fer a Hebron i al seu rei, així van fer a Debir i al seu rei. I Josuè va colpejar tota la terra de la regió muntanyosa, i el Nèguev, i la plana, i Asdot, i els seus reis; no van deixar d'ells cap salvat; i va destruir completament tot ésser que respirava vida, de la manera que va manar el Senyor el Déu d'Israel, des de Cadès Barnea fins a Gaza, tota la terra de Gosen fins a Gabaon. I tots els seus reis i la seva terra va colpejar Jesús d'una vegada, perquè el Senyor, el Déu d'Israel, lluitava juntament amb Israel.

11

Quan va escoltar Jabís, rei d'Asor, va enviar cap a Jobab, rei de Maron, i cap al rei de Simó, i cap al rei d'Azif, i cap als reis els de Sidó la gran, a la regió muntanyosa i a l'Arabà davant de Quinerot, i a la plana, i a Fenaeddor, i als cananeus costaners des de l'est, i als amorreus costaners, i als hitites, i als perizzites, i als jebuseus els de la muntanya, i als heveus, i als que estan sota l'Hermó a terra de Massima. I eixiren ells i els seus reis amb ells, com la sorra de la mar en multitud, i cavalls i carros molt nombrosos. I tots els reis es van reunir i van arribar junts, i van acampar vora les aigües de Maron per fer la guerra contra Israel. I va dir el Senyor a Josuè: No temis davant d'ells, perquè demà a aquesta hora jo els lliuraré derrotats davant d'Israel; tallaràs els tendons dels seus cavalls i cremaràs els seus carros amb foc. I va venir Jesús i tot el poble guerrer contra ells a l'aigua de Maró sobtadament, i van caure sobre ells a la muntanya. I el Senyor els va lliurar subjectes a Israel, i colpint-

los els perseguien fins a Sidó la gran, i fins a Maserón, i fins a les planes de Massoc a l'est, i els van tallar fins a no quedar-ne cap supervivent. I Jesús els va fer tal com el Senyor li va manar: va desjarretar els seus cavalls i va cremar els seus carros amb foc. I Jesús va tornar en aquell temps, i va capturar Asor i el seu rei, però Asor era anteriorment la governant de tots aquests regnes. I van matar tot ésser que respirava en aquesta amb l'espasa, i van destruir-los tots, i no va quedar-hi cap ésser que respirava, i van cremar Asor amb foc. I totes les ciutats dels regnes, i els reis seus va prendre Josuè, i els va matar a boca d'espasa; i els van destruir completament, de la manera que va manar Moisès el servent del Senyor. Però Israel no va cremar totes les ciutats fortificades; excepte Asor sola va cremar Israel, i tots els botins d'ella els van saquejar per a ells mateixos els fills d'Israel; però a tots ells els van destruir completament a fil d'espasa, fins que els va destruir; no van deixar d'ells res que respirés. De la manera que va manar el Senyor a Moisès, el seu servent, i Moisès igualment va manar a Josuè; i així va fer Josuè, no va transgredir res de tot allò que li va manar Moisès. I Jesús va prendre tota la terra muntanyosa, i tota la terra del Nèguev, i tota la terra de Gosen, i la plana, i la de cap a ponent, i la muntanya d'Israel, i les terres baixes cap a la muntanya des de la muntanya d'Halak, i la que puja cap a Seir, i fins a Baal-Gad, i les planes del Líban sota la muntanya de l'Hermon; i tots els seus reis va prendre, i va matar, i va matar. I durant molts dies Jesús va fer la guerra contra aquests reis. I no hi havia ciutat que Israel no prengués; totes les prengueren en guerra. Que a través del Senyor va succeir que s'enfortís el seu cor per trobar-se en

guerra contra Israel, perquè fossin destruïts, perquè no se'ls donés misericòrdia, sinó perquè fossin destruïts, de la manera que el Senyor va dir a Moisès. I Josué va venir en aquell temps, i va destruir els Anaquim de la muntanya, de Hebron, i de Dabir, i d'Anaboth, i de tot Judà amb les seves ciutats, i Josué els va destruir. No va quedar cap dels anaquites entre els fills d'Israel, però excepte a Gaza, i a Gat, i a Asdod en van quedar. I Josuè va prendre tota la terra, tal com el Senyor va manar a Moisès, i Josuè la va donar en herència a Israel, en divisió segons les seves tribus, i la terra va descansar de la guerra.

12

I aquests són els reis de la terra, als quals van matar els fills d'Israel, i van heretar la seva terra més enllà del Jordà des de l'est, des de la vall d'Arnon fins a la muntanya Hermon, i tota la terra d'Arabà des de l'est. Sihon, el rei dels amorites, que va habitar a Hesbon, governant des d'Arnon, que és a la vall, al llarg d'una part de la vall, i la meitat de Galaad fins a Jabbok, les fronteres dels fills d'Ammon. I l'Arabà fins a la mar de Quinerèt a l'est, i fins a la mar de l'Arabà, la mar de les sals, des de l'est pel camí de Bet-Jesimot, des de Teman, la que està sota Asedot-Pisga. I Og rei de Basan va ser deixat dels gegants, el que habitava a Astarot i a Edrei, governant des de la muntanya Hermon i des de Salca, i tota la Basan fins a les fronteres dels Guesuritas, i la Maaqui, i la meitat de Galaad, les fronteres de Sihon rei de Hesbon. Moisès, el fill del Senyor, i els fills d'Israel els van

colpejar; i Moisès la va donar en herència a Rubèn, i a Gad, i a la meitat de la tribu de Manassès. I aquests els reis dels amorreus, els quals va matar Josuè i els fills d'Israel a l'altra banda del Jordà al costat del mar de Baal Gad a la plana del Líban, i fins a la muntanya del Halak pujant cap a Seir; i la va donar Josuè a les tribus d'Israel per heretar segons el lot d'ells, a la muntanya, i a la plana, i a l'Arabà, i a Asdot, i al desert, i el Nègueb; l'hitita, i l'amorreu, i el cananeu, i el perizeu, i l'hivita, i el jebuseu. El rei de Jericó, i el rei de Gai, que és a prop de Betel, rei de Jerusalem, rei de Hebron, rei de Jarmut, rei de Laquis, rei d'Elam, rei de Gezer, rei de Debir, rei de Gader, rei d'Horma, rei d'Ader, rei de Lebna, rei d'Odollam, rei d'Elat, rei de Tafut, rei d'Ofer, rei d'Ofec d'Aroc, rei d'Asom, rei de Simoon, rei de Mambrot, rei d'Azif, rei de Cadès, rei de Zacac, rei de Maredot, rei d'Iecom del Carmel, rei d'Odollam de Fenneador, rei de Gai de Galilea, rei de Tersa; tots aquests reis vint-i-nou.

13

I Jesús era ancià, avançat en dies, i el Senyor va dir a Jesús: tu has avançat en dies, i queda molta terra com a herència. I aquesta la terra abandonada: fronteres dels filisteus, el guesurità i el cananeu, des de la deshabitada davant d'Egipte fins a les fronteres d'Ecron a l'esquerra dels cananeus, es compta a les cinc satrapies dels filisteus, al gazeu i a l'asdodita i a l'ascalonita i al geteu i a l'ecronita i a l'avveu, des de Teman i tota terra de Canaan davant de Gaza, i els sidonians fins a Afec, fins a

les fronteres dels amorreus, i tota la terra de Galiat dels filisteus, i tot el Líban des de sortides de sol des de Gàlgala sota la muntanya l'Hermon fins a l'entrada d'Emat, tot el que habita la regió muntanyosa des del Líban fins a la Maseret Memphomaim. Tots els sidonians, jo els destruiré completament de davant d'Israel; però distribueix-la en sort a Israel, de la manera que a tu vaig manar. I ara divideix aquesta terra en herència a les nou tribus i a la meitat de la tribu de Manassès. Des del Jordà fins a la mar gran cap a la posta del sol la donaràs; la mar gran en marcarà el límit. A les dues tribus, i a la meitat de la tribu de Manassès, a Rubèn, i a Gad va donar Moisès a l'altra banda del Jordà; cap a l'est del sol li va donar Moisès el servent del Senyor, des d'Aroer, que és sobre la riba del torrent Arnon, i la ciutat que està al mig del barranc, i tota la Misor des de Medeba; Totes les ciutats de Sihon rei dels amorreus, que va regnar a Hesbon fins als límits dels fills d'Ammon; I la Galaad, i els límits de Guesur, i els maacatites, tota la muntanya d'Hermon, i tota la Basan fins a Salca; Tot el regne d'Og a la Basan, que va regnar a Astarot i a Edrei; aquest va quedar dels gegants, i el va colpejar Moisès, i el va destruir completament. I els fills d'Israel no van destruir el gesirí, el macatí i el cananeu, i el rei gesirí i el macatí van habitar entre els fills d'Israel fins al dia d'avui. Excepte a la tribu de Levi no li va ser donada herència, el Senyor el Déu d'Israel, aquest és la seva herència, com els va dir el Senyor, i aquesta és la distribució que Moisès va distribuir als fills d'Israel a Araboth de Moab, a l'altra banda del Jordà, davant de Jericó. I Moisès va donar a la tribu de Rubèn segons els seus clans. I les seves fronteres van ser des d'Aroer, que està davant del barranc

d'Arnon, i la ciutat que està al barranc d'Arnon; i tota la Misor, fins a Hesbon, i totes les ciutats que estan a la Misor, i Dibon, i Bamot Baal, i casa de Meelboth, i Basan, i Bakemoth, i Mefaat, i Kiriathaim, i Sibma, i Serada, i Sion a la muntanya d'Enab, i Bet Peor, i Asdot Pisga, i Bet Jesimot, i totes les ciutats de la Misor, i tot el regne de Sihon rei dels amorreus, que Moisès va colpejar a ell i als líders de Madian, i a Evi, i a Rekem, i a Sur, i a Hur, i a Reba príncep dels despulles de Sion, i als habitants de Sion. I van matar Balaam, el veient, fill de Beor, en el moment decisiu. Van ser doncs les fronteres de Rubèn, el Jordà com a frontera. Aquesta fou l'herència dels fills de Rubèn segons els seus clans, les seves ciutats i les seves granges. Moisès donà als fills de Gad segons els seus clans. I els seus límits van ser Iazer, totes les ciutats de Galaad, i la meitat de la terra dels fills d'Ammon fins a Arabà, que està davant d'Arad. I des d'Hesbon fins a Araboth segons la Mizpà, i Botanim, i Maan fins a les fronteres de Dibon, i Enadom i Othargai i Bainthanabra i Succoth i Shaphan i el restant regne de Sihon rei d'Hesbon; i el Jordà marcarà la frontera fins a part de la mar de Quineretx més enllà del Jordà des de l'est. Aquesta és l'herència dels fills de Gad segons els seus clans i segons les seves ciutats; segons els seus clans tornaran el coll davant dels seus enemics, perquè va passar segons els seus clans les seves ciutats i les seves granges. I Moisès va donar a la meitat de la tribu de Manassès segons els seus clans. I les seves fronteres van ser des de Maan, i tot el regne de Basan, i tot el regne d'Og rei de Basan, i tots els pobles de Jair, que són a la Basanítida, seixanta ciutats. I la meitat de Galaad, i a Astarot, i a Edraïn, ciutats del regne d'Og a Basanítida, als fills de Maquir,

fills de Manassès, i a la meitat dels fills de Maquir, fills de Manassès, segons els seus clans. Aquests són els que Moisès va repartir com a herència més enllà del Jordà, a Araboth de Moab, a l'altra banda del Jordà, a l'est de Jericó.

14

I aquests són els qui van distribuir l'herència dels fills d'Israel a la terra de Canaan, als quals Eleazar el sacerdot, i Jesús fill de Nun, i els governants de les famílies de les tribus dels fills d'Israel van distribuir com a herència. Segons sorts van heretar, de la manera que va manar el Senyor per mà de Josuè a les nou tribus, i a la meitat de tribu de l'altra banda del Jordà. I als levites no va donar herència entre ells, perquè els fills de Josep eren dues tribus, Manassès i Efraïm; i no va ser donada porció en la terra als levites, sinó ciutats per habitar, i les seves pastures per als ramats, i els seus ramats. De la manera que va manar el Senyor a Moisès, així van fer els fills d'Israel i van dividir la terra. I els fills de Juda s'acostaren a Jesús a Gàlgal, i Caleb, fill de Jefoné el quenizzita, li digué: Tu coneixes la paraula que el Senyor parlà a Moisès, home de Déu, sobre mi i sobre tu a Cadès Barnea. Perquè jo tenia quaranta anys quan em va enviar Moisès, el fill de Déu, des de Cadès Barnea a espiar la terra; i li vaig respondre una paraula segons el seu pensament. Els meus germans que van pujar amb mi van canviar el cor del poble, però jo vaig estar plenament determinat a seguir el Senyor, el meu Déu. I Moisès va jurar en aquell dia, dient: La terra sobre la

qual vas trepitjar serà per a tu en herència i per als teus fills per a l'eternitat, perquè et vas consagrar a seguir darrere del Senyor, el nostre Déu. I ara el Senyor m'ha sostingut de la manera que va dir; aquest és el quaranta-cinquè any des que el Senyor va parlar aquesta paraula a Moisès; i Israel va anar pel desert; i ara mira jo avui tinc vuitanta-i-cinc anys; encara estic avui fort, com quan Moisès em va enviar, igualment estic fort ara per sortir i entrar a la guerra. I ara et demano aquesta muntanya, tal com va dir el Senyor aquell dia, perquè tu vas escoltar aquesta paraula aquell dia, però ara els Anaquim són allà, ciutats fortificades i grans, si doncs el Senyor està amb mi, els destruiré, de la manera que el Senyor em va dir. I Jesús el va beneir, i va donar Hebron a Caleb, fill de Jefunè, fill de Quenaz, en herència. A causa d'això, Hebron va passar a ser de Caleb, fill de Jefone el quenizzita, com a herència fins al dia d'avui, perquè ell va seguir el manament del Senyor Déu d'Israel. El nom d'Hebron era abans ciutat d'Argob, metròpolis dels Anakim, i la terra va cessar la guerra.

15

I les fronteres de la tribu de Judà, segons els seus clans, anaven des de les fronteres d'Idumea, des del desert de Sin fins a Cadès, cap al sud. I les seves fronteres van ser des del Sud fins a part del mar de la sal, des de la serralada que porta cap al Sud. I passa per davant de la pujada d'Akrabbim; i rodeja Sena, i puja des del sud cap a Kadesh Barnea; i surt Hezron, i puja cap a

Addar; i surt cap a ponent de Kadesh, i surt cap a Azmon, i s'estén fins al barranc d'Egipte; i serà la seva sortida dels límits cap a la mar; això és els seus límits des del sud. I les fronteres des de l'est, tota la mar salada fins al Jordà. I els límits seus des del Nord, i des de la serralada de la mar i des de la part del Jordà. Puja les fronteres sobre Bethaglaam; i passa al llarg des del nord sobre Betharabah, i pugen les fronteres sobre la pedra de Bohan fill de Rubèn; I pugen les fronteres sobre el quart del barranc d'Acor, i baixa sobre Gilgal, la qual és enfront de la pujada d'Adammim, la qual és al sud del barranc, i s'estén sobre l'aigua de la font del sol; i serà la seva sortida la font de Rogel; I pugen les fronteres cap al barranc d'Hinnom, sobre l'esquena del jebuseu des del sud; aquesta és Jerusalem; i s'estenen les fronteres sobre el cim de la muntanya, la qual és davant del barranc d'Hinnom cap al mar, la qual és des de la part de la terra de Refaïm al nord; I s'estén la frontera des del cim de la muntanya sobre la font d'aigua de Neftoa, i s'estén cap a la muntanya d'Efron; i conduirà la frontera cap a Baal; aquesta és la ciutat de Jearim. I la frontera donarà la volta des de Baal cap a la mar, i passarà cap a la muntanya d'Assar cap a l'esquena de la ciutat de Iarin des del Nord; aquesta és Chaslon; i baixarà cap a la ciutat del sol, i passarà cap al Sud; I s'estendrà la frontera segons l'esquena d'Ekron cap al nord, i s'estendran les fronteres cap a Succoth, i passaran les fronteres cap al Sud, i s'estendrà cap a Lebna, i serà la sortida de les fronteres cap a la mar; I les seves fronteres des de la mar, la mar la gran marcarà la frontera. Aquestes són les fronteres dels fills de Judà al voltant segons els seus clans. I a Caleb, fill de Jefone, va donar una porció enmig

dels fills de Judà per manament de Déu, i Josuè li va donar la ciutat d'Arboc, metròpoli d'Enac, que és Hebron. I Caleb, fill de Jefunè, va destruir des d'allà els tres fills d'Anac: Sesai, Talmai i Ahiman. I Caleb pujà des d'allà contra els habitants de Debir, i el nom de Debir era abans ciutat de les Lletres. I Caleb va dir: Qui prengui i capturi la ciutat de les Lletres i en prengui possessió, li donaré la meva filla Askhà per dona. I la va prendre Otoniel, fill de Quenaz, germà de Caleb, i li va donar la seva filla Acsa per muller. I va passar que quan ella sortia, li va aconsellar, dient: Demanar al meu pare un camp, i va cridar des del ruc, i Caleb li va dir: Què et passa? I ella li va dir: dóna'm la benedicció, perquè m'has donat a la terra del Negueb, dóna'm la Bothanis. I ell li va donar la Gonathlà de dalt i la Gonathlà de baix. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills de Judà. Van ser les seves ciutats ciutats cap a la tribu dels fills de Judà sobre les fronteres d'Edom sobre el desert, i Baiseleel, i Ara, i Asor, i Ikam, i Regma, i Aruel, i Cadès, i Asorionain, i Mainam, i Balmainan, i els seus pobles, i les ciutats d'Aseron, aquesta Asor, i Sen, i Salmaa, i Molada, i Seri, i Baifalat, i Colaseola, i Bersabé; i els seus pobles, i les seves masies, Bala, i Bakok, i Asom, i Elboudad, i Betel, i Horma, i Siquelag, i Macarim, i Setennak, i Labos, i Sale, i Eromot; ciutats vint-i-nou, i els seus pobles. A la plana: Ashtaol, Zorah i Eshtaol. I Ramen, i Tanó, i Ilutot, i Maianí, i Iermut, i Odol·lam, i Membra, i Saokó, i Iazekà, i Sakarim, i Gadera, i les seves masies; catorze ciutats, i els seus pobles. Senna, i Adasan, i Magdalgad, i Dalad, i Masfa, i Iacareel, i Basedot, i Ideadalea, i Cabrà, i Maquès, i Maacós, i Geddor, i Bagadiel, i Noman, i Maquedà; setze ciutats, i els pobles seus; Lebna, i Itak, i Anoc, i

Jana, i Nasib, i Keilam, i Akiezi, i Kezib, i Batesar, i Ailom; deu ciutats, i els pobles seus; Ecron, i els pobles seus, i les masies seves, des d'Ecron Gemna; i totes quantes són a prop d'Asdot; i els pobles seus, Asiedot, i els pobles seus, i les masies seves; Gaza, i els pobles seus, i les masies seves fins al torrent d'Egipte, i el mar gran fa de límit. I a la muntanyosa Samir, i Jeter, i Socà, i Rennà, i ciutat de Lletres, aquesta Debir, i Anon, i Es, i Man, i Aisam, i Gosom, i Calou, i Cannà, i Gelom; ciutats onze, i els pobles seus; Airem, i Remnà, i Somà, i Iemain, i Baitacou, i Facouà, i Eumà, i ciutat d'Arbok, aquesta és Hebron, i Sorait; ciutats nou, i les masies seves; Maor, i Carmel, i Ozib, i Itan, i Iariel, i Aricam, i Zacanaim, i Gabaà, i Tamnatà; ciutats nou, i els pobles seus; Ailouà, i Betsur, i Geddon, i Magarot, i Baitanam, i Tecoum; ciutats sis, i els pobles seus; Cariatbaal, aquesta la ciutat de Iarim, i Sotebà; ciutats dues, i les masies seves; i Baddargeis, i Tarabaam, i Ainon, i Aioquiozà, i Naflazon, i les ciutats de Sadon, i d'Arcades; ciutats set, i els pobles seus. I el jebuseu vivia a Jerusalem, i els fills de Judà no van poder destruir-los, i els jebuseus van habitar a Jerusalem fins al dia d'avui.

16

I les fronteres dels fills de Josep van ser des del Jordà, el que està davant de Jericó, des de l'est, i pujarà des de Jericó cap a la muntanya deserta, cap a Betel Luza. I sortirà cap a Betel, i passarà per les fronteres d'Ahatarthi. I passarà sobre el mar sobre les fronteres d'Aptalim fins a les fronteres de Bet-horon la

de baix, i la seva sortida serà cap al mar. I els fills de Josep, Efraïm i Manassès, van heretar. I van establir-se les fronteres dels fills d'Efraïm segons els seus clans, i van establir-se les fronteres de la seva herència des de l'est: Atarot i Eroc fins a Bet-horon l'alta, i Gazara. I les fronteres vindran sobre la mar a Icasmon des del Nord Calent; anirà al voltant cap a l'est a Thenasa, i Selles, i passarà des de l'est a Ianoka, i a Macho, i Ataroth, i els pobles seus; i vindrà sobre Jericó, i sortirà sobre el Jordà. I des de Tafo aniran els límits cap a la mar cap a Chelkana, i la seva sortida serà cap a la mar; aquesta és l'herència de la tribu d'Efraïm segons els seus clans. I les ciutats que havien estat separades per als fills d'Efraïm enmig de l'herència dels fills de Manassès, totes les ciutats i les seves viles. I Efraïm no va destruir el cananeu que habitava a Gazer, i el cananeu va habitar a Efraïm fins al dia d'avui, fins que va pujar el Faraó, rei d'Egipte, i la va prendre, i la va cremar amb foc, i van travessar els cananeus, i els ferezeus, i els habitants de Gazer, i el Faraó la va donar com a dot a la seva filla.

17

I va succeir que les fronteres de la tribu dels fills de Manassès, perquè aquest era el primogènit de Josep, foren per a Maquir, primogènit de Manassès, pare de Galaad, home guerrer que era, a la Galaaditida i a la Basanitida. I va succeir als fills restants de Manassès segons els seus clans: als fills d'Iezer, i als fills de Kelez, i als fills d'Ieziel, i als fills de Sykem, i als fills de Symarim, i als

fills d'Ofer; aquests eren mascles segons els seus clans. I Salpaad, fill d'Opher, no tenia fills sinó filles, i aquests són els noms de les filles de Salpaad: Maala, Noua, Egla, Melcha i Thersa. I elles es van presentar davant d'Eleazar el sacerdot, i davant de Jesús, i davant dels governants, dient: Déu va manar a través de Moisès donar-nos una herència entre els nostres germans, i els va ser donada, per manament del Senyor, una sort entre els germans del seu pare. I la seva porció va caure des d'Anassa, i la plana de Labek de la terra de Galaad, la qual és més enllà del Jordà; Perquè les filles dels fills de Manassès van heretar herència enmig dels seus germans; però la terra de Galaad va ser per als fills de Manassès que restaven. I les fronteres dels fills de Manassès van ser Delehanath, que és davant dels fills d'Anath, i va cap a les fronteres cap a Jamin i Jassib cap a la font de Taphthoth. A Manassès serà, i Tafet sobre les fronteres de Manassès serà als fills d'Efraïm. I la frontera baixarà sobre el barranc de Kanà cap al sud segons el barranc de Jariel; el terebint d'Efraïm entre la ciutat de Manassès; i la frontera de Manassès cap al nord fins al torrent; i la seva sortida serà el mar des del sud per a Efraïm, i cap al nord per a Manassès; i el mar serà la frontera per a ells; i s'uniran amb Aser al nord, i amb Issacar des de l'est. I Manassès tindrà en Issacar i en Aser Baitan i les seves viles, i els habitants de Dor i les seves viles, i els habitants de Megiddo i les seves viles, i el tercer de Mapheta i les seves viles. I els fills de Manassès no van poder destruir aquestes ciutats, i el cananeu va començar a habitar en aquesta terra. I va passar que, ja que els fills d'Israel van prevaler, van fer els cananeus súbdits, però no els van destruir completament. Els

fills de Josep van parlar contra Josuè, dient: Per què ens vas assignar un sol lot i una sola porció mesurada? Jo però sóc un poble gran, i Déu m'ha beneït. I Jesús els va dir: Si sou un poble nombrós, pugeu al bosc i netegeu-vos un espai si la muntanya d'Efraïm us estreny. I digueren: No ens plau la muntanya d'Efraïm, i el cananeu que habita en ella, a Betsan i en els seus pobles, a la vall de Jezreel, té cavalls escollits i ferro. I Jesús va dir als fills de Josep: si ets un poble gran i tens una força gran, no tindràs una sola herència; perquè el bosc serà per a tu, ja que és un bosc i el netejaràs, i serà per a tu; i quan destrueixis el cananeu, encara que té un cavall escollit; perquè tu ets més fort que ell.

18

I tota la congregació dels fills d'Israel es va reunir a Shiloh, i van plantar allà la tenda del testimoni, i la terra va ser subjugada per ells. I van quedar els fills d'Israel que no havien heretat, set tribus. I Josuè va dir als fills d'Israel: Fins quan us cansareu d'heretar la terra que el Senyor, el nostre Déu, us va donar? Doneu de vosaltres tres homes per tribu, i havent-se aixecat que passin per la terra, i que la descriguin davant meu, tal com serà necessari dividir-la. I van passar cap a ell; i va dividir per a ells set porcions; Judà establirà per a ells un límit des del Sud, i els fills de Josep establiran per a ells des del Nord. Vosaltres, però, dividiu la terra en set porcions, i porteu-les aquí cap a mi, i trauré a sorts per a vosaltres davant del Senyor, el nostre Déu.

No, perquè no hi ha porció per als fills de Leví entre vosaltres; perquè el sacerdoci del Senyor és la seva porció; i Gad i Rubèn i la meitat de la tribu de Manassès van rebre la seva herència més enllà del Jordà cap a l'est, la qual Moisès, el servent del Senyor, els va donar. I els homes, havent-se aixecat, van marxar, i Jesús va manar als homes que anaven a explorar la terra, dient: Aneu i exploreu la terra, i vingueu cap a mi, i aquí trauré per a vosaltres la sort davant del Senyor a Siló. I van anar, i van travessar la terra, i la van veure, i la van escriure segons ciutats, set porcions en un llibre, i la van portar a Jesús. I Jesús va llançar-los en sort a Siló davant del Senyor. I va sortir el lot de la tribu de Benjamí primer segons els seus clans, i van sortir les fronteres del seu lot entre els fills de Judà i entre els fills de Josep. I les seves fronteres van ser des del Nord, des del Jordà les fronteres pujaran pel darrere de Jericó des del Nord, i pujarà cap a la muntanya cap a la mar, i la seva sortida serà Mabdaritis Bethon. I les fronteres passaran des d'allà cap a Luz, pel darrere de Luz, des del sud d'ella, aquesta és Betel, i les fronteres baixaran cap a Matarot-Orec, sobre la zona muntanyosa que està cap al sud de Bet-horon la de baix. I les fronteres passaran a través i avançaran sobre la part que mira cap al mar des del sud, des de la muntanya davant de Bet-horon del sud, i la seva sortida serà cap a Kiriat-Baal, que és Kiriat-jearim, ciutat dels fills de Judà; aquesta és la part cap al mar. I la part cap al Sud des de la part de Kariath Baal, i passarà les fronteres cap a Gasin, sobre la font d'aigua de Naphto. I la frontera baixarà cap a la part, això és cap a la cara de la vall de Sonnam, que és de la part d'Emek Refaïm des del nord, i baixarà Gehenna cap a

l'esquena de Jebús des del sud; baixarà cap a la font de Rogel; I passarà per la font de Bet-Xemeix; i passarà per Galilot, que està enfront cap a la pujada d'Adumim; i baixarà cap a la pedra de Bohàn fills de Rubèn; i passarà per l'esquena de Bet-Arabà des del nord, i baixarà cap a les fronteres cap a l'esquena del mar des del nord. I la sortida dels límits serà sobre la serralada de la mar de les sals, cap al Nord, fins a la part del Jordà des del Sud; aquests són els límits des del Sud. I el Jordà marcarà des de la part de l'est, aquesta és l'herència dels fills de Benjamí, les seves fronteres al voltant segons els clans. I les ciutats dels fills de Benjamí segons els seus clans van ser Jericó, i Betegaió, i Amecasis, i Baitabará, i Sará, i Besaná, i Aieín, i Fará, i Efratà, i Carafà, i Cefirà, i Moní, i Gabaà, ciutats dotze; i els seus pobles, Gabaó, i Ramà, i Beerotà, i Massemà, i Miró, i Amoquè, i Firà, i Cafan, i Nacan, i Zelecà, i Tareelà, i Jebús; aquesta és Jerusalem; i Gabaot, Iarim, ciutats tretze, i els seus pobles; aquesta és l'herència dels fills de Benjamí segons els seus clans.

19

I va sortir el segon lot dels fills de Simeó, i la seva herència va quedar entre les porcions dels fills de Judà. I la seva herència va ser Bersabé, i Samaa, i Caladam, i Arsola, i Bola, i Iason, i Ertoula, i Boula, i Horma, i Sikelak, i Betmakereb, i Sarsousin, i Batarot, i els seus camps; tretze ciutats, i els seus pobles. Eremmon, i Thalcha, i Jether, i Asan; quatre ciutats i els seus pobles, al voltant de les seves ciutats fins a Balek anant cap a

Bameth cap al Sud; aquesta és l'herència de la tribu dels fills de Simeó segons els seus clans. De la sort de Judà prové l'herència de la tribu dels fills de Simeó, perquè la porció dels fills de Judà va resultar més gran que la seva, i els fills de Simeó van heretar enmig de la seva sort. I va sortir el lot tercer a Zabulon segons els seus clans; seran els límits de la seva herència, Esedekgola els seus límits, la mar i Magelda, i s'unirà sobre Baitharaba cap al barranc, que és davant d'Iekman. I va tornar des de Seddouk, des d'enfront de l'est de Bet-xemesx, sobre els límits de Caselotait, i passarà a través de Dabirot, i pujarà cap a Fangai. I d'allà anirà al voltant des d'enfront cap a l'est sobre Geba, sobre la ciutat de Kattath, i passarà a través cap a Rimmon, a la roca del penya-segat. I la frontera anirà al voltant cap al Nord cap a Amot, i la seva sortida serà cap a Gaifael, i Katanath, i Nabaal, i Simoon, i Jericó, i Baitman. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills de Zabulon segons els seus clans, les ciutats i els seus pobles. I a Issacar li va sortir el quart sort. I els seus límits van ser Jazel, i Chasaloth, i Sunam, i Agis, i Siona, i Reeroth, i Anachereth, i Dabiron, i Kishon, i Rebes, i Remmas, i Jeon, i Tomman, i Aimarek, i Bersaphes. I unirà els límits sobre Gathbor i sobre Salim cap a la mar, i Beth-shemesh, i la sortida dels seus límits serà el Jordà. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills d'Issacar segons els seus clans, les ciutats i les viles seves. I va sortir la cinquena sort per a Aser segons els seus clans. I les fronteres seves van ser Exeleketh, i Aleph, i Baithok, i Keaph, i Elimelech, i Ammiel, i Maasa; i s'unirà amb el Carmel cap a la mar, i amb el Sion, i Labanath. I girarà des de l'est del sol i Baithgeneth, i s'unirà a Zabulon i Ekgai, i Phthael cap al nord, i entrarà als

límits de Saphthaibethme i Inael, i passarà a través de Chobamasomel i Elbon i Rahab i Ememaon i Kanthan fins a Sidó la gran. I les fronteres tornaran a Ramà, i fins a la font de Masfassat, i dels Tiris; i les fronteres tornaran sobre Iàsif, i la sortida seva serà la mar, i Apoleb, i Ecozob, i Arcob, i Afec, i Raau. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills d'Asher segons els seus clans, les ciutats i els seus pobles. I a Neftalí li va sortir el sisè lot. I les seves fronteres van ser Moolam, i Mola, i Besemiin, i Arme, i Nabok, i Iephthamai, fins a Dodam, i les seves sortides van ser el Jordà. I les fronteres tornaran cap a la mar a Aththabor, i passarà des d'allà Iakana, i s'unirà amb Zabulon des del Sud, i Aser s'unirà pel costat de la mar, i el Jordà des de l'est del sol. I les ciutats emmurallades dels tiris: Tir, i Omathadaketh, i Kenereth, i Armaith, i Arael, i Hazor, i Kades, i Assari, i la font d'Hazor, i Keroe, i Megalaarim, i Baiththame, i Thessamys. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills de Neftalí. I a Dan va sortir la setena herència. I els seus límits van esdevenir Sarat, i Asa, i ciutats Sammaus, i Salamin, i Ammon, i Silata, i Elon, i Tamnata, i Accaron, i Alcata, i Begeton, i Gebeelan, i Azor, i Banaibakat, i Getremmon, i des del mar Hieracon límit prop de Jope. Aquesta és l'herència de la tribu dels fills de Dan segons els seus pobles, les seves ciutats i les seves viles. I van anar els fills de Dan i van fer guerra contra Laquis, i la van prendre, i la van colpejar a fil d'espasa, i s'hi van establir i van anomenar el seu nom Lasendan. I van anar a prendre possessió de la terra segons el seu límit, i els fills d'Israel van donar un lot a Josuè el fill de Nun entre ells per manament de Déu, i li van donar la ciutat que va demanar, Tamnasarac, que

és a la muntanya d'Efraïm, i va construir la ciutat, i va habitar-hi. Aquestes són les divisions que van donar com a herència Eleazar el sacerdot, i Jesús fill de Nun, i els caps de les famílies de les tribus d'Israel segons sorts a Siloh davant del Senyor, al costat de les portes de la tenda del testimoni, i van anar a prendre possessió de la terra.

20

I va parlar el Senyor a Josuè, dient: Parla als fills d'Israel, dient: Doneu les ciutats dels refugis, les quals vaig dir a vosaltres per mitjà de Moisès. Refugi per a l'assassí que ha colpejat una ànima involuntàriament, i les ciutats seran per a vosaltres refugi, i l'assassí no morirà per obra del venjador de la sang, fins que es presenti davant de la congregació a judici. I va apartar Cadeix a Galilea, a la muntanya de Neftalí, i Siquem a la muntanya d'Efraïm, i la ciutat d'Arboc, que és Hebron, a la muntanya de Judà. I a l'altra banda del Jordà va donar Bosor al desert, a la plana, de la tribu de Rubèn, i Aremot a Galaad, de la tribu de Gad, i Gaulon a Basanitida, de la tribu de Manassès. Aquestes són les ciutats designades als fills d'Israel i a l'estranger que resideix entre ells, per refugiar-s'hi tot aquell que colpegi una ànima involuntàriament, perquè no mori en mans del venjador de la sang, fins que es presenti davant de la congregació a judici.

21

I els caps de família dels fills de Leví es van apropar a Eleazar el sacerdot, i a Josuè el fill de Nun, i als caps de les tribus dels pares de les tribus d'Israel. I els van dir a Silo a la terra de Canaan, dient: El Senyor va manar per mà de Moisès donar-nos ciutats per habitar, i els pasturatges per al nostre bestiar. I els fills d'Israel van donar als levites, en el repartiment per manament del Senyor, les ciutats i les seves pastures. I va sortir la sort al poble de Caat, i va tocar als fills d'Aaron, els sacerdots levites, de la tribu de Judà i de la tribu de Simeó i de la tribu de Benjamí, per sort, tretze ciutats. I als fills de Caath els restants de la tribu d'Efraïm i de la tribu de Dan i de la meitat de la tribu de Manassès per sorteig, deu ciutats. I als fills de Gersó, de la tribu d'Issacar i de la tribu d'Aser i de la tribu de Neftalí i de la meitat de la tribu de Manassès a Basan, tretze ciutats. I als fills de Merari, segons els seus clans, des de la tribu de Rubèn i des de la tribu de Gad i des de la tribu de Zabulon, per sorteig, dotze ciutats. I els fills d'Israel van donar als levites les ciutats i les seves terres de pastura, de la manera que el Senyor va manar a Moisès, per sorteig. I la tribu dels fills de Judà i la tribu dels fills de Simeó i de la tribu dels fills de Benjamí van donar aquestes ciutats; i van ser donades als fills d'Aaron del poble de Cohat dels fills de Leví, perquè a aquests els va tocar la sort. I els va donar la Kiriat Arba, ciutat mare dels Anak; aquesta és Hebron a la muntanya de Judà; i les pastures al voltant d'ella, i els camps de la ciutat, i els pobles d'ella els va donar Josuè als fills de Caleb fill de Jefunè en possessió. I als fills d'Aaron va donar la ciutat de refugi per a l'assassí, Hebron, i les pastures amb ella; i Lemna, i les pastures amb ella; I Ailon, i les pastures amb ella; i Tema, i

les pastures amb ella; I Gella, i les pastures amb ella; i Debir, i les pastures amb ella; I Asa, i les pastures amb ella; i Tanu, i les pastures amb ella; i Bet-Xemeix, i les pastures amb ella; nou ciutats d'aquestes dues tribus. I de la tribu de Benjamí, Gabaon, i les terres separades d'ella; i Gat, i les terres separades d'ella; i Anatot, i les terres separades d'ella; i Gamala, i les terres separades d'ella; quatre ciutats. Totes les ciutats dels fills d'Aaron, els sacerdots, tretze. I als pobles fills de Coat, els levites que havien quedat dels fills de Coat, i la ciutat dels seus sacerdots va ser de la tribu d'Efraïm; i els van donar la ciutat de refugi de l'assassí, Siquem, i les seves pastures; i Gazer i les seves, i les seves pastures; I Bet-Horon, i les seves pastures; quatre ciutats. I de la tribu de Dan, Elteque, i les pastures separades d'ella; i Gat-Rimon, i les pastures separades d'ella; i Aialon, i les pastures separades d'ella; i Gat-Rimon, i les pastures separades d'ella; quatre ciutats. I de la meitat de la tribu de Manassès, Tanac i les seves terres separades, i Iebatà i les seves terres separades, dues ciutats. Totes deu ciutats, i les que foren separades d'aquesta cap a elles, als pobles dels fills de Caat que restaven. I als fills de Gershon, els Levites, de la meitat de la tribu de Manasseh, les ciutats definides per als qui van assassinar: la Gaulon a Bashan, i les seves terres definides, i la Bezer, i les seves terres definides, dues ciutats. I de la tribu d'Issacar, Quixon i les seves terres de pastura; i Daberat i les seves terres de pastura; i Ramot i les seves terres de pastura; i Font d'Escriptures i les seves terres de pastura; quatre ciutats. I de la tribu d'Aser, la Basella i les pastures separades d'ella; i la Dabbon i les pastures separades d'ella; i Helcat i les pastures

separades d'ella; i la Rahab i les pastures separades d'ella: quatre ciutats. I de la tribu de Neftalí, la ciutat apartada per al qui ha assassinat, Cadès a Galilea, i les terres apartades per a aquesta, i Nemmat, i les terres apartades per a aquesta, i Temmó, i les terres apartades per a aquesta, tres ciutats. Totes les ciutats de Gershon segons els seus clans, tretze ciutats. I al poble dels fills de Merari, els levites restants, de la tribu de Zabulon: Maan i les seves pastures; i Cadès i les seves pastures; i Sel·là i les seves pastures; tres ciutats. I a l'altra banda del Jordà, el que està davant de Jericó, de la tribu de Rubèn, la ciutat de refugi de l'assassí, Bosor en el desert; Miso, i les seves pastures; i Jazer, i les seves pastures; i Decmon, i les seves pastures; i Mefaat, i les seves pastures; quatre ciutats. I de la tribu de Gad, la ciutat refugi de l'assassí, i Ramot a Galaad, i les seves pastures; Kamin, i les seves pastures; i Hesbon, i les seves pastures; i Jazer, i les seves pastures; totes les ciutats, quatre. Totes les ciutats dels fills de Merari segons els seus clans, dels restants de la tribu de Levi, i les fronteres van ser dotze ciutats. Totes les ciutats dels levites en mig de la possessió dels fills d'Israel, quaranta-vuit ciutats, i les pastures d'elles al voltant d'aquestes ciutats; ciutat i les pastures al voltant de la ciutat a totes aquestes ciutats; I va donar el Senyor a Israel tota la terra, la qual va jurar donar als seus pares; i van prendre possessió d'ella, i van habitar-hi. I el Senyor els va fer descansar al voltant, tal com va jurar als seus pares, no es va aixecar ningú davant d'ells de tots els seus enemics, el Senyor va lliurar tots els seus enemics a les seves mans. No va fallar cap de totes les paraules bones que va parlar el Senyor als fills d'Israel; totes es van complir.

22

Aleshores Josuè va convocar els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès, i els va dir: Vosaltres heu escoltat tot allò que us va manar Moisès el servent del Senyor, i heu obeït la meva veu segons tot allò que us va manar. No heu abandonat els vostres germans durant aquests molts dies, fins al dia d'avui heu guardat el manament del Senyor el vostre Déu. Ara però el Senyor, el nostre Déu, ha donat descans als nostres germans, de la manera que els va dir. Ara doncs, havent-vos girat, aneu-vos-en cap a les vostres cases i cap a la terra de la vostra possessió, que Moisès us va donar a l'altra banda del Jordà. Però guardeu-vos molt de fer els manaments i la llei, que ens va manar fer Moisès el servent del Senyor: estimar el Senyor el Déu nostre, caminar per tots els camins seus, guardar els manaments seus, i estar units a ell, i servir-lo amb tota la ment vostra, i amb tota l'ànima vostra. I Josué els va beneir, i els va enviar, i van anar a les seves cases. I a la meitat de la tribu de Manassès va donar Moisès a Basanítida, i a l'altra meitat va donar Jesús amb els seus germans a l'altra banda del Jordà al costat del mar, i quan Jesús els va enviar a les seves cases, els va beneir. I amb molts diners van marxar cap a les seves cases, i amb molt bestiar, i plata, i or, i ferro, i molta vestimenta, van dividir el botí dels enemics amb els seus germans. I van anar els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès, dels fills d'Israel a Siló, a la terra de Canaan, per anar-se'n a Galaad, a la terra de possessió seva, que havien heretat

per manament del Senyor per mà de Moisès. I van arribar a Galaad del Jordà, que és a la terra de Canaan, i els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès van construir allà un altar sobre el Jordà, un altar gran per veure. I els fills d'Israel van escoltar que deien: Heus aquí que els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès han edificat un altar a les fronteres de la terra de Canaan, al Galaad del Jordà, a l'altra banda dels fills d'Israel. I tots els fills d'Israel es van reunir a Siloh, de manera que van pujar per fer guerra contra ells. I els fills d'Israel van enviar als fills de Rubèn i als fills de Gad i als fills de la meitat de la tribu de Manassès a la terra de Galaad, Fineès fill d'Eleazar fill d'Aaron el gran sacerdot, i deu dels governants amb ell; un governant de casa de família de totes les tribus d'Israel; els governants de cases de pares són caps de milers d'Israel. I van arribar als fills de Rubèn, i als fills de Gad, i a la meitat de la tribu de Manassès a la terra de Galaad; i van parlar amb ells, dient: aquestes coses diu tota l'assemblea del Senyor, quina és aquesta transgressió que heu comès davant del Déu d'Israel, apartant-vos avui del Senyor, havent construït per vosaltres mateixos un altar, per convertir-vos en rebels del Senyor? No és petit per a nosaltres el pecat de Peor, que no vam ser purificats d'ell fins al dia d'avui? I va haver-hi una plaga en l'assemblea del Senyor. I vosaltres us heu apartat avui del Senyor, i serà que si us aparteu avui del Senyor, demà la ira serà sobre tot Israel. I ara, si la vostra terra de possessió és petita, passeu a la terra de possessió del Senyor, on habita la tenda del Senyor, i rebreu herència entre nosaltres, però no us convertiu en rebels contra Déu, ni us aparteu del Senyor, construint un

altar fora de l'altar del Senyor, el nostre Déu. No és cert que Acar, el fill de Zera, va transgredir amb transgressió contra la cosa consagrada, i sobre tota l'assemblea d'Israel va venir la ira? I aquest un va morir pel seu propi pecat. I els fills de Rubèn, i els fills de Gad, i la meitat de la tribu de Manassès van respondre, i van parlar als comandants de mil d'Israel, dient: el Déu Déu Senyor és, i el Déu Déu ell mateix ho sap, i Israel ell mateix ho sabrà; si en rebel·lió hem pecat davant del Senyor, que no ens rescati en aquest dia. I si vam construir per a nosaltres mateixos un altar per apartar-nos del Senyor, el nostre Déu, per oferir sobre ell sacrificis d'holocaustos, per fer sobre ell sacrificis de salvació, el Senyor ho cercarà. Però per cautela vam fer això, dient-ho perquè els vostres fills no diguin demà als nostres fills: Què teniu vosaltres a veure amb el Senyor, el Déu d'Israel? I el Senyor va posar límits entre nosaltres i vosaltres, el Jordà, i no hi ha per a vosaltres porció del Senyor, i els vostres fills alienaran els nostres fills, perquè no adorin el Senyor. I vam dir de fer així, de construir aquest altar no per causa d'ofrenes ni per causa de sacrificis, sinó perquè això sigui testimoni entre nosaltres i vosaltres, i entre les generacions nostres després de nosaltres, de servir el servei del Senyor davant d'ell, en les nostres ofrenes i en els nostres sacrificis i en els sacrificis de les nostres ofrenes de pau; i no diran els vostres fills als nostres fills demà, no teniu porció del Senyor. I vam dir: si mai succeeix que parlin cap a nosaltres, o a les nostres generacions demà, i diguin: veieu la semblança de l'altar del Senyor, que van fer els nostres pares no per causa d'ofrenes ni per causa de sacrificis, sinó que és testimoni entre vosaltres i entre nosaltres, i entre els

nostres fills. No esdevingui, doncs, que nosaltres ens apartem del Senyor en el dia d'avui per allunyar-nos del Senyor, de manera que edifiquem un altar per a les ofertes de fruits i per als sacrificis de Salamina, i per al sacrifici de salvació, excepte l'altar del Senyor que és davant de la seva tenda. I havent escoltat Finees el sacerdot i tots els governants de la congregació d'Israel que eren amb ell les paraules que parlaren els fills de Rubèn i els fills de Gad i la meitat de la tribu de Manassès, els plagué. I Finees, el sacerdot, va dir als fills de Rubèn i als fills de Gad i a la meitat de la tribu de Manassès: Avui hem conegut que el Senyor és amb nosaltres, perquè no heu comès cap transgressió davant del Senyor, i perquè heu alliberat els fills d'Israel de la mà del Senyor. I Fineas el sacerdot i els governants dels fills de Rubèn i dels fills de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès van tornar de Galaad a la terra de Canaan cap als fills d'Israel, i els van respondre les paraules. I això plagué als fills d'Israel, i parlaren als fills d'Israel, i beneiaren el Déu dels fills d'Israel, i digueren de no pujar més contra ells a la guerra per destruir la terra dels fills de Rubèn i dels fills de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès, i habitaren sobre ella. I Jesús va anomenar l'altar dels rubenites i dels gadites i de la meitat de la tribu de Manassès, i va dir que era un testimoni entre ells que el Senyor és el seu Déu.

23

I va passar, després de molts dies, després que el Senyor donés

repòs a Israel de tots els seus enemics del voltant, que Josuè era ancià i avançat en dies. I Jesús va convocar tots els fills d'Israel i el seu consell d'ancians i els seus governants i els seus jutges i els seus escribes, i els va dir: jo he envellit i he avançat en els dies; Vosaltres però heu vist tot el que va fer el Senyor el nostre Déu a totes aquestes nacions davant nostre, perquè el Senyor el vostre Déu va lluitar per vosaltres. Veieu que he repartit entre vosaltres les nacions que han quedat, aquestes, com a herències per a les vostres tribus, des del Jordà, totes les nacions que he destruït completament, i des del mar gran marcarà el límit cap a ponent. El Senyor, el nostre Déu, els destruirà davant nostre fins que pereixin, i enviarà contra ells les bèsties salvatges fins que els destrueixi a ells i als seus reis davant vostre, i heuretareu la seva terra, tal com el Senyor, el nostre Déu, us va dir. Sigueu forts doncs molt per guardar i fer totes les coses escrites en el llibre de la llei de Moisès, perquè no us gireu a la dreta o a l'esquerra, perquè no entreu a les nacions aquestes que han quedat; i els noms dels seus déus no seran nomenats entre vosaltres, ni els servireu, ni us inclineu davant d'ells, sinó que us aferrareu al Senyor el nostre Déu, tal com heu fet fins a aquest dia. I el Senyor els destruirà davant vostre, nacions grans i fortes, i ningú no ha resistit davant nostre fins al dia d'avui. Un de vosaltres va perseguir mil, perquè el Senyor, el nostre Déu, va lluitar per vosaltres, tal com ens va dir. I guardeu molt d'amar el Senyor, el nostre Déu. Si doncs us gireu enrere i us uniu a aquestes nacions restants que estan amb vosaltres, i feu matrimonis amb ells, i us barregeu amb ells i ells amb vosaltres, sabeu que el Senyor no continuarà destruint completament

aquestes nacions davant vostre; i seran per a vosaltres trampes, i esculls, i claus en els vostres talons, i dards en els vostres ulls, fins que pereixeu d'aquesta terra bona, que el Senyor el vostre Déu us va donar. Jo però marxo pel camí, com també tots els que són sobre la terra, i coneixereu amb el vostre cor i amb la vostra ànima, perquè no va caure ni una paraula de totes les paraules que va dir el Senyor, el nostre Déu, sobre totes les coses que ens pertanyen; no en va fallar cap. I serà de la manera que ha vingut cap a nosaltres totes les paraules bones que va parlar el Senyor sobre vosaltres; així portarà el Senyor Déu sobre vosaltres totes les paraules dolentes fins que us destrueixi de la terra bona aquesta que el Senyor us va donar, en transgredir vosaltres l'aliança del Senyor Déu nostre que ens va manar, i havent anat serviu déus altres i els adoreu.

24

I Josuè va reunir totes les tribus d'Israel a Siló, i va convocar els seus ancians i els seus escribes i els seus jutges, i els va establir davant de Déu. I Jesús va dir a tot el poble: Això diu el Senyor, el Déu d'Israel: Més enllà del riu van habitar els vostres pares des del principi, Tèrah el pare d'Abraham i el pare de Nahor, i van servir altres déus. I vaig agafar el vostre pare Abraham de més enllà del riu, i el vaig guiar per tota la terra; i vaig multiplicar la seva descendència, i li vaig donar Isaac, i a Isaac, Jacob i Esaú; i vaig donar a Esaú la muntanya de Seir perquè l'heretés; i Jacob i els seus fills van baixar a Egipte, i es van convertir allà en una

nació gran i nombrosa i forta; i els egipcis els van maltractar. I vaig colpejar Egipte amb els signes que vaig fer entre ells. I després d'aquestes coses va treure els nostres pares d'Egipte, i vau entrar a la mar Vermella, i els egipcis van perseguir els nostres pares amb carros i amb cavalls a la mar Vermella. I clamàrem cap al Senyor, i ell donà un núvol i foscor entre nosaltres i els Egipcis, i portà sobre ells la mar, i els cobrí, i els vostres ulls veieren tot allò que el Senyor féu a la terra d'Egipte, i estiguéreu al desert molts dies. I ell ens va portar a la terra dels amorrites que habitaven més enllà del Jordà, i el Senyor els va lliurar a les nostres mans, i vau heretar la seva terra, i els vau destruir davant vostre. I s'aixecà Balak, fill de Zippor, rei de Moab, i es va desplegar en batalla contra Israel, i havent enviat va cridar Balaam per maleir-nos. I el Senyor, el teu Déu, no va voler destruir-te, i amb benediccions ens va beneir, i ens va alliberar de les seves mans, i els va lliurar. I vau creuar el Jordà i vau arribar a Jericó, i van lluitar contra nosaltres els habitants de Jericó: l'amorreu, el cananeu, el perizeu, el heveu, el jebuseu, el heteu i el girgaseu, i el Senyor els va lliurar a les nostres mans. I vaig enviar davant vostre la vespa, i va expulsar davant nostre dotze reis dels amorrites, no amb la teva espasa ni amb el teu arc. I ell us va donar terra sobre la qual no vau treballar, i ciutats que no heu construït, i us vau establir en elles, i vinyes i oliverars que no vau plantar vosaltres, en menjareu. I ara tingueu por del Senyor, i serviu-lo amb rectitud i amb justícia, i traieu els déus estrangers que van servir els nostres pares a l'altra banda del riu i a Egipte, i serviu el Senyor. Si però no us agrada servir el Senyor, trieu avui a qui serviu, si als déus dels

vostres pares, als que estan més enllà del riu, o als déus dels amorrites, en la terra dels quals vosaltres habiteu, jo però i la meva casa servirem el Senyor, perquè és sant. I el poble, responent, va dir: Que no ens esdevingui deixar el Senyor per servir altres déus. El Senyor, el nostre Déu, ell mateix és Déu, ell mateix ens va fer pujar a nosaltres i als nostres pares d'Egipte, i ens va protegir en tot el camí pel qual vam anar, i entre totes les nacions per les quals vam passar. I el Senyor va expulsar l'amorreu i totes les nacions que habitaven la terra davant nostre, però nosaltres també servirem al Senyor, perquè aquest és el nostre Déu. I Jesús va dir al poble: no podreu servir al Senyor, perquè Déu és sant; i aquest, gelós, no perdonarà els vostres pecats i les vostres accions sense llei, quan abandoneu el Senyor i serviu altres déus; i venint sobre vosaltres us farà mal i us consumirà a canvi del bé que us va fer. I el poble va dir a Josuè: No, sinó que servirem el Senyor. I va dir Jesús al poble: Vosaltres sou testimonis contra vosaltres mateixos que heu escollit el Senyor per servir-lo. I ara lleveu els déus estrangers que hi ha entre vosaltres, i adreceu el vostre cor cap al Senyor Déu d'Israel. I el poble va dir a Josuè: Servirem el Senyor i escoltarem la seva veu. I aquell dia Josuè va fer un pacte amb el poble, i li va donar llei i judici a Silo davant de la tenda del Déu d'Israel. I escrigué aquestes paraules en el llibre de les lleis de Déu, i prengué una pedra gran, i Josuè l'establí sota el terebint davant del Senyor. I Josuè va dir al poble: Heus aquí, aquesta pedra serà entre vosaltres com a testimoni, perquè ella mateixa ha escoltat totes les coses que li han estat dites pel Senyor, perquè ell us va parlar avui, i aquesta serà entre vosaltres com a

testimoni en els últims dies, quan potser tracteu falsament al Senyor, el meu Déu. I Josuè va enviar el poble, i cadascun va anar al seu lloc. I Israel va servir el Senyor tots els dies de Josuè, i tots els dies dels ancians que van prolongar el temps després de Josuè, i que van veure totes les obres que el Senyor va fer a Israel. I va passar després d'aquelles coses que va morir Jesús fill de Nun, esclau del Senyor, de cent deu anys. I van enterrar-lo cap a les fronteres del seu lot a Tamnasarac, a la muntanya d'Efraïm, des del nord de la muntanya de Galaad. I els ossos de Josep els fills d'Israel els van portar amunt des d'Egipte, i els van enterrar a Siquem, a la porció del camp que Jacob va adquirir dels amorrites que habitaven a Siquem per cent anyells, i la va donar a Josep en porció. I passà després d'aquestes coses que Eleazar, fill d'Aaron, el gran sacerdot, morí, i fou enterrat a Gabaà de Finees, el seu fill, que li havia donat a la muntanya d'Efraïm.